

Bliss

Contents

Bliss	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	26
5. Chương 5	31
6. Chương 6	35
7. Chương 7	43
8. Chương 8	50
9. Chương 9	58
10. Chương 10	64
11. Chương 11	72
12. Chương 12	82
13. Chương 13	90
14. Chương 14	97
15. Chương 15	106
16. Chương 16	116
17. Chương 17	119
18. Chương 18	125
19. Chương 19	133
20. Chương 20	142
21. Chương 21	148

Bliss

Giới thiệu

Thể loại: Lãng mạn Translated by: summerwind210 & botihell Edited by: summerwind210 Câu chuyện

1. Chương 1

Nước Anh, 1173

“Khỉ thật” Vua Henry vò nát cuộn giấy ông đang đọc thành một quả bóng và ném nó xuống sàn nhà trong sự ghê tởm. Ông dành một giây để cầu nhàu về trái tim mềm yếu và những cách can thiệp của phụ nữ, rồi thở dài nhản nhện và chìa tay cho Templeton. “Người có thể đưa cho ta tin nhắn của Ngài Holden.” Lòng mảy của Templeton nhướn lên trong sự kinh ngạc trước lời yêu cầu, một chút sợ hãi trộn lẫn với sự hoài nghi trong đôi mắt ông. “Làm sao ngài biết?”

“Không phải là trò ảo thuật hay bất cứ điều gì, Templetun, chỉ cần kinh nghiệm. Ta chưa bao giờ nhận được một khiêu nại từ tiểu thư Tiernay mà không nhận được một chiếc từ Ngài Holden. Bên cạnh đó, ta thấy người đàn ông cưỡi ngựa lúc trước và giả định rằng anh ta mang một tin nhắn. Đã có một vài cuộc nổi dậy nhỏ ở Normandy, và ta yêu cầu Hethe để ý chúng cho ta. Không có nghi ngờ gì, ngài ấy đang chờ để cho ta biết ngài ấy đã làm như vậy. ”

“Ah.” Thở phào nhẹ nhõm, ông lão đưa ra bức thư được yêu cầu.

Henry mở cuộn giấy một cách cau kỉnh, không hài lòng vì phải giải thích về mình. Templetun mới chỉ làm việc với tư cách cố vấn được vài ngày –vị cố vấn trước của nhà vua mới bị bệnh nhưng Henry đã mong muốn ông ta thật nhanh hồi phục. Người thay thế đã quá lo lắng, mê tín, và dường như quá háo hức đạt được lòng tin đến uy tín của Henry là “Spawn của Devil.” (Đứa con của quỷ). Lắc đầu, Henry tập trung sự chú ý của mình lên mảnh giấy da mà ông đang cầm. Một lúc sau, nó là một mớ nhàu nát trên sàn không xa mảnh giấy đầu tiên, còn Henry thì đi đi lại lại trước ngài vàng.

Như ông mong đợi, Ngài Holden đã quét sạch cuộc nổi loạn ở Normandy và đang trên đường về nhà. Tuy nhiên, ngài cũng đã có thêm một hoặc hai khiêu nại về hàng xóm của mình. Dường như vị chư hầu của ông đã bị làm phiền rất nhiều bởi Tiểu thư Tiernay đã bao vây Hethe bằng các bức thư liên quan đến các vấn đề phụ nữ. Ngược lại, Hammer của Holden đã trân trọng yêu cầu nhà vua làm một cái gì đó với người phụ nữ này ... hoặc tự bản thân ngài sẽ làm.

Nghe giống như một lời đe dọa, và nó khiến Henry không hài lòng rất nhiều khi bị đe dọa bởi một trong những chư hầu của ông. Trong thực tế, nếu Hethe không là một chiến binh có giá trị như thế và đã không thường xuyên giúp ông trong mười năm qua, chàng có thể đã bị trừng phạt rồi. Nhưng không như cha chàng trước đây, Hethe là một vốn quý

Nhà vua cau mặt với ý nghĩ về Ngài Holden đời trước, cha của Hethe. Sinh ra là người con trai thứ hai, Gerhard có dự kiến sẽ tham gia vào một tu viện và sống cuộc sống của mình giữa đồng giấy tờ tôn giáo mốc meo mà ông ngưỡng mộ. Thật không may, anh trai ông đã chết, buộc ông bỏ những kế hoạch này, kết hôn và sinh một đứa con nối dõi. Người đàn ông này đã không hài lòng về con trai mình.

Nói một cách trung thực, theo quan điểm của Henry, Gerhard đã hơi điên điên. May mắn thay, Hethe không hề biểu hiện cùng một xu hướng. Thật không may cho Hethe, ít nhất là – chàng đã không thể hiện cùng một tình yêu đối với việc học như cha mình, và cả hai đã không hề hoà thuận với nhau. Sự ghét bỏ của Gerhard đã đẩy con trai ông ra khỏi nhà và phục vụ Henry ngay sau khi cậu giành được danh hiệu hiệp sĩ.

Ah, tốt. Mất mát của Gerhard là cái được của mình, Henry quyết định. Nhưng điều đó không giúp Hethe biểu lộ trách nhiệm của mình đối với việc tôn trọng nhà vua. “ Ta biết làm cái gì với cả hai đây?” Nhà vua thất vọng hỏi

“Thần không chắc chắn, thưa bệ hạ.Vấn đề chính xác là gì?” Templetun ngập ngừng hỏi. “Thần nhận thấy cả hai đều khiêu nại và từ phản ứng của người, thần có thể nói khá thường xuyên – nhưng chính xác là về cái gì?”

Henry quay lại cau mày với ông ta, định mở miệng giải thích một cách gay gắt rằng câu hỏi của ông ta là thừa thãi, nhưng ông chợt đổi ý. Thay vào đó, ông nói: “Hai người. Tiểu thư Tiernay viết để ‘cảnh báo cho

ta' về sự ác nghiệt và ngược đãi của người hàng xóm của cô đối với người hầu và nông nô, bởi vì cô ấy biết "ta sẽ không muốn thấy bất kỳ thần dân nào của ta bị ngược đãi dã man". "Ah," Templetun nói một lần nữa, nén lại nụ cười trước sự mô phỏng tông giọng cao của phụ nữ đầy mỉa mai của nhà vua.

"Và Ngài Holden?"

Henry bật ra một tràng cười ngắn. "Cậu ấy viết tiểu thư Tiernay là một kẻ ồn ào, lảm nhảm, thích xía mũi vào chuyện của người khác, biến cuộc sống của cậu ta trở thành địa ngục."

"Hmmm." Vị cố vấn mới im lặng một chút, sau đó thì thầm, "Không phải vợ của ngài Holden đã chết vài năm trước sao?"

"Aye. Mười năm trước. Khi sinh nở. Và Hethe trở thành chiến binh giỏi nhất của ta từ khi đó. Luôn luôn sẵn sàng chiến đấu, luôn luôn dẫn đầu các chiến dịch của ta. Ta không biết phải làm gì nếu như không có cậu ấy."

"Không phải chồng của tiểu thư Tiernay chết bốn hay năm năm trước sao?"

"Cái gì?" Henry quắc mắt, sau đó nét mặt ông giãn ra. "Oh, không. Đó là cha của cô ấy. Tiểu thư Tiernay chưa kết hôn và cũng chưa có kế hoạch kết hôn. Cha của cô ấy đã quên để ý việc đó trước khi ông ta qua đời."

"Cô ấy trong độ tuổi kết hôn đúng không?"

"Oh, phải. Cô ta đủ tuổi lập gia đình rồi, để ta nghĩ. Tại sao, cô ta phải được..." Henry bị tạm dừng, làm toán trong đầu. "Ta nghĩ rằng cô ta hai mươi hay khoảng đó." Rên một tiếng, ông đi tới và mệt mỏi đặt tay mình trên ngai vàng. "Và còn một vấn đề nữa. Ta phải sớm gả chồng cho cô ta. Làm thế quái nào ta có thể tìm một người chồng cho một cô nàng lảm nhảm như cô ấy?" Một lần nữa, nhà vua bắt đầu nhịp nhịp chân.

"Có lẽ ngài đã có một giải pháp, thưa bệ hạ." Templetun nói một cách bối rối. Khi nhà vua đột ngột bật dậy, ông nhún vai. "Có lẽ giải pháp là để Ngài Holden cưới cô ấy. Nó sẽ giải quyết cả hai vấn đề cùng một lúc. Cô ấy sẽ kết hôn, và họ sẽ bị buộc phải giải quyết những vấn đề khó khăn giữa họ."

"Họ sẽ giết nhau nội trong một tuần!" Henry dự đoán với sự chán ghét.

"Có thể." Templetun tạm dừng một cách ngây thơ. "Tuy nhiên, cả hai vấn đề đều được giải quyết, phải vậy không?"

Henry dò xét ông ta với vẻ ngưỡng mộ không dấu diếm. "Khỉ thật, Templetun," nhà vua cuối cùng thở ra một hơi. "Người có trí óc của một con quỷ." Ông đột ngột trở lại ngai vua và quăng mình lên đó một cách hào hứng. "Người viết hai lá thư nhân danh ta ... và tự mình chuyển chúng đi!" Sau đó, ông chiếu một cái nhìn đầy nguy hiểm vào vị cố vấn. "Và, Templetun," ông thêm vào. "Đừng làm ta thất vọng đấy"

Không ai ngạc nhiên hơn Helen khi nàng đá quả bóng. Nàng chỉ tạm dừng một chút trên đường băng ngang qua sân để xem lũ trẻ chơi đùa khi quả bóng bắt ngờ lăn về phía nàng, và nàng bốc đồng đá nó. Đó là một sai lầm.

Goliath, vẫn đứng đây trách nhiệm bên cạnh nàng trước đó, coi đây là một dấu hiệu báo rằng họ sẽ chơi đùa. Nó đuổi theo quả bóng ngay lập tức, sủa như điên và chạy như gió. Helen cố gắng để gọi nó quay lại, nhưng giọng nàng bị át đi một cách dễ dàng bởi những tiếng hò reo của lũ trẻ khi chúng đuổi theo con chó săn to lớn. Con chó chạm đến quả bóng đầu tiên, tất nhiên. Thật không may, nó không hiểu được những quy tắc của trò chơi, và như một động vật săn mồi, nó không thả ra ngay lập tức. Thay vào đó, nó dùng hàm răng ngâm lấy quả bóng và dữ dội quăng qua quăng lại.

Helen không thể nghe được tiếng vải rách, nhưng nàng biết nó đã xảy ra khi lông vũ bay đầy không khí xung quanh con vật. Hải lòng vì đã hạ gục con mồi, Goliath sải những bước dài vui vẻ qua lũ trẻ đã mất hết vui mừng, thả quả bóng đã bị phá hủy xuống chân cô chủ của nó. Sau đó nó nằm xuống đất, ngã đầu vào hai chân trước hạnh phúc theo cái cách Helen hình dung về hình ảnh sự hài lòng của nam giới. Nàng lắc đầu, cúi xuống để nhặt và kiểm tra món đồ chơi đã bị phá hủy

"Thưa tiểu thư"

Helen chuyển sự chú ý của nàng từ quả bóng còn dính đầy rớt rã của con chó tới hai phụ nữ đã xuất hiện bên cạnh nàng.

“Gì cơ?”

“Đây là Maggie,” Ducky nói nhẹ nhàng. Ducky không những là cô hầu gái của Helen, mà còn là một người bạn. Nếu cô ấy đã mang người phụ nữ này tới gặp nàng, thì chắc phải có yêu cầu gì đó. Quan sát bà lão phúc hậu nhưng hơi rụt rè, Helen quyết định nàng thích những gì nàng đã quan sát được.

“Xin chào, Maggie.” Nàng chào người phụ nữ, sau đó nàng vỗ nhẹ vào đầu mình. “Bà không ở Tiernay.” Đó không phải là câu hỏi. Helen biết hết những người dân của mình, công việc của nàng là biết rõ họ. Người phụ nữ này thì không phải.

“Không, thưa tiểu thư. Tôi đến từ Holden. ”

Mọi Helen mím chặt lại trước tin tức đó. Nó có nghĩa là một loại rắc rối nào đó. Suy nghĩ của nàng bị sao lãng bởi tiếng rì rầm bất mãn khi lũ trẻ đến vây xung quanh nàng. Ánh mắt buộc tội của chúng di chuyển không hài lòng từ Goliath tới món đồ chơi nham nhở.

“Ta sẽ sửa nó ngay lập tức” nàng bảo đảm với chúng một cách hối lỗi, nhẹ người khi lời hứa dường như an ủi được chúng. ” Đến đây.”

Mệnh lệnh là cho Goliath, kẻ ngay lập tức nhổm dậy lon ton bên cạnh Helen khi nàng tiến về lầu đài, nhưng đoàn người cũng nghe lời như vậy.

Ducky và Maggie nhanh chóng nối bước theo nàng trong khi lũ trẻ kéo thành vệt dài ở phía sau. Cả nhóm tạo thành một cuộc diễu hành khi băng qua sân, leo lên các bậc cầu thang và bước vào lầu đài của tiểu thư Tiernay.

“Ta cần một ít lông vũ mới, Ducky” Helen thông báo khi họ băng ngang qua đại sảnh.

“Vâng, thưa tiểu thư.” Người đàn bà bỏ đi, hướng về phía bếp nơi người đầu bếp đang vật lông gà để chuẩn bị cho bữa tối.

“Các em chờ ta ở bàn ăn. Ta sẽ bảo Ducky mang cho các em thức uống và kẹo trong khi chờ đợi.” Sau đó, Helen dẫn Maggie và Goliath đến hai chiếc ghế cạnh lò sưởi. Ngồi trong chiếc ghế quen thuộc của mình, nàng ra hiệu cho các phụ nữ lớn tuổi ngồi xuống chiếc ghế khác, sau đó bắt đầu tìm kiếm kim chỉ, đồ may trong chiếc rương nhỏ gần đây. Goliath nằm trên sàn nhà ngay cạnh chân nàng.

Helen đã thấy sự ngập ngừng của người phụ nữ, ngồi không thoải mái trên mép ghế của bà, lo lắng và cứng nhắc, nhưng nàng lờ nó đi như thể nàng đã thấy được những gì cần thấy. Nàng đã có được tất cả những thứ cần thiết khi Ducky xuất hiện cạnh nàng với một bát gỗ có chứa đầy lông vũ được yêu cầu.

“Cảm ơn.” Helen nhận cái bát và mỉm cười cảm kích với người phụ nữ. “Em có thể lấy đồ ăn nhẹ và kẹo cho lũ trẻ trong khi chúng đợi được không?”

“Vâng, thưa tiểu thư”

Helen bắt đầu sâu chỉ vào kim, sự chú ý của nàng tập trung vào nhiệm vụ khi nàng hỏi Maggie, “Vậy là, bà đến từ Holden?”

“Vâng.” Người phụ nữ hắng giọng và di chuyển không thoải mái trên ghế.

“Tôi đã từng là nữ hầu phòng ở đó”

“Đã từng?” Helen hỏi nhẹ nhàng. Nàng kéo sợi chỉ qua lỗ kim, sau đó nhìn lên đúng lúc để thấy được sự chua sót lộ lên trên khuôn mặt của người đầy tớ.

“Vâng. Tôi đã bị nghỉ việc vào cuối Giáng sinh trước” Người phụ nữ miễn cưỡng thừa nhận. Một lúc sau bà thốt ra ” Lãnh chúa muốn chỉ những cô hầu trẻ và đẹp mới được phục vụ trong các phòng.”

Miệng của Helen mím lại. Những tin tức như thế không làm nàng ngạc nhiên. Rất ít thứ có thể làm nàng bất ngờ về hành vi của Hammer of Holden. Hẳn không trả lương đúng mức cho những công việc nặng nhọc và sự phục vụ. Đồ con hoang tàn nhẫn, nàng nghĩ với sự căm giận, sau đó bắt bản thân bắt đầu khâu miếng

rách lớn trên quả bóng của lũ trẻ. Sau vài mũi khâu nàng cảm thấy bình tĩnh hơn, đủ để hỏi, “Và bà đã làm gì trong sáu tháng qua?”

Người phụ nữ hắng giọng một lần nữa. “Người nông dân tên White đã ngỏ lời với tôi khi đó. Ông ấy là một người goá vợ ” bà giải thích, đỏ mặt giống như một cô nhóc vừa rời ghế nhà trường. “Khi tôi nghỉ việc, chúng tôi đã cưới nhau. Tôi trông nom nhà cửa và giúp đỡ các việc nông trại.” Nụ cười của bà và cái đỏ mặt nhạt đi, để lại cái nhìn mệt mỏi và nhợt nhạt. “Ông ấy mất hai tuần trước.”

“Tôi xin lỗi,” Helen nói nhẹ nhàng. Thoáng thấy nước dâng lên ở mắt của người phụ nữ trước khi Maggie cúi đầu xuống, nàng chuyển sự chú ý trở lại công việc của mình. Nàng để thừa một chút chưa khâu, rồi lộn ngược quả bóng và bắt đầu nhồi lông vũ. Nàng làm gần xong thì Maggie bình tĩnh lại đủ để tiếp tục.

“Tôi biết sẽ có rắc rối. Tất nhiên, tôi không thể tự mình quản lý các trang trại... ”

“Hắn ta đuổi bà và đưa trang trại cho một cặp vợ chồng khác” Helen đoán nhẹ nhàng. Những việc này không phải là chưa từng nghe, nhưng trong tâm trí nàng thật là tàn nhẫn khi đối xử hèn hạ với một ai đó đã từng làm việc thật vất vả và trung thành trong một thời gian dài.

Maggie gật đầu. “Ông ta đã gửi cậu nhóc Stephen đáng thương xuống như mọi lần để làm công việc bẩn thỉu của mình .”

Helen gật đầu. Stephen là phụ tá thứ hai của Ngài Holden, người ở lại để trông nom Holden khi Hammer đi xa. Mà việc đó thì khá thường xuyên. Ngài Holden có vẻ vĩnh viễn phải chiến đấu tại một nơi nào đó. Tuy nhiên, trong khi Stephen quản lý lâu đài. Holden, không có quyết định nào là của cậu ta cả. Chắc chắn Hammer giữ vững sự sắp đặt với cậu ta, ra lệnh cho cậu ta làm cái này hoặc cái kia – không một việc nào là tốt đẹp và dễ chịu cả - và từ tất cả những nhận xét cậu nhóc Stephen cực kỳ day dứt vì bị buộc phải làm những việc khủng khiếp như vậy.

“Ông ấy bảo Stephen yêu cầu tất cả mọi thứ trong ngôi nhà phải được cống nộp cho lãnh chúa” Maggie tiếp tục, kéo sự chú ý của Helen lại với bà. “Sau đó, cậu ta được lệnh đốt tất cả trước mặt tôi và đuổi tôi đi.”

Mắt Helen mở lớn một cách ngờ vực. Cống nộp cho lãnh chúa sau khi chết tương đương như thuế tử, một phần hợp pháp của hệ thống phong kiến. Nhưng yêu cầu tất cả tài sản, sau đó đốt cháy hết ... thì thật là độc ác. Và cố ý như vậy. “Stephen đã làm điều đó?”

Maggie cau mặt. “Vâng. Cậu ấy là một người đầy tớ trung thành. Cậu ấy xin lỗi luôn miệng nhưng cậu ấy đã thi hành.”

Helen gật đầu nghiêm trang khi cô nhồi thật chặt những túm lông vũ cuối cùng vào quả bóng và chuẩn bị khâu kín nó lại. Tất nhiên cậu nhóc Stephen đã làm nó. Cậu ta sẽ phải làm theo lệnh lãnh chúa của mình.

“Mẹ cậu ta sẽ khóc nếu thấy cậu ta buộc phải hành động như vậy.”

Helen nhìn người phụ nữ đầy dò hỏi và Maggie giải thích. “Chúng tôi là bạn bè khi bà ấy còn sống trong làng. Điều này sẽ làm tan nát trái tim bà ấy.”

“Bà ấy đã chết?” Nàng hỏi một cách lịch sự, hiểu rằng người đầy tớ cần thay đổi chủ đề để giữ được bình tĩnh. Nếu nói về mẹ của Stephen giúp bà khâu khoả những mất mát gần đây thì Helen thấy không có lý do nào không chiều theo cả.

“Oh, không. Bà ấy không chết. Nhưng khi Stephen trở thành người quản lý và buộc phải thực thi những hình phạt ác nghiệt như vậy ... Vâng, bà ấy không thể chịu đựng được việc đứng nhìn. Bà ấy bỏ làng đi. Hầu hết mọi người nghĩ rằng bà ấy đã chết, nhưng tôi nghĩ rằng bà ấy đang sống trên biên giới giữa Tiernay và Holden. Stephen thường xuyên cưỡi ngựa theo đường này vào buổi chiều. Tôi nghĩ cậu ta đi thăm mẹ.” Bà im lặng một chút, rồi thêm vào “Cậu ấy cưỡi ngựa ra đó sau khi đốt hết đồ của tôi. Có lẽ là đi thăm bà ấy ”.

Helen nhìn thấy sự mất mát trên khuôn mặt của người phụ nữ và cái cách bà ngồi sụm trên ghế của mình và hỏi nhẹ nhàng, “Và vì vậy bà đến Tiernay.”

“Vâng.” Maggie ngồi càng thẳng hơn. “Con gái tôi đã cưới người chủ quán rượu trong làng 10 năm trước.”

Helen gật đầu. Nàng biết người chủ quán rượu và vợ anh ta, tất nhiên.

“Và chúng đã đề nghị tôi ở cùng ... nhưng chúng cũng phải có sự cho phép của cô trước.”

Helen im lặng một vài phút. Nàng chịu trách nhiệm về đất đai của mình và tất cả mọi người sống trên nó, và do đó, khi người phụ nữ cho biết, sự cho phép của nàng là cần thiết trước khi người thuê nhà mới được phép chuyển vào. Suy nghĩ đầu tiên của nàng chỉ đơn giản là gật đầu và nói chắc chắn Maggie được chào đón tại Tiernay. Nhưng Helen đã chú ý đến giọng kỳ lạ của người phụ nữ khi bà ta nói về đề nghị của cô con gái. Không có nghi ngờ rằng Maggie đã làm việc suốt cả cuộc đời. Mất vị trí của mình trong lâu đài Holden đã là một việc cực kỳ thất vọng. Hôn nhân và vị trí như là vợ của một nông dân đã phần nào vớt vát một số niềm tự hào của bà nhưng bây giờ bà đã bị giảm giá phải chấp nhận sự từ thiện từ chính đứa con ruột của mình. Helen nghi ngờ nó làm khổ sở người phụ nữ lớn tuổi này, và bây giờ, xem xét các vấn đề nghiêm túc, cô lắc đầu. “Không”.

“Không?” Maggie trông như thể òa khóc đến nơi và Helen thầm tự đá mình một cái vì đã nói to suy nghĩ suy nghĩ của mình.

“Sẽ không có sự từ thiện nào dành cho bà, Maggie. Bà vẫn còn khỏe mạnh. Bà có thể làm việc. Và tình cờ, tôi cần một người với những kỹ năng của bà”

Về mặt đây bị kịch của Maggie biến mất, hy vọng chậm chậm phủ đầy khuôn mặt bà. “Thật ư?”

“Phải. Edwith từng là người hầu phòng ở đây. Bà ấy chết cách đây một tháng và tôi vẫn chưa thay thế vị trí của bà ấy. Ducky đã phải lấp vào chỗ trống đó cũng như hoàn thành nhiệm vụ riêng của mình. Nếu bà lấp vào chỗ trống của Edwith bà sẽ giúp được cả hai chúng tôi. Nó sẽ giảm một gánh nặng cho Ducky.”

“Ồ!” Với sự kinh ngạc của Helen, người phụ nữ òa khóc. Trong một khoảnh khắc, nàng đã sợ nàng phạm sai lầm và Maggie muốn ở lại với cô con gái. Sau đó, người phụ nữ cười rạng rỡ qua màn nước mắt, và Helen nhẹ cả người.

“Oh, tiểu thư. Cảm ơn cô, ” người hầu phòng mới thở ra, hào hứng với ý tưởng trở nên hữu ích một lần nữa.

“Cảm ơn bà,” Helen nói kiên quyết, sau đó cười với Ducky, người đã bất ngờ xuất hiện bên cạnh nàng. “Có lẽ Ducky có thể chỉ cho bà thấy xung quanh và giới thiệu bà với một vài cô gái sẽ ở dưới sự hướng dẫn của bà.”

“Chắc chắn.” Ducky cười rạng rỡ với người phụ nữ, sau đó quay lại nhìn Helen. “Boswell nói có một toán người đang đến.”

“Một toán người?” Helen nhướn một bên lông mày dò hỏi và Ducky gật đầu.

“Vâng. Họ mang theo cờ hiệu của nhà vua. ”

Helen tạm dừng một chút, sau đó cười thật tươi. “Tốt, tốt. Nếu em thấy Di ta, hãy thông báo tin này nhé.” Cùng với đó, nàng nhanh chóng luồn mũi khâu cuối cùng qua quả bóng, thắt nút và cắt sợi chỉ. Khi hai người phụ nữ kia đi ra, Helen đứng dậy, mang quả bóng tới bàn nơi những người chủ của nó đang ngồi ăn uống.

“Của các em đây” nàng vui vẻ nói, đặt quả bóng lên mặt bàn. “Tốt như mới. Kết thúc bữa tiệc của các em đi và ra ngoài chơi. Ngày hôm nay quá đẹp để ở trong nhà.”

Dứt ra khỏi dàn hợp xướng những lời tán thành và cảm ơn của lũ trẻ, Helen tiến tới cửa toà lâu đài, vừa đi nàng vừa vuốt thẳng nếp váy.

Đoàn khách đã cưỡi ngựa qua cổng ngoài khi nàng bước ra ngoài. Nàng chờ Goliath đi theo mình, sau đó đóng cánh cửa sau lưng rồi nhanh chóng vuốt lại mái tóc của mình. Nàng cảm thấy lo lắng. Đây là phái đoàn của nhà vua, như Ducky đã nói, và Helen có thể thấy rằng người hầu của nàng đã đứng. Phái đoàn của Henry khiến tất cả những ai nhìn thấy họ đều lo lắng và Helen thì đang nhìn. Việc này rõ như ban ngày. Nhà vua đã đáp lại một núi thư nàng đã gửi ông phản nản về Ngài Holden. Đó cũng là lời giải thích duy nhất cho chuyến viếng thăm này.

Nó đã làm ám áp trái tim nàng. Helen đã bắt đầu lo sợ rằng nhà vua đã toàn toàn đứng về phía những hành vi nhẫn tâm, độc ác của gã hàng xóm của nàng. Nàng đã cảm thấy nản lòng, vô dụng vì không có khả năng làm nhiều hơn việc nhận những người hầu và nông nô của Holden, những người đã chạy sang Tiernay, và viết thư khiếu nại. Tại sao, không phải chỉ một hay hai lần nàng phải bỏ tiền mua những nạn nhân của Holden để cứu họ khỏi cơn giận dữ của hắn. Ngài Hethe, Hammer của Holden, chắc chắn là con quỷ đội lốt người.

Nhưng cuối cùng nhà vua cũng đã gửi một ai đó đến để xử lý vấn đề này. Ít nhất, nàng nghĩ rằng ông đã gửi một ai đó. Nhóm người tùy tùng quá ít để hộ tống nhà vua. Đoàn tùy tùng của Henry có thể kéo dài cả dặm, bao gồm cả các lãnh chúa và các quý cô, người hầu, các chư hầu và mọi thứ mà nhà vua có thể cần trong chuyến hành trình.

Không. Nhà vua rõ ràng đã gửi một ai đó thay mặt ngài xử lý vấn đề này, và đối với nàng như thế cũng tốt rồi. Dù sao ngài cũng đã chú ý đến vụ này và ảnh hưởng của nó đến những người mà Hammer ngược đãi. So với bao vấn đề quốc gia đại sự khác, đây là một vấn đề nhỏ. Thực tế, người dân ở Holden đã rất may mắn khi vua Henry cuối cùng cũng đã quan tâm tới vấn đề này.

Ý nghĩ đó khiến nàng vui lên, Helen kiên nhẫn chờ cho đến khi toán người đi đến bậc cầu thang dưới cùng, sau đó nàng tiến tới để chào họ với Goliath ở sát cạnh bên

“Tiểu thư Tiernay?” Người lớn tuổi nhất của toán người chào nàng, cái áo choàng đắt tiền của ông sột soạt khi ông xuống ngựa, đối mặt với nàng. Nét mặt của ông rạng ngời hi vọng.

“Vâng. Ngài do nhà vua cử tới.” Nàng tuyên bố một cách chắc chắn, và quý ngài đó gật đầu, nụ cười nở trên môi khi ông nhận lấy tay nàng, cúi xuống để đặt vào đó một nụ hôn. “Ngài Templetun, sẵn sàng phục vụ tiểu thư.”

“Chào mừng ngài tới Tiernay, Ngài Templetun” Helen nói trịnh trọng, sau đó đặt bàn tay của nàng lên cánh tay của ông và hướng về phía cầu thang.

“Lạy chúa, sau chuyến đi chắc hẳn ngài phải đói và mệt lắm. Cho phép chúng tôi chào đón ngài với một bữa ăn và đồ uống.”

Gật đầu, ngài Templetun bắt đầu bước lên cầu thang với nàng, ra lệnh qua vai khi họ bước đi. Khi họ gần chạm đến cánh cửa lâu đài thì nó bật mở và lũ trẻ ủa ra. Vừa cười vừa hét phút trước, phút sau chúng đã mở to mắt và hoàn toàn im lặng. Chúng lí nhí lời xin lỗi với Helen và ngài Templetun, đi xuống cầu thang, để lại ồn ào chạy nhảy sau khi chúng đã qua hết, quay lại trò chơi mà nàng và Goliath đã gián đoạn, Helen vui thích với suy nghĩ đó, mỉm cười và lơ đi cái nhìn dò hỏi ngài Templetun chiếu vào nàng.

Dẫn ông ta vào bên trong, nàng mời người phụ tá của nhà vua tới chiếc bàn mà lũ trẻ vừa bỏ trống. Helen nhận thấy ông ta ngồi vào chiếc ghế chủ nhân mà cha nàng vẫn thường ngồi, nàng lịch sự cáo lỗi rồi đi nhanh vào bếp. nàng trở lại ngay sau đó với một dãy dài những người hầu mẫu mực, bê những loại thức ăn ngon nhất và rượu vang tốt nhất có ở lâu đài Tiernay, trên những chiếc khay bạc đẹp nhất. Sau khi lo lắng giám sát việc phục vụ ngài Templetun, cuối cùng Helen ngồi xuống bên cạnh ông và lặng lẽ nhắm nháp cốc rượu vang trong khi ông ta ăn. Nàng rất nóng lòng muốn xác nhận đích của ông ở đây, nhưng nàng biết sẽ thật thô lỗ nếu hỏi về điều đó trước khi ông hoàn thành bữa ăn

Thật may mắn nàng, Templetun không phải là người lãng phí thời gian để thưởng thức các bữa ăn. Ông ngấu nghiến một lượng lớn đáng ngạc nhiên thức ăn và một lượng rượu vang thậm chí còn nhiều hơn chỉ trong nháy mắt, sau đó ngồi lại với một tiếng thở dài hài lòng và đầy hạnh phúc.

“Xin nhận lấy lời khen ngợi của tôi về một bữa ăn ngon tuyệt, thưa tiểu thư. Bữa ăn đã tạo nên danh tiếng của nàng.”

“Cảm ơn, thưa ngài.” Helen lẩm bẩm, tự hỏi làm thế nào để bắt đầu tìm hiểu mục đích của ông. Templetun sớm kết thúc sự lo lắng ấy bằng cách rút ra từ cái áo choàng lưng thùng của ông một cuộn giấy.

“Tôi mang tin tức của nhà vua đến.” Ông đặt cuộn giấy da trước mặt nàng, sau đó bắt đầu xĩa hàm răng không mấy sáng bóng của mình bằng cái móng tay dài nhất trên ngón út của bàn tay phải trong khi đợi nàng đọc kỹ lệnh của nhà vua.

Bằng bàn tay đột nhiên run rẩy, Helen bóc vỡ con dấu và nhanh chóng mở cuộn giấy. tâm trí của nàng dồn dập với ý tưởng nhà vua sẽ trừng phạt gã hàng xóm của nàng như thế nào vì hành vi đối xử tàn tệ của hắn. Bỏ nhiệm một người nào đó giám sát hắn? Sa thải hắn? Đánh cho hắn một trận?

“Cưới hắn ?”

Những từ ngữ trên cuộn giấy dường như kêu thét lên với Helen khi mắt nàng lướt tới nó. “Không!” Đầu nàng đột nhiên nhẹ bỗng và quay cuồng. Cảm giác mình lảo đảo, nàng lắc đầu kiên quyết và quay qua Templetun. “Chắc chắn đây không phải là một trò đùa chứ?”

Nàng quá buồn bã, thậm chí còn không thêm chú ý rằng nàng đang run rẩy xé rách cuộn giấy trong khi nhìn ngài Templetun. Và cũng không chú ý đến vẻ mặt quan tâm lo lắng của người đàn ông khi ông ta chậm chậm lắc đầu. “Không, thưa tiểu thư. Nhà vua không đùa.”

“Vâng, ông ấy phải ... ông ấy không thể ... đây là ...” những lời nói vấp vấp của Helen đột ngột tắt lịm đi bởi tiếng bước chân tiến lại gần. Nàng quay lại, nhẹ người khi thấy Di của nàng tiến vào phòng. Di Nell bao giờ cũng có những suy luận đúng đắn. Di sẽ biết phải làm gì trong tình huống này.

“Di Nell!” Nàng kêu lên tuyệt vọng khi phóng ra khỏi ghế ngồi, lao đến chào đón người phụ nữ đã như mẹ nàng kể từ khi mẹ nàng qua đời vài năm trước đây.

“Chuyện gì vậy, cháu yêu ?” Di hỏi và nắm lấy tay nàng, ánh mắt trượt từ cuộn giấy nhàu nát rách bươm tới khuôn mặt tái nhợt của cô cháu gái.

“Nhà vua, ông ấy gửi ngài Templetun tới đây.” Helen ra hiệu tới người đàn ông đang ngồi ở bàn. “Và ông ấy ...” Không thể nói điều đó, nàng chìa cuộn giấy cho di mình và im lặng yêu cầu bà đọc nó

Cầm lấy cuộn giấy tả tơi, Di Nell vuốt phẳng nó và chậm chậm đọc nội dung. Helen theo dõi ánh mắt của di nàng lướt trên trang giấy, sau đó tạm dừng, di chuyển lên đầu trang, sau đó lại xem xét kỹ một lần nữa.

“Không” người phụ nữ hít một hơi thật sâu giống như Helen, sau đó lao đến người đàn ông vẫn ngồi tại bàn. “Đây có phải là một trò đùa không, thưa ngài? Bởi vì nếu đó đúng, thì nó là một trò đùa đáng xấu hổ”

“Không, thưa phu nhân.” Người phụ tá của vua ngồi không thoải mái trên chiếc ghế của mình, nhìn thật vô số tội. Cái nhìn của ông ta lướt quanh phòng, nhìn vào mọi nơi trừ những người đang hiện diện trong nó, sau đó ông nói, “Nhà vua tự mình ra lệnh và yêu cầu tôi mang nó đến cho tiểu thư. Tôi cũng phải mang một bức đến cho ngài Holden và đưa ngài ấy quay lại đây để làm đám cưới. Nhà vua nghĩ rằng thật tốt khi cho phép người dân của tiểu thư có thời gian để chuẩn bị cho lễ cưới. ”

“Nhưng...” Helen dừng lại và lắc đầu, cố gắng tập trung. “Tuy nhiên, điều này không thể được. Ngài Holden là kẻ xấu xa, hung dữ, ác nghiệt. Nhà vua không thể mong tôi cưới hắn ta! ”

Khi Templetun vẫn im lặng, đầu ông cúi thấp, tránh gặp ánh mắt nàng, Helen bắt đầu nhận ra rằng nàng thực sự bị yêu cầu làm điều đó. Sự tê liệt dần xâm chiếm nàng, làm dịu đi nỗi sợ hãi, và nàng sụp xuống chiếc ghế băng. Nàng sẽ cưới gã hàng xóm con hoang, độc ác, kinh tởm. Hethe, Hammer of Holden. Kẻ đã đuổi nông nô, đốt nhà của họ mà không vì lý do gì. Lạy Chúa, hắn sẽ làm gì nếu nàng làm phật ý hắn?

“Đấy phải là một sai lầm,” Di Nell tuyên bố vững chắc, kéo Helen ra khỏi những suy nghĩ đau khổ của nàng. “Dĩ nhiên nhà vua sẽ không độc ác, ép buộc cháu gái tôi cưới gã đàn ông đó. Có lẽ đơn giản là ngài hiểu lầm. Chúng ta phải đi đến triều đình và giải thích điều đó. Chúng ta phải-”

“Nhà vua không còn ở triều đình,” Templetun ngắt lời một cách nghiêm trang. “ Ngài đi Chinon để xem xét cậu trẻ Henry, và loại bỏ một số thành viên trong triều đình của mình.”

Helen và Nell trao đổi một cái nhìn kinh ngạc khi đề cập đến các con trai của nhà vua. Helen là người lắm bầm một cách không chắc chắn, “Loại bỏ một số thành viên trong triều đình?”

“Mmmm.” Mặt Templetun phủ đầy sự không hài lòng. “Phải. Henry mong muốn sắp xếp một cuộc hôn nhân giữa con gái của Née of Maurienne và cậu nhóc John. Triều đình có vẻ quan tâm, nhưng muốn chắc chắn rằng John sẽ cầu hôn trước. Nhà vua đã đề nghị cấp cho anh ta các lâu đài ở Loudon, Mirebeau và Chinon, nhưng cậu nhóc Henry từ chối. Cậu ta sẽ chỉ thừa nhận chuyện này, nếu cha cậu cho phép cậu ta cai trị, hoặc Anh, hoặc Normandy , hoặc Anjou theo quyền riêng của mình. ”

“Anh ta muốn được cho thêm sức mạnh”. Nell thở dài với sự căm phẫn.

“Phải”. Templetun gật đầu nghiêm trang. “Đây là sai lầm của nhà vua khi tôn con trai ngài lên ngôi, trong khi ngài vẫn còn sống. Cậu nhóc muốn quyền lực đi liền với ngôi vị. ”

“Nhưng ngài sẽ làm gì để loại bỏ một số thành viên triều đình?” Nell nôn nóng hỏi.

“Ah, tốt, suy nghĩ đầu tiên của nhà vua là tổng giám Henry như là một cảnh báo, nhưng ngài tin rằng một số thành viên trong triều đình của cậu nhóc Henry nung nấu ý tưởng và hy vọng rằng sau khi loại bỏ ảnh hưởng của họ, người con trai cả của nhà vua sẽ ổn định lại.” Ông thẳng thắn nói, sau đó, dường như nhận ra rằng mình đang buôn chuyện, ông cau mày và đổi chủ đề, quay trở lại vấn đề hiện tại. “Trong bất kỳ trường hợp nào, xin gặp nhà vua cũng không có gì khác biệt. Quyết định của nhà vua đã được ban ra. Ngài cảm thấy rằng cô, Tiểu thư Helen, và Ngài Holden nên giải quyết các vương mắc giữa hai người, và ngài mong muốn đám cưới diễn ra cùng lúc. Tôi đến để chứng kiến nó. ”

Helen khẽ cúi đầu, tia nhìn của nàng dừng lại trên cuộn giấy da mà dì nàng vẫn cầm, bằng chứng về ý định của vua Henry. Trong thư, nó đã được viết thật đơn giản, nhưng trong một khoảnh khắc những lời của dì nàng đã đem lại cho nàng một tia hi vọng. Nếu nàng có thể nói chuyện với nhà vua, quảng mình vào sự nhân từ của ngài –

Tiếng sột soạt chuyển động bên vai phải Helen kéo nàng ra khỏi suy nghĩ của mình. Quay lại, nàng dò xét Ducky. Cô hầu gái đang vặn xoắn đôi bàn tay, đau buồn và lo sợ đang hiện rõ trên mặt khi cô nhìn cô chủ của mình. Rõ ràng, những phụ nữ đã nghe đủ để biết mệnh lệnh của bức thư, và cô cũng kinh sợ không kém gì cô chủ của mình. Ngồi thẳng lưng, Helen cố nở một nụ cười trấn an cô hầu gái, sau đó giật mình liếc nhìn xung quanh khi dì của nàng, người phụ nữ ngọt ngào nhất, dịu dàng nhất, đột ngột gầm lên như mấy bà bán cá.

“Ông ta đào ở nơi quái quỷ nào cái ý tưởng ngu như lừa này?”

Helen há hốc miệng nhìn dì nàng, sau đó quay qua để nghe câu trả lời của ngài Templetun. Ông dường như không hào hứng trả lời nó. Thực tế, ông đã rất miễn cưỡng. Có tội. Ông già gần như vặn vẹo không thoải mái trong chỗ của mình. Helen giật mình, có một sự nghi hoặc lạ lùng khi dì nàng bắt ngờ hét to sự ngờ vực đó lên.

“Ông!”

Templetun đột ngột đóng băng, những biểu trên khuôn mặt ông giống như của một đứa trẻ giật mình bị tóm khi đang ăn vụng.

“Chính là ông,” Helen thở ra kinh khiếp, không chắc chắn nên hỏi lý do tại sao, hay đơn giản chỉ là vặn cổ ông ta. Trước khi nàng có thể quyết định nên làm thế này hoặc thế kia, Templetun đã đứng dậy và xoa dịu sự căng thẳng ở phía cuối chiếc bàn.

“Well, tôi phải đi ngay bây giờ. Nhà vua không muốn dây dưa lằng nhằng, và, đường đến Holden không quá xa, ban ngày thì sáng sủa và đi lại vào ban đêm thì khó chịu, đúng không? ”

Là câu hỏi tu từ, Helen chắc chắn như vậy. Ít nhất, người đàn ông đã chẳng bộc lộ ý định chờ đón câu trả lời từ những người xung quanh. Ông há hốc đi thẳng về phía cửa chính, di chuyển đã nhanh, và nói chuyện còn nhanh hơn. Nàng ước ông ta bị hóc đồng thức ăn mà nàng đã cho phục vụ.

“Tôi đã được thông báo là Ngài Holden đang trên đường về nhà sau một nhiệm vụ của nhà vua,” ông tiếp tục khi dì của Helen bắt đầu làm chậm rãi đi theo ông băng qua sàn nhà, nheo mắt lại vì giận dữ. “Vì vậy, mọi người sẽ có nhiều thời gian để chuẩn bị cho bữa tiệc kỷ niệm. Tôi gợi ý, bà nên lên kế hoạch vào cuối tuần tới. Mọi thứ sẽ tốt đẹp cả thôi. Tôi sẽ gửi một tin nhắn trước, tất nhiên, để bà có thể xem bất kỳ thông tin chi tiết vào phút cuối cùng. ” Lời cuối cùng được thốt lên khi ông lướt qua cửa.

“Đồ chuột nhắt!” Nell nói một cách cay nghiệt khi cánh cửa lâu đài đã đóng sầm sau lưng ông.

Helen đồng ý với lời tuyên bố bằng cả trái tim, nhưng vẫn còn nhiều vấn đề khác phải lo lắng tới. “Tại sao ông ta lại gợi ý với nhà vua rằng Holden và cháu nên lập gia đình?”

“Tại sao, quả thật vậy?” Dì Nell cầu nhàu, sau đó bước lại đặt tay bà lên vai Helen để an ủi nàng.

“Dĩ nhiên tiểu thư sẽ không thực sự phải cưới ông ta chứ?” Ducky hớn hể, bước tới tham gia vào cùng họ.
“Không phải là Hammer?”

“Tôi hy vọng không, Ducky. Thật sự là thế.” Vai Helen rũ xuống đầy đau khổ.

“Nhưng cô định làm gì?”

Cau mày, Helen bắt đầu xoắn hai bàn tay vào nhau khi tâm trí nàng lướt qua các khả năng. Chạy trốn? Nhưng đi đâu? Cầu xin nhà vua? Nhưng làm cách nào? Nhà vua đã đi xa và đám cưới sẽ được cử hành vào cuối tuần. Khử gã chú rể tiềm năng? Một ý nghĩ thật hay ho, nhưng không thực tế, nàng nhăn mặt.

“Thưa tiểu thư?” Ducky nhắc một cách lo âu.

Helen thở dài. “Tôi không chắc chắn những gì tôi có thể làm được”, cô đau khổ thừa nhận.

Mắt Ducky mở lớn kinh hãi. “Cô không thể từ chối anh ta ư? Chỉ cần từ chối và...”

“Và để nhà vua gửi cho tôi tới một tu viện? Tôi thà cưới và giết hắn ta còn hơn! Ai sẽ trông nom người dân của tôi, nếu chuyện đó xảy ra? Người đó chắc chắn là Hammer. Tiernay sẽ được bồi thường cho hắn ta nếu tôi từ chối lệnh của nhà vua. ”

Ducky cắn môi, sau đó ngả người gần hơn thì thầm. “Maggie hiểu biết việc này việc kia về thảo được. Hoặc bà lang già Joan. Bà ta có thể biết cái gì đó mà chúng ta có thể cho hắn...”

“Thúi thui cái mồm của cô,” Helen suýt khê, đưa tay che miệng của cô hầu gái và liếc nhìn lo lắng về phía sảnh lớn trống trải. “Tôi không bao giờ muốn nghe một đề nghị như thế từ cô một lần nữa, Ducky. Nó có thể khiến cô bị treo cổ ngoài tường rào đấy”.

“Nhưng thế thì cô sẽ làm gì?” Người đầy tớ trông cực kỳ sầu khổ khi Helen nhắc tay khỏi miệng cô. “Cô không thể cưới Hammer.”

Helen lại thở dài. “Tôi sẽ phải lấy. Tôi không thể từ chối một mệnh lệnh trực tiếp của nhà vua. ”

“Tại sao không?” Ducky hỏi điên cuồng. “Hammer vẫn từ chối thường xuyên đấy thôi. Tại sao, hắn ...”

“Chính thế đấy!” Dì Nell, người đã đứng im lặng và trầm tư suy nghĩ trong suốt ít phút cuối cùng, đột nhiên túm lấy tay Helen một cách vui vẻ, vô tình như bắt tay nàng.

“Cái gì?” Helen hỏi với một tia hy vọng le lói.

“Cháu không thể từ chối. Nhưng Hammer có thể. Hắn ta là một lãnh chúa quá mạnh, nhà vua không thể ép buộc hắn , nếu hắn ta thực sự muốn từ chối.”

Ducky khịt mũi. “Và bà thực sự nghĩ rằng có khoảnh khắc Hammer sẽ từ chối cưới cô ấy? Nhìn xem! Cô ấy đẹp như mẹ cô. Và ngọt ngào như mật ong. Sau đó là đất đai của cô ấy. Ai sẽ từ chối một món hồi môn như Tiernay? ”

Helen như chùng xuống, niềm hy vọng nhỏ nhoi đã rời khỏi nàng, nhưng dì Nell đã dựng thẳng vai nàng và nói một cách đáng tin cậy. “Thế thì, chúng ta phải có trách nhiệm khiến cháu và Tiernay ít hấp dẫn đi.”

Ducky nhìn nghi ngờ. “Templetun đã thấy cô ấy xinh đẹp như thế nào. Bà không thể đột ngột nhuộm đen răng và cạo đầu cô ấy. ”

“Không,” Helen đồng ý chậm rãi, một nụ cười nhỏ trêu trọc nở trên góc môi nàng khi một ý tưởng loé lên trong tâm trí. “Nhưng có những thứ khác mà chúng ta có thể làm được.”

2. Chương 2

Hethe, Ngài Holden, ngồi ở đầu chiếc bàn của mình và há hốc miệng nhìn người đàn ông trước mặt ngài. Hethe chỉ vừa mới trở về từ trận chiến kéo dài vài tuần, chiến đấu vì nhà vua của chàng. Đây là việc chàng

dành hầu hết thời gian để thực hành hơn là những việc khác. Trên thực tế, đó gần như là tất cả những gì chàng đã làm từ cái chết của người vợ chàng mười năm trước. Thậm chí cả trước đó, Henry II đã muốn mở rộng quyền lực của mình, và Hethe đã sử dụng tham vọng của nhà vua như một cái cớ để tránh xa ngôi nhà mà chàng đã chia sẻ đầu tiên là với hai đồng sinh thành khất khe, sau đó là với Nerissa trẻ con đáng yêu.

Chàng dụi mắt mệt mỏi, chàng mong muốn có thể đi xóa đi những kỷ niệm một cách dễ dàng. Ý nghĩ về người vợ trẻ đã chết luôn làm cho chàng cảm thấy ăn năn. Họ đã quá trẻ. Nàng đã quá trẻ.

Xua đi những suy nghĩ như chàng đã luôn làm, chàng cau mày với ngài Templetun. “Giải thích cho tôi sự hiện diện của ngài ở đây một lần nữa nếu ngài vui lòng, thưa ngài,” chàng ra lệnh một cách cẩn thận.

“Nhà vua ra lệnh cho tôi chuyển tin nhắn này,” Người đàn ông đẩy cuộn giấy da về phía chàng một lần nữa, không nghi ngờ mong rằng lần này nó sẽ được nhận lấy. “Và ra lệnh cho tôi gặp và đưa ngài đến Tiernay để cưới tiểu thư Helen.”

“Ngài không thể lấy mũ phù thủy đó được!” William kêu lên khi Hethe miễn cưỡng nhặt lấy cuộn giấy da và bóp vỡ con dấu.

“Tiểu thư Tiernay không phải là một mũ phù thủy,” Templetun nói với một cái nhìn quở trách tới Hethe, người đàn ông, người trên tất cả những người khác, đã được mong đợi quan tâm đến những nguyện vọng quan trọng nhất của nhà vua. “Tôi vừa đến từ đó, và cô ấy hoàn toàn đáng yêu.”

“Oh, phải. Well ... Ngài sẽ nói thế, phải không? ”William lầm bầm.

“Cậu đã bao giờ hiểu thật rõ cô ấy?” Templetun cau kính hỏi, sau đó gật đầu trong sự hài lòng khi cậu nhóc miễn cưỡng lắc đầu. “Vâng, tôi có, và cô ấy hoàn toàn đáng yêu. Hoàn toàn.” Miệng ông trễ xuống sau đó, và ông hầu như thêm vào dưới hơi thở của mình, “Mặc dù Di của cô ấy quả là một kẻ lảm nhảm.”

“Di của cô ta cái gì cơ?” Hethe xác xược hỏi, chìa ra bức thư của nhà vua để William có thể đọc thật kỹ. Bản thân chàng chỉ quan tâm tới chữ ký, và đã nhận ra nó là của nhà vua. Chàng đã nhận đủ những lá thư từ con người này để có thể nhận ra chữ viết tay của Henry bây giờ. Điều đó cũng đủ để chứng tỏ với chàng rằng yêu sách của Templetun có lẽ đúng sự thật. Không phải là chàng thực sự nghi ngờ nó. Tại sao người đàn ông đó lại nói dối về một việc như thế này?

Những biểu hiện trên khuôn mặt Templetun nhanh chóng chuyển thành phật ý trước câu hỏi, nhưng ông chỉ lắc đầu và hỏi, “Well, ngài nói gì? Ngài sẽ cưới cô ấy hay là không? ”

“Tôi có thể lựa chọn ư?” Hethe hỏi với một tiếng cười phá ra, nhưng chàng nhìn như thể trả lời cho câu hỏi của William hơn là của Templetun. Cái nhìn của chàng trượt khỏi cuộn giấy da mà chàng đang đọc và lắc đầu một cách cảm phẫn.

“Tôi nghĩ rằng không.” Cựa quậy, Hethe đưa tay mệt mỏi vào mái tóc của mình. Điều cuối cùng mà chàng cần bây giờ là phải lo lắng cho một người vợ. Ngay cả khi chàng tìm kiếm một người, cô nàng Tiernay ngổ ngược sẽ là kẻ cuối cùng mà chàng phải lựa chọn. Lạy chúa! Cô nàng đó là một kẻ ghê tởm, thích xía mũi vào chuyện của người khác, gửi những lá thư bất tận nhểnh móc cách mà chàng cư xử với mọi người. Ít nhất, đó là những gì chàng đã được nghe. Chàng không bao giờ tự đọc những lá thư, nhưng William báo cáo những vấn đề đó cho chàng. Đầu tiên chàng nhận các thông tin từ Stephen, người phụ tá thứ hai, người mà Hethe uỷ quyền quản lý, trong khi chàng vắng nhà đi chiến đấu. Cậu trai trẻ đã bị quấy rầy khủng khiếp bởi người phụ nữ đó.

Bây giờ có vẻ như bản thân chàng sẽ là kẻ bị quấy rầy và không phải bởi những bức thư chung chung. Chàng sẽ phải đối phó với cô nàng với tư cách cá nhân. Hầu hết là với tư cách cá nhân, quả thật vậy. Chỉ ý nghĩ đó đã đủ để chàng tự xô mình ra khỏi chỗ ngồi và nhanh chóng hướng về phía cầu thang. Templetun ngay lập tức đứng bật dậy và bám theo.

“Thưa ngài? Ngài sẽ làm gì? ”

“Tôi sẽ đi tắm,” Hethe tuyên bố mà không hề chậm bước. “Tôi tin rằng, tôi được phép gột sạch mùi của những xác chết và thưởng thức sự bình yên một đêm còn lại trước khi xông tới cưới cô ả? Cứ như thể cô nàng sẽ vắt chân lên cổ chạy mất. ”

“Oh. Không.” Templetun dừng lại ở chân cầu thang và cho phép Ngài Holden tiếp tục một mình. “Ý tôi là, phải - tắm và nghỉ ngơi thì cũng tốt thôi. Tôi sẽ gửi một tin nhắn cảnh báo Tiểu thư Tiernay rằng chúng ta sẽ lên đường vào ngày mai. Sau bữa sáng? ”Ông thêm vào đầy hy vọng.

“Sau bữa trưa,” Hethe sửa lại. “Tôi sẽ xem xét mọi chuyện diễn biến trong vùng đất của tôi như thế nào trước khi tôi lao vào một vấn đề mới.”

“Được. Vào buổi trưa,” Templetun miễn cưỡng đồng ý.

Cầu nhàu trả lời, Hethe tiếp tục lên cầu thang và vào phòng của mình. Chàng đứng nhìn đăm đăm qua cửa sổ vài phút khi có tiếng gõ cửa nhẹ. Gọi với ra cho bất kỳ ai đó được phép bước vào, chàng đã không hề ngạc nhiên tí nào khi nhìn thấy cánh cửa mở để lộ những người hầu mang một bồn tắm và nhiều xô nước nóng. Chàng đã không hề ra lệnh chuẩn bị tắm, nhưng đã nói to mong muốn tắm với Templetun. Đó cũng đủ để thấy thực tế diễn ra ở đây. Những người hầu của Holden đều được đào tạo tốt và nhanh về nhiệm vụ của họ. Điều đó thật là tuyệt, người của chàng đã lựa chọn và đào tạo những người lao động tốt.

Hethe im lặng theo dõi khi bồn tắm của chàng được chuẩn bị, sau đó chàng xua những người phục vụ ra ngoài. Một trong những cô hầu phòng vẫn тут lại phía sau, chuẩn bị sẵn sàng để giúp đỡ chàng tắm, nhưng, mặc dù cô ta nẩy nở và xinh xắn, chàng vẫn đuổi cô ta ra. Chàng muốn được ở một mình. Chàng phải xem xét việc kết hôn của mình. Việc kết hôn một lần nữa. Việc có một người vợ mà chàng phải chịu trách nhiệm.

Cảm giác các bắp thịt căng thẳng trước những suy nghĩ đó, chàng nhanh chóng cởi quần áo và bước vào bồn tắm. Nước bao bọc chàng ấm áp và mời gọi như một tình nhân, và chàng ngả đầu ra sau, mắt nhắm lại khi chàng cảm thấy cơ thể dần thư giãn và tâm trí như bị cuốn đi.

Chàng mới chỉ mười hai và Nerissa lên bảy khi cuộc hôn nhân của họ được ký kết. Chàng được mười bảy và cô ấy chưa tròn mười hai khi các bậc phụ huynh mệt mỏi vì phải chờ đợi và quyết định tổ chức buổi lễ. Cả hai bên đều tham lam trước sự sáp nhập giữa hai gia đình - Holden đề nghị tước vị và tên tuổi gia đình còn cha Nerissa thì giàu có. Mặc dù còn trẻ, chàng đã đủ lớn để đề nghị, một cách hợp lý hơn rằng, họ nên trì hoãn việc cưới xin, cho đến khi cô bé lớn tuổi hơn. Tuy nhiên, không bên nào muốn điều đó.

Thật không may, Nerissa là một trong những người đã trả giá cho tham vọng của các bậc phụ huynh. Cô bé đã mang bầu ngay lập tức, sau đó được chết khi sinh con. Cô bé vẫn chưa tròn 13 tuổi.

Hethe sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân vì thất bại trong việc thuyết phục cha chàng chờ đợi. Hoặc có lẽ chàng có thể từ chối trải qua đêm tân hôn. Chàng có thể để cho bọn họ nghĩ là đêm tân hôn đã được hoàn tất, sau đó bí mật chờ cho đến khi cô bé lớn thêm một hoặc hai tuổi nữa. Nhưng chàng đã không. 17 tuổi, chàng cũng hừng hực như bất kỳ thanh niên nào. Và cô bé đã là một thiếu nữ đáng yêu, dù ở độ tuổi đó. Cộng thêm với rượu và các hướng dẫn của cha chàng để đảm bảo hành động đã được hoàn tất. Chín tháng sau đó chàng đã nghe tiếng thét của cô bé khi đứa bé quấy đạp đòi chui ra. Đứa bé đã không làm được, và Nerissa đã chảy máu đến chết với đứa con của họ vẫn ở trong bụng cô.

Và từ đó Hethe đã chiến đấu chống lại con quỷ trong chàng và kẻ thù của nhà vua. Chàng đã dành hàng tuần và thậm chí hàng tháng vui mình trong những trận chiến đẫm máu này đến trận chiến đẫm máu khác. Chàng chiến đấu cho đến khi mệt mỏi vì mùi hôi thối của những xác chết hay cảnh tượng của những cái chết, sau đó trở về nhà, luôn luôn mong rằng lần này chàng sẽ có thể nghỉ ngơi. Rằng lần này, ngôi nhà sẽ là thiên đường mà chàng luôn tìm kiếm. Nhưng chàng chưa bao giờ tìm thấy thiên đường đó. Đối với chàng, tiếng thét của Nerissa vẫn vang vọng trong lâu đài như ba ngày của nhiều năm về trước. Nhanh chóng, đôi khi chỉ trong vài giờ, chàng đã muốn lại ra đi một lần nữa. Chàng không thể tìm thấy bình yên.

Hôm nay cũng không hề khác biệt, chàng nghĩ dứt khoát. Mặc dù lần này không phải là tiếng thét của Nerissa khiến chàng bỏ chạy khỏi những bức tường đá lạnh của Holden. Không. Lần này, điều khiến chàng muốn chạy lại chiến trường là tin nhắn mà người của nhà vua vừa mới đem đến. Kết hôn một lần nữa và với cô nàng Tiernay ngạo ngược.

Thật là mỉa mai. Lần này, chàng sẽ là kẻ phải hy sinh, vì ý tưởng nhất thời của nhà vua. Chàng không thể nói là mình bị ngạc nhiên.

Tiếng gõ cửa kéo chàng ra khỏi những suy nghĩ không mấy dễ chịu và chàng khẽ ngồi thẳng lên, gọi với ra “vào đi” khi chàng bắt đầu khoả nước lên người. Chàng không hề ngạc nhiên khi William bước vào thay vì

người hầu xuất hiện với nước tắm. Bây giờ người phụ tá thứ nhất của chàng đã có báo cáo từ Stephen, và anh ta sẽ thông báo những tin tức. Đó là thủ tục như thường lệ.

“Có tin gì khi chúng ta đi xa?” Hethe hỏi, chụm tay lại với nhau để vốc nước và dội lên đầu, làm ướt tóc của mình.

“Không có gì đáng kể. Ít nhất, không có gì chúng ta không nghe từ thư của Stephen.” William nhún vai, sau đó ngồi xuống cuối giường quan sát vẻ không hạnh phúc của Hethe. “Ngài sẽ không cưới cô nàng đó chứ, phải không?”

Hethe im lặng một chút, sau đó hỏi, “Bức thư là một yêu cầu hay một mệnh lệnh?”

“Một mệnh lệnh,” người đàn ông miễn cưỡng thú nhận.

Hethe nhăn mặt, sau đó nhún vai trước ý nghĩ của mình. “Tôi nghĩ tôi phải cưới thôi. Tôi chẳng nào cũng phải kết hôn lần nữa,” Chàng thêm vào, cố gắng để tự giải quyết vấn đề.

“Phải, nhưng ... cô nàng Tiernay ngổ ngáo ...” William nhìn đau khổ, và Hethe bật cười khẽ trước biểu hiện của anh ta.

“Aye, well. Tôi sẽ cưới cô nàng, ngủ với cô ta; sau đó chúng ta sẽ xem, liệu nhà vua có thể không cần đến sự phục vụ của chúng ta trong việc khuất phục con trai ngài. Nếu chúng ta để vợ tôi lại Tiernay và tôi thỉnh thoảng đến thăm, mọi thứ sẽ không thay đổi nhiều. ”

Sự nhẹ nhõm của William thật rõ ràng, và Hethe hiểu nó. Khi những người đàn ông khác vẫn còn là những cậu bé, thường bị bắt nạt bởi những kẻ khác. Nhưng cuối tuổi thiếu niên, cậu ta đã nhổ giò, bắt đầu trở thành một người đàn ông cao, khoẻ như bây giờ. Điều đó, cộng thêm việc được đào tạo bên cạnh Hethe, đã biến cậu ta trở thành một hiệp sĩ triển vọng. Hethe biết rằng người bạn của chàng hy vọng đạt được vinh quang, sự chú ý của nhà vua, và có lẽ sở hữu một vùng đất riêng của mình, dựa vào mũi kiếm. Đó là lý do, những người đàn ông khác không bao giờ ngập ngừng lao vào những trận chiến cùng với cậu ta, lý do tại sao cậu ta thậm chí khuyến khích Hethe tình nguyện bản thân và người của chàng vì Henry. Hethe đột ngột ổn định với một cô vợ và tránh đối mặt với chiến tranh có thể ngăn trở tham vọng của cậu ta. William không cần phải sợ hãi; Hethe không hề mong muốn được ổn định.

“Ngủ với cô nàng Tiernay ngổ ngáo,” William nói, những từ ngữ kéo sự chú ý của Hethe tới cái rùng mình bịa đặt của cậu ta. “Ugh. Ngài có sự thông cảm tốt bậc của tôi. ”

“Và tôi đánh giá cao sự thông cảm, William. Tôi thật sự. ” Chàng nói với giọng khô khốc, nhưng tâm trí đang cố gắng để gọi lại hình ảnh của một phụ nữ. Cô nàng chỉ là một đứa trẻ khi chàng nhìn thấy nàng lần cuối, có lẽ khoảng mười tuổi. Chàng đã tới Tiernay sau khi cha chết để thảo luận và bảo đảm sự tiếp tục các điều ước giữa Holden và Tiernay với cha nàng. Nó đã được một năm sau cái chết của Nerissa. Phải, nàng chỉ khoảng mười tuổi - chỉ nhỏ hơn một hoặc khoảng đó so với cô dâu của chàng khi chàng cưới cô bé, nhưng con gái của Tiernay đã không hề biểu lộ bất cứ một đường cong hay nét đẹp nào như Nerissa. Nàng là một cô nhóc gầy gò. Toàn là răng và khủy tay như chàng nhớ lại. Nàng có lẽ đã không cải thiện được một trong hai thứ đó trong thời gian qua. Helen của Tiernay có lẽ không có gì hơn một con ngựa già răng vấu hay mè nheo.

“Cháu yêu! Họ đây rồi! Di thấy họ từ cửa sổ phòng ngủ của dì. Họ đang đến! ”

Đánh rơi đồ đang khâu dở, Helen đột ngột đứng dậy, tay nàng đột ngột túm lấy vạt váy và siết chặt chúng khi dì nàng lao xuống cầu thang. Trong một khoảnh khắc, nàng đứng đó, sợ hãi nhẩn chìm nàng và lấy đi suy nghĩ của nàng, sau đó nàng loại bỏ chúng đi, lấy lại cảm giác đủ để hét lên với cô hầu gái của nàng.

Ducky chắc phải nghe thấy tiếng hét đầy lo âu của dì Nell, bởi vì chỉ một tích tắc sau đó cô đã bay ra từ nhà bếp. Cô mang theo một cái bát và nó giống như sự lo sợ của dì Nell. Hai người phụ nữ gần như đâm sầm vào nhau khi họ băng qua đại sảnh tiến về hướng Helen. Vì một số lý do nào đó, sự điên cuồng của họ ngay lập tức khiến Helen bình tĩnh.

Mọi việc sẽ tốt đẹp thôi. Tin nhắn từ Ngài Templetun đến vào chiều hôm qua. Họ đã được cảnh báo và do đó có thời gian để hoàn tất những chuẩn bị cuối cùng. Nàng đã sẵn sàng, nàng tự cam đoan với bản thân, nhưng dù sao vẫn nhắm lại kiểm tra trong đầu.

Nàng đã mặc chiếc áo choàng đẹp nhất. Tóc nàng đã được gội sạch sẽ và chải thành những cuộn sóng mềm mại ôm lấy khuôn mặt. Nàng nhìn xinh nhất có thể. Helen ước nàng trông bẩn thỉu và mặc một bộ quần áo rách tả tơi, nếu nàng làm bất cứ điều gì như thế, Templetun sẽ nhận ra ngay lập tức rằng có gì đó mờ ám. Sau tất cả, ông ta đã bắt gặp nàng không phòng bị lần trước. Ông ta đã nhìn thấy dáng vẻ bình thường của nàng. Nhuộm đen răng và mặc một chiếc áo choàng đạibury nhồi với gối không có vẻ là khôn ngoan để dọa kẻ sớm sẽ là chồng nàng khiến hắn từ chối việc cưới xin đã bị đề nghị. Kế hoạch của nàng sẽ khôn khéo hơn thế, nhất định là vậy. Chỉ còn lại hai điều phải làm, nhưng vì đáng tối cao chúng bị bỏ lại cho đến khi đám người đó đến.

“Cô có mang tội không?” Helen hỏi Ducky khi cô hầu và Dì Nell dừng lại trước mặt nàng.

“Vâng, thưa tiểu thư. Tôi có chúng đây.” Cô đưa chiếc bát cho Dì của Helen giữ, sau đó moi từ trong túi chiếc bao nhỏ cô đã luôn đem theo từ khi có tin nhắn thông báo với họ về thời gian đến dự kiến của ngài Templetun và Holden. Bóc một nắm ra, cô hầu bắt đầu bóc lớp vỏ mỏng, khô, bao bên ngoài của nhánh tỏi, sau đó thả nó vào tay cô chủ và chuyển sự chú ý của cô để bóc một nhánh khác.

Về mặt hung dữ, Helen nhận lấy nhánh tỏi và nhanh chóng thả nó vào miệng. Nàng co rúm lại như thể đang nhai thuốc độc vậy. Nó như thể đang đốt cháy miệng nàng, nhưng nàng tiếp tục nhai và thả mỗi nhánh tỏi mới được bóc vỏ vào miệng cho đến khi nàng có đủ sáu nhánh tỏi trong miệng, đã được nhai kỹ và trộn chúng bằng lưỡi nàng. Ducky và Dì Nell nhăn mặt thông cảm khi họ theo dõi nàng. Sau khi kết thúc, nàng nuốt toàn bộ chúng, rồi chìa tay tới chiếc bát mà cô hầu gái đã trao cho Dì Nell.

Dì nàng nâng chiếc bát, hít một hơi, với vẻ mặt và cách mà bà nhăn mũi đã cảnh báo Helen về sự hiệu nghiệm của chất lỏng. Nell chìa chiếc bát ra. Helen nâng chiếc bát lên mũi mình ngay sau đó, chỉ để đẩy nó ra một cách nhanh chóng. Nàng đã hy vọng rằng những nhánh tỏi tạm thời giết chết khả năng ngửi mùi của nàng, và giúp đỡ nàng tiêu thụ được hỗn hợp họ pha chế nhằm xúc tiến kế hoạch. Nhưng không phải trường hợp này. Lạy Chúa, mình sẽ không uống cái thứ này, nàng nghĩ với vẻ kinh dị khi mũi nàng bị tấn công bởi mùi hương hôi nhất mà nàng đã từng ngửi trong tất cả những mùi hôi.

“Dừng cảm lên,” Dì Nell thì thầm dưới hơi thở, và Helen liếc qua bà. Người phụ nữ buộc phải nở một nụ cười khuyến khích và gật đầu. Nhận thấy rằng chẳng thể làm gì, Helen thở một hơi đã bị dồn nén, sau đó bịt mũi và nghiêng chiếc bát vào miệng. Bản năng đầu tiên của nàng là oẹ ra, thứ hai là đến phun phì phì, nhưng Helen đã xiết chặt các ngón tay và thậm chí cả ngón chân của nàng và đứng thật vững ... chờ đợi cho cơn bốc đồng trôi xuống. Nhưng chúng không.

Nước mắt ràn rụa, nàng buộc mình ngậm chất lỏng trong miệng, thậm chí là súc ọc ọc trong miệng. Cứ thế cho đến khi nàng đảm bảo rằng nó đã phủ kín mọi ngõ ngách trong miệng thì nàng mới cho phép mình nuốt cái thứ hỗn hợp hôi thối đó xuống. Hành động đó khiến nàng thở hắt ra làm nước bắn xuống, dường như kéo luôn hơi thở của nàng cùng với nó.

“Oh, Chúa ơi!” Nàng ho khi cả Dì Nell và Ducky vỗ mạnh vào lưng nàng. Vẻ mặt của họ đầy bi kịch tiếc thương.

“Cháu không sao chứ, cháu yêu?” Dì Nell lo lắng hỏi khi cơn ho đã giảm bớt.

Helen gật đầu, hít sâu vào, sau đó nhận ra rằng hành động đó thật sự không có ích vì không khí hít vào bị ám mùi hôi từ miệng nàng. Nàng buộc mình hít thở bình thường và đưa cho Ducky đồng vỏ tỏi mà nàng đã sử dụng.

“Ổn rồi,” cuối cùng nàng cũng nói, mặc dù nàng không được thực sự chắc chắn. “Liều thuốc độc” đó không chịu nằm yên trong bụng nàng mà dường như đang tạo một trận phong ba trong đó. Sự ghê tởm trong miệng nàng cũng không kém gì.

“Được rồi, Ducky nên xoá hết chứng cứ và chúng ta nên đi chào đón các vị khách.”

“Vâng.” Thăng lưng, Helen gửi cho cô hầu của nàng một nụ cười khuyến khích. “Đảm bảo rằng rượu và thức ăn cũng đã sẵn sàng, được chứ, Ducky. Và đừng quên kiểm tra bồn tắm.” Người phụ nữ gật đầu và miễn cưỡng đi về hướng nhà bếp, đem theo chỗ tối còn thừa và chiếc bát giờ đã trống không.

Helen tạm dừng một chút để vuốt lại váy của nàng, sau đó bắt đầu tiến tới cửa chính của lâu đài với Di nàng ở bên và Goliath bám sát từng bước chân. Nàng lướt qua các kế hoạch trong đầu khi nàng bước đi, và cố gắng tự trấn an bản thân rằng nó sẽ có hiệu quả. Hammer sẽ phải khóc nức lên trước cuộc hôn nhân này. Đó là hy vọng duy nhất mà nàng có thể bám vào. Nàng phải tin tưởng vào nó. Nếu nàng cho phép mình xem xét các khả năng khác - Helen dừng ngay suy nghĩ của mình tại đó vì nàng đã đến cửa chính. Nàng với tay để mở chúng khi Di nàng ngăn lại.

“Cười lên,” Nell hướng dẫn nhẹ nhàng. Helen ngay lập tức lịch sự dán một nụ cười lên khuôn mặt của mình, sau đó chờ đợi sự phê duyệt của dì.

“Well,” Nell nói sau một hồi ấp úng. “Dì nghĩ cháu không nên có vẻ quá vui mừng khi họ đến. Điều đó có thể làm họ nghi ngờ. Và nó không phải là như là cháu đang tận hưởng sự tra tấn Hammer của Holden. ”

Những từ cuối cùng của bà đã có hiệu quả như mong muốn. Nụ cười của Helen không nở rộng, nó đã trở nên tự nhiên hơn, nét căng thẳng trên khuôn mặt dần ra như nàng xem xét kịch bản sắp tới. Gật đầu đồng ý, Di Nell kéo cánh cửa mở và dẫn Helen ra ngoài.

Mắt của nàng tìm kiếm và đã tìm thấy những người đàn ông đang cưỡi ngựa tiến vào sân, và Helen biết ngay lúc đó kẻ nào là Hammer. Hấn và ngài Templetun đang cưỡi ngựa dẫn đầu với hai tá người theo sau, và Helen thở hắt ra khi nàng tóm được hình ảnh đầu tiên của hấn. Hấn đẹp trai kinh khủng. Đó cũng là điều mà nàng không mong đợi. Nàng nghĩ nàng đã luôn tin rằng bản tính của con người được phản ánh qua dáng vẻ bề ngoài, và nàng đã mong đợi hấn ta sẽ xấu xa như là hành động của mình. Người đàn ông này chẳng xấu tí nào. Đầu hấn quay đi và cúi nhẹ về phía Ngài Templetun, người đang nói gì đó, vì vậy nàng đã không nhận được một bức tranh đầy đủ, nhưng những gì nàng nhìn thấy cũng đủ để khiến nàng ngừng thở. Nàng gần như hồi tiếc thời điểm mà nàng sẽ không cưới chàng, nhưng sau đó khi đoàn người tiến tới chân cầu thang và bắt đầu xuống ngựa, hơi thở Helen lại tắc trong họng.

Lạy Chúa, bây giờ gã đàn ông đó đã xuống ngựa, kích thước của kẻ sẽ sớm trở thành chồng nàng trở nên rõ ràng. Hấn và người đàn ông điều khiển ngựa đối diện với Ngài Templetun là những hiệp sĩ, chiến binh to lớn nhất trong nhóm. Cả hai bọn họ đều to lớn gấp đôi ngài Templetun già nua, teo tóp. Nhưng chính ngài Holden mới là kẻ Helen quan tâm, và hấn trông không có gì kém hơn một sát thủ - mạnh mẽ, to con và hung dữ.

Helen bắt buộc bản thân nhớ lại kẻ mà nàng phải đương đầu: Hammer. Kẻ tàn nhẫn, tức giận có thể bề nàng làm đôi chỉ với một chút ít nỗ lực. Cho tới khi đó, nàng tập trung không gì ngoài việc huỷ bỏ được đám cưới. Bây giờ nàng tập trung vững chắc vào thực tế là các kế hoạch của nàng có lẽ sẽ làm gã đàn ông đến thu thập nàng tức điên lên. Điều gì sẽ xảy ra nếu hấn trút giận lên nàng? Điều gì xảy ra nếu hấn -

“Dừng cảm lên.” Cảm nhận được nỗi sợ hãi lớn dần lên trong nàng, Di Nell nhẹ nhàng nói. Chỉ thế là đủ. Helen kiên quyết đẩy sự khó chịu lo lắng và sợ sệt sang một bên. Giữ vững quyết tâm của mình, nàng hắt cảm lên một chút và dán chắc lại một nụ cười trên khuôn mặt.

“Vẫn còn thời gian để cụp đuôi và chạy trốn chết.” Khuôn mặt Hethe nứt ra thành một nụ cười trước lời thì thầm bí ẩn của chàng. William phê phán như vậy về cách cư xử của Holden. Hethe chỉ ước rằng chúng không nghiêm trọng tới một nửa. Thực tế là William đã quá lo lắng trước cuộc hôn nhân này khi cậu ta tự nhận ra là mình đã không được đảm bảo. Nhưng sau đó, họ đã nghe kể rất nhiều về cô nàng này trong nhiều năm kể từ khi cha nàng mất - hầu hết chúng dưới dạng những lá thư khiển trách. Vì thế, chàng biết nàng tồn tại nhưng không bị ép buộc phải đối phó với nàng. Cứ như thế cho đến khi cha nàng chết và nàng đã trở thành một cái gai đâm sau lưng chàng. Đột nhiên, Tiểu thư Helen của Tiernay từ đơn giản chỉ là con gái hàng xóm của chàng đã trở thành cái nhọt ở mông.

Chúng diễn ra cũng khá nhanh nữa, như chàng nhớ lại. Trước đây chàng luôn có mối quan hệ tốt với các hàng xóm lân cận, rồi Hethe nhận thấy Tiernay đột ngột tung ra một mớ các rào chắn bản thủ, những lá

thư nhieć míc, ðòi trừng phạt chàng vì cách ðối xử với người hầu và nông nô. Cứ như thể mình ðã dùng quyền hành ngược ðãi ai ðó, chàng cúi kính nghĩ. Chỉ có cô tiểu thư Tiernay, kẻ ðang chịu trách nhiệm về sự sản của cha nàng, dường như nghĩ rằng chàng ðã làm. Chàng tin rằng, là một phụ nữ, cô nàng sẽ thấy một số hình phạt của chàng là mạnh tay hoặc không cần thiết, nhưng Hethe ðã luôn ðược nhận thấy rằng một bàn tay rắn chắc sẽ ðem lại một kết quả tốt và cho phép tất cả mọi người biết ðược nơi họ ðang ðứng.

“Lạy chúa.” Những từ ngữ bị ðẩy ra cùng với hơi thở của người phụ tá thứ nhất, kéo Hethe ra khỏi suy nghĩ của chàng. Bắn cho cậu ta một cái nhìn tò mò, sau ðó lần theo cái nhìn bị bỏ bùa của William tới người phụ nữ ðang ở bậc trên cùng phía trước họ.

“Sweet Jesu,” Chàng ðồng ý trong hơi thở của chính mình.

Người phụ nữ này quả là rạng rỡ. Tóc nàng dài, lượn sóng, vàng rực như thể bắt giữ ðược mặt trời và phản chiếu chúng lại thể thể giới này. Khuôn mặt nàng, từ những gì mà chàng có thể nhìn thấy từ khoảng cách này, hơi nhợt nhạt và có những đường nét hoàn hảo. Và dáng người của nàng ... Cái nhìn của chàng lướt trên cơ thể nàng, ngấu ngiến chiếc áo choàng xanh vừa vạt nàng mặc.

Chẳng có một chút gì là mù phù thủy xấu xí cả. Người phụ nữ này không giống một tí nào với tưởng tượng chàng ðã tô vẽ trong ðầu về cô nàng sớm sẽ trở thành cô dâu của chàng. Không, cô nàng không thể là Helen của Tiernay ðược. Không có cách nào để một cô ả lảm ðiều, hay mè nheo, triền miên bao vây Stephen với những bức thư ðanh ðá là thiên thần ðáng yêu này ðược. Dường như chàng không phải là kẻ duy nhất cảm thấy một cú ðánh mạnh, vì chàng nghe thấy William hụt hơi hỏi Templetun hai quý cô ðang ðứng trước cửa lâu ðài là ai. Chỉ khi ðó Hethe mới chú ý ðến người phụ nữ lớn tuổi hơn ðứng cạnh cô nàng trẻ tuổi, hay con chó cho ðứng sát gót nàng.

“Ah. ðó là tiểu thư Tiernay và dì của nàng,” ông lão nói, nhìn ðầy thoả mãn tới hai nữ chủ nhà và gật ðầu nhẹ nhõm ðôi chút. Hethe có thể ðoán ðược qua vẻ mặt của ông rằng ông ðã sợ là nàng có thể hô biến bản thân thật tốt vào buổi gặp mặt ðầu tiên của họ. Chàng ðã thu thập ðược, từ một hoặc hai lời bình luận Templetun ðã ðưa ra, rằng nàng không hề hài lòng về sự hợp nhất này hơn bản thân chàng buổi ban ðầu

Hehe gật mình bởi những suy nghĩ của chàng. Hơn bản thân chàng buổi ban ðầu? Dĩ nhiên lúc này chàng không hề thay ðổi ý ðịnh chỉ vì cô nàng trông duyên dáng? Chàng cười nhạo báng ý nghĩ ðó. Tuy nhiên, với nỗi xấu hổ, trong khi chàng không hài lòng kết hôn với kẻ miệng lưỡi sẽ bôi míc chàng ðến những năm cuối của cuộc ðời hay khoảng ðó, chàng thấy mình khá háo hức ðược cưới cái cơ thể này. Hoặc ít nhất ðưa nó vào giường. Chàng cho phép mình thưởng thức một chút tưởng tượng trước khi chàng nhớ lại người vợ ðã mất ðáng thương và nhận rằng nếu chàng cưới người phụ nữ này, chàng cuối cùng cũng sẽ làm nàng mang bầu. Lúc ðầu chàng có thể phòng ngừa, tất nhiên, rút ra và tất cả những thứ khó chịu khác chàng ðã học ðược để ngăn ngừa việc mang bầu với những người phụ nữ chàng ðã ngủ cùng kể từ khi vợ chàng chết. Nhưng, cuối cùng, chàng cũng phải sinh một ðứa con nối ðối. Hoặc cố gắng làm việc ðó. Chàng nhăn mặt khi tiếng thét của Nerissa vang vọng trong ðầu.

“Ta ði chứ?”

Sự nhắc nhở của Templetun ðã cứu thoát Hethe khỏi những suy nghĩ không hạnh phúc của chàng. ðột ngột thẳng lưng, chàng ðẫn ðường lên cầu thang.

“Tiểu thư Tiernay,” Templetun chào ðón, chạy lên vài bước cuối cùng để ði ngang hàng với Hethe khi chàng ðứng lại trước hai vị nữ chủ nhân. “Tôi xin giới thiệu Ngài Hethe của Holden. Ngài Holden, ðây là tiểu thư Helen của Tiernay và Dì của nàng, quý bà Nell Shambleau.”

Hehe bước lên một bước để cho khuôn mặt của chàng và của Helen ngang bằng nhau, và xoay sở ðược một nụ cười khi chàng nhìn vào ðôi mắt như bầu trời xanh, rất phù hợp với màu áo choàng của vị hôn thê của chàng. Trên thực tế, miệng chàng ðang phản ứng lại với vùng rắn như ðá của chàng, và nó ðược tạo thành một chùm cười rạng rỡ hài lòng với người phụ nữ - cho ðến khi nàng mỉm cười lại và nói, “Xin chào?”

Nụ cười của chàng như bị ðột tử, trở thành một cái nhăn mặt không chắc chắn. Không phải lời nói của người phụ nữ ðã tác ðộng ðến chàng như thế, mà là hơi thở hơi hám của cô ta phả vào chàng khi cô nàng nói. Cú sốc ðó khiến Hethe vội vàng lùi một bước. Chàng sẽ ngã bở chứng xuống cầu thang nếu William không dùng tay giữ chàng lại.

“God’s teeth!” Chàng thở hắt ra kinh dị, khiến mọi người bối rối, và thậm chí một cái nhìn hơi tổn thương hiện trên khuôn mặt của vị nữ chủ nhân. Nó cũng khiến chàng phải nhận một cái nhìn bối rối và sắc hơn dao cạo từ Templeton, nhắc nhở chàng về cách cư xử. Buộc phải nở một nụ cười xin lỗi méo sẹo trên môi, Hethe khẽ quay đầu để tránh mùi hương độc hại và thốt ra lời xin lỗi, “Tôi suýt bị trượt chân.”

“Oh, well, Ngài phải cẩn thận hơn, thưa ngài,” vị hôn thê của chàng thở vào chàng một cách ngọt ngào. Vươn người tới gần hơn, nàng tóm lấy cánh tay chàng, luồn tay mình vào, như thể giúp chàng lấy lại sự thăng bằng. Rồi nàng cười chói lóa và thở một cách đầy tội lỗi vào mặt chàng. “Thật là một anh chàng đẹp trai. Chúng ta đều không muốn chàng ngã lộn nhào xuống cầu thang và ngã gãy cổ đúng không? Ít nhất, không phải trước đám cưới, hử?”

Nàng trêu chọc, mắt lấp lánh.

Hethe gần như lắp bắp. Đầu chàng bơi bập bênh dưới sự công kích dữ dội của hơi thở đầy độc tố của nàng. Sweet Saint Simon! Chàng chưa bao giờ nghĩ phải bắt cứ mùi gì bốc mùi hôi thối gần như thế. Chàng chưa bao giờ nghĩ rằng một mùi hương như thế có khả năng toả ra từ miệng một con người. Và thực tế là nó đã đến từ đôi môi của người phụ nữ đáng yêu với những đường cong ngọt ngào trước khi chàng dường như có thể làm cho vẻ kinh dị của nó tệ hơn nhiều.

“Chúng ta vào trong nhà thôi ?” Dì của cô nàng đề nghị một cách vui vẻ.

“Vâng,” Tiểu thư Tiernay đồng ý. “Cháu đảm bảo với dì rằng các quý ngài đã sẵn sàng cho một cốc rượu ngọt ngào sau một chuyến đi.” Nàng nói những từ đó với Hethe, hơi thở của nàng quần quýt trên khuôn mặt chàng như một cơn gió mang mầm bệnh đầy mùi hôi thối của những xác chết. Dạ dày nhộn nhạo, Hethe gật đầu yếu ớt, nhiều hơn cả háo hức muốn tìm bất cứ một cơ gì để di chuyển và tránh khỏi tình huống mà chàng đang vướng phải.

Chúa cứu vớt, mình phải cưới cô ả này, chàng nghĩ khi chàng nhanh chóng tới mức thô lỗ tiến lên những bước cuối cùng và bước vào trong toà lâu đài, khiến nàng bị tụt lại phía sau. Cô nàng sẽ thở cái mùi thối rửa này vào chàng trong năm mươi năm kế tiếp hay khoảng đó, chàng yếu ớt nghĩ, quá mất tinh thần để nhận ra chàng đã thô lỗ thế nào khi lôi kéo tiểu thư Tiernay và bỏ lại Dì nàng và những người khác theo sau.

“Oh, trời ơi! Ngài đang khát, đúng không? ” Tiểu thư Helen cười như không thở nổi, vội vàng bắt kịp chàng khi chàng dẫn đường tới chiếc bàn đã được bày biện sẵn cho chàng.

“Phải. Một chuyến đi đầy bụi bặm,” Hethe lầm bầm, hít thở bầu không khí trong lành ngọt ngào của đại sảnh. Chàng cho rằng nó không thật sự là ngọt ngào; nó là hỗn hợp của những thứ không mùi và hàng tá những thứ khác, nhưng đối với chàng nó tuyệt vời như thể hương hoa hồng vậy.

Tiểu thư Helen tăng tốc một chút và bước tới chiếc bàn cùng một lúc với Hethe. Nàng ngay lập tức đặt một chiếc ghế đối diện với chàng, sau đó thả người ngồi vào chiếc bên cạnh chàng và quay lại để đối mặt với chàng.

Cô ả lại sắp nói nữa, Hethe nhận thấy, và chàng cảm thấy mình run rẩy khi mùi hôi thối chàng đã được ngửi qua như một đám mây bí kín lỗ mũi chàng.

Dường như đối với chàng thời gian trôi thật chậm khi linh cảm khủng khiếp quét qua người chàng. Chàng nhìn môi nàng hé ra, miệng nàng khẽ mở, tóm được cả cái nhá lên của hàm răng trắng đẹp, thậm chí cả cái lướt qua của lưỡi nàng khi nàng nuốt vào để phát âm một từ. Sau đó, khi chàng chờ đợi một cách vô vọng, nàng thối tất cả những mùi hương khủng khiếp ấy vào chàng khi nàng nói.

Qua tiếng bùng nổ trong lỗ tai, Hethe nghĩ rằng chàng nghe thấy nàng nói, “Tôi tin rằng chuyến đi của ngài không có sự cố gì xảy ra?” Nhưng chàng không thể lạc quan. Toàn bộ cơ thể chàng, mọi giác quan chàng có đều đang quần quai thống khổ bởi hơi thở hôi hám của nàng. Rên rỉ, chàng quay đầu đi, hít đầy lồng ngực bầu không khí vẫn còn chưa vãn đục, cứ như thể cuộc sống của chàng phụ thuộc vào đó. Quả thật, tại thời điểm đó, chàng cảm thấy điều đó có thể xảy ra lắm.

“Có vấn đề gì không, thưa ngài?”

Chàng có thể nghe được sự quan tâm trong giọng nói của nàng. Sự quan tâm đó đã được phản chiếu trên vẻ mặt của Templetun khi đoàn người còn lại bất kịp họ. Khi William tiến tới bên chàng, mặt cậu ta nhăn lại đầy nao núng.

“Chuyện gì vậy?” Người phụ tá thứ nhất của chàng hỏi, nhìn đầy báo động trong khi Hethe vẫn tiếp tục hít lấy không khí, gần như tăng xông máu trong nỗ lực gạt sạch thân thể khỏi hơi thở gớm guộc của tiểu thư Helen.

Chàng cảm thấy thật sự có thể ném được cái mùi hương đó, nó rất mạnh mẽ và hăng nồng. Lạy Chúa, như thể cô nàng đã mút cả một cánh tay của người chết vậy.

“Tôi sẽ đi xem xét đồ uống,” Tiểu thư Helen lầm bầm, giọng nàng thất lại đầy lo lắng. “Có lẽ điều đó sẽ giúp ích.”

Hethe cầu nhàu cái gì đó mà chàng hy vọng sẽ được coi như một lời đồng ý, và nghe tiếng sột soạt tà áo nàng khi nàng đứng dậy và bước đi.

“Dì sẽ giúp,” Dì nàng nhanh chóng nói và đuổi theo.

Cho đến khi người phụ nữ đã biến mất vào sau bếp cùng cô cháu gái, Hethe mới cho phép bản thân thư giãn. Vai chàng ngay lập tức sụm xuống, và chàng nghiêng đi ngay tại bàn. Lạy chúa, không những chàng phải cưới cô ả này, chàng còn phải hôn cô ta tại buổi lễ. Ngài Holden bắt đầu thở hắt không khí từ phổi ra, lạc quan nghĩ chàng sẽ ngạt thở mà chết.

3. Chương 3

Helen cố tự kiềm chế bản thân mình cho đến khi nàng lướt qua cửa nhà bếp. Ngay khi cánh cửa khép lại phía sau, bằng cách nào đó mà sự kiềm chế của nàng bị bể gãy và thành linh nàng cúi khom người xuống tận thắt lưng, che miệng khi phát ra những âm thanh nức nở nho nhỏ.

“Ồ, thưa tiểu thư!” Ducky đang đợi và quan sát từ nhà bếp, đến bên nàng ngay lập tức. “Hắn ta kinh khủng như vậy hả, thưa tiểu thư? Hắn ta đã nói điều gì thô lỗ sao? Hắn ta không đánh tiểu thư, phải không?” Cô hồn hển trong nỗi khiếp sợ, nắm chặt vai của Helen.

“Không,” Nell quả quyết với người hầu gái, đang chạy nhanh vào nhà bếp vừa kịp lúc nghe những tiếng lo lắng của cô ấy. “Tôi không nghĩ là tiểu thư khóc.”

Lắc đầu, Helen chậm chậm đứng thẳng người lên, tiết lộ ra dì nàng đã đứng. Đúng hơn là bị kịch, vẻ mặt nàng biểu lộ đầy sự vui nhộn. Nàng đang cười nhiều đến nỗi nó như là những tiếng nức nở, và những giọt nước mắt của sự vui đùa đang chảy xuống mặt nàng. “Tôi thề là hắn ta sẽ chẳng thể trải qua chuyện này,” nàng thở hển hển. “Gã đàn ông khốn khổ ấy gần chết một cách dễ dàng bởi hơi thở của tôi phả vào hắn ta. Oh, Chúa ơi, Ducky! Hắn ta đúng là xanh như tàu lá!”

Gương mặt người hầu gái của nàng không còn tỏ vẻ lo lắng nữa, và niềm hy vọng từ từ biểu lộ trên gương mặt cô ấy cùng với một sự thích thú. “Có hiệu quả, phải không?” “Hiệu quả”. Dì Nell phát ra một tràng cười như là câu trả lời. “Người đàn ông này không tự chủ được. Hắn ta gần như té ngã bổ chửng khỏi cầu thang khi cháu nói với hắn ta, và hắn ta hóa ra khá là nhút nhát ngay khi dì bỏ đi.” Bà cười toe toét hãnh diện về cô cháu gái của mình, vòng cánh tay bà ôm quanh eo cô cháu gái. “Kế hoạch của cháu thật là tuyệt vời, cháu cưng. Hắn ta sẽ cúi chào tạm biệt cái đám cưới này. Hắn ta chắc có lẽ đang nói chuyện đó với Templetun ngay giây phút này đây.”

“Vâng”. Nụ cười toe toét của Helen đầy vẻ hân hoan. “Và nếu như việc này không đủ để thực hiện nó. Thì còn có những điều dự trữ khác chắc chắn làm cho hắn ta từ hôn. Chúng ta sẽ chiến thắng trước khi trận chiến bắt đầu. Cháu có thể cảm nhận được điều này!” Nàng hồ hởi ôm chặt bà dì, rồi bước lùi ra sau, tụt

cười với những người khác khắp trong phòng. Nàng quá vui vẻ vào lúc này, thậm chí nàng không bực mình khi Ducky đứng xa một chút giữa họ ngay khi nàng đoán chắc rằng tất cả mọi thứ đều tốt đẹp.

“Chúng ta phải chuyển sang phần kế tiếp của kế hoạch này,” dì nàng tuyên bố và nhìn sang Ducky ngụ ý dò hỏi. “Món ăn nhẹ đã sẵn sàng chưa? ”

“Dạ rồi. Con đã thấy chúng. Tất cả đã sẵn sàng,” Ducky nhanh chóng nói, Helen đưa tay tới trù mền siết chặt tay cô ấy. “Tôi biết em sẽ chuẩn bị nó. Bây giờ, tôi đề nghị tốt nhất chúng ta nên quay lại.” Cái nhìn chăm chăm của nàng chuyển sang bà dì. “Dì nhớ phần việc của dì chưa ?” Dì Nell gật đầu. “Được. Dì sẽ giữ Ngài Templetun và phụ tá thứ nhất của Holden sao lãng trong khi cháu tra tấn Hammer,” Bà phát biểu nghiêm túc, một nụ cười xéch đến mang tai lan rộng trên gương mặt bà. “Ồ, Đây là chuyện buồn cười nhất mà Dì đã có trong những năm qua. Dì cảm thấy quá ư là nghịch ngợm!”

“Chuyện gì vậy?” Templetun kêu lên hoảng hốt, nhìn chăm chăm về dáng vẻ sụp xuống của Hethe. “Có phải anh đang lên cơn sốt rét không?” Vẫn đang hít thở sâu không khí, Hethe lắc đầu. “Đó là cô ấy.”

“Cô ấy?”

Hethe thẳng người lên vừa đúng lúc nhìn thấy phụ tá thứ nhất của chàng và ông già trao đổi những cái nhìn ngớ ngẩn. William cuối cùng cũng cất tiếng. Đi giữa chàng và Ngài Templetun, trước tiên cậu ta đặt tay lên vai Hethe và thì thầm, “Đúng, nàng thật xinh đẹp,” Đó là sự thật. Nhưng không quá xinh đẹp để anh ngừng thở như vậy.”

Hethe lăm bầm trước những từ ngữ của cậu ta và lắc đầu. “Đó là hơi thở của cô ả,” Chàng rít lên dữ tợn. “Cô nàng có mùi hôi thối kinh tởm nhất mà tôi đã từng gặp phải. Người phụ nữ này có mùi hôi khó chịu như thể cô ta tiệc tùng trên những xác chết thối rữa vậy.”

Còn hơn cả quan tâm, William thật sự trông có vẻ thích thú. Cậu ta toe toét một nụ cười đầy hiểu biết khi Hethe nhận ra rằng cậu ta nghĩ chàng đang nói đùa. Đó là một trong những sự lãng mạn mà họ đã bày ra chung quanh nàng trong nhiều năm qua, chàng nhớ lại. Tiểu thư Tiernay là một mụ phù thủy, kẻ tiệc tùng trên xác chết của những chiến binh và tra tấn những kẻ sống sót với miếng lưỡi hôi thối của mụ cho đến khi mụ ta ngấu nghiến ăn sống nuốt tươi họ.

“Không,” Chàng bắt đầu nói, rồi ngừng lại trong tiếng thở dài đầy tuyệt vọng khi cánh cửa nhà bếp lại mở ra và Tiểu thư Helen cùng dì nàng lướt ra ngoài.

“Những món ăn nhẹ sẽ được đặt dọc theo hướng này,” Bà chủ nhà của họ giới thiệu, cái nhìn chăm chăm lo lắng của nàng đậu trên Hethe. “Ngài có cảm thấy khá hơn không, thưa ngài? Ngài đã lấy lại sắc mặt của ngài rồi, tôi thấy như vậy.”

Hethe ngồi cứng đờ người trên ghế khi nàng trực tiếp đi về phía chàng. Dừng lại đứng bên cạnh chàng đối diện với William, nàng chìa tay xuống nhẹ nhàng tóm lấy cằm chàng và nâng mặt chàng lên để xem xét kỹ lưỡng. “Aye. Ngài đã có sắc mặt trở lại,” nàng nói thẳng vào mặt chàng.

Hethe nín thở. Chàng còn biết làm gì hơn. Chàng không thể làm nhục người phụ nữ này bằng việc ngã ra sau hay quay đi chỗ khác; nàng là bà chủ nhà của họ. Nàng xinh đẹp cực kỳ, cư xử đáng yêu và rõ ràng không có một manh mối nào mà hơi thở của nàng quá kinh tởm như vậy. Vì thế Chàng đã nín thở và đợi ...và đợi. Cái cau mày bắt đầu làm nhăn trán nàng. “Bây giờ, thưa ngài, Ngài đang trở nên có phần nào đỏ mặt tía tai.”

Phổi của Hethe như đang thiêu đốt. Nếu cô nàng không sớm buông chàng ra và đi ra xa để chàng có thể thở ...” Gần như màu xanh, thật vậy. Ngài yêu quý, Ngài không được khỏe chút nào,” nàng nói thẳng vào mặt chàng.

Chàng phải thở. Chàng không thể làm gì để ngăn cản việc đó. Đầu chàng nhẹ bẫng vì thiếu không khí. Nếu chàng có đủ thời gian để hít không khí vào trong khi nàng cũng hít vào, thì tốt hơn là khi nàng đang nói hay đang thở ra, mọi việc sẽ ổn thôi, Chàng tự trấn an bản thân. Chàng theo dõi, và khi nàng ta bắt đầu hít vào, chàng thở ra cái luồng khí đang đốt cháy phổi mình và bắt đầu hít oxy vào.

“Ồ! Thế tốt hơn rồi đó,” nàng nói ngay, và Hethe rên lớn một tiếng, không thể không quay đầu đi chỗ khác và bịt miệng. May thay, rượu được đem đến đường như đã làm nàng sao nhãng khỏi việc bị chàng sỉ nhục. “À, đây rồi. Cám ơn em, Ducky.”

Hethe tìm cách lấy lại bình tĩnh trong khi nàng chỉ huy mấy người hầu. Khi một cốc đầy rượu được đặt ngay trước mặt, chàng tự động với lấy nó. Đó quả là một cái cố để tránh mặt nàng trong giây lát. Bất cứ cái cố nào cũng đều hơn cả được hoan nghênh. Nàng cốc rượu lên, chàng nốc một hơi, rồi lập tức phun ra ngay. Sự im lặng từ từ vây quanh chàng một cách nhanh chóng; và rồi Tiểu thư Helen lại xuất hiện trong tầm mắt của chàng một lần nữa, làm chàng có vẻ hơi lo âu.

“Có cái gì đó không ổn sao, thưa Ngài?” Nàng hỏi. “Rượu không hợp khẩu vị với Ngài à? Bà chủ quán rượu của chúng tôi thông thường hoàn toàn tốt, nhưng có vài lần khi một mẻ nào đó bị hỏng và bà ấy không biết được, và...”

“Có một con bọ trong cốc rượu của tôi,” Hethe ngắt ngang. Nàng ngừng lại trong run rẩy vì kích động, chớp mắt nhìn chàng với sự xấu hổ.

“Một con bọ ư?”

” Ừm, Một con bọ còn hơn cả béo mập và còn sống nhăn.”

“Ồ, trời ơi!” Nàng quay sang cô hầu gái với nỗi kinh hoàng. “Ducky ”

“Tôi thật sự xin lỗi, thưa Tiểu thư. Tôi đã không nhìn thấy bất kỳ con bọ nào.”

“Tôi cũng không thấy khi tôi cầm lấy cốc rượu từ em.” Nàng thở dài, trông không có vẻ gì tỏ ra là người phải chịu trách nhiệm. “Sau này hãy kiểm tra lại những cái cốc để chắc chắn rằng không có con bọ nào rơi vào trong chúng.”

“Vâng, thưa Tiểu thư. Tôi rất tiếc. Tôi sẽ đem đến một cốc khác”

“Aye.” Tiểu thư Helen quay lại nở một nụ cười xin lỗi với Hethe và đẩy cốc của nàng về phía chàng. “Đây, thưa Ngài. Tôi có thể đảm bảo với Ngài cái cốc này không có bọ và rượu này rất ngon. Tôi đã thử nó rồi.”

Cố nặn ra một nụ cười méo sẹo, Hethe cầm lấy cốc rượu được đề nghị. “Tôi hy vọng Ngài sẽ không lại phun ra. Chúng tôi có bà chủ quán rượu ngon nhất trên khắp nước Anh và hoàn toàn tự hào về sự thật này” Nàng nói khi chàng nhìn kỹ một cách cẩn trọng vào trong cốc rượu của nàng.

Chắc chắn rằng không có con gì còn sống xuất hiện trong cốc rượu, Hethe đưa lên miệng và nhấp một ngụm, sau đó cũng gần như phun nó ra ngoài. Chỉ có sự lịch sự mới khiến chàng cố nuốt cái thức uống có mùi như bị ôi. Nước tiểu cũng không thể ném mùi tệ hơn thế, chàng rùng rợn nghĩ, cố nuốt hết ngụm rượu dở tệ. Nếu Tiểu thư nghĩ đây là rượu ngon, thì chàng sẽ có một chuyến viếng thăm dài, không rượu bia. Hay có lẽ là một chuyến viếng thăm ngắn, không rượu bia.

“Thật là một loại rượu nguyên chất và không chêm vào đâu được, ” Templetun khen ngợi từ phía sau nàng, và đầu của Hethe bật ngửa ra vì sốc. Người đàn ông này thậm chí còn trưng ra vẻ mặt chân thành, ngay cả khi ông ta nói dối. Hethe chú ý đầy ngạc nhiên.

“Aye. Tôi dám nói bà chủ quán rượu của Tiểu thư có thể dạy chúng ta một hoặc hai điều,” William đồng ý, và cái nhìn chăm chăm hoảng hốt của Hethe quay sang người phụ tá thứ nhất của chàng. William chưa bao giờ lịch sự. Cậu ta là một chiến binh. Cậu ta thích nói thẳng và quanh co với bất cứ lời nói dối chải chuốt, lịch sự nào. Lúng túng, Hethe quyết định nghĩ rằng phụ tá thứ nhất của chàng đang châm biếm.

“Ngài không nghĩ như vậy sao, thưa Ngài,” William hỏi.

Hethe nghiêm nghị gật đầu và thì thầm “Vâng, không có nghi ngờ gì, bà chủ quán rượu của Tiểu thư Tiernay có thể dạy của chúng ta một hay hai điều.” Chàng cúi đầu xuống chăm chú nhìn vào cốc của mình với sự căm ghét khi chàng nói thêm dưới hơi thở “Trông giống như đầu độc chúng ta làm sao.”

“Oh, cái gì?” Tiểu thư Tiernay hỏi ngọt ngào, và Hethe liếc nhanh lên để thấy rằng trong khi Tiểu thư Helen đã không nghe thấy chàng, cả Ngài Templetun lẫn William đều nghe rõ, và cả hai bây giờ đang chăm chăm nhìn chàng với một sự kết hợp giữa sự mất tinh thần và sự khiển trách.

Hethe ngo nguậy dưới cái nhìn trừng trừng phối hợp của họ, chàng chậm chạp nhận ra là họ dường như thật sự nghĩ rằng thức uống này khá ngon. Tuy nhiên, chàng đã không thể xem xét điều đó đủ lâu, bởi vì phu nhân Shambleau bỗng nói, thu hút sự chú ý của họ.

“Thưa Ngài, Tôi biết Ngài muốn có một buổi lễ khi Ngài trở lại, nhưng lúc này Cha xứ Purcell đang đi xa và sẽ không quay lại cho đến chiều ngày mai. Tôi rất tiếc. Đó là điều không mong đợi. Cha xứ cần có mặt để làm nghi lễ cho người sắp chết và – ”

“Ngày mai cũng đủ sớm mà, thưa phu nhân. Xin bà đừng lo lắng. Hơn nữa, việc này cho chúng ta thêm thời gian để đàm phán hợp đồng hôn nhân.”

Templetun có ý trấn an người phụ nữ này, nhưng Hethe gần như đã thốt thật to lời cảm ơn. Để hôm khác. Chàng sẽ có thêm một ngày. Có lẽ trong lúc chờ đợi chàng có thể tìm thấy một lối thoát ra khỏi cuộc hôn nhân này.

“Ngài chắc hẳn đã kiệt sức vì chuyến hành trình này,” Tiểu thư Helen bình luận. “Ngài có thích dùng một cái gì đó ngay tức thì không, hay Ngài thích đi tắm và nghỉ ngơi trước khi dùng bữa tối?”

Hethe gần như quay lại để đối mặt với nàng, rồi kịp kiềm nén bản thân lại và cầm lấy cốc rượu. Chàng giả vờ nhắm nháp từng ngụm rượu dỏ tẹ như là một cái cớ xin lỗi cho việc không phải giáp mặt nàng trong khi nàng đang nói chuyện chàng

“Tôi nghĩ thật là tuyệt” Templetun trả lời trong khi Hethe bận rộn với thức uống nhạt nhẽo, chua loét của mình. “Đó không phải là một chuyến đi dài, nhưng thời tiết gần đây đặc biệt khô hạn. Đường đất thật bụi bặm. Tôi cần phải tắm rửa gội tẩy hết bụi bặm và nghỉ ngơi trước khi dùng bữa.”

Hethe gật đầu và lăm bằm ưng thuận, sau đó đặt thức uống của mình qua một bên và đứng dậy. Chàng tránh nhìn trực tiếp vào một trong hai người bạn đồng hành của mình, nhưng nhìn thấy cả hai người nốc nhanh cốc rượu của họ ngay tại chỗ. Sự thật đó làm Hethe nhần mặt hoang mang. Làm thế nào mà họ có thể chịu đựng được cái chất lượng rượu như thế? Nó thật kinh tởm. Lắc đầu chàng quay lại để đi theo Tiểu thư Helen và bà dì của nàng khi họ đi trước để dẫn đường lên tầng trên.

Tiernay rộng hơn so với khi Hethe đến đây lần đầu. Khi họ cưỡi ngựa đi vào bên trong, chàng đã để ý thấy thế, trái ngược với những gì mà chàng nghi ngờ, thái ấp dường như không hề trở nên tồi tệ hơn dưới bàn tay của người lãnh đạo mới. Nó trông xanh tươi và thịnh vượng không kém thời của cha của Helen cai trị. Con người ở đây đầy đặn và đôi má tròn ửng hồng, những vườn cây ăn quả đơm hoa kết trái. Tuy nhiên, chàng không hy vọng quá nhiều về phần nội thất bên trong của lâu đài. Chàng cho rằng chỉ có hai hay ba phòng, và chàng và William sẽ phải tạm thời dùng chung cho đến khi hôn lễ kết thúc. Chàng đã sai. Ít nhất có một nửa tá phòng ở tầng trên.

“Thời tiết gần đây khô hạn khác thường và tôi biết chuyến hành trình của Ngài đầy bụi bặm” Tiểu thư Helen bình luận khi nàng bắt đầu đi dọc theo phòng lớn. “Tôi cam đoan Ngài muốn tắm rửa để giữ bỏ hết bụi bặm trên người, vì vậy tôi đã chỉ thị cho người hầu chuẩn bị phòng tắm cho mỗi người khi các Ngài thông báo cho lính bảo vệ ngoài tường thành”

Hethe lăm bằm đáp lại khó hiểu khi chàng đi theo sau vị hôn thê của mình và bà dì của nàng dọc theo lối hành lang, kéo theo William và vị cố vấn của nhà vua.

“Ngài Templetun.” Tiểu thư Helen cười với người đàn ông lớn tuổi khi nàng dừng lại và mở một cánh cửa. “Đây là phòng của Ngài, thưa Ngài.”

Hethe tò mò nhìn chăm chú xuyên qua cánh cửa khi người đàn ông lớn tuổi đi hăng hái về phía trước. Ông ta nhìn chăm chú xung quanh căn phòng lớn đầy đủ tiện nghi, một ngọn lửa nhỏ cháy ấm cúng trong lò sưởi và một bồn tắm chạy bằng hơi nước đặt trước nó. Rồi cái nhìn chăm chăm của ông hạ thấp xuống cô gái trẻ dễ thương đang đổ nước vào trong bồn khi Tiểu thư Helen giới thiệu, “Nàng hầu của Ngài tên là Ellie. Hãy yêu cầu cô ấy, khi Ngài cần bất cứ thứ gì, và cô ấy sẽ lo liệu nó.”

“Cảm ơn Tiểu thư.” Templetun tươi cười với tất cả ba người phụ nữ khi ông đi vào phòng. “Tôi chắc chắn tôi sẽ được thoải mái nhất.”

Tiểu thư Helen mỉm cười đáp trả, sau đó kéo cửa đóng lại và ra dấu cho những người đàn ông khác đi theo sau khi nàng và bà dì tiếp tục bình thần tới phòng kế tiếp. “Đây là phòng của Ngài, Ngài William.”

Nàng mở cửa và mỉm cười khích lệ cô hầu gái nhỏ xinh đứng một cách kiên nhẫn bên cạnh một bồn tắm hơi khác. Đây là căn phòng lớn khác, ngọn lửa ấm cúng khác, và Hethe cảm thấy tự mình thư giãn, quên đi rượu có mùi vị không ngon khi phụ tá thứ nhất của chàng bước vào trong phòng. William đợi một cách kiên nhẫn khi Tiểu thư Helen giới thiệu người hầu gái và lặp lại lời giới thiệu rằng cô người hầu này sẽ phục vụ cho bất kỳ những yêu cầu nào.

Kéo cửa đóng lại, nàng quay lại và cười với Hethe. “Phòng của Ngài ở kế bên, thưa Ngài.”

Hethe hăng hái theo sau nàng, đã đoán trước một bồn tắm êm dịu và đôi bàn tay mềm mại của một cô gái trẻ xinh xắn để xóa đi những sự rắc rối của chàng. Chàng lịch sự dừng lại khi nàng dừng bước trước cánh cửa tiếp theo. Hethe gần như có thể cảm giác được làn nước ấm đang tẩy rửa lớp bụi đất phủ lên thân thể chàng. Khi cánh cửa mở ra. Điều đầu tiên Hethe thấy là cô hầu gái. Đó không phải là cô hầu trẻ xinh xắn đang chờ chàng. Người hầu gái của chàng già như là Methuselah (Methuselah là người già nhất mà tuổi thọ đã được đề cập trong Hebrew Bible, sống được 969 tuổi. Methuselah đã trở thành một biểu tượng sống lâu trăm tuổi của nhiều thế hệ). Một bà già. Một mụ phù thủy. Một mụ già lưng còng, xấu xí, với một cái mụn cóc đeo thông lòng khỏi cái mũi của mụ giống như một quả táo đu đưa từ một nhánh cây.

“Chúa ơi,” Chàng thở ra kinh sợ.

“Đây là Maggie. Nhưng tất nhiên Ngài sẽ nhớ bà ấy đến từ Holden,” Tiểu thư Helen nói một cách hy vọng, và chàng chắc chắn nghe thấy một lời khiển trách trong giọng nói của nàng. Không may, chàng không hề có một dấu mối tại sao, và thật sự không nhận ra người phụ nữ này. Bà ta trông ngờ ngợ quen thuộc, nhưng chàng không thể nhớ rõ bà ấy làm ở vị trí nào tại Holden. Chàng nghĩ rằng với cái mụn cóc của bà chàng thể nào cũng nhớ ra, nhưng trong vài năm qua chàng chỉ dành một chút ít thời gian ở đó. Vì bà già có vẻ như đang đợi một vài câu đáp lại nào đó, chàng lăm băm đồng ý mập mờ và gật đầu với mụ già xấu xí.

“Bây giờ bà ấy là người chỉ huy đám hầu gái ở đây.” Tiểu thư Helen tiếp tục và một lần nữa Chàng cảm thấy chắc chắn có vài lời khiển trách trong giọng nói của nàng mặc dù chàng không hiểu tại sao và có ít thời gian để quan tâm về nó khi nàng nói tiếp. “Chúng tôi rất hài lòng về sự hiểu biết và kinh nghiệm của bà. Kinh nghiệm là lý do tại sao bà ấy nhìn thấy các nhu cầu cá nhân của ngài hơn hẳn một trong các cô gái trẻ, ít kiến thức. Chúng tôi nghĩ rằng thật thích hợp để bà ấy phục vụ Ngài, người quan trọng nhất trong số khách mời của chúng tôi.”

Hethe khó có thể chê trách những lý do của người sớm sẽ trở thành vợ của chàng. Tuy nhiên, chàng ao ước chàng có thể có một cô hầu phòng trẻ trung khi chàng nghĩ đến những cô gái trẻ, đẹp, hiện giờ đang phục vụ William và Ngài Templetun. “Phòng của Ngài nhỏ hơn phòng của Ngài Templetun và của William,” Tiểu thư Helen tiếp tục phấn khởi, “nhưng chúng tôi thấy vì nó chỉ được dùng trong một đêm, sẽ là tốt nhất khi thu xếp cho Ngài ở đây. Sau đám cưới, tất nhiên, Ngài sẽ được chuyển đến phòng ngủ của ông chủ. Đường như không được thuận tiện nếu đưa một trong những người đàn ông khác vào phòng này, rồi lại chuyển họ đi đâu đấy sau đám cưới.”

Hethe lướt nhanh cái nhìn chăm chăm của chàng ra khỏi cái mụn cóc đeo lưng lẳng trên gương mặt của bà hầu gái để thấy rằng căn phòng đó thật quá nhỏ. Nhỏ gần như một nhà xí, chàng nhìn mà mất hết tinh thần. Căn phòng chỉ vừa đủ chỗ cho một cái giường bé tẹo và một cái bồn tắm.

“Nếu Ngài cần bất cứ điều gì, chỉ cần yêu cầu và Maggie sẽ phục vụ.” Những lời của Tiểu thư Helen làm cái nhìn chăm chăm của chàng quay lại bà hầu gái, bà ta tặng chàng một nụ cười khoe hàm răng sứt. Chàng nhắm mắt lại một cách nhanh chóng.

“Hãy tận hưởng việc tắm tấp, thưa Ngài,” Tiểu thư Helen nói thêm vào với sự khoái chí ra mặt làm cho chàng sồn tóc gáy. Chàng quay lại bất ngờ cố hiểu được những lời nói của nàng, nhưng chỉ vừa đúng lúc để nhìn thấy cánh cửa đóng bên cạnh nàng và nụ cười của bà dì nàng. Nụ cười không làm giảm nhẹ đi mối băn khoăn lo ngại bất ngờ của chàng. Có cái gì đó gần như đã man về nụ cười này, chàng nghĩ như thế.

Đẩy sự lo lắng của mình sang một bên, Hethe đứng thẳng vai và quay lại đối mặt với bà già, chỉ để đôi vai đó lại rũ xuống nhanh lần nữa khi bà già nhảy mắt với chàng ta.

“Chúa ơi,” Chàng thở một cách khổ sở với chính mình.

“Vì bồn tắm của Ngài đã sẵn sàng, thưa Ngài. Có cần tôi cởi quần áo giúp Ngài không?”

Hethe giật nảy mình, mở to đôi mắt nhìn người hầu lớn tuổi khi bà hăng hái tiến về phía chàng. Chàng có thể thề rằng có một cái nhìn tinh quái trong đôi mắt bà. Giơ hai tay mình lên theo bản năng, chàng đã thấy đôi bàn tay có nhiều mụn cơm của bà và bước lui một bước ra sau.

“Không, không. Tôi có thể tự làm,” chàng nói nhanh, bất ngờ ước muốn giá như chàng chờ người hộ tống của mình đến, sau khi giám sát việc chăm sóc con ngựa của chàng trước khi cho phép Tiểu thư Helen thúc giục họ đi lên gác. Nếu thế chàng sẽ có một cái cớ để đuổi bà hầu già này ra.

“Hoảng sợ ư, thưa Ngài?” Bà già xấu xí cười khúc khích, sau đó bận rộn lấy xà bông và một mảnh vải lạnh mà chàng đoán chừng là được dành cho chàng để tự mình lau khô sau đó. Mình không muốn bà ta giúp đỡ với cả hai thứ ấy, chàng nghĩ, một cơn rùng mình chạy qua với ý nghĩ đôi bàn tay bà ta trên làn da chàng. Bất buộc mình không được nghĩ tiếp, Hethe miễn cưỡng bắt đầu tự mình cởi quần áo.

“Ngài có chắc Ngài không cần sự giúp đỡ của tôi ở đây không, thưa Ngài?” Bà già xấu xí hỏi, vắt miếng vải lạnh qua vai của bà ấy và quay sang quan sát hành động chậm chạp của chàng. Lắc đầu, cuối cùng thì Hethe cũng sẵn sàng chịu đựng tự mình cởi áo quần, tháo đai đeo gươm và và dao găm. Bà già xấu xí đứng nhìn chàng trong im lặng, đôi mắt bà ta sáng lên với sự thích thú khi chàng cởi bỏ áo chen. Việc đó làm chàng xao lãng, khá kinh ngạc khi chàng nhận ra rằng căn phòng này không ấm áp như nó cần phải thế. Giận dữ, chàng nhìn quanh chỗ ở nhỏ, tù túng cho đến khi cái nhìn chăm chăm của chàng hướng về phía cửa sổ. Nó không được che chắn, để cho gió lạnh buổi chiều thổi vào quạt khắp người chàng. “Không có màn che cho cái cửa sổ đó”

Bà hầu già nhướn lông mày và ngạc nhiên nhìn chăm chú vào chàng. “Vào một ngày đẹp trời như thế này à? Không, thưa Ngài. Hơn nữa, nó đã được tháo xuống để giữ cho sạch bụi, với lòng tôn kính Ngài,” Bà nói thêm vào, làm chàng cảm thấy thô lỗ khi phàn nàn. “Vậy thì, bà nên đi đốt lò sưởi đi,” chàng cầu nhàu. “Tôi sẽ bị cảm lạnh khi ra ngoài bồn tắm nếu như bà chưa đốt nó”. Lông mày bà nhướn lên lần nữa và bà ta lặp lại. “Vào một ngày thời tiết tốt như vậy ư? Ồ, tôi nghĩ một người đàn ông có vóc dáng to, cao và khỏe mạnh như Ngài đây sẽ không cần quan trọng hóa việc này. Nhưng, nếu Ngài muốn đốt lò sưởi, tôi sẽ đốt nó ngay khi tôi giúp Ngài ngồi vào bồn tắm.”

Im lặng trong sự bất mãn, Hethe nhanh chóng tiếp tục cởi quần áo. Vào lúc chàng tuột cái quần ống túm ra, mắt của bà ta như đang thiếu đốt những khiếm khuyết trên da thịt chàng.

Cầu nhàu trong hơi thở của mình, Hethe đã cưỡng lại được sự thôi thúc khắp người chàng như một trinh nữ nhút nhát và cởi bỏ xà cạp ra (xà cạp: miếng vải dài dùng quấn quanh ống chân hay quần ngoài ống quần cho gọn và tránh xây xát). Chàng để chúng thành đống trên sàn nhà và sải chân nhanh tới bồn tắm.

Ý thức rằng cặp mắt của bà phù thủy già xấu xí đang di chuyển khắp người khi chàng bước đi, và phần lớn ở vùng phía dưới thắt lưng làm chàng tăng tốc khi tiến về phía bồn tắm. Điều này thật sự lộ bịch. Chàng chưa bao giờ nhút nhát trước đây. Nhưng chàng có thể gần như cảm thấy đôi mắt của bà ta thiếu đốt vào trong bẹn chàng và cảm giác này thật không dễ chịu chút nào. Ít nhất nó không đến từ bà ta. Bây giờ, nếu như đó là một trong những cô hầu gái trẻ trung, vui vẻ đã được gửi cho Templetun và William, thì đó lại là một chuyện khác. Tuy nhiên, cái nhìn chăm chăm của người đàn bà này chỉ làm cho chàng lao nhanh về phía trước và gần như nhảy vào trong bồn, làm nước tràn ra khắp nơi trong sự vội vã để che giấu thân thể mình.

“Yow!” Hethe bật trở lên ra khỏi bồn với một tiếng thét. Nước nóng cháy da. Chàng sẽ may mắn nếu như chàng không bị luộc chín ngay tức khắc. Thật là khó có thể nói, mỗi một inch da bị chìm xuống nước vào khoảnh khắc đó, trước khi những đầu dây thần kinh của chàng có phản ứng lại, bây giờ đang thét lên trong sự đau đớn cùng cực về thể xác.

Hethe trượt chân khi vội vã rời khỏi bồn nước nóng, nhưng chàng chỉ kịp kéo được một chân ra khỏi bồn khi mũ phù thủy già bất ngờ tạt một xô nước lạnh về phía trước. Chàng tưởng là bà ta đang cố gắng đổ vào bồn, nhưng mục tiêu của bà đã lọt ra ngoài. Chất lỏng đóng băng được phun qua làn da vẫn còn nóng của chàng, để lại chàng há hốc miệng vì kinh ngạc và bị sốc khi nó chảy ròng ròng xuống cơ thể, một nửa

trong bồn, một nửa văng tung toé trên sàn nhà. “Xin lỗi, thưa Ngài. Nó có vẻ ẩm đối với tôi. Đó là cách mà tiểu thư thích. Xem ra, Ngài nhạy cảm hơn một chút.” Bà đặt cái xô xuống, nhấc lên một cái khác, và cũng làm nước bắn tung tóe vào người chàng khi bà nói. “Mặc dù, tôi sẽ pha nước xong ngay trong một phút thôi.” Một cái xô thứ ba cũng làm bắn tung tóe nước khắp người chàng. Hethe thốt lên một tiếng thở dài cam chịu và đơn thuần đưa tay xuống để che phủ những vùng nhỏ quan trọng của chàng khi bà ta xông tới đổ thêm nước. Đây là một cuộc thử thách, chàng tự xoa dịu bản thân. Chúa trời ở trên cao đang thử thách sự kiên nhẫn của chàng như một loại bài học nào đó. Hethe e rằng chàng sẽ không qua nổi cuộc thử thách này. Đưa một tay lên để phòng thủ khi bà già xấu xí cúi khom người để đổi lấy cái xô không của bà bằng cái xô đầy nước khác, chàng gào lên ” Đủ rồi!”

“Đã đủ mát mẻ rồi phải không ạ?” bà ta hỏi phần khởi, thẳng thắn và quay lại nhìn chăm chú vào chàng.

“Đủ rồi.” Hethe buông tay xuống để che phủ cái vùng ở phía dưới khi bà nhìn chăm chăm vào chỗ đó, rồi ngồi tồm xuống nước lần nữa. Aye, nước bây giờ thì hơi nguội. Dù sao, nó quá mát mẻ. Chủ yếu là âm ẩm. Chàng cay đắng thừa nhận.

“Tôi có phải cợ lưng dùm Ngài không, thưa Ngài?” Bà già hỏi một cách quan tâm

Cái nhìn chăm chăm của Hethe như bắn vào bà khi bà tiến về phía trước với xà phòng trong bàn tay đầy mụn cóc. “Không,” Chàng nói nhanh. “Thực sự, Tôi hoàn toàn chắc rằng tôi không cần sự giúp đỡ nào nữa. Bà có thể đi được rồi.”

“Đi ư?” Đôi mắt bà mở to trong ngạc nhiên. “Nhưng ai sẽ giúp Ngài ra khỏi bồn tắm?”

“Tôi có thể tự mình ra khỏi,” Chàng dứt khoát quả quyết với bà ta. “Hãy đi ra ngoài bây giờ.”

Nhún vai, bà già đi khập nép tới cánh cửa, nhưng đôi mắt bà không khi nào rời bàn tay tự do của chàng dù chỉ một lần. Hethe cho rằng bà ta sợ bị chàng đánh. Chàng khá tự hào vì đã không làm. “Nếu có bất kỳ điều gì khác mà Ngài yêu cầu, thưa Ngài.” ” Ra ngoài!” Hethe ngắt lời. Chàng sẽ chết vì những nhu cầu của mình trước khi gọi bà ta yêu cầu một cái gì khác.

Gật đầu, bà ta khẽ nhún đầu gối chào ngay khi bà an toàn bên ngoài tầm với của chàng và đi ra khỏi phòng.

Thở dài, Hethe giải thoát sự che chắn mà chàng dành cho những phần riêng tư nhất để ngăn ngừa việc chúng bị đối xử tệ hơn, rồi nhìn chăm chú xung quanh căn phòng. Nó không chỉ là nhỏ hơn những phòng mà chàng đã nhìn thấy khi Templeton và William biến mất vào trong đó, nó còn tầm thường nữa. Không có những thảm thêu trên tường, không có cái gì để ngồi lên, nhưng có được một cái giường và một cái ghế gãy một nửa, và dĩ nhiên không có màn che cửa sổ hay lửa trong lò sưởi. Bầu không khí lạnh một cách khó chịu trên làn da ẩm ướt của chàng .

Chỉ có một đêm thôi, chàng tự xoa dịu mình. Tối mai chàng sẽ dùng chung phòng ngủ chính với cô dâu mới của chàng. Cô tiểu thư có hơi thở hôi thối. Lắm lắm, chàng khép nhanh đôi mắt, ngồi dậy với một tiếng thở dài và liếc nhìn quanh để lấy xà phòng. Nước không còn ấm nữa. Nếu chàng sớm tắm rửa xong thì chàng sớm có thể ra ngoài. Không may, xà phòng đã biến mất. Cau mày, chàng bắt đầu đứng dậy nhìn quanh, nhưng sau đó hình ảnh của bà già xấu xí thỉnh thoảng nhẩy xổ ra khỏi tâm trí chàng. Bà ta vẫn đang cầm xà phòng khi chàng ra lệnh cho bà ta đi ra ngoài. Chàng nhớ hình ảnh rõ ràng của cục xà phòng trong tay bà khi bà ta đi ra khỏi phòng. Chàng cũng thấy, hoàn toàn rõ ràng, tấm vải lanh dùng để lau khô vắt ngang vai bà.

Nguyên rửa, Hethe đau khổ chìm lại vào trong bồn tắm. Rượu dỏ tệ. Một bồn tắm nóng đủ để luộc chín chàng, rồi làm đóng băng. Không có màn che trên cửa sổ. Không có lò sưởi ở gần để làm khô. Một mụn già xấu xí kinh tởm phục vụ. Và bây giờ, không có xà phòng hay khăn tắm khô. Và một người đàn bà chẳng bao lâu sẽ là vợ chàng với hơi thở gớm ghiếc. Ồ, chàng chắc chắn phải gửi lời cảm ơn đến cho nhà vua về điều này.

Thằng người cười thoả thích ở bên ngoài cửa phòng của Ngài Holden, Helen dựa vào bà dì như cần sự giúp đỡ, cố gắng hết mức có thể để che dấu tiếng cười khúc khích khi cánh cửa mở ra trước mặt họ. Mắt mở to

khi thấy hai người phụ nữ ở lối ra, Maggie lập tức kéo mạnh cửa đóng lại phía sau và giục tất cả họ xuống phòng lớn.

“Tiểu thư làm gì ở đây?” Maggie rít lên ngay khi họ đi đủ xa để không phải sợ bị nghe lén. “Hắn ta đã nhìn thấy tiểu thư chưa?”

“Chúng tôi thật sự không thể đi khỏi đây và để bà lại một mình,” Helen giải thích, giọng nói nàng rì rầm với vui mừng chiến thắng. “Tôi không chắc lắm với phần này của kế hoạch, và tôi lo lắng cho sự an toàn của bà khi bà tình nguyện thực hiện nó. Nhưng bà thật xuất sắc,” Nàng khen ngợi. “Và quá mau lẹ, Maggie. Tôi biết bà vẫn còn có sự nhiệt tình nào đó trong người.”

“Aye,” Di Nell cười thầm đồng ý. “Và sự thông minh của bà đã giữ cho bà ra ngoài tầm của những cú đánh.” Maggie nhăn mũi. “Aye, tôi nghĩ nó không cần thiết. Ông ta không tỏ ra có ý đánh tôi. Vâng, không hề.” Bà ta nói thêm khi Helen nhìn đầy ngờ vực.

“Hmmm,” Helen thì thầm, không tin. “Tuy nhiên, tôi nghĩ chúng ta nên bám chặt vào kế hoạch của chúng ta. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu bà ra khỏi tầm ngắm một chút. Một chuyến viếng thăm để chịu tới nhà cô con gái bà trong làng cũng là một mảnh khoe. Cô ấy đang mong bà ư?”

“Aye. Và nó sẽ biết ơn vì điều đó. Bây giờ, nó đang bận rộn với đứa con nhỏ, tiểu thư biết đấy, và làm việc trong quán rượu của chồng thực sự làm cho nó mệt mỏi. Nó đang mong đợi sự giúp đỡ của tôi, và tôi tới thăm.”

“Tốt, tốt.” Helen vuốt ve bàn tay bà, rồi ngừng lại và nhìn chăm chú vào miếng vải bà cầm. ” Đó là ... ”

Maggie nhìn chăm chú xuống miếng vải lanh trong tay bà và phát ra một tiếng cười nhỏ bí hiểm. ” Khăn tắm của Đức ngài. Tôi quên, tôi đã cầm nó khi ông ta ra lệnh cho tôi ra ngoài,” bà nói như vô tình. Đôi môi bà nhăn lại thành ra một nụ cười hết cỡ trong cái nháy mắt của cô chủ của bà.

“Bà thật là một kỳ công, Maggie,” Helen kinh ngạc, rồi xoay bà lão hướng về phía cầu thang một lần nữa. “Bây giờ bà đi đi. Bà đã có một khoảng thời gian thú vị.”

“Nhưng thưa Tiểu thư,” Maggie đi về phía cầu thang nhưng dừng lại và nhìn chăm chú hai người đàn bà quý tộc một cách nghi ngờ.

“Tiểu thư sẽ không quay lại để bí mật theo dõi ông ta phải không? Tôi nghĩ rằng sẽ không tốt cho cả hai người nếu để bị bắt đang lảng vảng bên ngoài phòng ông ấy. Lúc này tâm trạng của ông ta không được tốt.”

“Không,” Di Nell đồng ý với một tiếng thở dài thất vọng. Bà bắt đầu giục Helen theo sau người hầu gái. “Tốt nhất nếu chúng ta tránh xa hắn ta một chút. Di không muốn để cho hắn ta có bất kỳ lý do gì để nghi ngờ rằng có cái gì đó đang xảy ra. ”

“Được rồi.” Helen miễn cưỡng đồng ý và để cho mình bị kéo đi. Không có gì mà Maggie muốn làm hơn là quỳ gối bên ngoài cửa phòng Hammer và quan sát phần còn lại của kế hoạch do họ bày ra. Bà cho rằng nó sẽ là một sự mạo hiểm không cần thiết, tuy nhiên. “Aye. Tôi nghĩ rằng dù sao đi nữa tôi cần phải kiểm tra việc chuẩn bị bữa ăn.” “Tôi ao ước tôi có thể ở lại đây để xem phần còn lại của những dự định tiền đưa tối nay.” Maggie cười khúc khích, nhẹ nhõm vì bấy giờ những người khác cũng đi xuống cầu thang với bà. Một nụ cười toe toét như làm vỡ ra gương mặt khô héo của bà. “Đặc biệt là cái mảnh khoe nhỏ đó mà tiểu thư đã dạy cho Goliath. Nó thật là thú vị.”

“Được,” Helen đồng ý, nhưng với một sự ít chắc chắn hơn. Nàng đã phải mất gần hai tuần lễ mới huấn luyện con chó của nàng một bí quyết rất đặc biệt dùng để chống lại Ngài Holden. Bây giờ hắn ta đã ở đây, tuy nhiên, nàng hơi hồi hộp về việc sử dụng nó. Nàng nghĩ rằng người đàn ông này sẽ không chịu nổi nó một chút nào. Thật ra, nàng đã có quyết định ngay tại chỗ, nàng chỉ sẽ dùng nó như là một kế sách cuối cùng. Những dự định và những mưu kế khác của nàng dường như đang thực hiện trò ma mãnh này khá hoàn hảo. Phải, phải. Họ đang làm khá tốt mà không cần đến cái phương án dự trữ đó.

4. Chương 4

Hethe cố gắng hết mức để có thể tắm với nước lạnh cóng và không có xà bông. Sau khi đã làm hết khả năng có thể, chàng đứng dậy và bước ra khỏi bồn tắm, làm tung toé nước khắp sàn nhà cho đến khi chàng làm ướt cả quần áo của mình. Nhặt chúng lên, chàng sử dụng chúng để lau khô thân mình, run rẩy trong cơn gió nhẹ tới từ cái cửa sổ trống hoác, sau đó nhanh chóng tiến lại chiếc giường. Một chút nghỉ ngơi thoải mái và sau đó là một bữa ăn ngon sẽ phải đi một chặng đường dài mới có thể điều chỉnh tâm trạng của chàng được.

Tiến tới chiếc giường, chàng quăng đồng quần áo bây giờ đã ướt nhẹp với sự ghê tởm và nhanh chóng chui tọt vào bộ quần áo ngủ, chú ý rằng chẳng có cái chăn lông nào để giữ ấm cả, chỉ có một tấm vải lạnh không thể mỏng hơn được nữa. Lầm bầm về việc đó, chàng nằm cuộn tròn lại, cố gắng để giữ ấm, sau đó cựa mình, cố gắng tìm một tư thế thoải mái. Sau đó thử lại lần nữa. Và một lần nữa.

Hethe cuộn mình theo cách này, sau đó theo cách kia, thay đổi một lần nữa và một lần nữa, nhưng chẳng có một tư thế nào có thể làm cho chàng thoải mái. Cái giường chết tiệt này lổn nhổn như bộ ngực của mẹ phụ thủy già đó vậy. Ngoài ra, rõ ràng nó đã bị nhồi với rơm. Dù chàng có chọn tư thế nào đi nữa, chàng đều có thể cảm thấy bị rơm chọc vào người. Chàng tiếp tục cựa quậy, sau đó tự ép buộc bản thân dừng lại. Chàng đã từng ngủ trên những chiếc giường khó chịu hơn, trong những điều kiện tồi tệ hơn, chàng nghiêm khắc nhắc nhở bản thân. Chàng đã từng ngủ trên nền đất cứng và lạnh một hoặc hai lần. Đã từng ngủ trên lưng ngựa. Thậm chí là ngủ ngay trong tuyết. Chuyện này không đến nỗi khắc nghiệt như vậy. Ngạc nhiên, có lẽ thế, dựa vào sự giàu có của Tiernay, nhưng không gì có thể ngăn cản chàng ngủ. Chàng có thể chịu đựng ngủ trên cái giường lổn nhổn cũ rích này.

Nhận thấy cơn giận ngùn ngụt của mình trở nên xẹp lép bởi những ý nghĩ này, Hethe thở dài và ép buộc bản thân thả lỏng. Mặc dù mới chỉ trải qua một nửa, nó đã là một ngày dài đầy khó nhọc và thất vọng. Nghỉ ngơi một chút rồi sẽ ổn thôi. Sau một giấc ngủ, chàng sẽ thấy tất cả những chuyện phiền phức nhỏ nhoi này không là gì cả, chẳng đáng để cho một chiến binh phải buồn phiền. Tất cả sẽ ổn thôi.

Bài diễn thuyết nhỏ đó khiến cho chàng thư giãn hoàn toàn. Chàng cảm thấy thân thể thả lỏng, các cơ bắp không còn căng thẳng, tâm trí chàng bắt đầu trôi đi. Chàng thậm chí bắt đầu ngủ lơ mơ, khi chàng bị đánh thức bởi một cơn ngứa nhẹ. Cựa quậy một cách ngại ngùng, chàng gãi hông, sau đó lại nằm yên. Một lúc sau chàng lại gãi chỗ đó lần nữa, sau đó co chân để chàng có thể gãi cơn ngứa dột ngột ở bắp chân. Chàng đã hết ngứa khi chàng lại buộc phải co chân kia lên để gãi ở mắt cá.

Hethe bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo. Không còn lơ mơ buồn ngủ khi chàng bắt đầu gãi vào phần mềm ngay trên đầu ngón chân của bàn chân kia. Lạy chúa, bây giờ nó đã lan tới cổ tay chàng. Kéo một phần cái cơ thể đang khó chịu ra khỏi tấm vải lạnh nơi mà bàn tay chàng đang bận rộn giải toả một cơn ngứa khác, Hethe gãi nó sồn sột. Việc gãi của chàng tạm dừng một chút khi chàng nhìn thấy một cục sưng nhỏ với một vết chấm đỏ ở trung tâm. Đó là vết cắn của một loại côn trùng nào đó, chàng chắc chắn thế. Chàng thở hắt ra cho đến khi một cơn ngứa điên cuồng khác gây được sự chú ý của chàng, chàng đột ngột cứng người và kéo kéo tấm vải lạnh sang một bên.

Mắt Hethe mở lớn kinh hoàng khi chàng nhìn chằm chằm cái chấm nhỏ màu đen đang nhảy lách cách từ chỗ này qua chỗ khác. Chúng hầu như không thể nhìn thấy cho đến khi chúng di chuyển. Một con nhảy từ tấm vải lạnh đến chân chàng. Một cú nhảy khác từ mắt cá lên tới bắp chân. Chỉ với một cái liếc mắt, chàng có thể thấy cả chục con, nhảy lách cách và bò lổm ngổm ở khắp mọi nơi.

Bọ chét! Cái giường đã bị chúng chiếm đóng. Và chúng đang đánh chén chàng như một bữa ăn! Cần phải hành động, chàng trườn ra khỏi giường, nhưng chỉ khiến chân chàng vướng vào tấm vải lạnh. Điều đó không khiến chàng dừng hay làm chậm lại, và Hethe hạ cánh trên sàn nhà bên cạnh giường với một tiếng đổ ầm.

Nguyên rửa, chàng xô tấm vải lạnh ra với một sự ghê tởm và ngời dậy, cái nhìn của chàng di chuyển cẩn trọng tới cái giường như thể chàng trông đợi toàn bộ cái đội quân sâu bọ nhỏ bé nhảy lách cách đó sẽ nhùng nhúc tiến về phía chàng. Tuy nhiên, cái đồng bọ chét đó đã lẩn trốn. Tất cả những gì có trên giường bây giờ là một hình vuông nhỏ màu nâu sậm. Thả lỏng chân, chàng nghiêng qua tấm đệm để có được một cái nhìn tốt hơn và bất động. Đó là một miếng vá nhỏ và nó đầy nhưng nhúc nhúc bọ chét.

Hethe bất ngờ đứng thẳng lên, nhìn thẳng vào miếng vá một cách xúc phạm như thể tâm trí chàng cố gắng sắp xếp sao cho nó có nghĩa. Cái nhìn của chàng lướt xung quanh phòng, dính vào khung cửa sổ để hở, không có lửa, bồn nước nóng đã nguội ngắt. Chàng nhớ về mũ phù thủy, cốc rượu, chiếc khăn tắm vải lanh bị mất và thậm chí là hơi thở khùng khiếp của vị hôn thê của chàng. Tất cả chúng ủa đến cùng nhau trong tâm trí chàng khiến mọi việc trở nên đầy ý nghĩa

Chàng thoát ra một tiếng cười nhẹ nhõm. Cô nàng không cam chịu cuộc hôn nhân này như cô ta thể hiện cho mọi người tin! Cô ta không thể từ chối, hoặc biểu lộ sự không hài lòng một cách công khai, vì vậy cô ta đã sử dụng chiến lược và kịch bản để chống lại chúng

Có lẽ cô nàng đã hy vọng rằng chàng sẽ từ chối mệnh lệnh của nhà vua. Không nghi ngờ gì cô nàng hy vọng chàng có thể đặt dấu chấm hết cho chuyện này, và cô ả đã làm tất cả những gì có thể để khuyến khích chàng làm thế. Nhưng cô ta đã sai; chàng cũng vô vọng trong chuyện này cũng như nàng. Mặc dù cô nàng không hoàn toàn vô vọng, chàng nhăn nhó nghĩ. Cô nàng không chỉ có hơi thở của một con rồng, mà còn có móng vuốt của nó nữa. Sự thật đó thực sự làm Hethe cảm thấy tốt hơn. Nàng thật là một cô nhóc lạnh lợi.

Có vẻ nàng nghĩ chàng có thể lựa chọn, những kế hoạch của nàng có thể hiệu quả. Chàng có lẽ sẽ làm hết khả năng có thể để tránh phải cưới nàng. Nàng đã chọn con đường tốt nhất để ngăn chặn chàng. Thực tế. Một cô vợ xấu xí? Phải, đàn ông có thể luôn luôn thổi tắt nến hoặc nhắm tịt mắt. Một cô vợ béo ú? Phải, một lần nữa, đàn ông có thể nhắm tịt mắt ... Ngoài ra, những phụ nữ tròn trĩnh cũng có cái hay của họ. Họ là những chiếc gối mềm mại cho đàn ông. Một cô vợ đánh đá, hay chửi rửa có thể bị đánh hoặc bị trói vào những chiếc ghế tra tấn như để góp thêm một câu chuyện vui. (Drunking chair: ghế tra tấn, dùng để nhận diện phù thủy hoặc để trừng phạt những người có tội. Người ta buộc kẻ bị nghi ngờ là phù thủy vào ghế sau đó nhúng xuống nước, có thể là vài giây hay cả ngày. Nếu người bị trói chìm hay chết đuối thì đó là người bình thường. Nếu họ nổi thì là phù thủy) Nhưng một cô dâu xinh đẹp với một mùi hôi gớm ghiếc như vậy? Chỉ thế cũng là đủ để làm cho bất kỳ người đàn ông nào bật khóc. Thổi tắt nến hay nhắm tịt mắt chẳng bao giờ có thể cải thiện được mùi hôi. Đến ba mươi gallon nước hoa hồng cũng phải đầu hàng. (1 gallon = 4, 54 lít ở Anh, 3, 78 lít ở Mỹ)

Phải, nàng thật thông minh, có vẻ như là sự thông minh đã đi cùng với vẻ đẹp của nàng. Nhưng phải làm gì về điều này? Chàng có thể đương đầu với cô ta, nói với cô ta chàng không thể từ chối mệnh lệnh của nhà vua và rằng cô ta đang lãng phí thời gian của mình. Chàng cau mặt với ý nghĩ đó. Chàng có thể sẽ nói năng lộn xộn. Hethe không hề thích phải tranh cãi bằng lời nói một chút nào. Chàng có thể điều khiển gươm như thể chàng được sinh ra với nó ở trong tay, và không bao giờ là kẻ lẩn trốn trong những trận chiến, nhưng tranh luận là vấn đề khác. Lưỡi của chàng dường như luôn bị lú lại mỗi khi tranh cãi nổ ra. Miệng lưỡi cha Hethe luôn sắc như dao cạo và ông liên tục dùng nó để xỉ vả chàng trong suốt thời niên thiếu. Và chàng luôn bị đánh mỗi khi cố gắng trả lời một cách ngoan ngoãn. Thời gian trôi đi Hethe đã trở thành một người lớn, lưỡi của chàng có vẻ vẫn chỉ là một miếng thịt trong miệng mỗi khi cần tranh cãi. Chàng biết những gì chàng muốn nói, nhưng não chàng dường như không bao giờ có thể đưa chúng ra thành từ ngữ.

Chàng đã thật sự nản lòng. Chàng nghĩ chàng vẫn thế, nhưng, chủ yếu là, chàng chỉ cần tránh tranh cãi bằng lời nói càng nhiều càng tốt và dựa vào các kỹ năng của chàng trên chiến trường. Và đó là những gì chàng sẽ làm ngay bây giờ, chàng đột ngột quyết định.

Mặc dù đã kết hôn trước đây, Hethe không hề có kinh nghiệm là một người chồng. Tuy nhiên, với cách mà nàng đã hành động, đây là chiến tranh và nếu có một điều mà Ngài Holden biết được rất rõ, đó là chiến tranh

Hethe bắt đầu cười khoái trá với bản thân, cho đến khi cơn ngứa liên miên không dứt kéo chàng ra khỏi suy nghĩ. Thở dài, chàng tránh khỏi cái giường và tiến về chiếc ghế hồng. Ở đó chàng có thể đỡ ngứa khi chàng lập kế hoạch cho chiến dịch của mình.

Helen chỉ vừa mới bước ra khỏi nhà bếp khi nàng phát hiện ra ngài Holden đi xuống cầu thang dẫn đến sảnh lớn. Nàng lưỡng lự một chút, ước mong có dì nàng ở bên, nhưng dì nàng đã đi nghỉ một chút trước khi “trận chiến thật sự bắt đầu,” như là nàng đã gọi nó. Xoay sở để dán một vẻ ngạc nhiên lên mặt – điều mà nàng đã luyện tập trong suốt những ngày họ chờ đợi chuyến viếng thăm của chàng – nàng xông tới bậc

thang cuối cùng, nhìn chăm chú vào chàng làm bộ ngạc nhiên.

“Có chuyện gì không ổn ư, thưa ngài? Ngài không ngủ được ư? ”

Nụ cười của Hethe với nàng nở rộng. “Tôi thậm chí đã không thử. Việc tắm tấp đã tiếp thêm sinh lực cho tôi, khiến tôi hoàn toàn tỉnh táo. ”

Helen cảm thấy nụ cười của nàng héo đi, nhưng nàng nhanh chóng bắt buộc nó trở lại đúng chỗ. “Oh. Well ... như thế thật không tốt? Ngài không... ? Ngài sẽ...?” Nàng liếc nhanh xung quanh đại sảnh trống rỗng, đấu tranh với nỗi thất vọng của nàng khi chàng để lỡ điều mà nàng xem là phần hay nhất trong kịch bản của nàng – cuộc dạo chơi của những chú bọ chết. Tuy nhiên, điều đó có nghĩa là chàng sẽ chạm trán với lũ bọ chết vào tối nay, nàng tự trấn an mình, sau đó cố gắng nghĩ ra một điều gì đó để đánh lạc hướng chàng cho đến giờ ăn. “Một ly rượu chẳng? ” cuối cùng nàng đề nghị, đó là điều duy nhất nàng có thể nghĩ ra vào lúc này. Helen ghét khi có các thay đổi trong kế hoạch của nàng. Trên thực tế, nàng khá khó chịu khi gã đàn ông này không đơn giản là leo lên giường ngủ như mong đợi.

“My, vâng. Thêm một chút loại rượu ngon đó thì thật là tuyệt vời. ”

Đầu Helen ngả ra sau trước nhận xét của vị khách của nàng. Rượu của nàng? God’s garters! Gã đàn ông này chẳng có tí vị giác nào ư? Lúc trước, nàng chắc chắn kế hoạch của nàng hoạt động hoàn hảo. Cả chiếc cốc của nàng và của hắn đều đựng thứ vớ vẩn, đều bị đẩy ra và bị bỏ thừa. Con bọ mà hắn tìm thấy đã được cố ý bỏ vào, mặc dù họ đã mong đợi ngài Holden nhìn thấy nó, không phải gần như uống thứ đó. Nàng cũng đã lên kế hoạch đề nghị hắn cốc rượu của nàng, để đảm bảo rằng hắn đã không nhận ra rằng Templetun và William đã uống một mẻ rượu hoàn toàn khác.

Bây giờ, gã đàn ông đó lại miêu tả trò chơi khăm bịp bợm của nàng là một loại rượu ngon và...

“Có gì không ổn ư, thưa tiểu thư?”

Giật bản mình, Helen đỏ mặt khi nàng nhận ra rằng mình đã đứng đó ngẫm nghĩ quá lâu. Hắng giọng một cái, nàng cười gượng gạo và bắt đầu băng ngang qua phòng. “Không, thưa ngài. Pray, xin cứ ngồi xuống, tôi sẽ yêu cầu người hầu đem rượu đến cho ngài.”

Nàng đã không đợi để nhìn xem chàng có nghe không, nàng chỉ đơn giản là nhanh chóng tiến về phía nhà bếp và biến vào bên trong. Bực tức, nàng cau mày khó chịu ngay khi cánh cửa đóng lại phía sau nàng.

“Thưa tiểu thư?” Ducky khấn trương đến bên nàng, quan tâm hiện rõ trên mặt cô. “Có chuyện gì xảy ra ư?”

“Phải. Ngài Holden muốn thêm một chút rượu ngon của chúng ta.” Những từ ngữ của nàng đầy hung dữ, và mắt Ducky mở lớn vì ngạc nhiên.

“Rượu của chúng ta? Và tại sao hắn ta không nghỉ ngơi trước bữa tối? ”

“Hắn không mệt,” Helen trả lời khô khốc, sau đó đột ngột hỏi, “Em có bỏ miếng vá ra khỏi giường của hắn không?” Khi cô hầu gái nhìn như không chắc chắn, Helen thở dài. Có lẽ do may mắn mà hắn ta không muốn ngủ, có lẽ họ đã đẩy mọi việc đi quá xa. Ngài Holden có thể khám phá ra miếng vá và khớp các sự kiện vào với nhau khi hắn cố gắng ngủ một chút. “Tốt nhất em nên đi kiểm tra nó. Và sai ai đó mang rượu cho hắn ta. Tôi sẽ xem liệu tôi có thể thuyết phục là cuối cùng hắn ta cũng mệt mỏi hay không.”

“Bằng cách nào?” Ducky ngạc nhiên hỏi.

Helen nhăn mặt. “Bằng cách nào?” Nàng lăm bắm, và bắt đầu ép mình ra khỏi nhà bếp, chỉ để dừng lại và nháy mắt. Có lẽ bây giờ là lúc dừng đến trò lừa mà nàng đã dạy con chó của mình. “Ducky”, nàng bắt đầu. “Tôi để Goliath ở bên ngoài. Dẫn nó quay lại và mang đến cho tôi. ”

Cô hầu gái nuốt một cách nặng nhọc trước mệnh lệnh, cô tròn mắt lo lắng. Cô biết Helen định làm gì. “Oh, thưa tiểu thư. Cô có nghĩ rằng cô nên...”

“Có”, Helen kiên quyết nói. “Tôi nghĩ thế.” Nàng dán một nụ cười tươi sáng lên khuôn mặt của mình, sau đó nàng bước trở lại đại sảnh. Nhanh chóng quay trở lại bàn ăn chính, nàng nhớ lại hơi thở hơi hám, và nụ cười của nàng trở nên tự nhiên hơn. Tất nhiên! Nàng có thể không cần phải sử dụng trò lừa của mình.

Nàng chỉ cần nói chuyện với Hethe cho một vài phút, sau đó hẳn ta sẽ háo hức trốn về phòng hẳn như hẳn đã làm trước đó. Có lẽ nàng thậm chí có thể làm cho hẳn ta bỏ chạy khỏi lâu đài mà không cần phải thả Goliath.

Tuy nhiên, hơi thở hôi hám của nàng bị nhạt mùi dần? nàng tự hỏi. Ducky đã không quay đi ghê tởm trong nói chuyện. Nàng không thể hy vọng vào một chiến thắng nếu vũ khí của nàng đã bị cùn. Đột ngột xoay người lại, nàng vội vàng quay trở lại bếp. Nàng sẽ chỉ sử dụng con chó nếu không còn một cách nào khác.

Hethe ngồi đợi ở bàn ăn. Sau một vài phút, âm thanh cánh cửa nhà bếp cọt két mở ra khiến chàng nhìn lướt qua vai mình. Tiểu thư Helen bước ra cười rạng rỡ, sau đó dừng lại nửa đường, nụ cười nhạt đi. Sau khi ngập ngừng một chút, nàng quay gót, vội vàng trở lại nhà bếp. Chàng không biết điều gì khiến nàng chạy khỏi đại sảnh, nhưng chàng nghi ngờ rằng nó liên quan đến trận chiến mà họ tiến hành. Và ngay lúc này họ đang tiến hành một cuộc chiến tranh, mặc dù nàng có lẽ không nhận ra rằng chàng đã tham gia cuộc xung đột thay vì làm nạn nhân ngã xuống vì nó.

Chiến lược của Hethe rất đơn giản. Phủ nhận tất cả mọi thứ. Chàng sẽ nói với nàng rằng rượu rất ngon, hơi thở của nàng như bông hoa ngọt ngào nhất, bà hầu phòng nàng chọn cho chàng đã chứng minh khả năng của bà ta. Nằm trên giường ngủ của chàng như nằm trên mây, và chàng thật sự đã được thưởng thức không khí trong lành nhờ cái cửa sổ trống hoác. Chàng sẽ yêu thích tất cả mọi thứ, cho dù điều đó có giết chết chàng.

Điều tệ nhất mà chàng phải cố gắng để không trốn chạy là cuộc đột kích của hơi thở của nàng. Không có chuyện chàng quay đầu đi nữa. Cũng không có chuyện chàng nín thở cầm hơi. Chàng là một người đàn ông. Một chiến binh. Chàng có thể làm điều đó, chàng nghiêm khắc tự cổ vũ bản thân, sau đó liếc qua vai mình khi âm thanh cánh cửa nhà bếp lại vang lên lần nữa.

Tiểu thư Helen, một nụ cười sáng chói khác lại nở rộng trên môi nàng, vội vã tiến về phía chàng, như thể nàng không thể chịu đựng được khi không thấy sự hiện diện của chàng. Cô nàng phù thủy lơ lửng, chàng nghĩ đây ngạc nhiên. Cả hai có thể cùng chơi trò chơi này.

Đột ngột đứng dậy, chàng vội vã đến gặp nàng, cười thầm khi thấy nàng giật mình trước khi nàng có thể kiểm soát lại nó. Chàng tin rằng, bất cứ ai nhìn vào, họ giống như đôi tình nhân háo hức khi chàng tóm lấy bàn tay nàng, cười nhẹ nhàng với nàng. Chàng đặc biệt tự hào vì thực tế là nụ cười của chàng không hề run rẩy khi cái nhìn của nàng nâng lên và nàng cố tình thở vào mặt chàng. God's teeth! Nàng chắc hẳn đã quay vào nhà bếp để bổ sung lại cái hỗn hợp mùi hôi mà nàng sử dụng để làm hồng hơi thở. Mắt chàng bắt đầu chảy nước vì cuộc đột kích. Cúi nhanh xuống để dấu phản ứng của mình, chàng lướt nhẹ một nụ hôn lên các khớp ngón tay của vị hôn thê của chàng, nụ hôn có thể khiến một gã đào hoa chuyên tán tỉnh phụ nữ phải tự hào.

Hành động đó rõ ràng khiến nàng ngạc nhiên. Chàng nghe nàng nuốt xuống khi chàng thẳng người lên, và khuôn mặt nàng nhăn lại như thể ngửi thấy mùi gì hôi thối lắm. Mỉm cười thật rộng, Hethe di chuyển và trượt một cánh tay vòng xung quanh eo nàng, sử dụng nó để giữ chặt nàng khi chàng dẫn nàng tới bàn ăn.

“Tôi phải nói cho em biết, tiểu thư của tôi,” chàng lẩm bẩm khi chàng thấy nàng ngồi xuống thoải mái trên chiếc ghế cạnh chàng. “Tôi ngạc nhiên một cách dễ chịu với tất cả những gì tôi tìm thấy ở đây.”

Đôi mắt nàng mở lớn kinh hoàng không tin nổi. “Ngài hài lòng?”

“Phải. Thật là một sự sản giàu có và một cô dâu dễ thương.” Chàng tặng cho nàng một cái nhìn nóng bỏng, nịnh nọt mà chàng đã thấy những người đàn ông khác chiếu lên những người phụ nữ mà họ yêu hoặc ham muốn. Tuy nhiên, chàng không dám đảm bảo rằng nó hiệu quả. Cô nàng chớp mắt, chắc chắn rồi, nhích lại gần hơn, nhưng chỉ để có thể thở vào chàng hiệu quả hơn. Chàng gắng sức, hành động như một kẻ nhà quê đang yêu. “Tôi là gã đàn ông may mắn nhất. Không thể có một người phụ nữ Anh nào hoàn hảo hơn em.”

“Không ư?” Bây giờ chắc chắn có nghi ngờ trong mắt nàng, chàng nhận ra và bao gồm cả một cái nhăn mặt. Chàng cần phải đánh lạc hướng nàng. Một vài lời tán tụng hoa lá cành là cần thiết, chàng quyết định. Thật không may, Hethe vốn thích nói thẳng. Trước đây, chàng chẳng bao giờ bắn khoả với những thứ ngốc

nghech đó. Và bây giờ cũng không, chàng bất ngờ quyết định, một ý tưởng nảy ra trong đầu. Chàng sẽ sỉ nhục nàng bằng những lời khen. Oh, chuyện này sẽ vui vẻ lắm đây.

“Không. Tóc của em... vàng hoe”, chàng bắt đầu ngọt ngào, nụ cười của chàng nở rộng trước vẻ mặt bối rối của nàng trước khi chàng thêm vào, “giống như những cây nhỏ con ngựa của tôi thường giẫm nát lên trên đồng cỏ”.

Nàng đã tạo ra một âm thanh như nghẹn thở vì không tin nhưng cũng có thể chỉ đơn giản vì ngạc nhiên. Nàng đã bị phân tán. Những nghi ngại đã mờ đi trong đôi mắt nàng. Với thành công này, chàng quyết định đẩy mạnh tấn công. “Và đôi mắt em to ... như mắt bò. Chỉ có điều chúng không có màu như mắt bò, tất nhiên ” chàng vội vã thêm vào khi nàng tạo ra một âm thanh kỳ lạ trong cổ họng. “Bò thường có đôi mắt nâu, và mắt em thì đẹp ... hơn”

Chàng khẽ ngáp ngừng khi chàng nhìn vào mắt nàng. Mắt nàng xanh như thể bầu trời ngoài kia khi họ lần đầu gặp mặt. Bây giờ chúng có vẻ như là màu xanh ngọc. “Phải, chúng không màu nâu,” cuối cùng chàng nói.

“Thật ư, thưa ngài,” Nàng bắt đầu, nhưng Hethe đã nhảy vào với một cú đánh chết người.

“Và hơi thở của em ngọt ngào như thứ rượu ngọt nhất.”

Chàng khá hài lòng nhận thấy mặt nàng đỏ lên, một âm thanh như mắc nghẹn buột ra từ miệng nàng trước khi nàng cúi đầu. Chàng có thể không thấy vẻ mặt của nàng sau đó, nhưng chàng có thể thấy tay nàng đang nắm chặt lấy nhau trong lòng nàng. Chiến thắng! Chàng chỉ vừa kịp ca tụng sự thành công của mình thì nàng đột ngột ngẩng đầu lên. Cái nhìn của chàng hẹp lại khi chàng thấy ánh lửa đang bùng lên trong mắt nàng. Nàng đang tức điên lên, được thôi, chàng nhận ra và cảm thấy một nỗi lo âu mới lướt qua người. Đó cũng là một lý do tốt, chàng nhận ra, khi nàng đột ngột nhích lại gần hơn và thở đầy tội lỗi vào thẳng mặt chàng.

“Oh, thưa ngài, ngài thật quá tốt. Tôi thật sự có hơi thở ngọt ngào như rượu ư?”

Thầm rên một tiếng, Hethe có vừa đủ thời gian để xoay sở cầm lấy cốc rượu vang bị ôi mà chàng đã uống lúc trước và ép buộc một nụ cười mở rộng.

“Aye. Cũng giống như loại rượu vang lâu năm tốt nhất.” Già nua và yếu ớt sau khi được ủ trong nhiều năm, chàng im lặng thêm vào, nhưng thật dễ chịu vì chàng có thể nói dối một cách trơn chu và dễ dàng như thế. Chàng ngồi thẳng lên một chút. Khỉ thật, mình thật là giỏi, chàng nghĩ và gần như phá ra cười khi sự phật ý chợt loé lên trên khuôn mặt tiểu thư Helen.

Nàng rõ ràng không hài lòng. Nếu có bất cứ sự ngờ vực nào còn rơi rớt lại rằng mọi thứ mà chàng phải đương đầu là một phần trong kế hoạch nàng muốn chàng rũ bỏ nàng đã nhanh chóng được chấm dứt. Phải, nàng đã tiến hành cuộc chiến tranh này. Tuy nhiên, chàng sẽ là người chiến thắng. Hethe không bao giờ thua bất cứ một cuộc chiến tranh nào. Một trận chiến thì có thể, nhưng không bao giờ ... Tuy nhiên, một cuộc chiến tranh.

Chàng vừa mới kết thúc việc tự cổ vũ bản thân thì cửa chính lâu đài bật mở và người hầu của tiểu thư Helen bước vào với một con chó basset, to đại tướng, con vật đã ngồi trên các bậc cầu thang khi họ tới. Cô hầu gái liếc tới nơi mà Hethe và Helen đang ngồi tại bàn với thái độ Hethe cho là bối rối, sau đó thả con chó sẵn ra, nhanh chóng ra khỏi lâu đài, đóng cửa lại phía sau cô ta.

Nếu vẻ mặt của cô hầu không cảnh báo chàng điều gì đó đang xảy ra thì cái cách tiểu thư Helen ngay lập tức thư giãn và bắt đầu mỉm cười khi nàng nhìn thấy con vật đã tự nó cảnh báo.

“Oh xem này! Đó là Goliath. Cả hai người nên gặp nhau, thưa ngài.” Nàng đứng dậy, mỉm cười khi con chó bắt đầu tiến về phía họ, sau đó nàng tiến lên phía trước để gặp nó. “Đến đây.”

Hethe ngáp ngừng, trông đợi rằng chàng sẽ phải hối tiếc nếu chàng theo sau nàng, nhưng kế hoạch của chàng là phải dễ thương hết mức có thể. Quyết định rằng nếu nàng đã làm điều gì thù địch như huấn luyện con quái vật đó cắn chàng khi có lệnh, chàng sẽ vịn gậy cổ con vật đó, chàng cần trọng đứng dậy để tham gia cùng nàng. Chàng biết chàng đã phạm sai lầm ngay tại giây phút nụ cười của nàng nở rộng trong sự hài lòng đầy hân học.

“Nhìn này Goliath! Đây là ngài Holden!” Nàng kêu lên rạng rỡ, vươn ra chạm nhẹ vào cánh tay Hethe. Con chó sủa đầy phấn khích và lao tới. Trong một giây ngắn ngủi, Hethe đã tin rằng nàng thực sự đã đào tạo con quái vật này để tấn công chàng. Con chó lao về phía trước. Hethe chỉ cách một giây trước khi tóm chặt con chó ngốc nghếch, lưỡi thè quá dài và làm gãy cổ nó chỉ với một cú vặn thì Helen thủ thỉ vui sướng bên cạnh chàng. “Oh nhìn xem, nó thích ngài! Điều đó ho tuyệt sao?” Hethe bất động, sau đó tập trung vào việc con vật đang làm. Goliath không hề có ý định tấn công chàng chút nào cả. Ít nhất, không phải là loại tấn công cắn xé. Con chó quái quỷ của vị hôn thê của chàng đang “làm xấu” với chàng.

5. Chương 5

Hethe hoàn toàn kiệt sức khi chàng đi xuống tầng dưới buổi sáng hôm sau. Kế hoạch của chàng đã tiến triển tốt đẹp ngày hôm trước. Ít nhất là sau màn trình diễn tình cảm của Goliath, chàng nghĩ với sự ghê tởm. Trong cả cuộc đời, chàng chưa bao giờ tức giận như chàng đã tức giận lúc đó. Ngay cả bây giờ, chàng cảm thấy chắc chắn rằng chàng sẽ từ bỏ kế hoạch, đi ngược lại với bản chất của chàng, và bóp cổ tiểu thư Helen đến chết, nếu ngài Templetun không chọn đúng thời điểm đó để tiến xuống đại sảnh.

Là người đầu tiên phát hiện ra ông lão, tiểu thư Helen vội giục Goliath xuống khỏi cái chân cứng đơ của Hethe và nhanh chóng chuyển tới ngồi vào bàn, con chó săn dâm đang quỳ quái ngồi ngay dưới chân nàng. Hethe đứng cứng đơ và giận dữ, nhìn trừng trừng vào lưng nàng khi chàng cố gắng để gim cương cơn giận dữ của mình.

Khi Templetun tiến gần tới, chàng đã điềm tĩnh lại. Tự hứa hẹn chàng sẽ trả thù tiểu thư Tiernay vì những trò lừa bịp của nàng, chàng chào vị cố vấn của nhà vua một cách lạnh nhạt, sau đó quay lại bàn bàn với một quyết tâm dâng cao để chôn vùi vị hôn thê của chàng trong sự ngọt ngào giả tạo. Đó là chính xác những gì chàng đã làm: trút như mưa xuống nàng những lời khen về hơi thở, thức ăn, cốc rượu và tất cả những loại vũ khí kinh tởm khác đã được dùng trong trận chiến này mà chàng chắc với mục đích đánh đuổi chàng. Trong khi chờ đợi, “những lời khen” của chàng về tất cả những thứ khác đều được che đậy dưới những lời xỉ nhục đáng thương

Mái tóc nàng bóng lộn như được bôi mỡ, chàng nhận xét, ngắm một cách thích thú và đoán trước được khi mắt nàng như toé lửa. Đôi môi nàng trông như bị ong đốt, chúng sưng lên và chín. Thậm chí chín nâu ... như những trái sắp bị rụng khỏi cây ... Nàng bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

Chàng cười đứt cả ruột khi chàng nhớ lại vẻ xúc phạm của nàng lúc đó. Nàng không chấp nhận lời khen về tuổi tác dễ dàng chút nào. Có vẻ nàng rất nhạy cảm về chủ đề này. Thật sự, nàng đáng lẽ đã phải kết hôn và bây giờ có ba hay bốn đứa con. Đó là cách mọi thứ vẫn diễn ra. Nhưng nàng vẫn còn độc thân ở tuổi 20 và hình như hơi nhạy cảm về vấn đề tuổi tác. Chàng gần như cảm thấy có lỗi khi dùng nó chống lại nàng - đặc biệt là khi xem xét về cái chết đầy mỉa mai của cô vợ trẻ của chàng, nhưng sau đó chàng nhận ra chàng đang lơ đãng gãi vết cắn trên bắp chân và cảm giác tội lỗi của chàng trôi vèo đi khi chàng nhớ đến miếng vá đầy bọt chết trên giường.

Bây giờ, chàng đang cau mặt, suy nghĩ về nó. Chàng đã quẳng miếng da chứa đầy bọt chết ra ngoài cửa sổ trước khi xuống đây sau khi tắm táp, mong rằng hành động đó sẽ loại bỏ được vấn đề bọt chết, nhưng khi chàng đi ngủ sau đó, bỏ một cách lo lắng vào giường. Tuy nhiên chàng nhận thấy mình gần như phát điên vì ngứa. Cho dù sự ngứa ngáy là do lũ bọt chết còn sót lại trên giường hay là do các vết đốt từ trước bây giờ trở nên ngứa nhiều hơn vì chúng được giải phóng khỏi đám quần áo của chàng và dễ bị tổn thương hơn vì không khí bên ngoài, hoặc vì trí tưởng tượng của chàng, chàng không biết, nhưng nó đã khiến chàng nhanh chóng phóng ra khỏi giường. Chàng đã dành cả đêm ngủ nguyên quần áo và ngồi trên cái ghế hồng gần cái lò sưởi lạnh ngắt mà không có nổi một mảnh vải hay mảnh lông thú nào để đắp vì chúng cũng đầy bọt chết như chiếc giường.

Chàng đã ngủ không ngon cũng như thoải mái. Chàng mệt mỏi, cổ chàng căng cứng vì bị làm trẹo tại một góc độ kỳ lạ cả đêm, và miệng chàng có vị buồn nôn vì cái đồng hồ ăn thối rữa mà chàng bị ép phải ăn

cũng như cốc rượu mà chàng bị ép phải uống. Đó là phần tốt đẹp của kết hoạch của chàng, ăn thậm chí là thưởng thức đồng đồ ăn ôi thiu mà họ phục vụ. Dạy chàng đã không tiếc lời xỉ mắng chàng từ lúc đó, đe dọa nổi loạn và nói chung là nổi sóng vì không hài lòng. Niềm an ủi duy nhất mà Hethe có thể tìm thấy là sự giả vờ hài lòng của chàng khiến cô nàng đối thủ đầu tiên là kinh tởm, sau đó là nản lòng và tức điên lên. Tiểu thư Helen siết chặt tay, răng nghiến chặt hầu hết cả buổi tối qua đến nỗi chàng sẽ không hề ngạc nhiên nếu nàng làm bị thương lòng bàn tay và toàn bộ răng hàm trên của nàng bị rơi ra. Phải, chiến dịch của chàng đã hoàn toàn thành công, hoặc đại loại thế nếu nó không đi kèm với sự tra tấn bản thân chàng. Nhưng chàng đã sử dụng tốt sự mất ngủ tối qua và tiến tới một chiến dịch mới, một chiến dịch hứa hẹn rằng chàng sẽ bị trừng phạt ít hơn ... trong bất cứ trường hợp nào.

Hethe vừa mới tới bậc thang cuối cùng thì cánh cửa nhà bếp mở ra và tiểu thư Helen bước ra ngoài. Sự xuất hiện của nàng thật ngăn ngủi. Khoảnh khắc nàng nhận ra chàng, nàng vội vàng quay gót và quay trở lại nhà bếp.

Hethe thở dài nặng nhọc và hướng tới bàn ăn, nơi mà những khẩu phần ăn ngon lành của phần còn lại của toà lâu đài đã được bày biện sẵn sàng cho bữa sáng. Chàng biết mà không hề nghi ngờ rằng nàng đang củng cố bản thân với bất cứ thứ thối rửa nào mà nàng đang sử dụng để làm hơi thở nàng tệ như vậy. Nàng đã làm như thế nhiều lần vào tối hôm trước, lên vào bếp, chỉ để quay lại trong thời gian ngắn với hiệu lực hơi thở của nàng đã được tăng cường.

Ít nhất, Hethe tự an ủi bản thân, nàng dường như cũng không còn tìm thấy niềm vui về vụ mùi thơm này. Chàng đã lạc quan khi chàng tóm được vẻ đau khổ thoáng qua khuôn mặt nàng một hoặc hai lần khi nàng chậm chạp tu sửa lại nụ cười dù-thể-nào-cũng-luôn-nở trên đường trở ra từ bếp của nàng.

Chuẩn bị bản thân cho sự công kích dữ dội từ hơi thở rồng khi nàng trở lại, Hethe yên vị bản thân cạnh một Templetun đang nhồi nhét thức ăn. Người đàn ông đó đã không làm gì khác ngoài nhồi nhét thức ăn vào khuôn mặt gầy gò kể từ khi đến đây. Điều đó, nếu không có gì khác, cam đoan với Hethe rằng thức ăn ở đó không tệ như những gì chàng đã được phục vụ. Vị cổ vắn của nhà vua dường như thưởng thức nó rất nhiều. Templetun cũng hoàn toàn lãng quên cuộc chiến tranh im lặng được tiến hành ngay dưới mũi ngài, và phu nhân Shambleau là nguyên do. Nó không hề thoát khỏi sự chú ý của Hethe rằng di của vị hôn thê của chàng vĩnh viễn bận rộn đánh lạc hướng ông già và William nữa, khỏi những sự việc diễn ra tại bàn ăn xung quanh họ. Và bà đang làm rất tốt. Templetun bị bà làm rối tinh rối mù và William thì quá dễ ngạc nhiên bởi miệng lưỡi sắc sảo của bà đối với vị cổ vắn của nhà vua đến nỗi không ai trong số họ có cơ hội nắm bắt, ngay cả một luồng hơi thở độc hại của tiểu thư Helen, hoặc để chú ý đến sự trả thù đầy xúc phạm của Hethe. Và chàng cho rằng đó là điều tốt nhất. Chàng thực sự không muốn mọi người biết rằng nàng ghét phải cười chàng đến nỗi nàng chấp nhận cả những biện pháp quyết liệt như thế. Sau cùng thì chàng cũng có sự kiêu hãnh của mình chứ.

Niềm kiêu hãnh đó còn hơn cả tả tơi vào lúc này, chàng nhận ra với một chút tự nhạo báng khi chàng tóm lấy mẩu bánh mì và pho mát của gã Templetun bần xỉn khi ông ta bị phân tán bởi cuộc nói chuyện với phu nhân Shambleau. Vị cận thần liếc nhìn đồng thức ăn vừa đúng lúc bắt quả tang chàng đang ăn trộm, nhưng Hethe kiên quyết lờ đi cái nhìn giật mình của người đàn ông và háo hức đưa miếng pho mát lên miệng. Đây là cơ hội duy nhất chàng có thể nếm thức ăn thực sự cho cả ngày còn lại, chàng chắc chắn vậy. Một khi tiểu thư Helen quay trở lại từ nhà bếp ...

“Oh, không, thưa ngài!” Miếng pho mát chỉ vừa mới chạm đến miệng của Hethe khi chàng nghe thấy tiếng hét, lưỡi chàng mới chỉ vừa nhận thấy vị ngọt ngào hết sức nhẹ nhàng của pho mát. Chàng gần như rên lên một tiếng trước sự mất mát khi nàng giật lấy mẩu thức ăn có thể ăn được đầu tiên chàng có thể cầm trên tay kể từ khi đến đây.

“Không!” Nàng tiếp tục với tất cả vui vẻ quan tâm. “Sẽ không có bánh mì và pho mát cho vị chúa của tôi. Không. Tôi có một sự ngạc nhiên đặc biệt cho ngài. ”

“Một sự ngạc nhiên?” Hethe lo lắng hỏi. Chàng khó có thể bình tĩnh để nhìn thấy phản ứng của chàng đã làm nàng loé lên một niềm vui thích bí ẩn.

“Vâng. Tôi hỏi Ngài William ngài thích dùng món gì vào bữa sáng, và sau đó tôi đã làm cho nó cho ngài, ” nàng thông báo. Nàng nhanh chóng ra hiệu và thả tôm một khay bánh ngọt trước mặt chàng.

Hethe chớp mắt đầy ngạc nhiên trước lời đề nghị. Chúng nhìn thật hoàn hảo. Ngon tuyệt đối. Chúng ngửi cũng thật thơm. Và bánh ngọt là món khoái khẩu của chàng. Chàng liếc nhìn đầy lo lắng từ khay thức ăn tới khuôn mặt mỉm cười ngây thơ vô số tội của nàng. Nàng đã phải trải qua cả đồng phiến toái để làm chúng cho riêng mình chàng? Trong một khoảng khắc đói ăn tuyệt vọng, chàng cho phép mình tin rằng chàng có lẽ đã sai về những ý định của nàng. Có lẽ chàng đã hiểu lầm, và nàng đã không hề tiến hành cuộc chiến chống lại chàng. Có lẽ nàng đã thật sự cố gắng để gây ấn tượng với chàng!

Ý nghĩ đó đã chết ngay tắp lự khi Hethe chọn một khoanh bánh và cắn vào nó một nhát. Hoặc cố gắng cắn vào nó. Chàng gần như gãy một chiếc răng trong nỗ lực cắn khoanh bánh này. Good God! Nó cứng như đá vậy! Nó cũng mặn và khô, chàng nhận thấy điều đó khi cái miếng chàng vừa cắn bắt đầu chậm chạp tan ra trong miệng chàng.

“Chúng như thế nào?” Nàng hỏi với một vẻ lo lắng gần như là đáng tin, sau đó thêm vào không chắc chắn, “Đây là thành quả đầu tiên của tôi trong lĩnh vực nướng bánh. Bếp trưởng không thích tôi làm rối tung bếp của ông ấy nhưng vẫn phải mỉm lòng. Mọi việc ổn cả chứ?” Khi Hethe vẫn ngập ngừng, không thể trả lời câu bởi vì chàng vẫn còn đang nhào nặn miếng đá – bánh – ngọt – rắn – đánh trong miệng, sợ phải nuốt xuống, thì nàng bắt đầu vận xoắn hai bàn tay thể hiện một bức chân dung tuyệt vời về một vị hôn thê đầy lo lắng.

“Ngài không thích chúng! Oh tôi biết mà, đó quả là một sai lầm, nhưng tôi muốn làm một điều gì đó khiến ngài hài lòng và ...”

“Tôi yêu chúng,” Hethe nói dối không ngượng miệng chỉ để khiến nàng im lặng. Cô nàng vẫn cứ tiếp tục và Templetun bắt đầu lườm chàng vì đã làm nàng buồn khổ. Điều mà không còn nghi ngờ gì đã nằm trong kế hoạch của nàng. Nàng đang cố gắng để làm chàng thật xấu xa trước mặt vị cố vấn của nhà vua. Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu chàng không ăn cái thứ quái quỷ này, nàng sẽ xoay sở để khiến chàng trông giống như một con quái vật không có lòng chắt chiu. Hethe nhắm mắt, sau đó kiên quyết nuốt miếng cắn đầu tiên của mình. Chỉ một giây sau đó chàng với lấy cốc rượu nàng đặt trên bàn gần đó. Cái miếng bánh mì ngọt rắn như đá cuối bị mắc ngang ở cổ họng chàng, và chàng hi vọng có thể nuốt trôi nó xuống cùng một chút rượu. Ngụm rượu ấm, nhạt phèo, có vị như nước tiểu, tất nhiên, nhưng nó có hiệu quả và đã làm mềm ra cái miếng thức ăn đang tạm trú tại thực quản chàng. Chàng gần như chắc chắn chàng cảm thấy tiếng nước bắn toé lên trong dạ dày chàng như thể cục đá rơi tòm xuống giếng vậy.

“Thật ư? Ngài thực sự thích nó? ” Nàng hỏi, nhưng chàng nghĩ sự cáu kỉnh của nàng chắc phải ảnh hưởng đến khả năng hành động, bởi vì nàng dường như đang cường điệu hoá lo lắng của mình. Hắng giọng một cái, chàng hít một hơi thật sâu chuẩn bị đối mặt với nàng và chiếu một chùm cười chói lóa về phía nàng. “Phải, tiểu thư của tôi. Chúng khá ngon. Thật ra, chúng được làm đúng theo cách tôi thích. ”

“Oh.” Quai hàm nàng mím chặt lại, và chàng tóm được một tia giận dữ nhá lên trong mắt nàng trước khi nàng xoay sở để che phủ nó. Đó cũng là lúc chàng nảy ra một ý tưởng. Ngay lập tức chàng thực hiện nó.

“Nhưng tôi không thể tham lam và ăn hết tất cả chúng được. Chắc chắn tiểu thư sẽ thưởng thức cùng tôi chứ? Sau cùng chúng là kết quả của những nỗ lực vất vả của tiểu thư.” Chàng đẩy chiếc khay về phía nàng.

“Oh, không, thưa ngài. Tôi làm chúng cho ngài.” Nàng đẩy chiếc khay trở lại

“Oh, đến đây” chàng tán tỉnh, nhấc một khoanh bánh ngọt lên và đưa nó cho nàng. “Nàng nên ném thử công trình tự tay nàng làm ra.”

“Oh, không, tôi ...” Nàng lắp bắp, sau đó đột nhiên mỉm cười thật tươi. “Tôi đã ăn sáng và quá no để có thể ăn thêm. Miếng bánh khá lớn. ”

Mắt của Hethe hẹp lại. “Phải. Chúng khá là to”, chàng chậm rãi đồng ý, nhưng không hề có ý định bỏ nó xuống. “Vậy thì có lẽ chỉ cần ném một chút.”

Trong khi nàng theo dõi với một nỗi kinh hoàng ngày càng gia tăng, chàng đã hiển thị một cố gắng lớn, và đã thất bại, để bẻ đôi miếng bánh. Chàng cũng thấy cái nhìn sợ hãi của nàng hướng về phía bà dì và biết chính xác ý định của người phụ nữ ấy khi bà bắt đầu buôn chuyện với ngài Templetun, đồng thời cũng kéo sự chú ý của William ra khỏi Hethe bằng cách lôi cậu ta vào cuộc đối thoại. Hethe để bà tiếp tục sách lược làm sao nhãng và chỉ đơn giản tiếp tục cố gắng bẻ chiếc bánh mì ngọt ra làm đôi. Khi chàng nhận thấy

chàng không thể, chàng liền dùng đến cả hai tay và đập chiếc bánh một cách đầy bạo lực vào bàn và lặp đi lặp lại nhiều lần. Phải mất tới ba cú đập mạnh mẽ mới khiến chiếc bánh gãy ra làm đôi. Mặt Helen đỏ lừ khi chàng hoàn thành, mặc dù chàng không thể nói là vì tức giận hay xấu hổ. Chàng cũng không quan tâm lắm, chàng chỉ cười ngọt ngào và im lặng đưa nửa lớn hơn cho nàng.

“Oh, tôi ...” Tiểu thư Tiernay liếc xung quanh, rõ ràng đang tìm kiếm một lối thoát.

“Vậy thì, có lẽ ngài Templetun cũng muốn một chút?” Chàng đề nghị nhẹ nhàng, và Helen đóng băng, mắt nàng tròn như cái đĩa. Khuôn mặt nàng tái nhợt đi, nàng vươn tới và giật lấy mẫu bánh từ tay chàng.

Hethe cười đầy hài lòng khi nàng cố gắng để cắn vào khoanh bánh. Không một cái vụn bánh nào rời ra, nàng co rúm lại trước kết quả đạt được.

“Nàng biết đấy, tôi thấy thật kinh ngạc khi một tiểu thư tự gây rắc rối cho bản thân bằng cách nấu ăn,” Hethe nhận xét khi nàng tiếp tục gặm một cách nghiêm túc cái bánh ngọt.

Bằng cách sử dụng nhu cầu nói chuyện như là một cái cớ để tránh phá hủy hàm răng của mình, vị hôn thê của chàng hạ thấp khoanh bánh ngọt xuống và cười lạnh lẽo với chàng. “Vâng, chúng khiến tôi rất hài lòng khi làm điều đó vì ngài. Thực tế, tôi hi vọng một khi chúng ta đã kết hôn tôi có thể nấu ăn cho ngài thường xuyên hơn.”

Hethe quay đầu đi và ho để tránh phá ra cười trước lời đe dọa chắc chắn đấy. Trong một khoảnh khắc, nụ cười giả tạo như bị rơi xuống; nàng đã nhe nanh ra rồi. Và chàng thấy chúng thật dễ thương. Chàng đã phải cắn môi mình để khỏi lại phá ra cười khi chàng quay lại vừa kịp tóm được cảnh vị hôn thê của chàng cố gắng ném bữa tiệc rắn như đá cho con chó vĩ đại, đàn độn của nàng, nhưng con quái vật đó cũng phải chào thua.

Hethe sắp sửa bình luận về việc cô nàng không ăn nổi một chiếc bánh ngọt thì một ý tưởng mới loé lên. Trong khi nàng đang bị đánh lạc hướng bởi cố gắng hồi lộ con vật cưng của nàng cứu nàng khỏi tài nấu nướng của bản thân, chàng đã nhanh chóng trao đổi cốc rượu của mình thành cốc của nàng. Chàng chỉ vừa mới hoàn thành nhiệm vụ khi nàng quay trở lại bàn ăn, về mặt nàng hoàn toàn khó chịu.

“Có gì không ổn ư?” Chàng hỏi một cách dễ dàng, tiếp nhận về mặt đỏ bừng giận dữ của nàng với một sự quan tâm giả mạo.

Hình như quá cú kình đến nỗi không thêm bận tâm giữ vững hình tượng sớm – sẽ - trở - thành – cô – dâu – đây – nghĩa – vụ, nàng phớt lờ chàng, miệng nàng mím chặt đầy thất vọng khi nàng với tới cốc rượu.

Hethe cắn môi mình khi nàng nhanh chóng bị sặc và thở hắt ra.

“Có gì không ổn với cốc rượu ư?” Chàng hỏi với tất cả quan tâm khi nàng chiếu con mắt hình viên đạn vào chàng một cách nghi ngờ. Mím cười với nàng, Hethe nâng cốc rượu của chàng lên môi và thưởng thức một ngụm. Còn hơn cả ngạc nhiên, nó thực sự tuyệt vời.

“Mmmm. Tôi biết tôi đã nói với nàng hôm qua, nhưng thật sự, nàng có bà chủ quán rượu ngon nhất ở Northern England, tôi chắc chắn vậy.”

“Ngài ...” nàng bắt đầu tức giận, chỉ tạm dừng khi ngài Templetun đứng dậy từ bàn ăn và quay về phía họ cất tiếng.

“Phu nhân Shambleau và tôi sẽ đến nhà thờ để thương lượng hợp đồng kết hôn. Tôi tin chắc ngài muốn tôi thay mặt ngài xử lý vấn đề này đúng không, ngài Holden? Tất nhiên, Ngài phải là người phê duyệt cuối cùng.”

Hethe ngáp ngừng, sau đó đột ngột cười. “Chắc chắn rồi. Điều đó sẽ khiến tiểu thư Tiernay và tôi có cơ hội để trở nên thân quen hơn. Chúng tôi có thể tham quan sự sản và có lẽ có một chuyến picnic nhỏ trước khi quay về.”

Mắt tiểu thư Helen mở lớn đầy kinh dị trước lời gợi ý, và nàng mở miệng, có lẽ là để từ chối, nhưng ngài Templetun đã đón đầu nàng.

“Một ý tưởng thật tuyệt vời,” ông gật đầu tán thành. “Phải. Tôi nghi ngờ việc này sẽ mất cả buổi sáng, nhưng tôi thấy không có lý do gì hai người lại không tận hưởng một chút thời gian bên nhau. Chiều nay là đủ sớm để tổ chức đám cưới rồi.”

Miệng Helen đóng sập lại; bằng cách nào đó buộc một nụ cười nở trên môi khi nàng đứng dậy. “Thật là dễ thương. Tôi sẽ sắp xếp với bếp trưởng để chuẩn bị cho cuộc picnic.”

Nàng đi trước khi Hethe có thể đề nghị rằng món ăn nào sẽ là tuyệt nhất. Chuyển tia nhìn sang phu nhân Shambleau khi Templetun giục già bà đứng lên, Hethe nhận thấy vẻ lo lắng trên khuôn mặt bà. Chàng như một bên lông mày với bà. Có khả năng bà cũng nằm trong kịch bản của cô cháu gái, nhưng dù sao chàng cũng đưa cho bà một lời đảm bảo. “Tiểu thư Helen sẽ hoàn toàn an toàn với tôi, thưa phu nhân. Chúng tôi sẽ cười ngửa thăm quan sự sản, thăm một hoặc hai người tá điền, sau đó sẽ dừng lại để có một chuyến picnic. Tôi thậm chí có thể ngắt một hoặc hai bông hoa tặng cho cô ấy trong cuộc hành trình.”

Mắt phu nhân Shambleau mở lớn tại đó và bà có vẻ sắp cất tiếng, nhưng ngài Templetun càng ngày càng mất kiên nhẫn, nắm lấy cánh tay bà, dẫn bà ra khỏi bàn ăn.

“Đi nào. Họ sẽ ồn cả thôi,” ông nói một cách đầy nôn nóng. Ông giục già bà tiến về phía cửa ra vào.

“Ồ, nhưng ... tôi nên nói cho cậu ta biết Helen dị ứng khủng khiếp với phấn hoa. Chúng làm mắt nó sưng và bị hắt hơi.”

“Tôi chắc chắn tiểu thư Helen sẽ thông báo cho cậu ta nếu tình huống đó phát sinh.”

“Không. Nó sẽ không nói. Nó quá cứng đầu để thú nhận một việc gì đó như thế với cậu ta.”

“Vớ vẩn”. Ngài Templetun tiếp tục kiên quyết hướng về phía cửa ra vào. “Ngoài ra, tôi nghi ngờ Holden nói đùa khi cậu ta đề cập đến việc ngắt hoa. Cậu ta dường như không phải là loại người hay tặng hoa đâu.”

Hethe theo dõi hai người biến mất qua cửa lâu đài, tâm trí chàng bận rộn với những gì chàng vừa nghe được. Templetun đã đứng, tất nhiên. Hethe đã nói đùa khi chàng đề cập đến việc ngắt hoa. Chàng chưa bao giờ làm bất cứ điều gì đại loại thế trong suốt cuộc đời - không, ngay cả khi còn là một đứa trẻ. Nhưng bây giờ chàng xem xét khả năng đó một cách nghiêm túc.

“Vậy là, cô nàng dị ứng với phấn hoa,” chàng tự lầm bầm, nhét thông tin này vào đầu nhằm phục vụ cho các chiến lược sau này, sau đó nhận ra người phụ tá thứ nhất của chàng vẫn ngồi tại bàn. “William, tôi có một nhiệm vụ nhỏ dành cho cậu.”

6. Chương 6

“Hắn ta đã biết!” Helen kêu lên khi cánh cửa nhà bếp đóng sập lại đằng sau nàng.

Ducky đến bên nàng ngay lập tức, vẻ sợ hãi hiện trên khắp gương mặt cô. “Không!”

“Có. Hắn ta đánh tráo cốc rượu của hắn với cốc của tôi. Hắn ta đã biết những gì chúng ta làm.”

“Ôi, trời ơi” cô hầu gái thốt ra, bắt đầu lo lắng về sự hỗn xược của địa vị thấp kém của mình. “Ngài ấy rất giận dữ đúng không?”

Helen ngáp ngừng, chân mày nàng chau lại lộ vẻ bối rối. “Tôi không biết,” Cuối cùng nàng thừa nhận bằng một tiếng thở dài. “Hắn ta dường như không có vẻ gì giận dữ. Ít ra, tôi nghĩ hắn ta không giận. Nhưng bây giờ hắn ta đang nói về việc xin được làm quen và tiếp tục một chuyến picnic.”

“Một chuyến picnic?” Đôi mắt Ducky mở to.

“Phải. Bếp trưởng chuẩn bị cho một buổi picnic, nhưng chỉ đủ cho một người. Nói với ông ta nấu thật tẻ vào, tẻ hết mức có thể. Tẻ đến nỗi hôn lễ này bị hoãn lại ngay sau khi Ngài Holden kết thúc bữa ăn.”

“Tiểu thư không định đi ư?”

“Có. Tôi có đi.” Helen trả lời, Nhưng tự bản thân nàng cũng không chắc đây là một ý tưởng hay.

“Một mình.” Ducky bồn chồn hỏi.

Helen nhăn mặt vì câu hỏi, nỗi lo sợ của nàng lớn lên. Nếu Ngài Holden biết được những gì bọn họ đã làm với thức ăn bị nấu dở tệ, rượu còn kinh hơn, và hơi thở kinh tởm của nàng, mà không phải đề cập đến mọi thứ khác - Và nàng chắc rằng hẳn ta đã biết - Gã đàn ông xấu tính này có thể rất hài lòng đưa nàng ra ngoài để dim nàng chết đuối dưới sông. Điều này sẽ khiến việc hẳn ta từ chối cưới nàng là không cần thiết nữa.

Trong một khoảng khắc, Helen cân nhắc liệu có nên mang theo thức ăn ngon cho suốt buổi dã ngoại, một bữa tiệc thực sự với sự ngọt ngào và nụ cười hoa mỹ. Nhưng, sự thật, đó không phải là phong cách của nàng. Hơn nữa, nó đã quá trễ để thay đổi kế hoạch hiện tại của nàng. Hẳn ta sẽ nhận ra bất kỳ sự rút lui nào cũng như nỗi khiếp sợ bị phản ứng lại lại của hẳn ta, và điều đó có thể mang đến cho hẳn ta một lợi thế.

Không, nàng sẽ duy trì cách giải quyết của mình. Cho dù mạnh hay yếu, nàng sẽ thực hiện theo kế hoạch của mình cho dù trận chiến cuối cùng sẽ diễn biến ra sao. Nàng chỉ hy vọng nàng sẽ sống sót.

“Và đây, tất nhiên, là Nelly nhỏ bé. Tên thật của cô bé là Helen – Bé được đặt tên theo tên tôi - Nhưng mọi người dùng biệt danh Nelly cho cô bé, như cách họ gọi dì tôi.”

Hethe bắt lấy đứa bé mà tiểu thư Helen vui vẻ đẩy mạnh về phía chàng, rồi dang tay giơ nó ra ngoài, nhìn nó chằm chằm với một cái nhìn khó chịu kinh tởm. Nelly bé nhỏ là một đứa trẻ chỉ nhìn thôi cũng thấy tình quái rồi. Khuôn mặt cô bé là một mớ hỗn độn giữa một vài loại nứt, tã lót của cô nhóc cũng đang bốc lên một mùi không khác mấy với mùi của cô vợ chưa cưới của chàng vào lúc này, đang bị tuột khỏi thân thể nhỏ bé mũm mĩm của cô bé, và cô bé đang chìa bàn tay nhóp nhép, với những ngón tay nhỏ bé nắm chặt bất cứ thứ gì trong tầm với. May thay, với cách giữ cô bé như chàng đã làm, quyền lựa chọn của cô nhóc con đã bị giới hạn. Hethe biết được điều này sau khi Helen đẩy hai đứa bé đầu tiên về phía chàng rằng chúng hình như thích nắm tóc của chàng và giật mạnh với tất cả sức lực mà chúng có. Họ đã đi qua khoảng mười căn nhà và mười đứa trẻ.

Hethe dường như cho rằng hoặc Tiernay sản sinh ra nhiều trẻ con một cách đáng kinh ngạc hoặc Tiểu thư Tiernay chỉ dừng lại ở những căn nhà có trẻ con để nàng có thể tra tấn chàng. Bởi vì đó là những việc mà nàng đang làm. Chàng nghĩ rằng đó là lỗi của chàng. Chàng đã không hề chuẩn bị khi nàng đẩy đứa trẻ đầu tiên cho chàng và đã để lộ sự kinh tởm và khó chịu. Là một nhà chiến lược tài ba, Tiểu thư Helen đã nhanh chóng tận dụng điểm yếu của chàng. Chàng khâm phục nàng vì điều đó. Thật ra, nếu chàng không bị trẻ con tè, quấy đạp và nôn mửa vào người lặp đi lặp lại nhiều lần trong suốt cuộc hành trình địa ngục này, chàng chắc chắn đã say mê nàng. Tuy nhiên, đúng vào lúc này, tất cả những gì chàng muốn là trả thù. Và chàng cũng đã quyết định về việc trả thù sẽ diễn ra như thế nào.

“Đã đến giờ cho cuộc dã ngoại của chúng ta!” chàng bắt ngờ tuyên bố, đẩy đứa bé trả về cho mẹ nó và quay sang trèo lên ngựa của chàng.

“Ồ! Nhưng chúng ta còn phải đi thăm rất nhiều nhà,” Helen phản đối.

“Lần khác. Giờ thì đã muộn rồi.”

“Bây giờ chỉ mới là giữa buổi sang,” nàng lạnh nhạt chỉ ra ngoài. Hethe miễn cưỡng nhìn nàng chỉ vào mặt trời và nhăn mặt. Bây giờ nắng vẫn chưa tới đỉnh đầu, mới chỉ có nửa chừng thôi. Tầm khoảng 10 giờ. Chàng có thể thề là gần đến giờ ăn tối rồi. Kể từ khi họ rời lâu đài, mới chỉ một thời gian ngắn trôi qua nhưng nó trôi chậm chạp như thể dài vô tận. Không có gì khác để nói, chàng đưa ra một cái cớ duy nhất. Chàng nói. “Tôi đói rồi.”

Điều này làm cho nàng nín lặng. Thật ra, lời tuyên bố này có vẻ làm nàng hết sức vừa ý. Mỉm cười thành linh, nàng đi tới con ngựa của nàng và trèo lên. “Vâng, tất nhiên chúng tôi sẽ cho Ngài dùng bữa.”

Cái nhìn của Hethe hẹp lại. Giọng nói tự mãn của nàng mang ý nghĩa vô cùng đơn giản, nàng không có dự tính cho chàng dùng bữa ăn sắp tới. Xét theo thực tế là chàng chỉ có mỗi một miếng bánh ngọt cứng như đá trong cái dạ dày trống rỗng của mình, ý tưởng này làm không làm chàng hài lòng tí nào.

Nếu nói rằng, “con đường dẫn đến trái tim người đàn ông là đi qua cái dạ dày của anh ta” là đúng, thì không có gì chắc chắn hơn để chọc giận một người đàn ông là bỏ đói hắn ta

Hethe đói, và muốn ăn. Nếu có bất cứ áy náy tội lỗi nào về chiến lược tiếp theo trong kế hoạch của chàng thì nó tan biến ngay tại chỗ đó. Tiểu thư Tiernay đáng được hưởng những gì cô nàng sắp nhận được.

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ dùng bữa ở đây. Tiểu thư thấy thế nào?”

“Hmm, tốt thôi,” Helen lơ đãng thì thầm, bận rộn nghĩ đến cái nhiệm vụ đã làm nàng lo cháy ruột kể từ khi rời căn nhà cuối cùng; cố nghĩ ra một cách khác để tra tấn gã đàn ông ngồi trên ngựa bên cạnh nàng. Sử dụng những đứa trẻ đã đem lại hiệu quả tuyệt vời. Nàng đã để ý thấy sự khó chịu của chàng xung quanh những đứa trẻ tại ngôi nhà đầu tiên họ dừng lại, và nàng đã sử dụng nó như là một lợi thế của mình từ lúc đó. Nhưng quyết định dừng cuộc dã ngoại của chàng đã đặt dấu chấm hết cho trò vui của nàng, và nàng cần đến một cái gì khác để làm cho gã đàn ông đáng thương này khốn đốn. Dĩ nhiên, thức ăn nàng mang theo sẽ hỗ trợ tốt cho việc đó, nhưng nàng muốn cái gì đó ấn tượng hơn và đáng ghi nhớ hơn về chuyến đi này. Nàng cần một cái gì đó để cuối cùng đẩy hắn ta đến chỗ từ hôn với nàng, nhưng cũng không quá giận dữ để khiến hắn ta gây tổn hại cho thân thể nàng.

Thậm chí sẽ tốt hơn nếu tìm thấy một cái gì đó làm hắn ta không thể đổ lỗi cho nàng, một cái gì đó hắn không thể chắc chắn nàng đã cố ý làm. Đó là một việc làm đòi hỏi phải thật khéo léo, và nó đang làm nàng hao công tốn sức để suy nghĩ khi nàng xuống ngựa và lấy ra tấm chăn lót dùng để ngồi mà nàng mang theo.

Hethe ngay lập tức cầm lấy nó từ nàng. Buông tấm chăn ra, Helen quay trở lại để tháo móc buộc túi thức ăn đã được người đầu bếp chuẩn bị, rồi im lặng đi theo sau vị hôn phu của nàng tới chính giữa khoảng rừng trống. Nàng đợi một cách kiên nhẫn khi chàng mở tấm chăn lót ra và giữ nó âm ỉ vài lần trước khi ngưng lại và trải phẳng nó ra. Sau đó chàng đứng lên, để cho nàng sắp xếp thức ăn, trước khi từ tốn ngồi xuống phía bên kia nàng, về mặt của chàng tràn đầy mong đợi. Helen cảm thấy mắt nàng nhanh chóng hẹp lại, sau đó khẽ nhún vai và nở một nụ cười gượng gạo. Hắn ta muốn ăn? Hãy cho hắn ta ăn. Nụ cười của nàng trở nên tự nhiên hơn, Helen mở cái túi của người bếp trưởng và đưa tay vào bên trong. Thứ đầu tiên nàng lôi ra ngoài có vẻ là một khoanh pho mát nhỏ được bọc trong miếng vải lanh mỏng. Đó là thứ duy nhất khi nàng lôi nó ra hoàn toàn khỏi cái túi làm nàng chú ý đến mùi hơi thoảng đưa từ nó – cái mùi mà đối với nàng trở nên khá quen thuộc. Cái mùi này làm Helen tự hỏi cái gì chứa trong cái hỗn hợp đặc chế mà Ducky đã pha cho nàng bao gồm những thứ gì. Không phải chính pho mát này, nàng không nghĩ như vậy, bởi vì nàng đã không thấy bất kỳ mẫu nào trong cái chất lỏng Ducky đã đưa cho nàng, mặc dù thức uống thì đặc sền sệt. Có lẽ cô ấy hoà nó thành chất lỏng, Helen xem xét khi đặt miếng pho mát lên tấm chăn lót giữa nàng và Hethe. Hay có lẽ kem làm nó đỡ đi. Nếu đó là nguyên nhân, thảo nào dạ dày nàng sôi lên sau khi uống nó. Quên mất vai diễn của mình, Helen nhăn mũi rất nhanh, rồi buộc hành động này biến mất, kiên quyết gắn lại một nụ cười trên gương mặt mình. Thứ kế tiếp được lấy ra khỏi túi là một trong những ổ bánh mì ngọt nàng đã yêu cầu phải làm. Thật sự, bếp trưởng đã làm chúng, than phiền suốt trong lúc làm. Thứ tiếp theo nàng cầm đến là miếng thịt nấu chín đã bốc mùi. Không phải là một miếng rất lớn, thực sự chỉ là một góc, có lẽ là một trong những mẫu mà bếp trưởng đã cắt ra từ một miếng thịt nào đó trước khi nấu nó. Helen sắp xếp chúng trên tấm chăn lót, rồi làm một cuộc đào bới âm ỉ đầy hy vọng bên trong cái túi bây giờ đã trống rỗng.

“Ồ, Thừa Ngài” Nàng thì thầm với vẻ khiếp sợ giả tạo.

Với diễn xuất cũng đầy lo lắng, Hethe nhướn lông mày. “Có vấn đề gì không ổn ư?”

“Vâng, có vẻ như bếp trưởng đã hiểu lầm - achoo!”

Dừng lại bởi cái hắt hơi bất thành linh của mình, Helen không kịp che miệng và chớp mắt vài lần trước khi lắc đầu và nói tiếp. “Bếp trưởng chắc phải nghĩ rằng tôi có ý đi dã ngoại một mình. Ông ta chỉ chuẩn bị đủ cho - Achoo!”

“Cho một người?” Hethe gợi ý, lo lắng đưa cái khăn vải lanh vuông nhỏ để cho nàng xì mũi.

“Vâng.” Cầm lấy cái khăn vải lanh, Helen tạm ngừng để xì mũi lần nữa.

“Oh, trời ơi, oh trời ơi,” Hethe thì thầm, nói thêm “Chúa phù hộ nàng” khi nàng hắt hơi lần nữa.

“Cũng may,” Helen bắt đầu nói, cau mày khi nàng nhận ra rằng đôi mắt nàng trở nên khó chịu và ngứa ngáy. “Cũng may, tôi không - achoo!”

“Đói?” Hethe lẩm bẩm kêu lên không hề ngạc nhiên tí nào.

“Vâng,” nàng nói khẽ, giọng nàng vang lên giòn giã khi nàng bắt đầu nhận thấy sự ngứa ngáy trong nó. “Vì vậy, Ngài cần phải tiếp tục - achoo! Và ăn uống - achoo! Tôi sẽ chỉ - achoo! ”

Hethe im lặng suốt một tràng hắt hơi khác của nàng trước khi nói, “Tiểu thư có vẻ hơi bị mệt một chút. Có lẽ chúng ta nên quay trở lại lâu đài hơn là tiếp tục cuộc dã ngoại này.”

Helen xem xét nghiêm túc lời đề nghị của chàng trong giây lát. Nàng đang có một phản ứng khùng khiếp với cái gì đó. Nàng chỉ phản ứng lại cách này với hương thơm phảng phất như là một quy luật, nhưng khi nàng liếc nhìn chung quanh nàng không nhìn thấy bất kỳ cái gì cả. Vẫn còn, phải có cái gì đó gần bên, nàng nghĩ không vui khi một tràng hắt hơi khác kéo đến bất thành linh. Cái nhìn chăm chăm của nàng rơi trên đồng thức ăn tồ tề mà nàng đã bày ra, và nàng cứng người. Nàng muốn nhìn thấy hân ta chịu đựng nó từ đầu đến cuối trước khi họ quay trở lại. Đôi mắt bị đau rát, ngứa ngáy và một vài tràng hắt hơi của nàng sẽ không là gì cả bên cạnh nỗi khó chịu trong dạ dày mà hân ta sắp sửa phải chịu đựng.

“Không” nàng nói, rồi quay đầu để hắt hơi trước khi nói tiếp. “Thật đáng tiếc để cho phép f-f-f achoo! - bữa ăn ngon như thế bị -Achoo! – lãng phí . Tôi bằng lòng nhìn Ngài dùng bữa trước khi chúng ta - Achoo! quay về.”

“Thật tử tế làm sao, tiểu thư Helen. Nhưng không cần thiết để tiểu thư chỉ đơn giản là ngồi và nhìn tôi ăn. Tôi không thể để tiểu thư đói trong khi tôi ăn.”

“Oh,Tôi...” Helen bắt đầu nói nhanh những lời xin lỗi, Nhưng chàng gạt qua một bên những lời nói của nàng.

“Thật không may, tuy nhiên, tôi đã cử William xuống quán rượu trong làng để đem về một bữa ăn để dùng trong trường hợp có cái gì đó như điều tương tự này xảy ra?” Nàng trưng bày một nụ cười ngọt ngào như bất kỳ nụ cười nào nàng tạo ra, chàng kéo ra một cái túi lớn hơn nhiều mà nàng đã không nhận thấy từ một góc của tấm chăn lót. Sau đó, trong khi Helen theo dõi bằng cặp mắt mở to khiếp sợ, chàng bắt đầu kéo từng món từng món ra khỏi túi. Món đầu tiên là gà quay. Và không chỉ là một cái chân hay một cái ức, mà là toàn bộ một con gà quay, nâu vàng và ngon mắt. Miệng của Helen thật sự bắt đầu chảy nước khi nhìn về phía nó. Kế đến là một khoanh to phô mát mà trông nó cứng chắc và có mùi thơm nếu được so sánh với cái mớ hỗn độn vỡ vụn có dầu của nàng. Một ổ bánh mì tiếp theo, mềm và còn mới, rồi ba củ khoai tây chiên, tất cả đều được nấu với một chất lượng tuyệt hảo.

“Tôi chắc chắn chúng sẽ không đầy đủ hương vị như bữa ăn ngon của đầu bếp của tiểu thư,” chàng tiếp tục khi Helen nhìn chăm chú vào đồng thức ăn và liếm môi. “Nhưng tôi sẽ chịu đựng được đồng thức ăn kém chất lượng này trong khi tiểu thư thưởng thức bữa ăn của đầu bếp của mình.”

Nghe âm thanh chế giễu trong giọng nói của chàng, Helen từ từ đưa mắt lên. Không có nhảm lẫn gì nữa về niềm vui chiến thắng trong cái nhìn chăm chăm của hân ta.

Phòng lớn đầy những người đang dùng bữa trưa khi Hethe hộ tống Helen quay trở lại Lâu đài Tiernay. Chàng dìu nàng, bởi vì lúc này đôi mắt nàng hoàn toàn sưng húp, che khuất tầm nhìn của nàng một chút. Họ về đến vào giữa bữa ăn, mặc dù có dừng lại để ăn một vài giờ trước đó, bởi vì Hethe chỉ mất chừng ấy thời gian để tiêu thụ mọi mẫu thừa cuối cùng của đồng thức ăn mà William mua từ quán rượu. Và chàng đã ăn đến hết tất cả. Không còn một cái xương gà nào còn dính thịt trên nó, hay thậm chí một mảnh vụn bánh mì rơi từ ổ bánh mì lúc chàng ăn.

Kể hấu ăn, Helen cay đắng nghĩ. Hân ta còn không thèm đề nghị nàng thậm chí dùng một miếng phô mát từ bữa tiệc của hân nhưng lại khuyến khích nàng ăn thức ăn của mình, nói rằng hân biết đầu bếp của nàng hân phải nấu theo đúng sở thích của nàng, mà hân không nghĩ đến việc nàng từ chối niềm thích thú đó khi thưởng thức nó. Helen đã phải mất hai giờ cuối để khạc nhổ đồng phô mát cũ, mớ meo và bữa ăn kém chất lượng ấy ra khỏi miệng dưới sự che đậy bằng những tràng hắt hơi, mà nó càng lúc càng trở nên trầm trọng hơn và liên tục hơn với mỗi một giây phút trôi qua.

“Tiểu thư có muốn ngồi vào bàn không?”

Helen cứng người khi cái giọng nói lo âu đó vang lên bên tai nàng. Nàng sẽ không bị nó lừa đâu. Gã đàn ông này là gã chần chừ. Một con quái vật. Hắn ta độc ác giống như chúng vậy. Và nàng sẽ bị ghê tởm nếu nàng xuất hiện trong tình trạng hiện tại trước tất cả mọi người - một tình trạng mà hắn ta là kẻ phải chịu toàn bộ trách nhiệm, nàng biết như thế. Nàng đã thấy rõ cái bẫy khéo léo mà hắn giăng ra khi cuối cùng họ cũng cùng nhau chấm dứt bữa ăn và thu nhặt mọi thứ để ra về. Hắn ta thậm chí không hề có nỗi một chút áy náy tìm cách ngăn cản nàng nhìn cái gì đó bên dưới tấm chăn lót khi hắn ta nhặt nó lên. Khi hắn ta gấp tấm lót lại lần nữa, Helen đã chết đứng, liếc nhìn trong nỗi kinh hoàng cái mảnh vườn đầy hoa dại bị dè bẹp bên dưới. Rồi, nàng nhớ lại cái cách mà hắn đã âm ỉ giữ tấm chăn lót. Hắn giữ nó thành phách vài lần trên mặt đất, nhặt nó lên và lật ngược giữ một lần cuối trước khi hoàn toàn thoả mãn. Không nghi ngờ gì nữa, cái mặt chăn mà họ ngồi dè lên bị phủ đầy phấn hoa. Đó chính là nguyên nhân của cơn dị ứng khủng khiếp của nàng.

Oh, Ngài Holden là một một kẻ quỷ quyệt, đúng như thế. Ngay cả lời đề nghị quay về lâu đài của hắn ta khi nàng bắt đầu hắt hơi cũng là đòn cảnh. Hắn ta đã hỏi nàng trước khi lấy ra đồng thức ăn hắn đã mua từ quán rượu. Nếu Helen biết điều này, nàng chắc chắn sẽ đồng ý về lâu đài ngay lập tức, vì biết rằng âm mưu của nàng đã bị bại lộ. Nhưng không, hắn ta đã đoán được rằng nàng chắc chắn sẽ ở lại, trước khi tung ra cú đòn quyết định khiến cho nàng không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ ở lại và giả vờ ăn đồng thức ăn bị ôi của nàng.

“Tiểu thư?”

Helen giật mạnh cánh tay của nàng để thoát khỏi bàn tay đang dẫn dắt của hắn ta, rồi lắc đầu. “Không, Tôi nghĩ tôi nên đi nằm và nghỉ ngơi, cảm ơn Ngài,” Nàng nói một cách kiên quyết. Nàng chờ cho hắn ta biến đi, thở phào nhẹ nhõm khi sau một chút ngập ngừng, hắn ta cũng buông cánh tay nàng ra và cất bước.

“Thật là một quý ông mẫu mực,” nàng cười nhạo khi nàng nghe tiếng những bước chân của hắn ta hướng về phía bàn ăn. Buông ra một tiếng thở dài, nàng nheo mắt một cách khó khăn trong nỗ lực cố để nhìn thấy nơi nàng sẽ đi và tìm được lối đi về phía cầu thang. Nàng vừa mới đi được vài bước thì nghe thấy tiếng hàng trăm bước chân hấp tấp đang đi đến. “Helen?”

“Dì Nell?” Nàng thở phào nhẹ nhõm.

“Aye, cháu cưng. Ngài Holden nói rằng cháu cần sự giúp đỡ của dì. Có chuyện gì vậy? – oh, Chúa ơi?” Người đàn bà há hốc miệng vì kinh ngạc, có vẻ như đã nhìn thoáng qua khuôn mặt của nàng. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Hãy giúp cháu lên lầu và cháu sẽ giải thích.”

“Chờ chút. Để Dì kêu Duck đến - Oh, Ngài Holden đang phái nó đến liền sau chúng ta bây giờ. Chờ một lát.”

Có một tiếng hỏi hử khi bà dì nàng tiến lên vài bước để gặp Ducky, rồi một cuộc nói chuyện thì thầm ngắn gọn diễn ra trước khi dì Nell vội vã trở lại. Dì cầm lấy tay Helen và dẫn nàng lên cầu thang.

“Chuyện gì đã xảy ra với cuộc đàm phán hôn nhân?” Helen hỏi khi họ bắt đầu đi lên cầu thang.

“Oh. Dì trì hoãn chúng hết mức có thể,” Dì nàng thì thầm, rồi siết chặt tay trên vai Helen. “Đó là những gì cháu mong muốn, có phải không?”

“Aye, Cháu sẽ cần nhiều thời gian hơn. Chúng ta cần có kế hoạch khác. Hắn ta đã phát hiện ra kế hoạch này rồi.”

“Cái gì? Oh, không. Như thế nào?”

“Cháu không biết như thế nào,” nàng thừa nhận trong một tiếng thở dài khi họ lên đến tầng trên và bắt đầu đi dọc theo hành lang về phía phòng ngủ của nàng. “Đầu tiên cháu chỉ nghi ngờ hắn ta đã biết về kế hoạch này vào cái đêm đầu tiên hắn ở đây, và bây giờ cháu quả quyết là hắn ta đã biết nó.”

“Chuyện gì đã xảy ra vào ngày hôm nay? Làm thế nào mà cháu lại trông như thế này?” Giọng Dì Nell đầy quan tâm khi họ tiến đến phòng của Helen và bà hộ tống cô cháu gái vào bên trong. “Hắn ta không đánh

cháu phải không?”

“Không”. Helen nhăn mặt không hài lòng. “Hắn ta để chúng cháu dùng bữa ăn ngoài trời trên một mảnh vườn đầy hoa dại.”

“Hả?” Bà ta kêu lên hoảng hốt “Nhưng tại sao cháu lại cho phép?”

“Cháu không biết chúng ở đó” Helen thừa nhận với sự bức bối khi nàng nằm dài thư giãn trên giường. “Chắc cháu đã quần trí và hắn ta đặt tấm lót phủ lên trên mảnh vườn hoa. Thật ra, hắn ta đã giữ một mặt của tấm chăn lên mảnh vườn liên tục nhiều lần, rồi sau đó hắn quay ngược tấm phủ và trải nó lên trên mảnh vườn. Cháu ngồi ngay xuống mà không nhận ra, và đã không thể hiểu nổi tại sao cháu bị dị ứng như vậy.” Nàng chưa xốt thừa nhận.

“Nhưng khi cháu bắt đầu hắt hơi và mắt cháu bắt đầu bị đau rát , tại sao cháu không yêu cầu hắn ta đưa cháu về lâu đài?”

“Cháu muốn bắt hắn ta ăn những cái bánh ngọt và pho mát đỡ tẻ trước khi quay về,” Nàng bức tức thú nhận “Vào lúc cháu nhận thấy rằng hắn ta đã làm kế hoạch rồi tung lên thì đã quá muộn. Cháu đã bị mắc kẹt ở đó.”

“Hắn ta làm thế nào ...”

Helen nôn nóng vẩy tay ra hiệu cho dì im lặng . Nàng không muốn, thậm chí chỉ nghĩ thôi về cái buổi sáng bê bết đó, hãy lờ tịt chuyện giải thích đi. Nàng quan tâm đến những việc khác hơn. “Chúng ta có một kẻ phản bội ở đây.”

“Cái gì!” Dì Nell kêu lên. Rồi cả hai người họ rơi vào im lặng khi cánh cửa phòng ngủ mở ra. Helen quay đầu nheo mắt nhìn người vừa bước vào. Khả năng nhìn của nàng giờ khá yếu, nhưng có vẻ là một người phụ nữ trong chiếc áo dài sẫm màu. Ducky, nàng đoán khi người xuất hiện mờ mờ không rõ nét lao nhanh tới cạnh giường.

“Cháu mang nước lạnh và khăn sạch đến như bà yêu cầu, phu nhân Shambleau.” Có thể dễ dàng nhận ra giọng của Ducky, và Helen cảm thấy phần nào thư giãn. Khi cô hầu gái thở hổn hển khiếp sợ thì Helen lại căng thẳng lên lần nữa, đầu nàng xoay hướng này rồi hướng khác, cố gắng để dòm ngó khắp phòng tìm nguyên nhân lo lắng của Ducky. “Chuyện gì vậy?”

“Mặt tiểu thư. Tiểu thư bị sưng phù lên khắp người ”

Cô hầu của nàng hoảng hốt kêu lên. Helen hạ lưng thấp dần dần xuống giường một cách khổ sở. Cơ thể nàng sưng phồng và căng lên hết mức. Đầu nàng đau âm ỉ phía sau mắt, và nàng đang chống lại cái ham muốn mạnh mẽ gãi vào những chỗ đang sưng tấy – việc mà nàng không thể không làm khi họ đang dùng bữa ngoài trời tại khoảng rừng thưa. Tình trạng của nàng có lẽ cũng không xấu đến mức này nếu nàng có thể tự kiểm chế mình ở đó, nhưng nàng cảm thấy thật ngứa ngáy và đau rất...

“Đưa cho ta thau nước, Ducky,” Helen nghe dì nàng nhẹ nhàng yêu cầu. Và rồi có tiếng nước chảy êm ái, và một miếng vải ướt được đặt ngang trước mặt nàng. Helen bắt đầu có cảm giác, và sau đó thở phào nhẹ nhõm. Cái không khí mát mẻ ẩm ướt lập tức làm nàng dễ chịu và khiến nàng lần đầu tiên cảm thấy thoát khỏi sự đau rát mà nàng đã chịu đựng trong hai giờ liền. Thật là tuyệt vời.

“Có chuyện gì vậy?” giọng nói lo âu của Ducky vang lên, và Helen bịu môi cay đắng.

“Hắn cho chúng tôi dùng bữa ngoài trời trên mảnh vườn đầy hoa dại.”

“Hoa dại? Nhưng tiểu thư dị ứng với hoa dại mà.”

“Aye, hắn ta biết rõ điều này, kẻ phá đám.”

“Nhưng tại sao?”

Helen sụt sịt một cách khổ sở. “Chúng ta có kẻ phản bội”

“Dì e rằng chắc dì là kẻ phản bội” Nell nói nhanh. Helen với tay đẩy mảnh vải ra khỏi mặt và ngạc nhiên nhìn hình ảnh mờ mờ của dì nàng.

“Cái gì?”

“Ôi, không cần thiết phải nhìn đi như thế. Đi không cố ý ...” Bà ngưng lại, cầm lấy mảnh vải từ tay Helen, và có tiếng nước chảy một lần nữa khi bà vắt khô nó. Quay lại, bà đặt nó nằm trở lại ngang mắt Helen. Khi hẳn ta đề cập đến chuyện đi dã ngoại, Di nghĩ đi có nói với hẳn ta tránh xa hoa dại – vì cháu bị dị ứng với nó. Nhưng Ngài Templetun kéo đi đi khỏi trước khi đi kịp nói.” Bà ta im lặng trong một lúc, và Helen hầu như có thể nghe được nỗi lo lắng trong giọng nói của đi khi bà tiếp tục đầy bực bội.

Hẳn ta chắc phải nghe lỏm khi đi nói chuyện với ngài Templetun.” Bà hắng giọng lực khục. “Hẳn ta thật khùng khiếp, dùng nó để chống lại cháu. Đúng là không hào hiệp chút nào.” Helen khịt khịt mũi trước lời nhận xét. “Hẳn là Hammer của Holden. Hẳn ta không có phong cách hiệp sĩ.”

Im lặng trong giây lát, rồi Nell hỏi, “Cháu có kế hoạch làm gì bây giờ chưa?”

“Cháu chưa biết,” Helen khổ sở thú nhận.

“Được rồi.” Di Nell thốt ra một tiếng thở dài, rồi vỗ nhẹ vào tay Helen. “Di phải quay trở xuống dưới; Templetun bây giờ chắc chắn đang tự mình ngẫu nhiên thức ăn và sẵn sàng quay lại để thảo luận tiếp. Cháu nghỉ ngơi một lát và thư giãn đi. Có thể một vài ý tưởng sẽ đến với cháu.”

Helen khẽ gật đầu về sự gợi ý đó và nghe tiếng kêu sột soạt áo quần khi đi nàng tiến ra phía cửa và rời khỏi phòng.

“Di có thể làm gì cho cháu trước khi đi xuống dưới nhà không?”

Helen chớp chớp mở mắt khi miếng vải được lấy đi để làm ướt và vắt ráo một lần nữa. Thật là nhẹ nhõm, những miếng vải mát lạnh đã phát huy tác dụng. Vài chỗ sưng phồng đã xẹp xuống, do đó nàng thực sự gần như có thể nhìn rõ mọi vật. Mặc dù đầu nàng vẫn còn đau. “Có lẽ là cái gì đó cho cơn đau đầu của cháu và cái gì đó để ăn.” Helen nói, nhắm mắt lại khi miếng vải được đặt trở lại. “Và đi có thể mang Goliath đến đây khi đi quay lại để nó cùng ở với cháu cho có bạn được không?”

“Aye, Có món gì đặc biệt mà cháu thích dùng không?”

“Gà quay,” Helen kiên quyết nói. “Nếu nhà bếp không có, cử người xuống quán rượu trong làng và nói Maggie bán cho vài con”

“Có điều gì không ổn với tiểu thư Helen à?”

Hetthe cứng người bởi câu hỏi của Ngài Templetun, rồi lắc đầu và ngồi lọt thỏm xuống cái ghế ở bàn ăn bên cạnh ông.

“Vậy thì tại sao cô ấy không tham gia cùng với chúng ta? Và tại sao Ngài nói đi cô ấy đi để chăm sóc cho cô?” Ông già khẳng khái hỏi khi Hethe chụp lấy cốc rượu từ cô phục vụ đi ngang qua. Hethe phải mất một ít phút để nếm thử cốc rượu này và thở một hơi nhẹ nhõm vì mùi vị tươi ngon của nó trước khi nói “Cô ấy khỏe. Hoặc cô ấy sẽ khỏe thôi.” Chàng thêm vào với vẻ bực bội, cố gắng để giữ sạch cảm giác tội lỗi của chàng. Chàng hy vọng nàng bình an vô sự và khỏe mạnh. Nàng thật sự bị dị ứng khủng khiếp với những bông hoa dại mà chàng đã chủ tâm phủ tấm chăn lót lên. Chàng không cố ý để làm cho nàng khó chịu nhiều đến thế. Một vài cái hắt hơi, một chút đau rát là tất cả những gì mà chàng trông đợi. Bây giờ, gương mặt nàng sưng húp như cái xác chết ngâm trong nước cả một tuần. Chàng nhăn mặt khi nghĩ như thế, rồi lắc đầu và uống thêm một chút rượu nữa.

“Hoặc cô ấy sẽ khỏe thôi?” Templetun chậm chạp lặp lại, nhìn chăm chú. “Có cái gì không ổn với cô ấy ư?”

Hethe nghĩ có quá nhiều hy vọng để người đàn ông này đồng ý bỏ qua chuyện này. Nhún vai giả vờ lạnh nhạt, chàng hớp một ngụm rượu khác trước khi nói, “Cô ấy xem ra bị dị ứng nặng với địa điểm mà tôi chọn cho buổi picnic của chúng tôi.”

Templetun yên lặng trong giây lát, ngâm ngợi điều gì đó rồi đôi mắt của ông thành linh mở to. “Ngài không đi chọn địa điểm gần những cây hoa dại, phải không?”

“Không,” Hethe trả lời và quan sát ông già giãn ra trước khi thú thật, “Nhưng tôi đã đặt tấm chăn lót trên một vài cây ”

“Trên một vài cây? Đặt trên – Ngài đặt tấm chăn phủ lên chúng – Nhưng tiểu thư Helen bị dị ứng với những cây hoa này! Dì của cô ấy đã nhấn mạnh điều đó sáng nay. Oh, trời ơi – cô ấy...” Ông ngừng lại thành linh, cái nhìn chăm chăm của ông chuyển qua vai Hethe. “Cô ấy đã khỏe chưa?”

Hethe nhìn quanh ngạc nhiên, rồi chùn người lại như hồi lỗi dưới cái nhìn rõ ràng giận dữ của phu nhân Shambleau khi bà dừng lại phía sau chàng.

“Cô ấy sẽ bình phục, không nhờ vào Ngài,” người phụ nữ lạnh lùng nói, và Hethe ngo nguẩy một lần nữa, cảm thấy như là một kẻ đáng trách. Sau đó cảm giác bức dọc phủ đầy chàng. Tự nhắc nhở mình rằng tiểu thư Tiernay không hề cảm thấy tội lỗi khi chàng là kẻ phải chịu đau khổ, và nàng, cùng với người phụ nữ đang đứng cau có với chàng, thật sự đã âm mưu để nó xảy ra như vậy, chàng ngồi thẳng lưng và khẽ nhún vai tỏ vẻ nghi ngờ.

“Tôi đã cố gắng thuyết phục cô ấy trở về sớm hơn,” chàng nói thêm khi bà nhìn đầy nghi hoặc, “Thật ra khi lần đầu cô ấy hắt hơi. Tôi đã đề nghị chúng tôi tốt nhất nên quay về lâu đài. Nhưng cô ấy đã cực kỳ mong muốn tôi thưởng thức các món ăn mà cô ấy đã cố công chuẩn bị...” Chàng nhìn chăm chăm vào bà với cái nhìn đầy ý nghĩa và hài lòng khi nhìn thấy vẻ tự mãn của bà khi tự cho mình là đúng biến mất, thay thế bằng nỗi lo âu khó chịu.

Quay khỏi chàng, phu nhân Shambleau liếc nhìn Ngài Templetun. “Chúng ta sẽ tiếp tục đàm phán chứ?” “Vâng, vâng. Chúng ta trở lại công việc thôi,” Ông già thì thầm, hăm hở đứng dậy để dẫn đường cho quý bà. Hethe thấy rõ rằng vị cố vấn của nhà vua có vẻ như vẫn mù mờ về nội dung ngấm ngấm bên dưới cuộc trò chuyện vừa rồi và không có ý định lật tẩy nó. Đồ nhát chết, chàng lạnh nhạt nghĩ khi nhìn cặp đôi biến mất vào đại sảnh.

“Well, hy vọng rằng lần này họ hoàn tất việc đàm phán,” William bắt ngờ nói, kéo sự chú ý của Hethe về phía phụ tá thứ nhất của chàng. Cậu ta nâng cốc rượu của mình lên môi. Cậu ta vẫn ngồi im lặng kể từ khi Hethe quay về, chỉ lắng nghe cuộc nói chuyện xung quanh mình.

“Háo hức mong nó hoàn tất, phải không?” Hethe hỏi.

Bạn của chàng cười chế giễu. “Vậy thì, Ngài cũng phải sẵn sàng để nó hoàn tất. Chắc chắn không phải là một thử thách đối với Ngài để ngủ với cô nàng; sau đó chúng ta có thể rời khỏi đây và quay lại với trận đánh.” Cậu ta khẽ cau mặt với chiếc cốc của mình. “Người của chúng ta dần trở nên bồn chồn”.

“Chúng ta chỉ vừa mới ở đây hơn một ngày một chút thôi,” Hethe cau kinh chỉ ra.

“Aye, Được thôi. Chúng ta hiếm khi nghỉ lại cả một ngày đêm tại Holden. Tại sao nơi đây lại có sự khác biệt chứ? Người của chúng ta không quen ngồi một chỗ lâu như vậy.” Hethe suy ngẫm những lời của người phụ tá thứ nhất của chàng một cách không vui nhưng không thể tranh luận được. Đây là khoảng thời gian lâu nhất mà họ xa rời sự náo động và hoạt động của trận chiến. Phải, người của chàng đã rời xa khỏi nó ...

“Không. Không. Mà không thể vào. Goliath!”

Helen xoay người khỏi cửa sổ phòng nàng khi nghe thấy tiếng huýt sáo để thấy Ducky đang chiến đấu, cố vào trong phòng mà không có con chó săn to lớn theo chân cô. Với đôi môi giễu cợt đầy hài hước, nàng đưa ra cái kết cho cuộc tranh đấu yên tĩnh này. “Hãy cho nó vào, Ducky. Nó đã ở đây cả đêm qua, nhưng tôi cho nó ra ngoài để làm vài “công việc của nó” sáng nay.”

“Oh! Tiểu thư đã dậy rồi,” Ducky từ bỏ chiến đấu với con quái vật và thẳng người dậy, một nụ cười nhẹ nhõm nở trên gương mặt cô. “Hôm nay Tiểu thư trông có vẻ khá hơn.”

“Aye. Tôi nghĩ rằng tôi đã hoàn toàn bình phục.” Nàng chào đón Goliath với một cái vỗ nhẹ trên đầu khi nó nhảy cẫng lên băng qua phòng đến với nàng, nhưng vẻ mặt nàng vẫn còn khó chịu. Helen đã dành từng giây phút tỉnh táo kể từ khi quay về từ buổi dã ngoại ngày hôm qua để cố gắng đưa ra một chiến lược thuyết phục Ngài Holden để hủy bỏ hôn lễ. Không có ý tưởng xuất sắc nào xuất hiện trong tâm trí nàng. Không, thậm chí ngay cả trong việc tắm táp mà nàng đã yêu cầu - và Helen luôn luôn suy nghĩ sáng suốt nhất trong bốn tấm.

“Ngài Templetun phải tôi lên đây để xem tiểu thư hôm nay có khỏe không. Ông ta và dì tiểu thư đã kết thúc cuộc đàm phán. Ngay tại lúc này, ngài Holden và người của ông ta đang duyệt sơ qua hôn ước. Templetun

tuyên bố nếu cả hai đồng ý, thì không có gì có thể ngăn cản buổi hôn lễ.”

Helen nhần mặt với những lời của cô hầu gái của nàng, mặc dù nàng đã trông đợi chúng. Dĩ nàng đã lên vào gặp nàng tối hôm qua, chỉ để xin lỗi rằng bà đã làm tất cả những gì có thể để trì hoãn đám cưới, nhưng cuộc đàm phán đã xong. Sau đó Helen được biết rằng Templetun không hề muốn lãng phí thời gian vào việc kết thúc công việc này. Hôn lễ sẽ được tổ chức vào hôm nay trừ phi nàng tìm ra cách nào đó để ngăn nó lại. Nàng đã không tìm được một cách nào cả.

Cũng có một vài lý do có thể chấp nhận được để từ chối hôn lễ. Quan hệ huyết thống là một trong những số đó. Nhưng Ngài Holden thậm chí không phải là một người anh em họ của một người anh em họ. Họ chẳng dây mơ dễ má gì cả, vì vậy nàng không thể sử dụng lý do này. Một lý do khác nữa là nếu một trong hai bên là tội phạm, đã phạm tội cướp đoạt hay giết người. Tuy nhiên, mặc dù nàng cảm thấy hấn ta chiếm đoạt đất và giết người của chính hấn không hề ghê tay, không một ai khác nhìn thấy điều này theo cách đó, vì vậy lý do này cũng không giúp đỡ được gì. Lối thoát cuối cùng là nếu một trong hai bên đã có một lời thề mộ đạo. (Religious vows: Lời thề mộ đạo: Một trong những quy tắc đối với người thề lời thề mộ đạo là họ không được phép kết hôn) Không may, nó cũng không dùng được trong trường hợp này, thành linh nàng ước nàng đã có sự chuẩn bị trước để làm như thế.

“Billy của tôi đã nói chuyện với Edwin tối qua,” Ducky bất ngờ nói. Helen ngậy người ra nhìn qua cô, bối rối bởi sự thay đổi của chủ đề. “Con trai út của tôi, Billy,” Ducky giải thích. “Nó nói chuyện với điền chủ Edwin của Ngài Holden hôm...”

“Ồ?” Helen thì thầm, vẫn không chắc phải làm gì với vấn đề này.

“Aye. Billy nói rằng cậu trai trẻ Edwin đề cập đến việc Ngài Holden không thích nước nhiều lắm.”

“Hấn ta không thích à?” Helen thích thú quan tâm.

“Aye. Cậu ta nói ngài lãnh chúa thà cưới ngựa hàng giờ, nhiều hơn là cần thiết chỉ để tránh băng ngang qua một con sông hay cái gì đại loại như thế. Cậu ta còn nói một trong những người đồn củi khác nói với cậu ta rằng khi còn nhỏ, Ngài Holden gần như bị chết đuối và không bao giờ đến gần nước từ dạo đó.”

Đôi mắt Helen sáng lấp lánh đầy tình quái rồi tia sáng lấp lánh ấy tắt đi và vai nàng sụp xuống. “Phải, cảm ơn Billy về việc khám phá ra việc này, Ducky. Nhưng tôi nghi ngờ nó sẽ hữu ích đối với chúng ta bây giờ. Cuộc đàm phán đã xong. Không có gì nghi ngờ, Templetun đã nhấn cho Cha xứ Purcell.” Nàng nhần mặt, rồi thở dài và đi về phía cửa. “Tôi nghĩ rằng tôi sẽ xuống dưới nhà và xem xem chuyện gì sẽ xảy ra. Không có ý nghĩa gì khi phải hoãn lại điều khó chịu này lâu hơn nữa.”

7. Chương 7

“Điều này thật không thể chấp nhận được.”

Helen giật nảy mình trước lời tuyên bố rõ ràng của Ngài Holden khi chàng nện nắm đấm xuống bàn ăn nơi nàng ngồi giữa Ngài Templetun và dĩ nàng, xem xét kỹ bản hợp đồng mà họ đã dành rất nhiều thời gian để lập lên. Bản hợp đồng có vẻ ổn một cách tuyệt vọng đối với nàng. Dĩ Nell chắc chắn không chấp nhận việc tất cả mọi thứ đều được tiến hành theo cách của Ngài Holden.

Helen nghĩ rằng với thực tế là nàng không muốn kết hôn với chàng đã cho phép dĩ nàng đòi hỏi nhiều như vậy. Bây giờ, với sự than phiền của gã đàn ông này, Helen cảm thấy lóe lên một tia hy vọng là hôn lễ có thể ít nhất bị trì hoãn lâu hơn một chút. Hethe kéo Ngài Templetun qua một bên, và Helen thực sự nín thở khi quan sát cuộc thảo luận của họ diễn ra. Ngài Holden thì hung dữ và kiên quyết; Ngài Templetun đang quơ tay chung quanh và trông có vẻ mất hết tinh thần. Dù Holden muốn bắt của thứ gì, nó cũng không gây ấn tượng với người đàn ông này, nàng chú ý với một chút thích thú và bối rối. Cuối cùng, Templetun đầu hàng và quay trở lại bàn ăn, thái độ của ông rất khó chịu khi ông tìm thấy dĩ nàng.

“Hình như chúng ta lại có thêm việc để làm.” Ông thông báo.

Di Nell do dự, hướng cái nhìn sang Helen; rồi bà đứng lên với một cái nhún vai đầy nghi ngờ. “Tốt thôi, thưa Ngài. Chúng tôi sẽ chuẩn bị.”

Helen vẫn còn đang quan sát hai người bước đi khi Hethe ngồi xuống chiếc ghế cạnh nàng và vui vẻ nói, “Vâng, hình như chúng ta có thêm một chút thời gian để làm quen. Chúng ta sẽ làm gì sáng nay? Một buổi dã ngoại nữa ư?”

Helen từ từ quay lại giận dữ, đôi mắt nàng nheo lại trước nụ cười toe toét phần khởi của chàng. “Tôi nghĩ tiểu thư nên đi ...”

Cổ kiềng chế, Helen bất ngờ đứng dậy, nhìn chăm chăm về hướng cánh cửa nhà bếp. Nàng xem xét đến một chuyến đi chớp ngoáng vào nhà bếp lấy tỏi, nhưng rồi nàng thay đổi suy nghĩ. Liệu có ích gì? Hethe rõ ràng đã nhận ra mảnh khoe này rồi. Cái mà nàng cần là được ở một mình để tìm ra một vài mưu kế mới.

“Đến đây, Goliath,” nàng ra lệnh, quay người rời khỏi bàn ăn. Nàng đã đi được nửa đường tới cửa chính trước khi nhận ra nàng không chỉ có một mình. Ngài Holden đã đứng đó và bây giờ đang sánh bước đi cùng nàng.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Chàng hỏi.

“Chúng ta sẽ không đi đâu hết. Tôi muốn đi dạo để hít thở không khí trong lành,” nàng nói một cách dứt khoát.

“Ah, đi dạo nghe thật thú vị. Nó sẽ cho chúng ta thêm cơ hội để trở nên thân thiết hơn.”

Helen chỉ còn biết cứng họng. Điều cuối cùng nàng muốn là đi bất cứ nơi nào cùng với chàng. Nhưng nàng nghĩ rằng nói với Ngài Holden điều này sẽ chỉ làm chàng hài lòng mà thôi.

Nhìn xuống con chó vẫn đang sánh bước bên trái nàng, nàng với tay xuống vỗ nhẹ lên đầu nó âu yếm. Nàng nhớ con quái vật này trong suốt thời gian nó bỏ đi, nhưng khó có thể khiển trách nó được. Nàng còn không thể chịu đựng được hiện tại xung quanh mình.

Cố gắng hết mức có thể để lờ tịt đi cái kẻ hiện diện lù lù một đồng bên phải nàng, Helen bước qua cửa chính, xuống cầu thang và bắt đầu đi thật nhanh bằng ngang qua sân của lâu đài và Holden không khó khăn gì để theo kịp nàng. Họ rời sân và bắt đầu tiến về phía trước xuyên qua những hàng cây bao xung quanh tòa lâu đài thì một ý tưởng chợt nảy ra.

Họ không cách xa con sông là bao! Nàng có thể nghe tiếng nước chảy cuộn cuộn xen lẫn với tiếng chim và các con thú khác. Nàng nghi ngờ Hethe biết âm thanh đó là gì.

Một nụ cười đột ngột nở bừng trên khuôn mặt nàng và nàng rẽ xuống lối đi bên cạnh, dịu dàng mỉm cười khúc khích khi Goliath hứng thú sủa âm ỉ chạy tới trước, chạy trở về bên nàng, sau đó làm chạy đi một lần nữa. Khi lối đi nhỏ dẫn đến khoảng rừng thưa ven bờ sông, nụ cười Helen nở rộng, phủ đầy khắp gương mặt nàng. Nàng đã ở giữa khoảng rừng thưa, hướng về con thuyền độc mộc nhỏ có trụ bánh lái được buộc vào trên bờ, trước khi nàng kịp nhận ra nàng bị mất một người bạn đồng hành: cái kẻ là người mà lại cao lớn ấy.

Dừng lại, nàng quay lại để thấy chàng đứng ở ven khoảng rừng thưa, chàng nheo mắt nhìn chăm chăm như đang xem xét chiếc thuyền và dòng sông.

“Có chuyện gì không ổn ư, thưa Ngài?” nàng hỏi một cách ngọt ngào.

Đôi mắt chàng nhìn nàng đầy nghi ngờ. “Chúng ta sẽ làm gì ở đây?”

“Tôi nghĩ một chiếc thuyền nhỏ xinh trôi trên sông thì thật là tuyệt. Đúng không nào?” Nàng thách thức.

Hethe mím chặt môi. “Tôi không nghĩ như thế...”

“Oh, Ngài sợ à?” Nàng chế giễu. Chàng thẳng người lên, cao hơn ít nhất một inch, nét mặt chàng tối sầm lại nhưng chàng không nói một lời nào. Chàng chỉ di chuyển thận trọng về phía trước, dẫn đường tới con thuyền độc mộc nhỏ ở bờ sông. Khi đã đến đó, chàng dừng lại, trông đầy vẻ do dự.

Thích thú trước sự khó chịu của chàng, Helen tiến đến, nhìn chăm chú vào chiếc thuyền, rồi mỉm cười và chìa bàn tay của nàng ra. Cau mày lại, chàng nắm lấy tay nàng, siết chặt nó trong tay mình khi nàng nhanh chóng lợi dụng chàng để giữ thăng bằng khi nàng bước vào con thuyền nhỏ. Thả tay chàng ra, nàng giơ tay ra để giữ thăng bằng và bước tới chỗ ngồi phía cuối, nơi nàng có thể ngồi thoải mái, sau đó quay lại và nhìn chàng đầy vẻ chờ đợi.

Cầu nhàu dưới tiếng thở dài, Hethe siết chặt cái trụ thuyền bị buộc chặt, rồi đi theo sau, trèo vào trong thuyền, trông có vẻ không vui. Helen chờ cho đến khi chàng ngồi đối diện với nàng rồi mới nói, " Ngài phải tháo dây buộc thuyền ra."

Chàng ngậy người ra nhìn nàng trong một lát, rồi quay người nhìn chằm chằm vào cái trụ và sợi dây nối từ trụ đến cái neo bằng kim loại bên trong thuyền.

Nàng cố ý để cho chàng phải đứng lên tháo cái nút buộc vào trụ, nhưng thay vào đó chàng tháo cái nút buộc trong thuyền và quăng nó qua mạn thuyền khiến nó bị kéo lê trong nước. Chàng quay lại nhìn nàng với một nụ cười của kẻ lừa đảo, biết rằng chàng đã làm hỏng kế hoạch của nàng là chờ xem nỗi khó chịu lo lắng của chàng. Mắt Helen hẹp lại, nhưng cuối cùng nàng nói "Ngài phải ra đẩy thuyền ra."

Trong một thoáng, nàng nghĩ rằng nàng đã chiến thắng, rằng chàng sẽ lao ra khỏi thuyền và phóng thẳng về nhà. Cái suy nghĩ này làm nàng choáng váng. Nàng cần thời gian để suy nghĩ. Phải có một cái gì đó để nàng có thể vẫn còn ngăn chặn được đám cưới này. Nhưng quả thật là chàng lao ra khỏi chiếc thuyền, nhưng chỉ để đẩy nó xuống nước.

"Goliath!" Helen gọi, và con chó, kẻ đang sục sạo xa hơn bờ sông một chút, quay lại và phóng nhanh về phía họ, nhảy vào bên trong thuyền khi Hethe đang đẩy chiếc thuyền ra khỏi bờ, xoay xở vụng về với đồng lõa xộn trong thuyền để không bị quá ướt.

Con chó rơi tòm xuống ngay phía sau chàng, Hethe níu lấy cả hai bên mạn thuyền như thể cuộc sống của chàng dựa cả vào đó khi Goliath cuối cùng cũng ngồi cạnh chân của Helen phía cuối thuyền.

"Ồn rồi, không phải thật tuyệt sao?" Nàng thốt lên, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ khi chàng nhìn chăm chú vào dòng nước đang trôi và nuốt ực một cái.

"Hmmm," Chàng cần nhần, bắt mắt nhìn trừng trừng từ nàng đến những cái mái chèo đang nằm dưới đáy thuyền. Có vẻ như nhận ra rằng chàng được mong đợi sẽ chèo thuyền, chàng nhặt một chiếc mái trèo lên, kiểm tra nó thật nhanh, rồi đặt nó vào dây chèo.

Cái mái chèo thứ hai cũng được nhanh chóng đặt vào vị trí, chàng bắt đầu đẩy tới với một cố gắng vụng về. Thật quá rõ ràng là trước đây chàng chưa từng làm việc này, nhưng Helen không thêm quan tâm. Họ sẽ không đi xa. Thật sự không có nhiều dòng chảy ở đây. Đoạn này của con sông, mặc dù rộng, nhưng nước chảy rất chậm và không sâu. Dĩ nhiên, nàng sẽ không nói với chàng điều này. Nàng sẽ không thể đùa giỡn trên cái được cho là nỗi sợ hãi về nước của chàng, nếu chàng biết thực sự đây chỉ là một vùng nước rộng - ít nhất là so sánh với một vài chỗ khác sâu hơn và nước chảy xiết hơn gần những đoạn này.

Tựa nhẹ vào mạn thuyền, nàng lướt nhẹ tay vào dòng nước mát. Helen vẫn thường đi xuống đây với Goliath, nhưng ít khi chèo thuyền. Bây giờ nàng tự hỏi tại sao nàng không thử chèo thuyền một hay hai lần trước đó. Thuyền này không của ai cả - thật ra là của tất cả mọi người. Nó đã ở đây lâu lắm rồi nàng nhớ như thế, là một trong những chiếc thuyền của bến đò tạm, được dùng bởi bất cứ một ai muốn tìm một lối đi tắt ngang qua sông thay vì phải đi vòng qua hay lội qua sông, miễn là nó được trả về bờ bên kia.

"Có lẽ tiểu thư không nên vờn ra xa như thế," Hethe thành tình nói, kéo cái nhìn của nàng trở lại. "Con thuyền dường như hơi bị nghiêng khi nàng làm như vậy"

Không thể nào nhầm lẫn được sự căng thẳng trong giọng nói của chàng. Không còn nghi ngờ gì nữa, gã đàn ông này đang lo lắng. Helen cười thầm. Sau những gì mà hấn ta đã khiến nàng chịu đựng ngày hôm qua, thật là tốt khi thấy hấn cũng phải chịu đựng một chút. Mặc dù, phải chịu đựng nhiều thì còn tuyệt hơn, nàng quyết định. Thay vì ngồi thẳng người lên như chàng yêu cầu, nàng vờn ra xa hơn nữa. Con thuyền trông tránh nghiêng ngả dưới sức nặng của nàng, cho đến khi mép thuyền và mặt nước cách nhau vài inch. Nàng mỉm cười khi làm vậy, quan sát nét mặt căng thẳng cùng với sự lo âu của Hethe. Nghiến răng, chàng chuyển sang ngồi đối diện với chỗ cũ của mình, cố giữ thăng bằng cho con thuyền một chút và phá hỏng

trò đùa của nàng. Thở hổn hển, Helen thẳng người và liếc nhìn xung quanh. Lúc mới bắt đầu, chàng còn chèo thuyền lỏng ngóng nhưng bây giờ đang dần trở nên thành thạo hơn. Thuyền họ lướt đi dưới một vòm cây mọc ở hai bên bờ sông, những nhánh cây trải dài phủ trên đầu trông giống như một ngôi nhà nghỉ mát. Ngôi nhà nghỉ này sẽ thật là lãng mạn nếu như không kể đến sự thật rằng nàng đang ở cùng với hắn ta.

Tiếng sủa của Goliath đã làm nổi lên tai họa. Con chó đang nằm thanh thản và yên lặng dưới thuyền, bất thành linh ngộ ngoáy không yên, nó ngồi dậy nhìn chăm chú qua mạn thuyền về phía bờ vừa lướt qua. Helen nhìn thấy những con vịt đang lội nước trôi qua cùng một lúc với Goliath, vì vậy nàng đã không chuẩn bị cho húng thú bất ngờ của nó. Đứng bật dậy, con chó sẵn bắt đầu sủa ầm ỹ, rồi nó đùa, đầu tiên nó nhảy sang phải rồi nhảy sang trái, rồi dừng lại và đặt chân lên mạn thuyền như thể nó chuẩn bị lao vào lũ vịt. Ngay lập tức lũ vịt bắt đầu kêu quang quác điên cuồng và bay đi.

“Goliath! Không!” Helen hét to, không thể tưởng tượng được mặt bất ngờ xanh như tàu lá của Hethe; cái cách mà con chó đặt chân lên mạn thuyền khi này làm con thuyền trông trơn tru cũng khiến nàng hoảng hốt. Nàng bắt đầu nhảy ra khỏi chỗ, chộp lấy con chó sẵn cố làm dịu đi cơn kích động của nó đúng lúc nó quay lại và hướng về phía nàng nó đùa ầm ỹ. Lần này nó đâm sầm vào nàng đẩy phần khích. Nàng bị mất thăng bằng trong lúc chiếc thuyền nảy bật lên, và tiếp theo nàng biết là nàng đang ngã nhào qua mạn thuyền vào thẳng dòng nước lạnh lẽo. Goliath sủa, Hethe kêu lên, và Helen hét to hết mức có thể. Rồi nước phủ ngập đầu nàng, nhấn chìm nàng một cách lặng lẽ.

Một lát sau nàng nổi trên mặt nước, điên cuồng ho và phun đồng nước trong miệng nàng ra.

Một ý tưởng loé lên trong đầu nàng nhanh như chớp. Vẫn còn ho và thở phù phù, nàng lại chìm trong làn nước lần nữa, quơ mạnh cánh tay cho thêm phần hiệu quả. Nàng nhô lên khỏi mặt nước ngay một giây sau đó, kêu cứu một cách yếu ớt, rồi lại chìm ngấm dưới nước một lần nữa. Sau khi chờ đợi một vài giây, nàng lại vọt lên, cái nhìn của nàng điên cuồng tìm kiếm và tìm thấy Hethe, kẻ đang ngồi trong thuyền cách xa vài feet, một vẻ kỳ lạ hiện rõ trên gương mặt chàng khi chàng theo dõi nàng lại ngụp lặn dưới sông.

Nghiến chặt quai hàm. “Tôi sẽ chìm chết Ngai, đồ lỗ mãng. Ngai không định cứu tôi sao? ”

Đôi môi vị hôn phu của nàng run rẩy; rồi chàng ra hiệu. Helen xoay người trong nước chỉ để nhìn thấy Goliath đang nô đùa ở đằng sau nàng, sẵn đuổi những con vịt đang kêu quang quác và điên cuồng đập cánh đen đét mỗi lần nó bơi đến. Nước chỉ mới đến ngang vai của nó. Cảm ơn con chó sẵn, nhờ nó mà nàng đã không lỡ gạt được Holden dù chỉ một giây.

Cổ cắn chặt răng khi bất ngờ Hethe phá ra cười, Helen đứng dậy. Dĩ nhiên người nàng hoàn toàn ướt đẫm. Áo váy của nàng thấm đẫm nước sông, tóc nàng cũng là một mớ ảm ướt rối mù rũ xuống đầu và vai nàng, và nàng thì lạnh buốt. Lòng tự trọng của nàng bị xé nát, Nàng ngẩng đầu kiên quyết và đi ra khỏi vũng nước, áo váy nàng sưng nước quần quít lấy chân nàng, giấy nàng lẹp nhẹp những nước sau mỗi bước đi

“Oh, Helen! Đã xảy ra chuyện gì vậy? Cháu ổn chứ!”

Helen dừng lại ở cầu thang dẫn lên tầng hai của lâu đài Tiernay và ngạc nhiên tự hỏi điều gì khiến nàng nghĩ nàng có thể lên vào nhà và trốn vào phòng nàng trước khi có ai đó trở nên quan tâm đến tình trạng bề bồng của nàng. Nàng đáng lẽ phải hiểu biết hơn. Không có gì còn đúng kể từ khi Ngai Holden đến đây. Tại sao lần này lại có sự khác biệt chứ? Dĩ nhiên, dĩ nàng và Templetun đang ngồi trong đại sảnh, đợi để chứng kiến hậu quả của sự đại dột của nàng.

“Có chuyện gì đã xảy ra với cháu vậy, cháu yêu?” Di Nell kêu lên khi bà đến bên cạnh nàng và thấy nàng ướt như chuột lột.

“Cháu gặp một sự cố nhỏ,” Helen trả lời vắn tắt, tiếp tục đi về phía cầu thang và ngượng ngùng nhìn mặt với những âm thanh lẹp nhẹp nàng tạo ra với mỗi bước chân.

“Di thấy rồi,” Di Nell ngắt lời, đuổi theo nàng. “Nhưng đã xảy ra chuyện gì thế? ”

“Nghe này, tiểu thư. Thế còn Ngai Holden đâu?” Ngai Templetun chen vào, đuổi kịp họ khi họ tiến đến cầu thang.

“Tôi hy vọng hắn ta đang nổi bệnh phềnh trên sông nhưng e rằng tôi không may mắn được như vậy.” Helen quay lại nói mát mẻ, bắt đầu lên cầu thang, phớt lờ tiếng thở hắt ra vì sốc của Templetun. Ông ta muốn

hiếu như thế nào về những lời của nàng cũng được. Nàng chẳng cần quan tâm. Để lại họ trong nỗi ngạc nhiên, nàng lép nhép đi lên cầu thang về phòng mình. Nàng xoay xổ để cởi cái áo dài sũng nước và lau khô mình với cái khăn ở đầu giường khi Ducky lao nhanh vào phòng.

Cô hầu gái của nàng đưa mắt nhìn nét mặt hăm hăm của Helen và hình như quyết định giữ im lặng không dám hỏi. Hai người phụ nữ làm việc trong yên lặng cố lau khô mái tóc của nàng hết mức có thể. Rồi Ducky chải và kéo mái tóc ra sau lưng thành một kiểu có thể chấp nhận được trước khi giúp Helen mặc cái áo mới, màu xanh lục để thay cho cái áo dơ bẩn màu xanh dương bị ướt mà nàng vừa cởi ra.

Vẫn giữ im lặng, Helen đi xuống đại sảnh. Hôm nay nàng sẽ không trốn trong phòng mình như buổi picnic ngày hôn trước! Nàng quyết định thế. Nhưng rồi nàng hối tiếc cái quyết định ấy ngay giây phút nàng bước xuống cầu thang đặt chân lên nền đại sảnh. Well, có lẽ không phải chính vào giây phút đó, nhưng rồi khi cánh cửa lâu đài mở ra và Hethe bước vào cùng với con Goliath vui mừng theo sát gót chàng. Cái đuôi ve vẩy phóng tung, con chó nhận ra ngay cô chủ của mình và nó chạy tới trước lao thẳng vào người nàng. Helen nghe Ducky kêu lên hốt hoảng trước khi nàng bị bật ngược ra sau dưới sức nặng của con chó; rồi nàng đẩy thân hình ồm ồm của Goliath ra xa, kinh ngạc nhìn cái áo choàng màu xanh lục mới thay của nàng ướt đầm và dính đầy bùn.

“Thật là đáng tiếc.” Hethe vui vẻ đi về phía trước. “Tôi nghĩ rằng tôi nên để nó ở bên ngoài nhưng tôi thấy tôi trở nên khá thân thiết với con chó này. Một con vật thật là thông minh. Có phải tiểu thư cũng đã huấn luyện để nó làm những trò nhỏ đó trên thuyền phải không? ” Chàng hỏi với một nụ cười chế giễu khiến Helen đau buốt .

“Không,” nàng hăm hè nhớ lại những gì nàng đã huấn luyện Goliath. Gã đàn ông này thậm chí không thêm che dấu niềm thích thú của hắn ta và nàng không đánh giá cao điều này vì nàng là kẻ phải trả giá.

“Ah! Phải, nó thật là thông minh.” Ngài Holden gãi gãi xung quanh tai Goliath làm nó mê mẩn, và chàng cười toe toét suốt với Helen, sau đó chàng đứng thẳng dậy và quay về phía cửa. “Tôi sẽ để nó ở bên ngoài cho khô trong khi tiểu thư thay quần áo một lần nữa.”

Cơn giận dữ của nàng bốc lên ngùn ngụt khi chàng chỉ cần vỗ vỗ tay mình vào chân là Goliath, kẻ phản bội, lao nhanh theo chàng ra cửa. Với sự thôi thúc trẻ con, Helen định gọi con chó quay trở lại bên cạnh nàng chỉ để chứng tỏ cho tên đáng ghét kia biết con chó là của ai, nhưng bị cản lại khi Ngài Templetun nói to.

“Aye. Tốt nhất là cô nên đi thay đồ,” vị cố vấn của nhà vua nói, quan sát bộ váy vấy bẩn và ẩm ướt của nàng với một cái cau mày. “Cuộc đàm phán đã xong. Chúng tôi đã sẵn sàng để bắt đầu hôn lễ. Tôi đã cho mời cha xứ của tiểu thư đến.”

“Tôi không thể tin nó lại không hiệu quả ”

Helen ngo ngoáy cái cằm với những lời buồn rầu của Ducky. “Tôi thì có. Gã đàn ông này là một kẻ tồi tệ. Hắn ta cũng là kẻ khiếm nhã. Tôi chưa bao giờ gặp một kẻ nào đàn độn, vụng về và khó chịu hơn” nàng ngắt ngang khi một cô hầu khác tiếp tục cài những bông hoa nhỏ lên mái tóc nàng.

“Aye, là tôi và – Hắn ta tuyên bố hơi thở của tôi có mùi thơm như những bông hoa,” Helen lầm bầm giận dữ.

Ducky há hốc miệng kinh ngạc liếc nhanh nàng rồi lắc đầu. “Có lẽ hắn ta có khả năng thưởng thức mùi vị kém.”

” Khả năng thưởng thức mùi vị quá tệ, theo đánh giá của tôi! Hắn ta đoán ra chính xác những gì chúng ta đã làm và hắn cố làm mọi thứ có thể để khiến tôi lúng túng.”

“Tiểu thư có chắc không? Ý tôi là, tôi biết tiểu thư nghĩ rằng buổi picnic trên mảnh vườn hoa dại là có chủ tâm, nhưng ... có lẽ là không. Có lẽ hắn thực sự không nhìn thấy mảnh vườn đó khi trải tấm chăn lên. Và có lẽ hắn ta không nghe di tiểu thư nói chuyện với Ngài Templetun về việc tiểu thư bị dị ứng với loại hoa đó.”

“Aye, và có lẽ hắn thực sự làm như thế với loại rượu dở tệ mà tôi đã mang lại cho hắn, và nghĩ rằng nó là một trong những loại rượu tốt nhất mà hắn ta đã từng nếm qua,” Helen cầu nhàu.

“Hắn ta đã nói thế?” Ducky trông sững sốt, rồi cắn môi. “Vậy hắn ta đã nói gì về việc thiếu màn che hay lò sưởi trong phòng?” Miệng Helen mím chặt. “Hắn ta đã nhận ra những mưu kế trơ tráo nối tiếp nhau.”

“Lũ bọn chết?” Ducky hỏi gần như tuyệt vọng. “Da của hắn hẳn phải dày lắm mới miễn dịch được với những con vật bé nhỏ đó. Hắn đã không hé nửa lời về chúng.”

Ducky im lặng trong khi cô cài những bông hoa vào trong mái tóc vàng óng của Helen, sau đó thì thăm khám vui, “Tôi để ý thấy hắn ta ăn ngon lành những món ăn mà chúng ta phục vụ.”

“Aye”. Helen đau đớn nhớ lại mình bị chọc tức như thế nào. “Hắn ta tuyên bố tôi có người đầu bếp giỏi nhất trong những nước theo đạo cơ đốc.”

“Oh.” Ducky có vẻ thất vọng khùng khiếp với tin này. Nhưng cô không thể thất vọng nhiều hơn Helen được, nàng thực sự tin chắc rằng hắn ta sẽ bước lên phía trước, khước từ mệnh lệnh lỗ bịch bắt họ cưới nhau của nhà vua. Gã đàn ông này đã làm nàng thất vọng và hôm nay là ngày cưới của nàng.

“Oh Chúa ơi!” Ngày cưới của nàng, nàng tuyệt vọng nghĩ. Cha xứ Purcell chắc chắn đang chờ trong nhà thờ rồi. Họ sẽ tổ chức buổi hôn lễ ngay khi nàng sẵn sàng.

Và nàng chẳng có nhiều lựa chọn ngoại trừ vâng lời Templetun, thật không may, chẳng có gì còn lại để có thể trì hoãn điều không thể tránh khỏi này. Tất cả mọi người đã sẵn sàng. Những người hầu của Helen đều giàu kinh nghiệm và thạo việc. Ngay cả khi họ thực hiện mưu đồ của nàng để kết thúc trò hề này, nàng vẫn sai họ trang trí lâu đài, chuẩn bị cho cái đám cưới nàng chưa bao giờ tin sẽ xảy ra.

Việc trang hoàng, một nghi lễ trang trọng - Tất cả đã sẵn sàng. Nàng đã tiến hành việc chuẩn bị cho đám cưới hầu như với lý do chỉ để ngăn không cho những khách mời của nàng hoài nghi bất cứ điều gì không ổn; bây giờ chúng là những thứ cần thiết. Hôn lễ này không thể bị hủy bỏ. Thật ra, bất chấp mọi nỗ lực của họ, Ngài Holden xem ra hài lòng một cách lo lắng về toàn bộ sự sắp đặt này.

Helen nhắm mắt khi Ducky vô tình chọc cái cuống hoa lên đầu nàng.

“Xin lỗi,” Cô hầu gái thì thầm, tập trung cao độ vào công việc của mình.

“Đủ rồi, thế là đủ lắm rồi” Helen ngắt lời, vung tay ra xa nón nóng đứng lên. Quay về phía cô hầu gái, nàng giơ tay ra. “Mang tôi đến đây...”

“Aye, nhưng hắn ta nói hắn ta thích nó” Ducky bước tới nhặt những nhánh tỏi và cái cốc chứa hỗn hợp làm tăng hơi thở hôi thối của họ.

“Tại sao tiểu thư tự tra tấn mình với những thứ này nếu như nó không có tác dụng đối với hắn ta?” “Bởi vì tôi chắc chắn nó có hiệu quả đối với hắn ta.” Nàng lắc đầu. “Tôi không thể quên được phản ứng của hắn khi hắn ta đến đây lần đầu tiên. Tôi thề gã đàn ông này sẽ chết vì cái mùi đó.” “Thế nhưng tại sao ông ta lại khẳng định thích nó?” Cô hầu bối rối hỏi. “Chắc chắn hắn ta không mong muốn kết hôn với một người phụ nữ mà đã xem thường ý nghĩ kết hôn với hắn ta?”

Helen nhún vai vô vọng và cầm lấy nhánh tỏi, nói khi nàng bắt đầu bóc vài nhánh. “Có lẽ chúng ta đánh giá quá cao khả năng có thể từ chối của hắn. Có lẽ hắn ta cũng không thể xem thường mệnh lệnh của nhà vua như tôi.”

“Vậy thì tiểu thư có nghĩ rằng hắn ta không muốn kết hôn với tiểu thư nhiều như tiểu thư không muốn phải kết hôn với hắn? Rằng hắn ta không có sự lựa chọn nào cả?”

“Kết luận là như vậy đó,” nàng thì thầm một cách cam chịu, đưa nhánh tỏi đầu tiên lên miệng. “Không!” Nell kêu thét lên từ cửa. Helen chuyển cái nhìn chăm chăm đến bà trong sự kinh ngạc khi bà ta lao nhanh về phía trước và giặt lấy những nhánh tỏi.

“Chuyện gì vậy?” Helen bối rối hỏi và há hốc mồm nhìn đi nàng khi bà ném nhánh tỏi ra ngoài sân. “Đi đang làm gì vậy?”

“Tổng khứ những cái này” Nell quay lại từ cửa sổ và dò xét cô cháu gái với một tiếng thở dài. “Đó là một trong những điều khoản thêm vào mà Ngài Holden khẳng khái yêu cầu bổ sung vào hợp đồng. Nó là lý do

tại sao chúng ta phải đàm phán thêm nữa. Hơn nữa cháu không bao giờ được ăn tối nữa.” “Hả” Helen kêu thét lên. “Nhưng nhà bếp vẫn cho chúng vào...”

“Việc này tốt thôi, theo như hợp đồng, nhưng cháu sẽ không được phép ăn tối sống, chưa nấu chín.” “Dì có đồng ý với điều này không?”

“Có, dì còn có thể làm gì khác nữa chứ?” Nell nói khích. “Chính vì cái thực tế Ngài Holden đòi hỏi khắt khe về điều này, Templetun đang thắc mắc tại sao. Dì phải đồng ý chỉ để tránh sự tò mò của ông ấy. Dì phải đồng ý tất cả.”

“Tất cả?” Helen cảm giác đau thắt ruột. “Còn cái gì khác nữa không?”

Nell đi chuyển và nhăn mặt. “Cháu không bao giờ nấu ăn cho hẳn. Cháu phải ăn chung một đĩa với hẳn ta. Cháu phải uống chung một cốc với hẳn ta. Sẽ luôn luôn có những tấm màn che cửa sổ trừ phi hẳn ta yêu cầu khác đi. Một ngọn lửa sẽ được đốt trong phòng ngủ của hẳn ta mỗi đêm, và đích thân cháu sẽ phục vụ hẳn ta tắm.” Helen chịu đựng trong yên lặng và lặng người trước những hung tin này, tâm trí nàng dường như không làm việc. Ducky thì thầm, “Hình như hẳn ta đã không thấy thức ăn hay hơi thở của tiểu thư quá dễ chịu sau tất cả những chuyện như vậy.”

“Mẹ kiếp,” Helen rít lên, và cô hầu gái nhìn nàng chăm chú đầy quan tâm lo lắng.

“Chắc chắn chúng không phải là vấn đề gì to tát, phải không thưa tiểu thư?”

“Chúng không thể là vấn đề bây giờ, Helen,” Dì Nell đồng ý, tới ngồi bên cạnh nàng. “Chúng ta đã cố gắng hết mức, nhưng nhà vua đã ra yêu cầu đám cưới này và có vẻ nó phải được tiến hành.”

“Nhà vua có thể ra lệnh cho chúng cháu kết hôn, nhưng ngài không thể bắt chúng cháu thích nó. Hơn nữa, cháu hy vọng nếu cháu tự làm mình bốc mùi hôi thối thì Holden có thể từ chối trải qua đêm tân hôn. Việc này sẽ cho cháu nhiều thời gian để tìm ra một lối thoát.”

“Oh.” Ducky gật đầu chậm chậm tỏ vẻ đồng ý. “Tiểu thư luôn luôn nhanh trí, thưa tiểu thư.”

“Tôi e rằng không đủ nhanh,” Helen nói một cách ảm đạm.

Hethe liếc nhanh về phía cửa phòng chàng khi William vội vã bước vào. Đứng dậy, chàng nhướn chân mày đầy dò hỏi với phụ tá thứ nhất của chàng. “Cậu có chúng rồi phải không?”

“Aye. Tuy nhiên tôi vẫn không hiểu tại sao Ngài lại muốn có tôi,” cậu ta thú nhận. Cậu ta chìa ra vài nhánh tỏi có mùi thảo mộc thơm ngát.

“Well, tôi đã khá sai lầm với chiến lược mới trong cuộc chiến này,” Chàng thì thầm, bắt đầu bóc những nhánh tỏi.

William trông cau kỉnh. “Vậy nó là cái gì?”

“Đôi khi cách tốt nhất để đánh bại kẻ thù là tham gia với họ vào trò chơi của chính họ theo cách riêng của mình.” Cố tình lơ đi cái nhìn sừng sốt của William, chàng thỉnh thoảng thả nhánh tỏi vào trong miệng, cố lơ đi cái cách chúng thiêu đốt lưỡi và hai bên má khi chàng cương quyết nhai nó.

“Và chính xác là kẻ thù nào sẽ bị chúng ta đánh bại bằng tôi?” William hỏi một cách cẩn thận.

Hethe nuốt xuống, lưỡng lự, rồi lắc đầu. Chàng đã không kể cho phụ tá thứ nhất của chàng bất cứ thủ đoạn nhỏ nhen vụn vặt nào mà nàng dành cho chàng nhằm cố gắng chống lại đám cưới. Thật là quá bẽ bàng để chấp nhận rằng nàng ghét cái ý tưởng sẽ là vợ của chàng - không kể đến sự thật bản thân chàng cũng chẳng hào hứng gì với sự kết hợp này. Lòng kiêu hãnh của chàng đã bị thử thách một cách nghiêm trọng bởi thực tế trong khi chàng, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đã quyết định rằng cuộc hôn nhân này sau cùng có lẽ cũng không phải là một thử thách ghê gớm, nàng đã không có bất cứ một sự thay đổi tình cảm nào tương tự. Không, đây là một cuộc chiến cá nhân và lạnh lẽ, và chàng dự định cứ giữ nó theo cách như vậy. Đó là lý do để dùng tỏi. Chàng tin rằng cô nàng phụ thủy nhỏ bé này sẽ lơ đi bản hợp đồng và vẫn cứ tiếp tục với những mưu mẹo với hơi thở rỗng của nàng. Dù sao, nàng đang cố gắng tránh kết hôn với chàng, và chắc chắn nàng thấy việc phá vỡ hợp đồng sẽ là cơ sở để kết thúc nó. Hơi thở tươi mát của chàng là sự bảo đảm tuyệt đối chống lại sự cố này.

Hethe cười thầm khi nuốt mớ tỏi cay nồng. Chàng không có bất cứ một ý tưởng nào về cái thứ nàng dùng để tự gây ra mùi hôi thối nhằm công kích chàng mỗi khi họ gặp nhau, nhưng thật ra tỏi là thứ khủng khiếp nhất trong số đó. Thứ mà chính tay chàng sẽ hủy bỏ hết.

“Xuống dưới thôi. Cô ấy sẽ sẵn sàng nhanh thôi,” Chàng nói với cậu bạn. Chàng đã mặc chiếc áo chen mới nhất và quần ống túm trong lúc chờ cậu ta quay trở lại với tôi. Bây giờ chàng tiến đến cửa và liếc nhìn lại William chỉ để thấy cậu ta đang nhìn xung quanh phòng với sự chán ghét.

“Ngài không có màn che trên cửa sổ à.” Hethe nhún vai quan sát. “Màn che đã được đưa đi giặt sạch.”

“Nhưng nếu nó đã được lấy đi, Ngài nên đốt lửa lên. Và thực sự, căn phòng này chỉ bằng một nửa kích thước phòng của tôi. Ngay cả phòng của Templetun cũng vậy...”

“Aye, Nhưng căn phòng này chỉ dùng trong một đêm thôi. Chúng tôi không mong buổi lễ bị trì hoãn. Tiểu thư Helen nghĩ rằng tốt nhất tôi nên ngủ ở đây một đêm hơn là để cho cậu bị kẹt ở đây một đêm, rồi sau đó lại chuyển đến một phòng khác tiện nghi hơn. Tôi đã đồng ý,” chàng nghiêng chặt răng nói. “Đi thôi, nếu không tôi sẽ bị muộn lễ cưới của chính mình.”

“Aye,” William tiến về phía chàng, nhưng cậu ta trông có vẻ không hài lòng. “Ngài có chắc rằng Ngài muốn tiến hành đám cưới này không? Cô nàng có vẻ đáng yêu, nhưng vẫn là kẻ bạo chúa của Tiernay.”

Hethe nhăn mặt với cái tên này. Nàng quả là một bạo chúa nhỏ. Một bạo chúa nhỏ dẫu mặt. Một bạo chúa nhỏ dẫu mặt, xinh đẹp với một giọng nói ngọt ngào, một nụ cười làm say đắm, và một thân hình nhỏ nhắn gợi cảm nhất mà chàng từng thấy trong một thời gian rất dài.

Nuốt ực một cái, chàng gạt bỏ những suy nghĩ đó đi. “Tôi là một huân tước với một số quyền lực, William. Vì vậy, tôi sẽ không từ chối mệnh lệnh trực tiếp của nhà vua mà không có một lý do chính đáng.”

“Aye, nhưng nếu Ngài đã nói với Nhà vua về chuyện cô nàng đã quấy rầy và lăng mạ Ngài như thế nào trong nhiều năm qua...”

“Nhà vua đã biết,” Hethe lặng lẽ nhắc nhở cậu bạn chàng. “Tôi đã đọc cho cậu viết một đồng thư đủ để cho nhà vua biết về điều đó.”

“Oh, được thôi.” William quắc mắt cau kinh. “Tất nhiên.”

“Đi thôi.” Hethe vỗ vào vai cậu ta một cách thân thiện và đẩy cậu ta ra khỏi phòng. “Hãy có chút ít niềm tin vào tôi. Tôi là lãnh chúa của cậu và là một chiến binh. Tôi có thể quản lý một cô vợ bé bỏng, cậu không nghĩ thế sao?”

“Tôi cho là thế,” William hồ nghi nói. Hethe nhăn mặt vì sự thiếu tự tin mà người của chàng đã bộc lộ. Thật không may, bản thân chàng cũng có một vài nghi ngờ như thế. Cô nàng đã tự chứng minh mình là một người khá thông minh. Và không có gì nguy hiểm hơn một người đàn bà thông minh.

8. Chương 8

“Con có thể hôn cô dâu.”

Chết đứng tại chỗ, Helen trông đầy đau khổ khi gã chồng mới của nàng quay lại để đặt lên nàng một nụ hôn dành cho cô dâu. Đây là ngày tệ nhất cuộc đời mình. Nàng chắc chắn thế.

Nàng đứng thật yên, không đáp trả khi môi chàng khép lại trên môi nàng, mong chờ một nụ hôn chớp nhoáng. Nàng nhận được còn nhiều hơn thế. Môi chàng chạm nhẹ lên môi nàng, sau đó lưỡi chàng trượt trên miệng nàng, khiến môi nàng mở ra đầy sững sốt. Ngay lập tức, lưỡi chàng trượt vào trong, mắt Helen bất ngờ mở lớn trước cái mùi hăng tấn công nàng.

“Ông!” Nàng thở hắt ra đầy căo buộc, đẩy chàng ra. Gã đàn ông đó còn điềm tĩnh tặng cho nàng một nụ cười chậm rãi, đầy hài lòng.

“Lấy độc trị độc,” chàng thì thầm, gây nên vẻ bối rối ở những người ở đủ gần để nghe thấy chàng. Sau đó, ngã người về phía trước, chàng đặt một ngón tay dưới cằm nàng và đẩy nó lên, khép miệng nàng lại để môi chàng có thể chạm nhẹ vào nó một lần nữa trong một nụ hôn đúng đắn hơn. Thằng người dậy, chàng quay lại đối mặt với vị linh mục và kết thúc buổi lễ.

Helen không quay lại. Nàng đơn giản chỉ đứng, nhìn thẳng vào con quái vật cạnh nàng. Nàng đã thấy chiến thắng chiếu sáng trong mắt hắn. Hắn đã nhận được những gì hắn muốn. Hắn ta muốn đám cưới này. Nhận thức đó chìm xuống một cách chậm rãi và đau đớn. Nàng đã chiến đấu trận chiến này với giả định rằng hắn không hề quan tâm đến cuộc hôn nhân này, rằng hắn chỉ cần nhận thấy cuộc hôn nhân này khó chịu như thế nào. Nhưng không gì tiến triển giống với kế hoạch nàng đã lập ra. Đầu tiên, hắn tỏ vẻ thích thú tất cả những thứ nàng đã dựng nên với mục đích để hắn ghét; sau đó hắn “ghì bàn” lại nàng tại buổi picnic, sau đó nàng ngã lộn cổ xuống sông thay vì hắn, và bây giờ hắn đã dùng vũ khí của nàng để chống lại chính nàng. Tội! Nàng giận dữ nghĩ. Mình nên có một kế hoạch dự phòng, nàng thừa nhận. Một cái gì đó trong trường hợp kế hoạch đầu tiên không hiệu quả. Có thể bỏ độc vào trong bát cháo của hắn, hay cầm pháp một con dao vào tim hắn.

Hoặc, nàng bắt ngờ nhận ra, mình đáng lẽ phải biết rõ tại sao hắn không nhanh chóng từ chối cuộc hôn nhân này. Nàng chắc chắn gã đàn ông này không hề quý mến gì kẻ đã khiêu nại gã với nhà vua trong suốt những năm qua. Tại sao hắn không từ chối ngay lập tức? Tại sao hắn đến đây, hoàn toàn, sẵn sàng tiến hành đám cưới?

Câu trả lời thật vô cùng đơn giản và rõ ràng, Helen gần như rên lớn một tiếng. Tiernay, tất nhiên rồi. Nàng đã quên mất thái ấp này giàu có và thịnh vượng như thế nào, nó hấp dẫn đối với hắn như thế nào. Bản thân Helen chỉ là một phần nhỏ trong những thứ hắn sẽ đạt được thông qua cuộc hôn nhân này. Tiernay là phần thưởng. Và kẻ xứng đáng sẽ đoạt được nó. Bất ngờ, nàng nhận ra nàng đã sai ở đâu. Nàng đáng lẽ nên hồ biến Tiernay trở nên khó ưa hết mức có thể. Nàng đáng lẽ nên sơn đen và làm Tiernay bốc mùi.

Trong một khoảnh khắc, nàng đã cực kỳ phấn kích với nhận thức mới mẻ này, nhưng sau đó nàng nhận ra rằng đã quá muộn. Hoặc là không? Nàng vẫn có thể trì hoãn việc hợp thức hoá cuộc hôn nhân này? Có thể nàng vẫn còn tìm thấy một phương pháp để thoát khỏi nó? Nàng phải tiến hành thôi!

Nàng trải qua buổi lễ kỷ niệm sau đó trong một tâm trạng bối rối, tâm trí nàng chạy đua với ý nghĩ đó giống như một con chuột điên. Nàng phải làm gì đó. Nàng phải nghĩ ra cách đẩy hắn ta đi xa, lâu đủ để nàng làm cho Tiernay xấu xí. Một cái gì đó khiến ta không thể chống lại. Xung quanh nàng, lễ hội vẫn tiếp tục. Có thật nhiều lời chúc mừng và tiếng reo hò. Nhiều những lời cợt nhả và những tràng cười tục tĩu. Nhưng nàng không nhớ được gì nhiều.

Mọi thứ cứ như thế cho đến khi món ăn cuối của buổi tiệc cuối cùng cũng truyền cảm hứng cho nàng. Bất ngờ đứng dậy, Helen lờ đi cái giật mình và cái nhìn đầy dò hỏi của ông chồng mới của nàng, nhanh chóng tiến về phía nhà bếp. Như nàng mong đợi, Ducky đã ở đó.

Hethe lơ đãng xoa bụng mình và theo dõi cô dâu mới của chàng biến mất vào nhà bếp, một cảm giác rung mình bất ngờ lướt qua chàng. Cái nhìn của chàng trượt qua dì nàng chỉ để thấy bà nhìn theo cô cháu gái với một vẻ quan tâm lo lắng. Chàng có cảm giác đó không phải là một điều tốt. Chàng đã nhận thấy người vợ mới của chàng im lặng trong suốt bữa ăn. Nàng đã không đụng tới một mẩu thức ăn được đặt trước mặt nàng. Chàng gần như có thể nhận thấy tâm trí nàng hoạt động về việc chàng đáp trả trận đấu hơi thở dỏ tẻ của nàng bằng chính hơi thở hôi thối của chàng. Và nó đã hiệu quả. Ít nhất, chàng cho rằng nó hiệu quả. Với cái miệng nồng nặc mùi tỏi, chàng thực sự không thể nói liệu nàng có coi thường những điều khoản trong hợp đồng hôn nhân của họ và cũng nhai cái đồng tỏi lạo xạo đó không. Chàng cho rằng nó chỉ là một vấn đề nhỏ xíu. Vấn đề bây giờ là với một hơi thở nồng nặc mùi tỏi, hơi thở của nàng chẳng thể nào công kích chàng. Trong một khoảnh khắc, trước khi nàng đẩy ra, chàng đã thấy mình thích thú nụ hôn đó nhiều hơn là chàng mong đợi. Đêm tân hôn sẽ chẳng phải là thử thách đối với chàng.

Trên thực tế, bây giờ vấn đề sự công kích của hơi thở của nàng đã được giải quyết, chàng hướng tới đêm tân hôn phía trước với nhiều hy vọng.

Cánh cửa nhà bếp mở ra kéo Hethe ra khỏi suy nghĩ của chàng, và chàng tò mò theo dõi cô dâu mới của chàng trở lại bàn. Nàng nhìn hơi lo âu và sao nhãng, chàng chú ý với một cái cau mày, và chàng nhướn một

bên lòng máy khi nàng về lại chỗ của mình. Nếu nàng có nhìn thấy cái nhìn dò hỏi của chàng, nàng cũng lờ tịt nó đi, chỉ đơn giản nhặt cái đùi chim cút trên đĩa của nàng và chén nó với một vẻ rõ ràng là không thích thú.

“Thức ăn không hợp với khẩu vị của nàng phải không?” Chàng hỏi xã giao, và biết rằng thức ăn không phải là vấn đề, nhưng không thể không trêu trọc nàng một chút sau những trò tra tấn nàng bắt chàng trải qua. Không đề cập đến những gì chàng buộc phải làm để chống lại nó. Ăn tối, bản thân nó cũng đã là một ví dụ rồi. Nó là một ý tưởng thông minh khủng khiếp, nhưng bụng chàng bây giờ đang cuộn lên còn hơn cả đáng ngại. Chàng muốn đổ lỗi lên bữa ăn mà chàng vừa mới dùng, nhưng theo hợp đồng, chàng và vợ mình đang ăn trên cùng một đĩa. Như chàng hy vọng, hương vị bữa ăn của chàng đã được cải thiện rất nhiều. Bữa tối rất ngon. Nó chắc chắn không phải là nguyên nhân khiến dạ dày chàng nổi loạn. Đổng tối mà chàng đã tiêu thụ hoàn toàn chịu trách nhiệm về điều đó. Nó dường như không thích hợp với chàng, và chàng bị ợ chua kể từ lúc đó.

“Không,” Helen cuối cùng cũng trả lời, xoay sở trưng bày cho chàng một cái có thể coi là một nụ cười cứng nhắc. “Ý tôi là, vâng. Chúng khá ngon. Chỉ là tôi không thấy đói.”

“Ah. Quá háo hức vì một đêm phía trước,” Chàng gợi ý, một nụ cười nở trên môi chàng. Chàng gần như phá ra cười trước phản ứng của nàng trước lời chế nhạo của chàng. Nàng tái nhợt đi, vẻ mặt nàng pha trộn thành một vẻ khó chịu khủng khiếp trước khi nàng dường như nhận thức được điều mà nàng đang làm. Rặn ra một nụ cười nhuộm đầy mĩa mai, nàng trả lời khô khốc.

“Vâng. Chắc chắn rồi,” nàng lầm bầm, sau đó liếc về nơi cô hầu gái của nàng thỉnh thoảng xuất hiện.

Hethe tò mò theo dõi khi cô hầu cúi xuống thì thầm điều gì đó vào tai cô chủ rồi lao về phía cầu thang, và Helen quay lại, rạng rỡ với chàng.

Hethe chớp mắt. Vợ chàng hoàn toàn đáng yêu. Một tạo vật xinh đẹp. Gần đây chàng đã bị làm sao nhãng đến nỗi chàng gần như quên mất điều đó.

“Vâng, chồng yêu. Thực tế, em quá háo hức, em nghĩ em sẽ lên gác bây giờ và dành thêm một chút thời gian chuẩn bị cho ngài. Ngài không phiền chứ?”

“Được,” Hethe lầm bầm, không thể cưỡng lại việc mỉm cười đáp trả. Helen quả thật là xinh đẹp, mắt lấp lánh, vành môi cong, chỉ dành cho chàng! Chàng nhìn nàng đứng dậy, ra dấu cho đi nàng, sau đó vội vàng hướng về phía cầu thang. Cái nhìn của chàng rơi xuống, và chàng nhìn hông nàng khẽ đung đưa khi nàng bước đi.

“Họ đi đâu vậy?” Ngài Templetun tò mò hỏi.

“Hmm?” Hethe miễn cưỡng dứt cái nhìn ra khỏi cuộc rút lui của cô dâu của chàng.

“Tiểu thư Helen và đi nàng,” ông già lặp lại. “Họ đi đâu?”

“Oh. Họ rút lui để chuẩn bị giường ngủ.” Một đống các hình ảnh đa dạng lướt qua đầu chàng khi chàng nghe chính mình nói. Chàng hình dung Helen trần truồng bước vào bồn tắm với những cánh hoa hồng nổi trên mặt nước.

“Sẵn sàng rồi ư?”

Câu hỏi của Templetun làm Hethe giật mình quay lại thực tế. Chàng ngẩng ra nhìn ông già, sau đó liếc xung quanh phòng. Bữa tiệc thậm chí còn chưa kết thúc. Mọi người hầu hết mới chỉ ăn xong một nửa. Buổi tiệc đã được sắp xếp sát ngay góc đám cưới, vì vậy trời vẫn còn rất sớm. Quá sớm để đi ngủ, hoặc chuẩn bị cho nó. Đột nhiên hình ảnh đã hiện lên trong đầu chàng một phút trước lại hiện về. Tuy nhiên, lần này thay vì bước vào một bồn tắm với những cánh hoa hồng, vợ chàng đã bước vào một bồn tắm với một vật màu nâu to lớn nổi trong đó. Nếu chàng hết sức tập trung, Hethe có thể nói chúng là phân bò.

Sweet Jesu! Chàng bật lên khỏi ghế như thể có một chiếc lò xo ở dưới mông vậy, nhưng trước khi chàng có thể di chuyển, Templetun đã tóm lấy cánh tay và kéo chàng trở lại.

“Được rồi, được rồi, không nên quá hăm hở. Có thể hơi sớm cho việc đi ngủ, nhưng nếu cô ấy muốn mình được chuẩn bị đặc biệt cho ngài, ngài nên cho phép cô ấy. Bây giờ khi tôi nghĩ lại, thật là phi thường cái

cách cô ấy đã cam chịu trước sự hợp nhất này. Tôi có lẽ không nên cho ngài biết điều này, nhưng khi lần đầu tiên tôi đến với lệnh của nhà vua yêu cầu hai người cưới nhau... Vâng, có thể nói cô ấy là cô dâu ít hăm hở nhất,” ông tâm sự với một chút ngạc nhiên. Ông thêm vào, “Trên thực tế, khi tôi rời đến Holden để gặp ngài, tôi sợ rằng tôi rất có thể đã gây nên một cuộc chiến.”

Hethe rên một tiếng đáp trả. Chẳng lẽ không có nỗi một người khác nhận thức được cuộc chiến thầm lặng diễn ra từ khi chàng đến? Không, tất nhiên là không. Nàng không bao giờ thở cái hơi thở độc hại đó vào họ và cả William lẫn Templetun đều không phải chịu cái lạnh, bị luộc chín hay lũ bọ chết. Và Hethe cũng đã không nói với họ về các sự kiện đó, sự kiêu hãnh của chàng không cho phép.

“Được rồi, được rồi.” Hiểu nhầm tiếng rên của chàng, Templetun vỗ vỗ đầy khuyến khích lên lưng chàng. “Như ngài thấy đấy, cô ấy đã vượt qua nó một cách nhanh chóng. Nó gần như chỉ là đơn giản là lo lắng. Cô ấy rõ ràng là khá hài lòng với tình trạng hiện nay. Nhìn xem cô ấy đã chuẩn bị thế nào.”

Câu trả lời duy nhất của Hethe là để tuột ra một tiếng rên rỉ khác và thả đầu chàng xuống bàn trong thất vọng, rõ ràng quên mất cái đĩa của chàng đang ở đó. Tâm trí chàng ngập đầy với một đồng cách mà nàng có thể chuẩn bị cho giây phút này. Không có một cách nào trong số chúng là tốt cả.

“Ugh! Oh, Gawd! Ô, nó thật là khủng khiếp ... Oh!”

“Phải,” Di Nell đồng ý từ vị trí của bà ở gần cửa, một khoảng cách an toàn từ cô cháu gái và Ducky tội nghiệp, người đang giúp đỡ nàng.

“... Ooooooh tôi không thể... Điều này... Thật tốt là tôi không ăn chúng, nếu không tôi chắc chắn sẽ nôn hết ra ngay lập tức.” Helen lăm lăm đẩy bực mình, sau đó rên lên và thở dài trước khi hét lên, “Oh, God! Thật không thể chịu nổi!”

“Phải. Không thể chịu nổi”, Ducky đồng ý, mũi cô nhăn lại đầy ghê tởm dưới tấm vải lanh cô đã buộc quanh mặt để che mũi. Tuy nhiên, khi nhìn thấy nước mắt lấp lánh nơi mắt của Helen, cô quyết định một chút khuyến khích là cần thiết. “Nhưng rồi sẽ ổn thôi. Nó có nghĩa là kế hoạch của tiểu thư sẽ hiệu quả. Tôi nghĩ là, hẳn ta sẽ không chạm vào tiểu thư khi tiểu thư thế này đâu. Tất nhiên rồi,” Cô thêm vào với một chút lo lắng “Bây giờ đám cưới đã kết thúc, không thể nói hẳn ta sẽ phản ứng thế nào. Điều gì sẽ xảy ra nếu hẳn ta đánh tiểu thư, hoặc...” Cô tạm dừng, vẻ quan tâm mờ đi nhanh chóng thay thế bằng một nụ cười ranh mãnh. “Không. Hẳn ta sẽ không muốn tới gần đủ để đánh tiểu thư đâu.”

Câu trả lời của Helen là một tiếng rên khác. Nàng cũng không muốn ở gần với chính mình bây giờ. Điều này thật khủng khiếp, ý tưởng hay nhất và tệ nhất mà nàng đã từng có.

Tiếng gõ cửa khiến cả ba người phụ nữ đông cứng, cái nhìn của họ va vào nhau. Cho đến tiếng gõ của lần thứ hai cũng không ai di chuyển.

Ngồi phịch xuống, Helen theo bản năng vội vàng chui tọt vào giường, sau đó ngó ra để rít lên với Ducky, “Xem người đó là ai. Nhưng không cho họ vào ”

Khi cô hầu gái gật đầu, Helen tụt xuống thấp hơn một chút, chộp lấy cơ hội ngó ra và thả vào miệng một trong những nhánh tỏi Ducky đã mang lên vào lúc trước mà không bị di nàng nhìn thấy. Cái hợp đồng chết tiệt, hẳn ta đã dùng tỏi, và nàng sẽ không bị tóm một lần nữa mà không có nó. Nàng liếc qua thành giường, vừa nhai vừa thấy rằng Ducky đã tiến đến cửa. Cô hầu gái ngập ngừng khi Di Nell ngọ nguậy để tránh đường, sau đó mở hé cửa chỉ đủ để lộ ra ngoài. Helen nghe thấy một giọng nam thấp thì thầm, sau đó tiếng trả lời cao hơn của Ducky. Cô hầu gái chỉ vừa kịp trả lời trước khi cô đóng sầm cửa và lao tới.

“Là phụ tá thứ nhất của ngài Holden. Cậu ta nói rằng Ngài Templetun sai cậu ta lên xem liệu cô đã sẵn sàng chưa. Hammer rất hăm hở muốn lên nhưng Templetun muốn chắc rằng trước hết cô đã sẵn sàng.”

Helen ngập ngừng. Phản ứng đầu tiên của nàng thật mạnh mẽ. “Không!” Nhưng sự thật là, nàng đã sẵn sàng. Hoặc sẵn sàng như nàng sẽ. Cẩn môi, nàng gật đầu. Ducky chiếu cho nàng một cái nhìn thông cảm, sau đó quay lại và bắt đầu mở cửa.

“Chờ đã!” Helen kêu lên, và Ducky nhanh chóng đóng sập cánh cửa cô mới chỉ bắt đầu mở ra.

“Chuyện gì vậy?” Di Nell hỏi đầy quan tâm, tiến một vài bước về phía cô cháu gái trước khi đông cứng lại, mũi bà nhả lại đầy ghê tởm. Bà hấp tấp chạy vội về chỗ của mình bên cạnh cửa ra vào. “Cái gì?”

“Chúng ta cần lừa hết không khí ra khỏi phòng, nếu không tất cả những người khác sẽ biết chúng ta định làm gì.” Helen giải thích cho dì nàng, sau đó quay về phía Ducky, “Nói với họ tôi sẽ sẵn sàng chỉ trong một phút nữa, rằng cô sẽ thông báo cho họ khi tôi sẵn sàng. ”

“Vâng, thưa tiểu thư.” Ducky gật đầu và di chuyển một cách nhanh chóng để mở cửa và chuyển tin nhắn.

“Tôi sẽ lên trên đó.” Hethe kiên quyết đứng dậy, chỉ để bị kéo ngồi xuống một cách nhanh chóng bởi cả ngài Templetun và William.

“Thật là thiếu kiên nhẫn, thưa ngài,” Templetun quở trách nhẹ nhàng. “Cô ấy sẽ sẵn sàng sớm thôi. William nói rằng cậu ấy nghĩ họ đã định cho ngài lên, nhưng vợ ngài quên cái gì đó. Không có sự nghi ngờ gì cô hầu gái sẽ xuống bất cứ...”

“Cô ấy đây rồi”, William chen vào.

Hethe hướng theo cái nhìn của cậu ta để thấy cô hầu gái băng qua sảnh tiến về phía họ. Không gì có thể giữ chàng trên ghế nữa. Bật dậy khỏi ghế ngồi, chàng ngay lập tức bắt đầu băng qua sảnh hướng về phía cầu thang. Những người khác đã phản ứng hơi chậm một chút. Chàng nghe thấy Templetun thì thầm trong thất vọng, sau đó bất ngờ bị xô tới khi tất cả đàn ông trong lâu đài tranh giành lấy chàng. Thâm tâm chàng co rúm lại. Chàng đã cố thuyết phục họ rằng sẽ không cần nghi thức khi đi ngủ. Sau cùng, chàng chỉ ra, vợ chàng chỉ cần cô hầu gái và dì nàng chăm nom cho nàng ở trên gác, do đó họ chỉ nên cho một vài chàng trai khiêng chàng lên thôi. Nhưng những người đàn ông, tất cả bọn họ đều chỉ đơn giản phá ra cười trước gợi ý đó. Đặc biệt là những chiến binh của chàng. Chàng đã không thể thoát được mà không có sự can thiệp của họ.

Hethe không ngại bất cứ điều gì ngoại trừ chàng không chắc chàng sẽ tìm thấy cái gì một khi họ đã lên đó. Chàng bắt đầu cảm thấy nhột nhạt, cảm giác một điều khủng khiếp sắp đến gần. Chàng đã từ bỏ nhanh chóng sự tưởng tượng của chàng rằng nàng tắm và súc nước hoa vì sự hài lòng của chàng. Thay vào đó, Hethe rất nghi ngờ rằng nàng đã chuẩn bị một mưu mẹo quỷ quái khác và không hề muốn công chúng biết rằng vợ chàng không hề hài lòng với cuộc hôn nhân của họ. Chàng không giữ im lặng về các thủ đoạn của nàng và cuộc chiến hôi thối chỉ để nó bị tiết lộ trước tình huống này, và khá là công khai.

“Đợi một phút,” Templetun rít lên, tóm được Hethe ở hành lang bên ngoài phòng ngủ của chủ nhân, kéo chàng tạm dừng lại. “Chúng tôi có nghĩa vụ phải mang ngài lên đấy, nhưng không phải theo đuôi ngài như một lũ xu nịnh.”

Trước khi có thể phản đối, Hethe đã thấy mình bị nhấc bổng lên vai của người phụ tá thứ nhất và một chiến binh khác của chàng. Chàng nhắm mắt. Trong đêm đám cưới của chàng với Nerissa, chàng đã được khênh lên bởi vì chàng đã quá say không thể đi bộ. Chàng nghi ngờ rằng cha chàng biết, say là cách duy nhất chàng sẽ thực hiện nghĩa vụ người chồng của mình mình với cô dâu trẻ. Bây giờ chàng lại miễn cưỡng bị khênh lên, vì chàng sợ những gì đang chờ đợi chàng. Đó là ý nghĩ cuối cùng của Hethe trước khi Templetun mở cửa và chàng bị đưa vào.

“Cậu ấy đây rồi. Chú rể của cô,” Templetun vui mừng kêu lên khi ông dẫn đầu đám đông nhỏ mà một nửa là những gã đàn ông say xỉn tiến vào phòng.

Tóm chặt tay vào tóc của người chiến binh mà vai của cậu ta đang ở ngay dưới mông chàng, Hethe cố gắng giữ không bị bổ nhào khỏi cái ghế tạm thời khi chàng liếc nhanh đầy nghi ngờ xung quanh căn phòng. Tại cái liếc đầu tiên, mọi thứ có vẻ như đều ổn. Di của vợ chàng đứng tránh ra xa gần chiếc cửa sổ kín mít. Có một chiếc giường, một đồng lửa, hai cái ghế, một vài cái rương, và cô dâu của chàng đang nằm trên giường, tóc nàng xoã ra xung quanh, vàng rực rỡ. Đó là tất cả những gì Hethe tóm được trong một cái nhìn lướt qua trước khi chàng được nâng lên từ vai của những người đang khiêng chàng và đặt xuống sàn nhà. Chân chàng chỉ vừa chạm mặt đất khi nhóm người đổ xô vào chàng. Thô lỗ cười đùa và quần áo chàng bất ngờ bay ngang không khí, sau đó chàng trần truồng. Và lạnh. Ngay khi quần áo chàng bị cởi bỏ, chàng nhận thấy căn phòng lạnh buốt một cách kỳ quái. Cái nhìn của chàng hướng vào lò sưởi, nhưng như chàng đã

thấy, một ngọn lửa vẫn đang rùng rục ở đó. Trước khi có thể xem xét vấn đề kỹ hơn nữa, Hethe đã bị kéo tới giường, nơi chàng bị nhét vào. Sau đó, vẫn cười nói và tung hứng ra xung quanh một vài lời nhận xét thô tục, những người đàn ông cho phép bản thân họ bị lừa ra khỏi cửa bởi một Templetun đang cười rạo rỡ. Phu nhân Shambleau, người đã đứng im lặng trong suốt thời gian qua, rời đi với những bước chân còn hơn cả cao quý.

Hethe nhìn cánh cửa bị đóng lại đầy ngạc nhiên. Chuyển tâm nhập của chàng đã kết thúc mà không gặp phải bất cứ một trở ngại nào. Không hề có một sự bề bồng công khai, không có một dấu hiệu nào báo rằng cô dâu của chàng ước rằng chàng biến đi bất cứ nơi đâu ngoại trừ đây. Nói về cô dâu của chàng...

Chàng quay lại để nhìn người phụ nữ đang trên giường cạnh chàng. Những người đàn ông đã đặt chàng ngồi trên đệm, và Helen đang nằm thật thẳng lưng. Nàng đã lặng im và trầm ngâm trong khi người của chàng cười đùa, chế giễu thô lỗ. Nàng chỉ đơn thuần nằm thật im dưới lớp chăn, chờ đợi. Chàng thấy nàng vẫn đang nằm thật im và bình tĩnh, chờ đợi khi chàng nhìn xuống nàng.

“Well.” Chàng háng giọng. Nàng thậm chí còn không nhìn chàng, nhưng nhìn đắm đắm lên tấm vải phủ trên đỉnh giường, má nàng hồng rực đầy ngưỡng ngүй. Hethe háng giọng một lần nữa, lần đầu tiên nhận ra đây là một tình huống không thoải mái chết tiệt. Chàng cố gắng gọi lại đêm đầu tiên đám cưới của chàng, để nhớ lại nó đã diễn ra thế nào, nhưng thật sự, lần đầu tiên đó chàng còn trẻ và lo lắng, thêm vào đó còn khá say nữa. Tất cả như một đám mây mờ. Chàng nhớ lại một cách mơ hồ chỉ đơn giản là bỏ nhào vào cô vợ đầu tiên của chàng.

Nhưng khi đó chàng còn trẻ và ngờ nghệch. Chuyện đó có thể tha thứ được. Nhưng bây giờ thì không. Mặc dù chàng thật sự ước chàng có thể, chàng thú nhận với một tiếng thở dài. Tệ hơn, Hethe Nhỏ đã tỉnh như sáo và hồi thúc chàng làm vậy. Chàng có thể cảm thấy cái cách tấm vải lạnh trên lòng chàng đang dưng rập vì phấn kích. Nhưng chàng phải thể hiện một vài điều tốt đẹp ở đây. Thật là xấu hổ nếu chỉ vờ ngay lấy.

Thay vào đó, chàng cố gắng thử một vài mẫu đối thoại. “Vâng, nó không tệ đến thế. Tôi sợ rằng họ có thể mang đi.”

Tiểu thư Helen cót két một cái gì đó như đồng ý, nhưng không hề nhúc nhích. Hethe thở dài. “Tôi...”

“Chúng ta có thể tiến hành được không, thưa ngài?” Nàng hỏi với một giọng không được điềm tĩnh lắm. Hethe dừng lại, mắt chàng mở lớn. Lạy Chúa! Nàng vừa mới cho phép chàng chạm tới!

Một nụ cười nhẹ nhõm lướt qua khuôn mặt chàng, Hethe xoay lại và cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cô vợ mới của chàng.

Helen ngọ nguậy khi miệng chàng bao phủ lấy miệng nàng, cơ thể nàng cứng lại vì sốc bởi sự đụng chạm của chàng. Nàng đã không mong đợi chàng bắt đầu như thế này! Well, nàng đã không thực sự xem xét việc chàng sẽ bắt đầu như thế nào, nếu không nàng sẽ phải nhận ra một nụ hôn là điểm khởi đầu tự nhiên nhất. Chàng khó có thể chỉ xé toạc tấm chăn và xông tới nàng như con chó háo hức đuổi theo một con chó cái.

Môi chàng di chuyển trên môi nàng, vô cùng nhẹ nhàng nhưng vững chắc. Còn hơn cả mất can đảm, nàng có một khao khát kỳ lạ nhất là mềm đi trước sự âu yếm đó. Điều đó cũng đủ khiến nàng hoảng sợ, và Helen bắt đầu ngọ nguậy bên dưới tấm chăn, có ý định vươn tay ra khỏi chỗ chúng được đặt vào hai bên người nàng dưới lớp chăn phủ. Tuy nhiên đúng vào giây phút mà nàng ngọ nguậy, Hethe hạ thấp cơ thể chàng lên trên nàng, khiến nàng như bị mắc bẫy tại nơi nàng đang nằm.

Helen vội vã mở miệng để yêu cầu chàng thả nàng ra, nhưng giây phút môi nàng hé ra, cái gì đó đã lấp đầy chúng. Lưỡi chàng, nàng bỗng sốt nhận ra khi nó trượt vào bên trong. Ý nghĩ tiếp theo của nàng còn hơn cả rời rạc. Oh, trời ơi khi nàng cảm thấy thân thể nàng bắt đầu có cảm giác như bị khuấy tung mà nàng chưa hề trải qua trước đó. Có một cái gì như một tiếng rên âm áp kỳ lạ chảy trong máu nàng khi chàng hôn nàng. Nó tạo nên bản năng kỳ lạ nhất trong nàng để cong lên bên dưới tấm chăn, để áp cơ thể nàng vào sát chàng hơn, mặc dù họ thực sự không thể nào gần hơn với cái cách chàng đã gần như nằm nửa người trên nàng. Sau đó, nàng cảm thấy tay chàng ở trên tấm chăn lỏng lẻo nề bên dưới tấm chăn phủ lên nàng, vượt qua ngực nàng, nhanh chóng bao quanh nó, nhẹ nhàng siết chặt, sau đó mạnh hơn khiến nàng rên lên trên miệng chàng.

m thanh khoái lạc của chính nàng như đâm vào tai nàng. Sốc, xấu hổ và hoảng sợ phồng lên bên trong nàng, Helen bắt đầu phản kháng. Nàng đột ngột đến tuyệt vọng muốn rút tay ra, nhưng nàng thật sự đã bị mắc bẫy và biết rằng tất cả là lỗi của nàng. Sau đó, tay chàng di chuyển khỏi ngực nàng. Nó trượt qua tấm chăn, lướt qua bụng nàng, lần theo dấu vết cơ thể nàng đến cái đỉnh ở giữa hai chân nàng. Chàng tạm dừng ở đó chỉ để ấn vào nhẹ nhàng, và lần này Helen không thể kiểm soát bản thân, cong người lên. Nàng thật sự nâng nhẹ chàng lên với phản ứng của nàng, một sự kết hợp bất ngờ đến giật mình của cả sự đụng chạm và hơi nóng đốt cháy bên trong nàng.

Nàng bị sốc, chân của Helen khê tách ra bên dưới tấm chăn. Không nhiều. Chiếc áo ngủ chỉ cho phép vài inch. Nhưng nó cũng đủ cho Hethe dễ dàng trượt tay chàng vào giữa chân nàng và áp vào nàng thân mật hơn.

Khi nàng cảm thấy tia lửa bên trong nàng trở thành một sự nhức nhối bùng cháy, Helen ngừng lại nằm yên bên dưới chàng và bắt đầu hôn trả đầy đôi khát; miệng nàng mở rộng bên dưới chàng, đầu nàng khê ngoẹo, lưỡi nàng dũng cảm đưa ra gặp lưỡi chàng. Nàng không chắc rằng nàng đang làm chuyện đúng đắn, nhưng không mấy quan tâm – nàng chỉ làm những gì cảm thấy tuyệt. Và, Lạ chúa, nó thật tuyệt. Không nhận ra việc mình đang làm, nàng khép chân lại xung quanh tay chàng, nhanh chóng đặt bẫy nó ở đó khi nàng hôn chàng, áp nó vào nàng chặt hơn. Sau đó, nàng cảm thấy chàng nhấc tay ra và rên rỉ đầy thất vọng trên miệng chàng.

Khê cười thầm, Hethe phá vỡ nụ hôn và cười với nàng. “Đừng lo, em yêu. Tôi...”

Helen chớp mắt và liếc xuống khi chàng đột ngột ngừng nói. Cái nhìn của chàng lướt xuống và chàng bắt đầu bối rối. Nàng cũng nhìn xuống mình, tấm chăn lỏng lẻo ra vì chàng bỏ tấm chăn vài lần phía trên ra trong khi nàng sao lãng. Ham muốn bên trong nàng chết một cách nhanh chóng. Uh-oh, một phần của não bộ nàng kêu lên như một đứa trẻ. Helen cứng người lại chờ đợi điều sắp xảy ra.

Hethe nhìn còn hơn là ngây ra. Đêm không lạnh. Chăn lông là không cần thiết; một chiếc chăn bằng vải lanh đơn giản là đủ. Tuy nhiên, vợ chàng quấn mình thật chặt trong một cái chăn lông, che phủ cơ thể nàng từ cổ trở xuống. Ngay cả cánh tay nàng cũng được quấn trong đó. Chàng đã không nhận thấy khi họ xô chàng vào giường, nhưng bây giờ, khi chàng nhìn nó, chàng cảm thấy những đam mê trong chàng nhạt đi thay thế bằng một nỗi sợ hãi. Tất cả sự nghi ngờ lúc trước của chàng về “sự chuẩn bị” của nàng quay lại. Chàng cho rằng cái chăn lông này chẳng báo trước điều gì hay ho cả.

Một phần chàng muốn nghĩ rằng nàng che đậy chỉ vì xấu hổ, để ngăn bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy bất cứ điều gì mà chỉ riêng chàng nên thấy, nhưng chàng cũng rất sợ rằng trường hợp này không phải như vậy. Với quyết định tốt nhất nên xem xét và vượt qua nó, Hethe cương quyết vươn tới và kéo tấm chăn lỏng qua một bên. Helen chờ đợi một cơn bùng nổ. Nàng đã dự tính một cách đầy đủ. Kêu, hét, gầm, rống. Thậm chí cả đánh. Nàng biết đó là một khả năng có thể xảy ra; Sau cùng, hấn là Hammer. Nhưng nàng không phải chịu bất cứ thứ nào trong số đó. Trên thực tế, đầu tiên chàng không phản ứng gì cả. Chàng chỉ ngồi đó, đông cứng bên cạnh nàng, khi mùi hương ghê tởm của loại cây Ducky đã gọi là cây cỏ hôi bắt đầu tỏa ra không gian xung quanh họ. Helen đã chà sát loại cỏ này lên mỗi inch cơ thể nàng, như thể xoa nước thơm vậy.

Nàng biết nó có hiệu lực khủng khiếp, nhưng Hethe không phản ứng như nàng mong đợi. Chàng chỉ ngồi đó. Khi nàng có cơ hội nhìn vào mặt chàng và nhận thấy mắt chàng mở lớn đầy kinh dị, miệng chàng mở ra rồi lại đóng vào trong yên lặng, và mũi chàng nhăn lại hết mức có thể. Chàng tái nhợt, nhưng nhanh chóng chuyển sang tím ngắt.

“Có gì không ổn ư, thưa ngài” Nàng hỏi khi không thể chịu đựng sự im lặng lâu hơn được nữa. Nàng hy vọng nàng có thể xoay sở để giọng nàng gây thơ vô số tội. “Chúng ta sẽ không hợp thức hoá cuộc hôn nhân này bây giờ phải không?”

Chỉ để tạo điểm nhấn cho thời khắc đó, nàng không những trơ trên giát toàn bộ tấm chăn che phủ cơ thể nàng ra, trưng bày bản thân, mà còn quạt cái mùi hương đó vào thẳng chàng. Cái bẫy đã được giương lên! Nàng theo dõi đầy thích thú khi chàng tái nhợt đi, bịt miệng lại trước cuộc đột kích, sau đó ba chân bốn cẳng phóng ra khỏi giường như điên.

Chàng lùi ra xa nàng, mắt chàng lồi ra kinh hãi liếc xung quanh phòng cho đến khi chúng đậu lại trên cái bô tiểu trong phòng. Điều tiếp theo mà Helen biết là ông chồng mới của nàng đưa nó lên, nôn toàn bộ bữa ăn của chàng vào đó.

Điều này chắc chắn sẽ đẩy hẳn ra khỏi ngưỡng chịu đựng và khiến hẳn chạy ngay đến chỗ nhà vua xin bãi bỏ đám cưới này, nàng nghĩ đầy hài lòng. Quan trọng hơn, quá nhiều cho một đêm tân hôn, nàng ngạc nhiên nghĩ, chỉ gặp phải trở ngại bởi chính mùi hương của nàng. Sự ngạc nhiên nhạt khỏi mặt nàng và nàng lo lắng quan sát chàng khi cơn nôn oẹ của ông chồng mới của nàng cuối cùng cũng hết và chàng thẳng người lên để nhìn chăm chú vào nàng.

Hắn ta không hài lòng.

Thật ra, nàng sẽ nói chàng giận điên lên. Nổi khùng. Phải, nàng chắc chắn đã đạt được sự chú ý của chàng với kỳ công này. Không còn chiến tranh im lặng nữa. Nó đã được công khai rồi.

“Cái gì thế?” Chàng hỏi dứt khoát.

Helen thậm chí còn không thêm giả vờ không biết chàng nói về việc gì.

“Ducky gọi nó là cỏ hôi. Nó mọc trong vùng đầm lầy không xa đây lắm.” nàng cười ngọt ngào và hỏi, “Ngài có muốn dùng thử như ngài đã làm với tôi không? Tôi chắc chắn Ducky có thể lấy thêm một chút, nếu ngài muốn.”

Nàng cảm thấy cực kỳ hài lòng khi chàng tái nhợt đi đầy kinh dị. Không cần phải lo sợ việc hợp thức hoá đêm nay. Nàng đã thắng. Helen chỉ vừa mới hình thành cái ý nghĩ đầy thoả mãn đấy thì Hethe đột nhiên bước về phía cửa và giật nó mở ra. Nàng không hề ngạc nhiên tí nào khi nhìn thấy dì nàng và Ducky ở bên ngoài, túm tụm vào với nhau cạnh cửa chờ đợi phản ứng của chàng. Cả hai người có lẽ sợ rằng chàng sẽ giết nàng; Helen đã nghi ngờ rằng chàng có thể làm như thế lắm nếu chàng có thể chịu đựng việc đến gần nàng. Chàng đang nổi trận lôi đình.

Trong một khoảnh khắc, Helen sợ rằng chàng có thể trút cơn giận dữ lên dì nàng và cô hầu gái đang run rẩy, nhưng chàng đã không làm vậy.

Giọng chàng lạnh lẽo đầy giận dữ nhưng có kiểm soát, khi chàng phớt lờ dì nàng và cúi gắt với Ducky. “Cô đem ngay một bồn tắm lên đây. Cô cũng tìm ngay mỗi ounce nước hoa, mỗi cánh hoa, bất cứ thứ gì có mùi dễ chịu và mang chúng lên đây! Cô có hiểu không?”

“Vâng, thưa ngài.” Ducky chạy nhanh hết mức có thể. Helen thấy cô hầu gái băng qua nàng khi lao về phía cầu thang. Cái nhìn của chồng nàng chuyển đến dì Nell, người lo lắng lùi lại một bước.

“Tôi nghĩ tôi sẽ...” Bà vung tay một cách lơ đãng và nhanh chóng tẩu thoát dưới cái nhìn trừng trừng của chàng.

Helen ngơ ngậy trong giường, kéo mạnh cái chăn lông để che phủ người nàng. Hành động này ngay lập tức kéo cái nhìn của chồng nàng quay trở lại giường. Nếu cái nhìn có thể gây ra bất cứ tổn hại nào, nàng chắc hẳn đã phải cháy ra tro.

Helen liếc xuống cái chăn lông che phủ nàng và bắt đầu nhổ lông nó đầy lo lắng để tránh cái nhìn của chồng nàng. Hơn cả sự kinh ngạc, nàng bất ngờ cảm thấy tội lỗi. Nghĩa vụ của người vợ là phục vụ, và nàng đã không thật sự làm vậy.

Cáu kỉnh bởi lương tâm không thoả mái, Helen nhắc nhở mình rằng gã đàn ông này là một gã con hoang độc ác, vô lương tâm, và rằng nàng không hề muốn trở thành vợ hắn. Thực ra không một hành vi nào của chàng kể từ khi đến Tiernay củng cố những ý kiến xấu về chàng mà nàng đã nghe được trong vài năm trước, nhưng nàng buộc mình phải hắt cằm lên. Sẽ chẳng có gì khiến nàng cảm thấy tội lỗi hết.

9. Chương 9

Mắt Hethe hẹp lại đầy nguy hiểm chiếu lên cô dâu của chàng. Trong một khoảnh khắc, chàng nghĩ chàng đã nhìn thấy một tia xấu hổ le lói trên khuôn mặt nàng. Sự thật đó phần nào đã làm dịu đi cơn giận dữ của chàng, nhưng sau đó nét mặt nàng trở lại vẻ thách thức và nàng nhìn chăm chú vào chàng của như thể tình huống này hoàn toàn là lỗi của chàng. Đẩy cánh cửa đóng lại, chàng di chuyển về phía chiếc giường, tay chàng siết chặt lại đầy giận dữ. Chàng chỉ mới đi được nửa đường bằng ngang qua phòng trước khi mắt cô dâu của chàng mở lớn đầy báo động. Không hề báo trước, nàng quăng tấm chăn lông đang che phủ nàng sang một bên, một lần nữa quạt cái mùi thơm đó vào chàng.

“Sau tất cả, Ngài vẫn muốn thử một lần nữa ư, thưa ngài?” Nàng rít lên.

Hethe bắt ngờ dừng lại và bịt miệng, sau đó quay về phía cửa sổ. Chàng đã làm bắn mất chiếc áo trong phòng. Lần này chàng nôn nốt phần còn lại của bữa ăn tối đầu tiên chàng được phục vụ tại Tiernay ra khỏi cửa sổ, xuống cái sân bên dưới. Một tràng cười ghen ghét phát ra từ chiếc giường phía sau chàng, và Hethe lặng lẽ thề rằng vợ chàng sẽ phải trả giá vì việc này. Phải. Nàng sẽ phải trả giá.

Hethe vẫn còn đang cúi người ngoài cửa sổ thì một tiếng gõ cửa vang lên một vài phút sau đó. Dạ dày chàng bây giờ trống rỗng, chàng đã không còn buồn nôn nữa. Chàng chỉ đơn giản là đang hít thở cái không khí trong lành, ngọt ngào mà vị trí cạnh cửa sổ này có thể cung cấp cho chàng. Miễn cưỡng đứng thẳng dậy, chàng quay người, hét lên “Vào đi”, sau đó theo dõi từ vị trí tương đối an toàn cạnh cửa sổ của mình, khi cánh cửa bật mở và một đám người hầu tràn vào, mang theo bồn tắm và từng xô từng xô nước.

Hethe cẩn trọng theo dõi khi bồn tắm được đặt xuống và đổ nước vào trong. Thật sự rất tuyệt vời, cái cách mà họ nhanh nhẹn làm việc, chàng nghĩ với một sự ngạc nhiên. Những người hầu của vợ chàng dường như không thể kết thúc công việc của họ và rời đi đủ nhanh. Chàng đã không bỏ lỡ mỗi người trong số họ đã bước những bước lưỡng lự, hoặc đã co rúm như thế nào khi họ hít phải làn gió mang mùi hương ngọt ngào độc hại đang phảng phất trong không khí. Không hề chậm bước, mỗi người đều liếc cô chủ của mình, sau đó đến chàng. Chàng không nghi ngờ gì họ đã biết chuyện gì đã xảy ra, và Hethe trở nên dữ tợn hơn với mỗi giây phút bề bồng chàng phải trải qua. Nó dường như đã không còn là một cuộc chiến im lặng của ý trí nữa rồi. Chàng bắt đầu nghi ngờ rằng mỗi người trong lâu đài Tiernay đều đã biết về cuộc chiến mà cô chủ của họ đang tiến hành. Dường như những kẻ ngốc, không biết gì còn lại là người của chàng và ngài Templetun.

Hethe nghĩ chàng đáng lẽ phải biết ơn rằng họ, ít nhất, đã không hề bị đánh động bởi thực tế bề bồng chàng là một chú rể không được mong muốn. Nhưng chàng đã không hề cảm thấy đặc biệt biết ơn vào giây phút này.

Cô hầu gái của vợ chàng là người cuối cùng bước vào. Ducky. Một giỏ đầy những chai và lọ linh kinh trên cánh tay cô. Hethe vẫy tay ra hiệu cho cô lại gần. Tóm lấy cái giỏ từ cô, chàng hướng một cái nhìn về phía cô hầu gái. Ducky không phải là một phụ nữ ngốc nghếch. Nhận thấy mệnh lệnh im lặng của chàng, cô quăng một cái nhìn lo lắng đầy xin lỗi cho cô chủ của mình rồi lướt ra khỏi phòng. Cô đóng cánh sau lưng mình và người hầu cuối cùng. Hethe và vợ chàng còn lại một mình.

Chàng ngay lập tức chiếu cái nhìn giận dữ của mình vào nàng. Hình như, nàng không thông minh như Ducky. Nếu không thế thì nàng đang cứng đầu một cách ngu ngốc. Nhướn một bên lông mày, nàng hỏi ngây thơ vô số tội, “Cái gì?”

“Vào trong bồn tắm,” chàng ra lệnh.

Nàng ngáp ngừng một chút. Sau đó, hình như quyết định không nên mạo hiểm một cuộc nổi loạn công khai, nàng vụng về thu thập đồng chăn lông quấn quanh mình như một chiếc áo dài và cẩn thận từ tốn bước xuống khỏi giường. Hắt cằm lên, nàng băng ngang qua phòng, đi thành hình vòng cung để nàng có thể lướt qua ngay gần chàng.

Chàng gần như rên rỉ khi chàng thấy mình như nổi lên bềnh trước cái mùi hương như thể một đám mây vô hình tụ lại xung quanh nàng. Dạ dày chàng nổi sóng đầy giận dữ. Nhắm chặt mắt, chàng tập trung vào những gì còn lại trong dạ dày của chàng. Hương thơm của nàng, át cả đồng tử đã làm chàng nhện nhạo kể từ lúc chàng tiêu thụ chúng, giờ tạo nên một sự kết hợp đầy khó chịu.

Cái mùi hương ghê tởm ấy nhạt đi. Hethe mở mắt để thấy đầy nhẹ nhõm khi mà bây giờ nàng đã đứng trước bồn tắm. Thay vì thả đồng chắn lông xuống và bước vào, nàng chỉ đơn giản đứng đó bồn chồn. Chàng đã bối rối trước sự ngập ngừng của nàng cho đến khi nàng bắt đầu cởi bỏ đồng chắn lông bao quanh, sau đó tạm dừng để liếc chàng qua vai nàng đầy đau khổ. Chàng mới vỡ lẽ ra rằng nàng miễn cưỡng phải cởi đồ trước mặt chàng.

Thật sự chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Dù thực tế là họ đã kết hôn, họ gần như là những kẻ xa lạ. Chàng sẽ bắn khoản nếu nàng không thể hiện một chút dè dặt nào. Trong thực tế, nếu đây là một đêm tân hôn bình thường, và nàng là một cô dâu trẻ, ngây thơ, bẽn lẽn, như bao cô dâu bình thường khác, chàng có thể sẽ cho nàng sự riêng tư - ít nhất là cho đến khi nàng thay quần áo và đi tắm. Tuy nhiên, đây chẳng có gì là gần với một đêm tân hôn bình thường cả, và tiểu thư Helen thì khác xa những cô dâu trẻ, ngây thơ, bẽn lẽn, bình thường khác. Chỉ có Chúa trên cao mới biết cô nàng sẽ nghĩ ra cái gì khi chàng vừa mới quay lưng đi. Chàng sẽ không quay lưng đi đâu hết.

“Vào trong!” Chàng quát lên.

Mắt tiểu thư Helen hẹp lại chiếu lên chàng trong cơn giận dữ bất lực, sau đó nàng quay lưng, vai thẳng lên và thả rơi cái chắn lông. Miệng Hethe hơi cong lên thích thú trước làn da hồng hồng chàng thấy được khi nàng lao vào bồn tắm. Chàng đã lạc quan nghĩ rằng tắm chắn lông thậm chí còn chưa kịp rơi xuống thì nàng đã yên vị ở trong bồn nước, đầu gối co lên, tay vòng qua chúng một cách chắc chắn trong một tư thế mẫu mực nhất mà một người có thể xoay sở được khi ở trong bồn tắm.

Dù nàng nhanh như thế, chàng vẫn thấy được sự kích động thoáng qua của đôi chân cân đối của nàng và đằng sau chúng. Nếu dạ dày chàng không còn cuộn lên nữa, chàng không chắc chàng có thể đánh giá nó cao hơn không. Vì nó quả thật là thế, chàng đã chú ý rằng mông nàng cũng nảy nở như ngực nàng vậy. Điều đó khiến chàng hài lòng. Chàng kiên quyết thẳng người lên và bắt đầu xem xét cái giỏ Ducky cung cấp. Cô ta đã hết sức nghiêm túc tuân theo mệnh lệnh của chàng và mang tới bất cứ thứ gì có hương thơm để chịu. Những loại thảo mộc khô thường được sử dụng để nấu ăn nằm ẩn giữa những cánh hoa khô. Cũng có một vài loại dầu thơm và cồn thuốc khác nhau. Hethe mở một hoặc hai chai, khụt khịt ngửi mùi đầy nghi ngờ.

Hethe nghĩ chúng ngửi mùi cũng khá dễ chịu. Nhưng, bên cạnh vợ chàng, vào lúc này đến phân bò có lẽ cũng có mùi như thiên đường. Ý nghĩ đó khiến chàng dừng lại và liếc nhanh đầy giận dữ đến tấm lưng cong, mảnh khảnh của nàng. Điều mà, tất nhiên, chỉ phí thời gian thôi. Nàng hoàn toàn không bị khuấy động một tí nào trước cái nhìn chăm chú của chàng. Đầu hàng, chàng chuyển sự chú ý trở lại việc quyết định nên thử cái gì trước.

Cái mùi thối rửa độc hại của vợ chàng đưa ngang qua phòng tới chỗ chàng vì đồng chắn lông đã không còn che đậy nó nữa. Chỉ một luồng gió cũng đủ khiến chàng quyết định rằng chàng sẽ sử dụng cái lọ chứa dầu thơm lớn nhất trước, và nếu nó vẫn còn chưa đủ, chàng sẽ đổ thêm những lọ khác. Thẳng người một cách kiên quyết, chàng hít một hơi thở sâu và nín thở khi chàng băng lên phía trước.

Dừng lại bên cạnh bồn tắm, Hethe lục tung cái giỏ, moi ra chiếc lọ to nhất. Chàng túm lấy nó, mở nắp, đổ vào nước tắm giữa cái lưng hồng hồng của vợ chàng và thành bồn. Nàng ngo ngoáy nhưng, nhưng không nói một tiếng, cũng không thèm nhìn xung quanh.

Hethe ngập ngừng một chút, sau đó thả cái lọ vào trong giỏ và cúi xuống để dùng tay khoả nước ra xung quanh, làm nước bắn tung toé lên lưng, lên vai, thậm chí cả lên đầu nàng. Nàng rít lên phản đối khi nước chảy xuống tóc và mặt, sau đó nàng quay đầu để cần nhảu với chàng qua vai nàng.

Lờ đi cái nhìn trách móc, Hethe thẳng người dậy, ngập ngừng, sau đó mạo hiểm nhanh chóng hít một hơi. Một âm thanh ghê tởm gần như trượt qua môi chàng nhưng chàng nuốt nó lại. Một lọ dầu, tất nhiên, là chưa đủ. Hethe lấy chai kế tiếp, mở nó ra, và đổ xuống.

Vẫn tiếp tục nín giữ cái hơi thở hôi thối mới hít phải, chàng moi một lọ khác ra khỏi giỏ và nhanh chóng đổ nó. Cô vợ chàng bất thành linh quay lại nhìn khi chàng đổ cái lọ thứ ba. Mắt nàng mở lớn trong kinh khiếp, sau đó nàng bắt đầu rít lên.

Hethe nghĩ rằng nàng đang rít lên cái gì đó về việc trộn các mùi hương và không được phép sử dụng tất cả chúng, nhưng chàng không chắc chắn lắm. Đầu chàng trở nên nhẹ bẫng - mặc dù chàng không biết

liệu đó là vì việc chàng nín thở quá lâu hay việc chàng giữ cái mùi khủng khiếp của nàng trong phổi. Dù trường hợp nào, chàng cũng không nhụt chí. Lờ đi những phản đối của nàng, chàng nhanh chóng đổ đến lọ cuối cùng vào bồn nước; sau đó, vụng về giữ tất cả các lọ rỗng bằng một tay, chàng dốc ngược cái giỏ và một cơn mưa cánh hoa và thảo mộc đậu trên tóc, trên vai nàng và trong bồn nước. Nàng ngừng ngay việc kêu la, sau đó nhanh chóng cúi đầu để tránh những cánh hoa khô dính vào miệng, vào mắt.

Hethe lắc mạnh cái giỏ để đảm bảo tất cả những cánh hoa và thảo mộc đã được trút vào bồn tắm với nàng, sau đó lảo đảo tránh ra xa khỏi chiếc bồn, thả các lọ rỗng lại vào giỏ. Sau khi đã đạt được một khoảng cách tương đối, chàng thả cái hơi thở độc hại đã bị giam trong phổi chàng ra và hít thở một hơi. Còn hơn cả kinh dị, bất chấp các nỗ lực của chàng, chẳng có một chút mùi nước hoa thơm tho nào trong không khí cả. Trên tất cả mọi thứ, mùi bây giờ còn tệ hơn trước. Và chàng phải đứng xa hơn lúc trước.

“Cái gì?” Chàng nín lặng đầy kinh khiếp. Đầu của cô vợ chàng quay lại, mắt nàng chiếu những tia giết người vào chàng khi nàng liếc đến đồng hoa và thảo mộc khô đậu trên tóc nàng.

“Như tôi đã nói với ngài, thưa ngài. Người ta không bao giờ trộn nước hoa và thảo mộc một cách bừa bãi. Chúng không phải luôn là một sự pha trộn tốt.”

Hethe nhắm mắt lại với một tiếng rên. Chúng không những trộn với nhau không tốt, mà chúng dường như còn không trộn tốt với mùi của nàng. Ít nhất là không tốt đối với cái mùi của cây cỏ hôi bám vúi lấy nàng. Nếu bất cứ điều gì, thêm thảo mộc, hoa và dầu thơm chỉ nhấn mạnh cái mùi ban đầu, phóng đại nó. Còn hơn cả bị đánh bại, chàng đã giúp đỡ nàng. Nhận thức này khiến chàng còn hơn cả bực bội.

Một vật cứng bất ngờ đập vào lưng chàng, kéo sự chú ý của Hethe lại thực tế là trong khi chàng suy nghĩ, chàng cũng vô thức bước giật lùi khỏi cô dâu của chàng. Lúc này chàng đang đứng dựa vào tường cạnh cửa sổ. Ngay cả ở đó, chàng cũng không thoát khỏi mùi hôi thối của nàng. Mắt chàng bắt đầu đau nhói và rơm rớm nước khi chúng bị tấn công bởi bầu không khí cay nồng ấy.

Hethe chửi thề dưới hơi thở của chàng. Như thể việc hợp thức hoá cuộc hôn nhân này giờ đây không còn là vấn đề nữa. Điều tích cực duy nhất về tình trạng này là cô dâu của chàng trông cũng đau khổ như chàng đã bị kể từ khi đặt chân đến Tiernay.

Phải, điều này chắc chắn đã bù đắp cho căn phòng kinh hoàng, lạnh buốt, bà hầu phòng cổ kính, bồn tắm lạnh ngắt, đồng thức ăn kinh khủng, cốc rượu dở tệ, cái giường đầy bọ chết du ngoạn và hơi thở không thể chịu nổi của cô dâu của chàng. Không kể đến cái chương trình nhỏ bé của nàng để kéo chàng ngã xuống sông hôm nay. Và trong khi chàng đã có thể ít nhất là thoát ra khỏi cái giường và phòng đầy bọ chết của chàng, nàng sẽ không thể thoát khỏi hơi thở bốc mùi của chính mình. Phải. Chàng đã lên cái kế hoạch này, nó đã có thể là một chiến lược sáng chói.

“Ồ, không!”

Trở về từ suy nghĩ của mình, Hethe liếc một cái nhìn sắc nhọn về phía cô vợ của chàng, chú ý một cách run rẩy rằng khuôn mặt nàng đã chuyển sang màu đỏ rực. “Cái gì?”

“Những cánh hoa. Là chúng phải không?” Nàng hỏi một cách cấp bách.

Hethe nhìn nàng mơ hồ một chút, sau đó nhận thấy rằng mắt nàng trở nên sưng húp và chuyển thành màu đỏ - khá giống như chúng vào ngày họ đi picnic trên cánh đồng. Mắt chàng mở lớn đầy ngỡ ngàng. Là trí tưởng tượng của chàng, hay chàng đã mơ hồ nghĩ phải...? Nhìn xuống đồng lọ trong giỏ chàng đang cầm, chàng nâng hết lọ này đến lọ khác lên để kiểm tra. Mùi thơm ở cái lọ lớn nhất khiến chàng dừng lại. Đây chính là cái lọ chàng đã đổ lần đầu tiên. Cái lọ chàng đã hoà lẫn với nước trước khi té lên đầu, lên vai nàng. Mắt chàng di chuyển đến cô dâu đầy kinh dị. nàng không hề chú ý. Nàng đang nâng cánh tay lên khỏi mặt nước và nhìn kỹ nó với một dáng vẻ mất hết tinh thần. Thậm chí từ nơi chàng đứng, Hethe vẫn có thể nhìn thấy những vệt đỏ tấy bắt đầu hiện lên trên da nàng.

“Phấn hoa!” Nàng thét lên, đột ngột lao ra khỏi bồn nước như thể chúng là axit. Điều đó khiến cho chàng thấy việc xưng tấy không chỉ có ở cánh tay nàng. Mỗi inch cơ thể nàng chìm trong nước bây giờ đang xuất hiện những vệt tấy màu đỏ đậm. Oh, trời ơi, điều này chắc chắn đã đền bù cho tất cả những gì nàng đã làm hoặc cố gắng làm với chàng, chàng yếu ớt nghĩ khi nàng giơ cánh tay ra xa khỏi cơ thể và chậm chậm quay người đối mặt với chàng.

“Ngài quảng đồng hoa đây vào với tôi?” Nàng kêu lên vẻ không tin được.

Không thể mở miệng, Hethe chỉ đơn thuần cầm cái lọ rỗng lên. Nó không phải là cánh hoa, chàng đảm bảo, nó là dầu thơm mà. Tiếng la hét đầy đau khổ của nàng gần như đánh bại chàng. Cảm giác tội lỗi đột nhiên bao bọc lấy chàng, Hethe bắt đầu nhẹ nhàng tiến về phía cửa ra vào. Chuyện này không tốt. Không tốt một chút nào. Không. Chàng không có ý để chuyện như thế này xảy ra. Điều này... Phải, nó thật là khủng khiếp, chàng quyết định khi chàng tiến đến cánh cửa và giật mở tung.

Chỉ cần nhìn thôi cũng đủ biết rằng chàng có ý định chuồn, Helen ngừng kêu gào và xuyên những tia nhìn từ đôi mắt nàng vào chàng. “Ngài định đi đâu?”

“Đi?” Hethe giật mình một cách tội lỗi, sau đó ngập ngừng một chút, tay chàng dừng lại trên nắm cửa.

“Phải. Ngài không định bỏ mặc tôi như thế này phải không?” Nàng kêu lên đầy thống khổ.

“Bỏ mặc em? Không, không.” Chàng bắt đầu quờ quạng cái chốt cửa khi nàng tiến đến, mùi hương của nàng dâng lên cuộn cuộn hướng về phía chàng như một đám mây độc hại.

“Không, tất nhiên là không rồi,” chàng long trọng đảm bảo với nàng, nhưng tình huống hài hước này và cái cách kế hoạch của nàng đem lại kết quả ngoài mong đợi đã gây ấn tượng sâu sắc với chàng một cách cực kỳ bất ngờ và chàng thật khó mà giữ để nụ cười không xuất hiện trên khuôn mặt. Chàng biết môi chàng đang nhếch lên, và điều đó dường như càng khiến người phụ nữ trước mặt chàng tức điên lên.

“Không. Tôi nghĩ nên gọi cô hầu gái đến giúp em... và có lẽ cả dì em nữa.” Chàng lăm bắm, sau đó mở cửa và chuồn qua nó trong khi chàng còn có thể. Hethe chỉ vừa kịp đóng cửa trước khi một tiếng thét thất thanh đầy nản chí vang lên và cái gì đó bị ném vào cửa.

Nổi ngạc nhiên của chàng tắt ngóm, thay thế vào đó là sự quan tâm rằng nàng không còn đứng trước mặt chàng nữa, tay dang ra, tóc và cơ thể dính đầy hoa khô và thảo mộc, chàng nhanh chóng hướng đến cầu thang dẫn đến đại sảnh tìm kiếm hỗ trợ.

Helen đang lăn lộn trên giường, gãi như điên khi dì nàng và Ducky xuất hiện. Mặc dù sự có mặt của họ không làm nàng dừng lại. Nàng thậm chí còn không thèm nhìn xung quanh để xem đó là ai. Nàng chỉ đơn giản tiếp tục quần quai trên đệm, gãi tất cả những chỗ nàng có thể với tay đến. Những chỗ nàng không thể với đến thì được chà xát bởi cái chăn lông xù xì và những cái trườn, quần quai của nàng.

“Oh, dear God! Helen!” Dì nàng lao tới bên cạnh và giữ chặt vai nàng. Helen lúng túng và ngay lập tức đẩy tay bà ra để tiếp tục gãi, ngay lập tức khi luồng khí đầu tiên phả vào và bà thỉnh thoảng giật lùi đầy kinh dị. “Hắn đã làm gì cháu?”

“Những chai dầu và hoa khô kết hợp với cây cỏ hôi không được tốt lắm.” Helen kêu lên giữa hai hơi thở hắt ra.

“Dì nghĩ thấy mùi đó rồi,” Nell lăm bắm, dùng ngón cái và ngón trỏ bịt mũi. “Nhưng bị ngứa, Helen. Sao cháu lại bị ngứa?”

Helen cuộn tròn người lại để có thể gãi cảng chân, bàn chân và giữa các ngón chân trước khi trả lời. “Có tinh dầu hoa ở một trong những lọ Ducky đưa cho hắn ta!”

“Ồ, không.” Cô hầu gái kêu lên kinh hoàng khi Dì Nell quay lại nhìn cô. “Tôi không biết. tôi xin thề. Ông ấy nói rằng lấy tất cả mọi thứ có mùi thơm dễ chịu. Tôi lùng sục trong nhà bếp, sau đó đi đến bà lang già Joan và bảo bà ấy đưa cho tôi bất cứ thứ gì bà ấy có mà mùi dễ chịu. Tôi thậm chí còn không nghĩ đến việc kiểm tra những lọ đó.” Cô chuyển cái nhìn đầy tội lỗi đến cô chủ đang quần quai. “Oh, thưa tiểu thư, tôi rất xin lỗi.”

Quá khổ sở để trả lời, Helen chỉ đơn giản tiếp tục trườn và lăn lộn, biết rằng hai người bạn của nàng đang nhìn đầy tuyệt vọng. Sau đó, dì nàng quay lại Ducky và nói, “Đi tìm bà lão Joan. Giải thích những gì xảy ra. Bà ấy phải có thuốc xoa hoặc cái gì đó để chữa trị. Đưa bà ấy lại đây.”

Gật đầu, cô hầu gái hấp tấp ra khỏi phòng. Dì Nell chờ cho đến khi cô ấy

Đi khỏi, sau đó chuyển sự quan tâm trở lại cô cháu gái. “Helen. Cháu phải cố gắng không gãi. Nó sẽ để lại sẹo. Nào.” Bà dịch lại đủ gần để nhẹ nhàng đặt tay lên vai Helen. Lần này, khi Helen vươn tới để hắt tay bà ra, Nell tóm lấy tay nàng và giữ thật chặt. “Cháu phải dừng lại.”

“Không,” Helen rên rỉ, cố gắng giật tay ra. “Nó ngứa như điên ấy”.

Miệng Nell mím chặt lại và bà im lặng một chút. Với Helen dường như bà dừng lại để nghe cái gì đó. Nàng hiểu những gì Nell nói, “Cháu đang thở khô khè, cháu gái. Cháu bị khó thở phải không? Khỉ thật! Dì nên bảo Ducky sai người mang lên một bồn tắm sạch. Chúng ta phải cố gắng rửa hết tinh dầu hoa ra khỏi cháu.” Thả tay Helen ra, bà quay đi và vội vàng ra khỏi phòng.

Helen nhanh chóng bắt đầu gãi tiếp. Nàng biết nàng không nên, thậm chí nàng còn muốn dừng lại, nhưng nàng cảm thấy làn da mình như bị hàng trăm con nhện đang lúc nhúc, những cái chân bé xíu của chúng đang bò trên da thịt nàng.

Dường như dì nàng đã đi hàng tiếng đồng hồ, trong thực tế có lẽ chỉ là vài phút. Bà trở lại với một đám người hầu đang bê bồn tắm riêng của phu nhân Shambleau và những thùng nước tắm mới. Ducky khó khăn lắm mới chen được vào, dẫn theo bà lão cô đã lấy những lọ dầu thơm.

Bà lang nhìn Helen một cái và lao đến giường để tóm lấy tay nàng, giữ chặt chúng. “Không,” bà kiên quyết nói khi Helen cố gắng chống cự. “Dừng để cô ấy gãi,” bà ra lệnh cho Ducky. Cô hầu gái lao đến thế chỗ của bà thầy lang, nhưng cần phải thêm cả sức mạnh của Nell mới có thể kiềm chế được Helen đủ để bà thầy lang được tự do bắt đầu pha chế các loại thuốc cao, thuốc mỡ của bà

“Cố gắng không được loại bỏ mùi hôi,” Helen hần học ra lệnh, ngo ngoay để chiếc chăn lông có thể gãi vào lưng vì nàng không thể sử dụng tay được.

Joan chiếu một tia nhìn bức tức vào nàng, nhưng Nell là người cuối cùng cất tiếng nói: “Cháu chắc chắn không nghĩ rằng hần ta sẽ cố gắng hợp thức hoá cuộc hôn nhân này bây giờ chứ?” Bà kêu lên với vẻ không thể tin nổi.

Ý nghĩ của Helen lúc đó không gì khác ngoài trả thù. Nàng rất có khả năng đã giết chết khứu giác của mình. Nàng có thể nói bằng phản ứng của những người khác rằng cái mùi đó vẫn còn mạnh lắm, và khi nàng nằm đó, tuyệt vọng nhằm giảm đi cái cơn ngứa khắp người thật ra không hề giảm đi tẹo nào, nàng đã nghĩ rằng nếu nàng và chồng dành nhiều thời gian bên nhau hơn. Nếu tìm hiểu về nhau nhiều hơn. Nàng sẽ bám lấy chàng như cây trường xuân bám chặt vào tường vậy, nàng dứt khoát quyết định.

“Hãy cố gắng không loại bỏ mùi hôi,” nàng rít lên khi nhận thấy họ vẫn đang chờ câu trả lời của nàng.

Lắc đầu, bà lão Joan quăng đồng thảo mộc bà đang trộn và bắt đầu một cái mới.

Hethe rón rén xuống đại sảnh, gần như cảm nhận đường đi trong bóng tối. Mặt trời vẫn chưa mọc, mặc dù chàng đã ngó thấy cái vệt màu hồng cam phía chân trời từ cửa sổ của căn phòng bé tẹo, lạnh ngắt chàng đã được phân. Thật không phải là một đêm thoải mái. Chàng đã tránh thật xa cái giường để tránh lũ bọ chết và một lần nữa ngủ co quắp trên chiếc ghế gãy cạnh cái lò sưởi lạnh ngắt. Mặc dù vậy, nó còn tốt hơn việc ngủ trong căn phòng mà cô dâu của chàng đã đầu độc bằng cỏ hôi và đồng hoa hoét ấy. Lạy Chúa, chỉ ý nghĩ bây giờ phải quay lại đó cũng khiến chàng nhăn mặt. Nhưng có việc cần phải được tiến hành. Ngài Templetun đã đi nghỉ ngay lập tức sau khi ông và những người khác đưa chàng vào giường cô dâu. Ít nhất, ông già cũng đã không ở dưới nhà khi Hethe đi xuống tìm phu nhân Shambleau và cô hầu gái của vợ chàng. Templetun hình như cũng xoay sở ngủ qua luôn sự náo động sau nghi thức đêm tân hôn. Trong trường hợp đó, ông già không biết một chút gì về việc xảy ra tối hôm qua và Hethe hi vọng có thể giữ ông tiếp tục như thế. Điều đó có nghĩa là vị cố vấn của nhà vua sẽ tiến tới và yêu cầu bằng chứng của việc hợp thức hoá cuộc hôn nhân này, Hethe sẽ cung cấp nó. Chàng nghi ngờ cô dâu của chàng ở trong tình trạng có thể làm việc đó. Sau tất cả mọi việc, nàng đã có một đêm vất vả.

Chắc chắn chàng sẽ phải trả một cái giá cắt cổ nếu vị cố vấn của nhà vua không được cung cấp bằng chứng và Hethe thì đã trở nên một cách tệ hại rồi. Vì vậy, khi vệt sáng đầu tiên nhô lên phía chân trời, chàng xé một mảnh vải lanh đặt trên chiếc ga trải giường, cách xa nơi mà lũ bọ chết dạo chơi hết mức có thể, rồi

mạnh nó, sau đó buộc nó quanh mặt để che mũi và miệng. Sau đó, chàng rạch một vết nhỏ trên cánh tay, bôi máu lên giữa chiếc ga trải giường, và kéo nó ra khỏi giường chàng. Giờ đây chàng rón rén đi xuống đại sảnh của lâu đài Tiernay, tiến đến phòng của vợ chàng. Chàng nên rũ nó mạnh hơn, chàng nhận ra khi một cơn ngứa đột ngột nhói lên phía dưới cánh tay chàng, ngay nơi mà tấm ga trải giường được cuốn lại. Tấm ga vẫn bị lỗ bọ chét tung hoành.

Đẩy nhanh tốc độ một chút, chàng nhẹ nhõm khi cảm thấy bức tường dẫn đến một cánh cửa khác. Dừng lại một chút, chàng hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ mở cửa và chuồn vào phòng. Trong khi cái hành lang không của sổ vẫn còn tối thui, mặt trời đã mọc lên nhanh chóng trong suốt cuộc hành trình chậm chạp của Hethe và phòng ngủ của vợ chàng đã ngập trong cái ánh sáng vàng cam rực rỡ. Miễn cưỡng tiến một bước ra xa khỏi cánh cửa, Hethe ngó vào chiếc giường và người phụ nữ đang ngủ trong đó. Ánh sáng không thực sự ca ngợi tình trạng hiện tại của nàng. Nó chỉ làm nổi bật những vết đỏ dầy, sưng tấy che phủ làn da đã một thời không tì vết của nàng.

Cảm giác tội lỗi tràn qua Hethe. Chàng thật sự không muốn chuyện xảy ra như thế này. Chàng đã mất bình tĩnh và hành động cẩu thả, thậm chí còn không thêm suy nghĩ trước khi đổ những chai dầu và những thứ tượng tự vào bồn tắm cùng với nàng. Chàng biết nhiều hơn thế. Hành động một cách thiếu suy nghĩ có thể gây ra nguy hiểm khủng khiếp. Nó thường khiến đàn ông bị giết, và hình như khiến phụ nữ bị phát ban.

Chàng đang cau mặt trước thực tế đó thì tiếng gõ cửa vang lên, khiến chàng giật mình. Thành linh quay đầu lại, chàng bắt đầu hướng về phía cửa chỉ để dừng lại ở nửa đường. Chàng khó có thể trả lời trong tình trạng như thế này. Chàng với tay, kéo tấm vải lạnh ra khỏi mặt, quắc mắt và chuồn tới gần cửa khi cái mùi hôi thối đó sộc vào chàng. Cố gắng không nôn ọe, chàng thả tấm ga trải giường để kéo áo qua khỏi đầu, sau đó thả nó sang một bên. Nhặt lại tấm ga trải giường, chàng đứng sao cho chặn hết tầm nhìn từ cánh cửa và mở hé nó chỉ để quăng tấm ga trải giường ra cho bất cứ ai đã gõ cửa.

“Đấy. Đi đi. Chúng tôi vẫn đang ngủ,” chàng rít lên, và sau cái nhìn trần tục của vị linh mục, vẻ mặt giật mình của Templetun, và vẻ bị sốc của phu nhân Shambleau, chàng kéo cánh cửa đóng lại.

“Chuyện gì thế?” Câu hỏi ngái ngủ phát ra từ chiếc giường kéo cái nhìn của Hethe lại, và chàng quay lại, thở hắt ra trước cô dâu của mình. Oh... ánh sáng này thực sự không làm nàng hãnh diện tí nào cả. Không, thưa ngài. Nàng lúc này đang ngồi dậy, kéo tấm chăn bằng vải lạnh lên ngực và nheo đôi mắt sưng phồng, đỏ ngầu vào chàng. Có vẻ chắc chắn rằng nàng chẳng nhìn thấy cái gì cả. Điều đó có vẻ là hay nhất, vì nếu nàng có thể nhìn nàng lúc này trông ra sao... Well, nàng có thể hét tốc cả mái nhà ấy chứ.

“Không có gì. Ngủ tiếp đi,” Chàng thì thầm với giọng khàn khàn, sau đó quay lại, giật cánh cửa mở bung ra và chuồn ra ngoài. Ngài Templetun, phu nhân Shambleau và vị linh mục đã đi xuống hành lang hướng về đại sảnh, mang theo tấm ga trải giường với họ. Dường như họ đều hài lòng, chàng nhẹ nhõm nhận ra. Ít nhất, ngài Templetun và vị linh mục hài lòng. Phu nhân Shambleau đã liếc lại qua vai khi bà thấy cánh cửa lại mở ra và dò xét Hethe đầy ngờ vực.

“Ngài đang làm gì đấy?” Giọng Helen cũng đầy ngờ vực vang lên phía sau chàng. Vẻ ngái ngủ đã hoàn toàn biến mất khi nàng nhận ra giọng nói của chồng mình.

Thở dài, Hethe từ từ đóng cánh cửa và bắt đầu quay lại phía giường, chỉ để dừng lại bởi mùi hôi thối. Nhặt tấm vải lạnh chàng đã dùng để lọc mùi hôi từ sàn nhà, chàng nhanh chóng buộc nó lại xung quanh mặt, sau đó cũng hết sức nhanh chóng chộp lấy cái áo và mặc vào. Chàng tiến một bước nữa về phía chiếc giường nhưng lại dừng lại lần nữa. Hình như mặt nạ của chàng chỉ có hiệu quả từ xa.

“Ai ở ngoài cửa đấy?”

“Là ngài Templetun, dì nàng và linh mục,” Hethe miễn cưỡng trả lời.

“Ngài quăng cái gì vào họ vậy?” Nàng hỏi, lườm chàng dữ dội hơn, thẳng ngay chính diện. Mắt nàng sưng phù lên nhìn như đang díp tịt lại, và chàng tự hỏi nàng nhìn thấy được bao nhiêu, nếu nàng có thể nhìn thấy được.

“Cái ga trải giường có dính máu,” chàng nhẹ nhàng giải thích. “Tôi nhận thấy rằng họ sẽ muốn thấy nó vào sáng nay, vì vậy tôi lên vào đây để đưa nó cho họ,” chàng tuyên bố. Chàng đợi một lời khen từ nàng về sự chu đáo của chàng, nhưng chàng đáng lẽ phải hiểu biết hơn.

“Ngài đã làm gì?” Nàng phóng ra khỏi giường, vòng qua nó, nhảy bổ vào chàng chỉ trong nháy mắt, hình như quá điên tiết để nhớ rằng nàng chẳng hề có một mảnh vải che thân nào cả. Thật không may, nó không phải là một cảnh tượng đẹp để gì. Lạy Chúa, chàng chưa bao giờ nhìn thấy một làn da nào lốm đốm như thế, chàng nghĩ khi lùi lại, không phải vì sợ một cuộc tấn công thân thể, mà để tránh cuộc tấn công bởi mùi hương dữ dội của nàng.

“Tôi muốn cứu em khỏi phải xấu hổ,” chàng nói một cách nhanh chóng, chân di chuyển còn nhanh hơn cả miệng khi chàng trườn về phía cửa ra vào.

“Cứu tôi khỏi phải xấu hổ?” Nàng quát lên, nàng ngấp ngừng tiến lên một chút – còn hơn cả sự nhẹ nhõm của chàng. “Việc ngài làm đã bẫy tôi vào cuộc hôn nhân này! Họ sẽ không huỷ bỏ nó nếu họ nghĩ rằng nó đã được hợp thức hoá.”

Hethe cảm thấy chàng như hoá đá. Chàng đã nghi ngờ rằng đây chính là mục đích đằng sau hành động của cô dâu của chàng đêm qua, nhưng nghi ngờ và biết chắc là hai vấn đề hoàn toàn khác. Niềm kiêu hãnh của người đàn ông có thể chỉ chấp nhận nhiều như thế thôi.

Buộc mình phải bình tĩnh, chàng cố gắng để nói lý lẽ với nàng. “Chúng ta đều bị mắc bẫy vào khoảnh khắc nhà vua quyết định chúng ta nên cưới nhau. Tất cả những gì tôi đã làm là...”

“Chúng ta?” Đầu nàng ngẩng lên, và nàng cười cụt ngủn. “Cứ như thể ngài không hài lòng vì việc này vậy! Ha! Ngài nhận được Tiernay, một sự sản giàu có, thịnh vượng!”

Mắt Hethe hẹp lại, chàng nổi giận một cách nhanh chóng. “Phải”, chàng đồng ý. “Tôi nhận được Tiernay. Thật không may, nó đi kèm với cô! Một cô ả mình nổi đầy phát ban, bần thủ, hôi hám, kẻ không có nổi trí khôn để biết khi nào thì nên biết ơn.”

Một tiếng thở hổn hển sững sờ buột ra khỏi miệng nàng, miệng nàng mở ra rồi đóng lại giống như con cá vậy. Nàng ngậm miệng lại một giây sau đó, và chàng có thể thấy nàng đang định thối ra một hoặc hai lời mết thị đáp trả chàng, nhưng chàng đã đón đầu nàng bằng cách thêm vào, “Và nếu em đang cố gắng quyến rũ tôi vào giường, em sẽ làm tốt hơn nếu mặc thêm quần áo. Tôi sợ rằng ánh sáng này chẳng giúp gì được cho em đâu.”

Vợ chàng liếc xuống mình, mắt mở to khi nàng nhận ra nàng đã đứng đó, trần như nhộng như ngày nàng được sinh ra. Sau đó, nàng kêu ré lên, chạy lại giường. Hethe chớp lấy cơ hội để rời khỏi chiến trường, nhanh chóng chuồn ra khỏi phòng và kéo cánh cửa đóng sầm lại. Chàng khá chắc rằng chàng đã thắng lượt này, nhưng nó chỉ cho chàng một chút niềm vui. Chàng không cảm thấy rằng chàng đã thực sự chiến đấu công bằng, khi chàng đã lòi chứng phát ban của nàng ra châm chọc.

Và chàng cũng đã không hoàn toàn trung thực. Trong khi chứng phát ban đã làm giảm đi phần nào vẻ ngoài của nàng, nó đã không dấu đi các đường cong khiêu gợi của nàng, hoặc bộ ngực vênh cao của nàng. Quả là đồ ngu nếu chàng không háo hức một chút nào. Nếu không phải vì mùi hôi của nàng, dù phát ban hay không, chàng sẽ rất bị cám dỗ để quay trở lại biến cuộc hợp thức hoá giả vờ kia thành thật.

Khỉ thật! Một cuộc chiến thật sự còn dễ hơn nhiều cái cuộc chiến dữ dội giữa chàng và cô dâu của chàng. Ít nhất trong cuộc chiến thật sự chàng sẽ không nhức nhối muốn làm tình với kẻ thù.

10. Chương 10

“Cháu đang làm gì thế?”

Helen thẳng người dậy, thôi không lục lọi cái rương của nàng khi tiếng kêu hoảng hốt ở cửa cất lên. Quay lại để nhìn thấy dì nàng lao nhanh vào phòng và đóng cánh cửa lại đằng sau bà, Helen gật đầu chào dì nàng, rồi quay lại tiếp tục tìm kiếm.

“Cháu đang tìm một cái áo,” nàng giải thích. “Một cái áo cũ thôi. Cái mà cháu sẽ không ngại phải vứt đi nếu mùi hôi không giặt sạch được... Ha ha!” Nàng đứng thẳng lên, cái áo thích hợp nằm gọn trong tay.

“Oh, không Helen. Cháu không thể đi xuống nhà như thế này,” Nell phản đối, lấy tay che mũi khi bà hấp tấp đến bên cạnh cô cháu gái và cố thuyết phục nàng dừng bước. “Cháu nên ở yên đây một thời gian. Để mấy vệt phát ban của cháu có cơ hội lành lại, nếu đi...” bà ngừng nói giữa chừng, quay đầu ra xa và hóp lấy một ngụm không khí trong lành. “Chúa ơi!”

Cố gắng để không bị xúc phạm bởi phản ứng của dì nàng, Helen nhún vai trước dì nàng và giữ tung cái áo dài nàng đang cầm trong tay, cố gắng làm phẳng những nếp nhăn của nó vì bị cất ở trong giường. “Cháu phải nói chuyện với Templetun. Nói với ông ta rằng cuộc hôn nhân này chưa được hợp thức hoá, nó phải được huỷ bỏ.”

“Không.” Dì nàng chụp lấy cái áo, sau đó dùng nó để che lên mũi và miệng bà, bắt đầu giục Helen quay lại giường. Giọng bà như bị nghẹt lại khi bà nói, “Không, trong tình trạng hiện nay của cháu, Helen, Cháu không thể để ông ta gặp cháu như thế này. Ông ta sẽ biết ngay những gì cháu đã làm. Có lẽ nếu như ngày mai cháu... tốt hơn, rồi cháu sẽ gặp ông ta.”

“Nhưng –”

“Cháu có thực sự nghĩ rằng nhà vua sẽ hài lòng khi biết những gì chúng ta đang tiến hành ở đây không?” Tại sao, Chúa trên cao mới biết nhà vua sẽ làm gì nếu ngài nghe nói về cách cư xử của chúng ta. Ngài chắc chắn sẽ không chúc mừng cháu về ý tưởng này đâu. Ngài đã có đủ rắc rối với một đứa con trai không vâng lời; cháu có nghĩ là ngài sẽ hài lòng với một kẻ chư hầu không tuân lệnh không?”

“Không,” Helen miễn cưỡng đồng ý. Vai nàng rũ xuống, nàng ngừng kháng cự và đồng ý bị dẫn quay về giường. “Cháu sẽ chờ cho đến ngày mai. Nhưng chắc cháu sẽ không để cho Templetun rời khỏi đây trước khi cháu có thể nói với ông ấy điều này.”

“Dì cũng sẽ không,” Dì Nell hứa hẹn qua cái áo còn bịt chặt trên mặt bà. Bà dùng bàn tay còn tự do để kéo mạnh miếng vải lạnh phủ lên vai Helen. “Bây giờ, cháu phải nghỉ ngơi,” Bà ta ra lệnh, rồi rút lui nhanh chóng, vẫn còn che mũi và miệng bằng cái áo khi chạy ra khỏi phòng.

Thở dài sườn sượt đầy khủng khiếp, Helen nằm dài trên nệm và cố tình quên đi sự thật rằng mỗi một inch trên cơ thể nàng có vẻ như đang cầu xin nàng gãi nó. Tất cả là lỗi của hấn ta, dĩ nhiên. Kẻ đàn độn và vụng về ấy. Đồ con lừa. Con... Nàng từ bỏ việc nói xấu hấn với một tiếng thở dài. Đơn giản là không đủ từ dùng để mô tả gã đàn ông này. Ít nhất là không có đủ những từ diễn tả sự xấu xa của hấn.

Tâm trí nàng quay trở lại với trận cãi cọ vừa mới diễn ra của họ và những điều mà hấn ta nói. “cô ả hôi hám, bẩn thỉu, mình nổi đầy phát ban, kẻ không có nổi trí khôn để biết khi nào thì nên biết ơn.” Ha! Nàng phải biết ơn vì cái gì? Vì cưới hấn ta chăng? Ngài Hammer của Holden? Gã con hoang tàn bạo nhất miền bắc nước Anh. Gã đàn ông đã làm cho người của mình phải đến quy lụy Helen, cầu xin lòng nhân hậu của nàng?

Nhận thức mình đang gãi cánh tay, nàng ngừng lại và nhìn kỹ vào những vết đỏ phồng giộp xấu xí nổi trên da của nàng. Chúng trông thật đáng sợ. Nàng chắc phải trông lộn xộn lắm. Hoàn toàn khủng khiếp. Ý nghĩ này khiến mặt nàng tối sầm lại. Helen chưa bao giờ nghĩ mình kiêu ngạo, và nàng luôn cho rằng vẻ bề ngoài chẳng hề quan trọng tẹo nào, nhưng đúng vào lúc này, nàng cảm thấy thật khó chịu. Xấu xí, ngứa ngáy... và khổ sở. Có cái gì đó chảy xuống má nàng và nàng đưa tay lên để thấy những giọt nước mắt ở đó. Nàng đang khóc. Oh!, chúa ơi.

Nàng sụt sịt một cách đáng thương, rồi nhắm mắt vì mùi hương của chính nàng làm nàng khó chịu. Nàng buộc phải thở bằng miệng để tránh mùi hôi thối của mình một cách khổ sở suốt tối hôm qua và đã không ngủ được tí nào. Lúc đầu nàng cảm thấy bị tê liệt vì mùi hương này, nhưng sau một lúc, cái mùi này dường như đã thay đổi, khiến cho nàng hít vào một mùi hôi thối mới theo từng hơi thở của nàng. Chỉ có một cách duy nhất để tránh nó là bọc nàng lại trong một núi chăn lông. Nhưng như vậy thì quá nóng, và chỉ làm chứng phát ban của nàng sưng tấy thêm, làm nàng phát điên lên vì ngứa ngáy. Không một tình trạng nào – dù nôn mửa hay bị phát ban khắp người – có thể dẫn nàng chìm vào giấc ngủ. Những vệt nắng đầu tiên từ từ ló lên từ phía chân trời trước khi Helen cuối cùng cũng bị giấc ngủ cuốn đi vì kiệt sức hoàn toàn.

Nàng đã bị đánh thức vài phút sau đó bởi kẻ ngu ngốc mà nàng kết hôn ngày hôm trước, gã hề đó, kẻ đã xúc phạm gọi nàng là bẩn thỉu và hôi thối. Những giọt nước mắt của nàng bắt đầu tuôn xối xả như mưa, và Helen khịt mũi một lần nữa, nhưng lúc này không phải do ảnh hưởng của khứu giác. Mũi nàng bị nghẹt vì khóc. Sau tất cả mọi thứ, đó cũng là một điều tốt, nàng đau khổ nghĩ, rồi khóc cho tới khi ngủ thiếp đi.

“Nó là một sự sản lớn hơn tôi nghĩ.”

Hethe dứt cái nhìn của chàng khỏi khu đất họ vừa cười qua để liếc phụ tá thứ nhất của chàng. “Phải,” William đồng ý lặng lẽ. Họ vừa quay trở về sau khi khảo sát tình hình chung của sự sản Tiernay. Họ không có ý đi qua cả vùng đất này, nhưng có đi qua những vùng đất có giá trị của thái ấp. Tiểu thư Helen là một nhà quản lý giỏi, nàng biết những gì nàng có xung quanh và có vẻ nàng đang làm một công việc tuyệt vời. Cái nhìn của Hethe lướt qua Boswell, người phụ việc của tiểu thư Helen, cậu ta đã tham gia để hướng dẫn họ trong chuyến đi khảo sát này. Người đàn ông này đã tự chứng minh mình vô cùng thành thạo trong công việc. Cậu ta quá lễ phép trong suốt chuyến khảo sát này nhưng sự phẫn uất và ghét bỏ của cậu ta cũng được trưng bày. Cũng như sự phẫn uất và ghét bỏ của hầu hết những nông nô mà họ đã giao tiếp ngày hôm đó. Phải thừa nhận là có vài sự ghét bỏ như vậy. Trong khi tiểu thư Helen đưa chàng tới mọi căn nhà có trẻ con trong đó, và trong khi những người mà chàng đã gặp cùng nàng thì im lặng và không công khai đối kháng, Boswell dường như cố tình hướng họ đến khu vực có đa số người dân Tiernay sinh sống. Và vài người trong số những người họ gặp đã lộ rõ vẻ căm ghét và không thân thiện.

Sự ngờ vực rõ ràng và công khai của những thần dân mới nhất của Hethe làm chàng bối rối lo âu một chút. Chàng thường dành phần lớn thời gian với những binh lính của chàng trên chiến trường, và bọn họ đều trung thành và lễ phép với chàng. Không chỉ vậy, họ cũng thích chàng. Hethe không thể hiểu được, và chàng cũng không quan tâm sự thù oán này có nhằm thẳng vào chàng không. Chàng muốn đổ lỗi cho Helen về việc này, nhưng vì sự có mặt của nàng hôm đã ngoại đường như đã ngăn chặn cách cư xử này, chàng không biết phải nghĩ gì nữa.

“Sáng nay ngài dậy muộn.” Có một chút trêu chọc trong lời bình luận của bạn chàng, và Hethe gần như nghiêng răng ken két. Không phải chàng tức giận với người phụ tá thứ nhất của mình; mà là vì những suy nghĩ về đêm hôm trước - đêm tân hôn của chàng - làm chàng muốn đập tan một cái gì đó. Chúa ơi! Thật là một thất bại thảm hại.

Nó bắt đầu không hề tồi tệ chút nào. Chàng nhớ lại một cách sống động thân hình mềm mại của vợ chàng ở bên dưới, đôi môi nàng hé mở dưới môi chàng như một bông hoa dưới ánh mặt trời. Lưỡi của nàng vuốt ve chàng. Những tiếng rên rỉ của nàng và những tiếng thở dài. Cái cách mà nàng đã uốn cong vào chàng. Cái cách mà thân thể của chàng đáp lại sự nhiệt tình của nàng, trở nên cứng lại và đòi hỏi.

Thật không may, chàng cũng nhớ lại một cách sống động mùi hương của nàng khi cái chăn lông bị đẩy sang một bên, và việc nôn hết bữa tối của chàng ra ngoài cửa sổ sau khi bắt nàng vào trong bồn tắm đổ đầy nước hoa đó. Mẹ kiếp, một kí ức khiến chàng ham muốn nàng, một kí ức khác khiến chàng muốn bóp cổ nàng.

Nhưng những ký ức về cách nàng đáp trả sự đụng chạm của chàng khiến chàng hy vọng. Chàng chắc chắn rằng nếu không phải vì mùi hương kinh dị của nàng ảnh hưởng đến họ, thì chàng đã hợp thức hoá cuộc hôn nhân tối qua - với niềm hạnh phúc của tiểu thư Helen. Nàng chắc chắn đã rên rỉ, thở dài và đã uốn cong và rùng mình bên dưới chàng như một thiếu nữ sẵn sàng. Cho đến khi trò bịp bợm của nàng đã kéo cả hai người ra khỏi sự say mê của họ.

“Một đêm dài không ngủ?” William đang cất lời trêu ghẹo, làm cho Hethe nhận thấy rằng chàng đã không trả lời lời bình luận trước đó.

“Nó là đêm tân hôn của tôi mà,” chàng chỉ ra, có một chút gì không thoải mái về sự không thành thật của lời ngụ ý đó. “Người ta không ngủ nhiều vào đêm tân hôn của mình.”

“Không.” Cậu ta cười toe toét, rồi lắc đầu và thở dài. “Tôi phải thừa nhận là tôi ghen tị với anh. Nàng là một người phụ nữ xinh đẹp.”

“Phải. Nàng xinh đẹp.”

“Và nàng có một giọng nói ngọt ngào. Tôi nhận thấy thật khó mà tin rằng nàng lại là bạo chúa Tiernay.”

“Tôi không tin,” Hethe thì thầm chân thật, sau đó cau mày áp đảo bạn chàng. “Ý tôi là, tôi không tự tin cho lắm,” chàng nói dối để che lấp đi bất cứ điều gì có vẻ bất ổn đối với cuộc hôn nhân của mình. Nhiều hơn cả nhẹ nhõm, nhóm của họ rời khu rừng sau đó và bắt đầu băng ngang qua vùng đất trống bao quanh lâu đài.

Hethe ngay lập tức thúc ngựa chạy nước kiệu, khoan khoái với lý do này để tránh những câu hỏi của bạn chàng.

Helen vui mừng thấy đại sảnh khá vắng khi nàng xuống cầu thang. Nàng hy vọng nó sẽ như thế, vì đã là cuối buổi sáng và bây giờ hãy còn sớm trước khi mọi người tụ họp lại để dùng bữa trưa. Yên nào, theo cái cách nàng may mắn gần đây, nàng sẽ không hề ngạc nhiên nếu thấy căn phòng lúc nhúc người. Có đúng nửa tá người hầu đang đi qua lại, tuy nhiên mỗi người đều đang chăm chú vào công việc của mình.

Helen đến để tìm đồ ăn. Nàng đã không ăn nhiều vào buổi lễ đám cưới đêm hôm trước, sau đó nàng đã khóc thầm cho đến khi ngủ thiếp đi vào sáng hôm nay thay cho bữa ăn sáng của nàng, do đó khi thức dậy cách đây vài phút, nàng đói chết đi được. Nàng mặc quần áo, chải tóc và đi xuống dưới truy lùng đồ ăn thức uống với hy vọng có cái gì đó để ăn uống được, sau đó lên đi ra trước khi đại sảnh bắt đầu đông người.

Với suy nghĩ này trong đầu, Helen đi đến người phục vụ gần nhất, vẫn nhớ khi người đàn bà này liếc lên nhìn thấy nàng và nhanh chóng mỉm cười. Rất là nhanh. Về mặt bà ta nhanh chóng được thay thế bằng một nỗi kinh hoàng khi Helen đi đến gần hơn và mùi hôi thối rõ ràng toả ra từ nàng.

Thì thầm khá liều mạng nàng muốn tìm gặp Ducky, người phục vụ lao nhanh ra và vội vã hướng về phía nhà bếp. Bà ta được tất cả những người phục vụ khác nhanh chóng bám đuôi khi mùi hôi thối bao quanh Helen bắt đầu từ từ lan ra khắp phòng. Không một ai muốn ở gần nàng. Cố gắng tự nhủ rằng bản thân mình không có mùi này, Helen đi tới ngồi ở bàn ăn với một tiếng thở dài. Bọn họ đã ăn xong rồi, dĩ nhiên. Không còn lấy một mẩu bánh mì, một chút pho mát hay một cốc rượu mật ong nào để cho nàng ăn trong khi chờ đợi. Không quá lâu, dường như, trước khi tiếng động của cánh cửa nhà bếp mở ra thu hút sự chú ý của Helen làm nàng quên đi cơn đói đang hành hạ.

Liếc nhanh qua vai, nàng nhìn thấy Ducky thận trọng đến gần, và nàng đứng lên chào cô ta. Cô hầu gái dừng lại cách nàng vài bước, mũi cô ta chun lại rất nhanh trước khi cô có thể kiểm soát bản thân và cố gắng nở một nụ cười.

“Chào buổi sáng, thưa tiểu thư.” Ducky bắt đầu nói rồi cắn môi.

“Dì của tiểu thư nói rằng tiểu thư sẽ không xuống đây ngày hôm nay. Bà ấy dường như nghĩ rằng sẽ là tốt nhất nếu như tiểu thư nghỉ luôn trên phòng cho tới khi điều tồi tệ này...” Cô ra hiệu mập mờ về phía Helen, một cử chỉ có thể ám chỉ tới mùi hôi của nàng hay tới chứng phát ban tấy đỏ đang phủ khắp làn da nàng trắng ngần như ngọc trai của nàng. “Cho đến khi nó qua đi.”

“Tôi biết, nhưng thức dậy tôi đói lắm. Tôi đến đây để tìm thức ăn.”

“Ồ. Tất nhiên. Vậy thì, em có thể mang cái gì đó lên phòng cho tiểu thư dùng và –”

“Không cần thiết phải như vậy, Ducky. Tôi thích ăn ở đây hơn. Ít phiền phức hơn cho em.” cô hầu gái trông có vẻ lưỡng lự với ý định của nàng, Helen thở dài “Tôi phát ốm đến chết mất thôi nếu cứ phải ngồi chết dí trong phòng của mình. Bây giờ không có ai ở chung quanh đây. Nếu ăn nhanh, tôi có thể quay trở lên lầu trước khi có bất kỳ ai đến.”

“Nhưng Dì của tiểu thư...”

“Dì tôi đâu?” Helen sốt ruột ngắt ngang.

“Bà ấy đi xuống làng. Lucy sinh em bé và –”

“Lucy sinh em bé hả? Oh! Tôi sẽ đến thăm cô ấy ngay!” Nỗi vui mừng của Helen bắt ngờ tan biến đi dưới cái nhìn khó chịu của cô hầu gái thay cho nỗi phiền muộn. “Oh. Không, em nghĩ rằng đây không phải là một ý hay, phải không tiểu thư. Tại sao tiểu thư không chịu ngồi xuống đây, và để em mang một cái gì đến cho tiểu thư dùng bữa, thưa tiểu thư.” Ducky nói nhỏ. Cô rõ ràng đã động lòng thương, không nỡ bắt buộc cô chủ mình quay trở về phòng và nhìn Helen với một ánh mắt tỏ ra thương xót.

Gật đầu đầy thất vọng, Helen ngồi xuống trên băng ghế ở bàn ăn và thở dài sườn sượt trong khi cô hầu gái vội vã đi thực hiện những lời hứa hẹn.

Niềm khuây khỏa của Hethe về việc quay trở lại lâu đài Tiernay chỉ tồn tại trong khoảng khắc ngắn ngủi. Chỉ cần đứng hai bước chân tiến vào bên trong lâu đài chàng đã ngửi thấy cái mùi dễ sợ nhất trên đời ấy. Ngay lập tức chàng biết rằng cô vợ chàng đang có mặt ở đâu đó quanh đây. Yên nào, phải mất vài phút chàng mới nhận ra nàng đang ngồi ở bàn ăn. Hầu như, chàng nghĩ rằng, chàng không thể tưởng tượng nổi cái mùi hôi thối của nàng có thể bay xa đến như vậy. Nàng chắc phải chỉ vừa mới xuống dưới nhà thôi, mang theo mùi hôi thối lan trong không khí theo sau nàng, chàng nghĩ như thế. Chàng nhìn theo dáng cô độc một mình của nàng với một cái nhìn chán nản.

“Chúa ơi, mùi gì kinh thế?” William kêu lên, bước ngay sau ông chủ của mình.

Hethe tức khắc quay lại đối diện với cậu ta và những người đã đồng hành cùng chàng trong chuyến khảo sát. Bọn họ hăm hở mong đợi để được uống rượu cho thỏa thích. “Cậu và những người khác đi xuống quán rượu trong làng uống đi, William,” Chàng ra lệnh dứt khoát. “Tôi sẽ đến ngay.”

Chàng do dự một lúc, nhún vai và quay lại xua những người đàn ông ra khỏi lâu đài.

Hethe chờ cho đến khi cánh cửa đóng lại đằng sau, rồi thận trọng tiến về phía cô vợ của chàng. Chàng nhận thấy chàng chỉ có thể xoay sở để đến gần nàng trong vòng không quá mười bước chân trước khi cái mùi thối này hoàn toàn không thể kham nổi. Ngồi trên băng ghế cách xa nàng một chút, chàng quay lại nhìn nàng trừng trừng. Chàng quả quyết nàng có quan tâm đến sự có mặt của chàng ở đó, nhưng nàng không hề lộ vẻ băn khoăn, lo lắng, chú tâm về chàng, thậm chí còn không thèm nhìn về phía chàng.

Nàng đang đưa đẩy miếng thịt và pho mát quanh cái đĩa của nàng, trông cực kỳ khổ sở. Hethe cảm thấy trái tim mình có phần dịu đi một chút bởi những gì mà nàng đang phải chịu đựng. Nàng đã không thể vượt qua được chính bản thân mình. Hơn nữa, chàng cũng có cảm giác tội lỗi vì chàng phải chịu trách nhiệm về tình trạng tồi tệ của nàng. Phải, chàng cũng nhớ, nàng đã tự chuốc họa vào thân với cây cỏ hôi đáng ghét đó.

“Thức ăn của em không ngon ư?” Chàng hỏi. Với một lời mở đầu đầy cởi mở, câu nói của chàng có vẻ đầy dò hỏi, nhưng nó làm nàng phải ngẩng đầu lên để nhìn chàng. Hethe gần như cau mày lộ vẻ xót xa với một tiếng thở dài. Gương mặt nàng xanh xao tiêu tụy, quầng mắt thâm đen cùng với những vết phát ban đáng nguyên rủa trên làn da trinh nguyên của nàng. Tóc nàng được chải ra phía sau trông hơi giống kiểu chim ưng.

“Không.”

“Thế sao em không ăn? Nếu thức ăn không hợp khẩu vị, em phải cho nhà bếp biết chứ.” Nàng buông một tiếng thở dài trước câu nói đó. “Thức ăn chẳng sao cả, đó là do tại tôi thôi.”

“Tại em ư?”

“Tôi không thể ngửi được bất cứ mùi vị gì, vì thế không thể thưởng thức được những món ăn.” nàng nhẹ nhàng giải thích.

Hethe nhăn nhó. Chàng có thể hoàn toàn hiểu rõ điều đó. Cái mùi hôi thối này chắc chắn đã làm tiêu tan sự ngon miệng của chàng khi chàng quay trở về từ chuyến đi khảo sát. Đáng tiếc là chàng không thể làm gì để khắc phục sự phiền toái này, nên chàng nỗ lực tìm cách gì đó để thay đổi chủ đề. Thành linh chàng nhận ra nàng đang mặc cái áo chết tiệt xấu xí nhất mà chàng đã từng nhìn thấy. Không những xấu xí, nó còn bạc màu, tả tơi và thậm chí là quá nhỏ. Chàng cau mày, nhìn kỹ vào chiếc áo. “Nàng đang mặc cái quái gì vậy?”

Khi nghe những lời của ông chồng nàng, Helen liếc nhìn xuống mình với vẻ không quan tâm lắm. “Cái áo.”

“Tốt, Tôi có thể nhìn thấy. Nhưng tại sao nàng không mặc một cái gì đó cho phù hợp hơn với một quý cô? Nàng phải có những cái áo khác đẹp hơn là cái này. Tôi đã nhìn thấy nàng mặc ít nhất hai trong số chúng.”

“Chúng là những cái áo đẹp của tôi,” nàng giải thích kiên nhẫn. “Tôi nghĩ tôi sẽ để dành chúng...” Nàng ngừng lại bất ngờ khi một người phục vụ thành linh xuất hiện ở bàn ăn với một cái ly và một bình rượu. Cô

hầu gái đặt chiếc ly trước mặt Ngài Holden và rót rượu vào trong đó, rồi ngáp ngừng, cái nhìn chăm chăm của cô ta ném về Helen một cách miễn cưỡng. “Cô có muốn dùng thêm chút rượu không, thưa tiểu thư?”

Rõ ràng cô gái này hy vọng Helen nói không và Helen gần như nói tiếng không đó với lòng trắc ẩn, nhưng nàng nhận ra nàng khát khùng khiếp và nhanh chóng uống hết ly rượu mật ong mà Ducky đã mang đến cùng với bữa ăn của nàng. Nhấn mặt về đây xin lỗi, nàng đẩy cái ly của mình ra xa dọc theo bàn ăn như một câu trả lời

Cô hầu gái cắn chặt môi tỏ vẻ không vui, sau đó đứng thẳng vai như một chiến binh sắp lâm trận, hít sâu một hơi rồi giữ nó, và đi nhanh về phía trước. Cô rót đầy ly với tốc độ hơn là cẩn thận, làm tràn nhiều ra bàn trong sự vội vã. Với một nỗ lực như để chuộc lỗi của mình mà Helen nghĩ là như vậy, cô hầu gái đẩy lui ly rượu nửa chừng về phía cô chủ trước khi cô xoay người phóng nhanh ra ngoài. Thở hổn hển khi cô giải thoát chỗ không khí mà cô đang giữ là điều hoàn toàn dễ hiểu trong sự yên lặng của căn phòng khi cô ấy lao nhanh về phía nhà bếp, hít vào một lượng lớn không khí như thể bù lại phần nào sự ngột thở.

Helen thở dài, nàng nhìn lướt tới Hammer. Người đàn ông này đang nhìn chăm chăm phía sau cô hầu gái, và ngay cả khi nàng nhìn, sự ngạc nhiên khiến miệng chàng cong lên. Trông cười nổi lên bên trong chàng, cho đến khi chàng bắt gặp cái nhìn giận dữ của nàng. Chàng nghiêm nét mặt ngay tức thì. “Hmmm,” chàng hắng giọng và làm ra vẻ nhấn mặt với một sự cố gắng hết sức rõ ràng để làm tan biến đi nỗi ao ước được cười phá lên. Chàng biết chắc rằng nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng, hay cho phép chàng lên giường với nàng, nếu chàng cười. Chàng sẽ may mắn nếu nàng..

“Vâng, Well.. vậy thì chúng ta sẽ phải may thêm cho nàng vài bộ quần áo nữa,” chàng thông báo, đánh lạc hướng cơn tức giận của nàng. Sự hài hước của chàng cũng chứa đựng trong đó, cái nhìn chăm chăm của chàng lướt qua khắp người nàng một lần nữa. “Tôi cũng không muốn nàng để kiểu tóc như vậy. Tôi thích chúng được xoã xuống hơn. Đừng bao giờ mặc cái áo như vậy nữa.”

Ngay lập tức Helen lùa tay vào mái tóc nàng. Nàng kéo hết chúng ra phía sau cột bằng một sợi da nhỏ mà Dicky đã mang đến. Sau tất cả mọi việc, nàng quá ư là mệt mỏi và kiệt sức để buộc tóc một cách cẩn thận. Bây giờ nàng buông tay xuống đầy cấu kính. Cứ như thể nàng quan tâm nếu chàng thấy nàng không hấp dẫn?”

“Ngày hôm nay tôi đã đi khảo sát sự sản của chúng ta.”

Helen liếc một cái sắc như dao. “Của chúng ta,” không phải “của tôi?” Những từ ngữ được lựa chọn làm nàng sững sốt, mọi thứ mà nàng sở hữu bây giờ là của hần ta theo luật pháp, hay sẽ là của hần một khi đám cưới đã được hợp thức hoá. Nàng nhớ nhanh lại ký ức của tối hôm qua. Trong một thoáng, nàng như quay trở lại giường với thân thể của chồng nàng áp xuống nàng, đôi môi chàng khiến nàng mê, bàn tay của chàng đang vuốt ve mơn trớn khắp người nàng. Nàng cảm thấy nụ hoa mình cương cứng lên. Hơi nóng như tự lại dưới dạ dày nàng trước kí ức này, và nàng đỏ mặt đầy ngượng ngập trước sự phản bội của cơ thể nàng. Quay lại, nàng nâng ly rượu lên để giấu đi phản ứng của nàng và hớp thật nhanh một ngụm.

“Tôi có cảm giác người của nàng không thích tôi lắm.”

Helen nuốt xuống với một cái nhấn mặt gần như là thích thú. Hần ta nói hần không được yêu thích lắm là có phần hơi nhẹ. Mọi người ở Tiernay đều sợ hãi và ghét hần ta với những lý do xác đáng. Những chủ trại ở quá gần ranh giới đất của hần ta đã bị đốt trụi những trại của họ. Những con bò cái đi lang thang trên phần đất của hần ta cũng bị bắt giữ. Và mọi người đều biết hần ta đối xử với những cư dân của hần như thế nào, nhất là kể từ khi vài người nông nô và người hầu ở Tiernay mà trước kia là người của Holden nhưng họ đã bỏ chạy đến đây để được che chở.

“Tôi trách nàng.”

Helen gần như phun rượu ra ngoài ngay khi nàng vừa mới nuốt. Cổ nuốt xuống cổ, nàng quay lại hoài nghi nhìn chàng chăm chú. “Tôi ư? Ngài trách tôi bởi vì những người ở xung quanh đây – bao gồm cả những người của ngài – đều sợ và xem thường ngài?”

“Người của tôi không sợ và xem thường tôi,” chàng cãi lại, rõ ràng cảm thấy bị lăng mạ.

Nàng cầu nhàu “Ngài có thể lừa gạt tôi, thưa ngài. Tôi nhận đủ những người của ngài, những người thỉnh cầu để xin việc làm.”

“Cái gì?” Chàng quay lại nhìn trần trời vào nàng. “Không một người nào của tôi ở đây cả.”

“Họ chắc chắn có. Tôi đã phải trả tiền để mua những người nông nô và—“

Nàng ngất ngang và đứng lên. Không còn hứng thú để nói với hắn những gì mà hắn ta đã biết rồi. Chỉ có Chúa mới biết, nàng đã góp phần tăng thêm vào mớ tài sản của hắn bằng cách mua những người hầu này, nếu không thì hắn đã hành hạ họ rồi.

“Nàng đi đâu?” Chàng quát lên, quay người trên băng ghế để nhìn nàng chăm chăm khi nàng tiến về phía cầu thang. “Tôi chưa nói hết chuyện với nàng.”

Helen quay lại ngay lập tức. Nàng có thể là một cô vợ dễ bảo khi có dịp cần đến, nàng nghĩ một cách dứt khoát, thích thú cái cách làm cho chàng tái nhợt đi và từ từ đổ lên rồi rút lui theo phương hướng của nàng. Tiếp tục về phía trước, nàng mở to đôi mắt một cách ngây thơ vô tội. “Tại sao, thưa ngài, tôi nghĩ ngài muốn nói chuyện tiếp với tôi ? Tôi đã sai ư?”

Che mũi, Ngài Holden liếc nhìn rút lui. Nàng có thể nhận thấy những suy nghĩ trong đầu hắn ta. Một chiến binh giỏi biết rõ khi nào nên tấn công khi nào nên lui binh. Cuộc thảo luận này tốt nhất nên giữ lại cho lần khác. Có lẽ trong một vài ngày tới hay một tuần, khi mà vợ chàng không quá bốc mùi như thế này, chàng lao nhanh về phía cửa lâu đài rồi bất ngờ quay lại. “Tôi sẽ tới quán rượu dưới làng để gặp người của tôi. Tôi muốn phòng lớn phải được thoáng khí khi tôi quay lại. Hãy lo liệu nó.”

Cánh cửa đóng sầm sau những từ cuối của hắn ta và Helen cười đầy chế giễu.

“Để rồi xem,” nàng thì thầm, hướng về phía cầu thang. Hắn ta có thể tự thấy nó khi hắn ta quay lại. Nàng sẽ đi về phòng của mình khóc thoả mái. Có lẽ nếu nàng khóc đủ nhiều và lâu, mũi nàng sẽ bị nghẹt một lần nữa và nàng sẽ không phải ngửi mùi hôi thối của nàng đủ lâu và có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn. Thở dài đầy thất vọng, Helen bắt đầu leo lên từng bậc cầu thang.

“Chúng ta nên ăn ở quán rượu. Tôi nhớ ngài nói thức ăn của buổi picnic được chuẩn bị ở đây rất ngon.”

Hethe nhìn lên khi nghe lời bình luận đáng ghét của William. Mặc dù, chàng không thể khiển trách cậu ta vì việc này được. Chàng nghĩ đến bữa ăn đã được đặt sẵn cho chàng tại cái quán này một cách không dễ chịu chút nào, món hầm vừa mặn vừa dai, thịt thì đen thui, và rượu thì bị pha loãng, dở hơn bất kì món ăn nào mà chàng đã ăn do đầu bếp của Helen nấu. William không bị thết đãi nhưng món dở tệ giống như những món mà chủ của cậu ta đã phải chịu đựng. Và thịt gà cũng không giống như thịt gà mà chàng đã dùng vào ngày khác cũng từ quán rượu này. Ah, Well, có lẽ họ đang chờ bổ sung thực phẩm... hay đại loại như thế. Thở dài, Hethe cương quyết nhai miếng thịt đen thui được mang đến. Thậm chí chàng cũng không tài nào đoán ra đây là loại thịt gì. Có lẽ là thịt bò; mà cũng có thể là thịt gà. Nó cháy đen và khô thành một thứ mà chàng không thể nói được.

Bà chủ quán rượu tiến về phía họ, đặt mạnh bình rượu được pha loãng hơn xuống bàn, dành hẳn những một phút để nhìn trừng trừng vào những vị khách của mình, rồi rút lui. Thế đấy, cô ấy cố gắng bước đi, nhưng thực sự là lạch bạch bước đi. Người phụ nữ này đang mang bầu, rõ ràng như thế, và mang bầu đã rất to rồi, Hethe ngạc nhiên khi thấy cô ta vẫn còn phục vụ bàn trong tình trạng nặng nề như thế. Chàng nhìn theo dáng đi lạch bạch của cô xuyên qua cửa nhà bếp, đôi mắt nhạy bén sắc sảo của chàng nhìn thấy một bà già đang chờ ở bên kia. Hethe ngừng nhai ngay lập tức, xúng người lại trên ghế.

Đó là mẹ phù thủy già gần như đã luộc chín chàng bằng nước chàng tắm vào cái ngày mà chàng đến. Oh Chúa ơi, mẹ yêu quái già nua đang theo dõi chàng, làm cuộc sống của chàng khổ nhọc, chàng chợt hiểu ra thất kinh hồn vía. Đầu tiên mẹ ta xuất hiện trong lâu đài, nhưng bây giờ lại ở đây—Và chàng đã không nghi ngờ một phút nào, mẹ ta đứng đằng sau tất cả những bữa ăn kinh khủng này.

Bất ngờ đứng dậy, chàng quẳng miếng thịt không ăn được xuống sàn nhà và đi một cách giận dữ về phía nhà bếp. Một sự im lặng bất ngờ bao trùm khắp phòng trước hành động này của chàng. Hethe lờ đi những cuộc truyện trò bị im lặng bất thành linh, tập trung tiến về phía cửa nhà bếp và mẹ phù thủy già đứng sau nó. Những người phụ nữ trong bếp bị đánh động bởi sự yên lặng trong phòng ăn, cả hai người họ đứng yên

như tê liệt bên trong bếp, túm tụm lại với nhau và thận trọng quan sát khi Hethe xuất hiện. Chàng dừng lại ngay bên trong phòng, cái nhìn chăm chăm của chàng di chuyển từ người đàn bà này sang người đàn bà khác. Người trẻ hơn trong hai người trông có vẻ khiếp sợ, đôi mắt cô mở to đầy vẻ kinh hoàng. Còn bà già rõ ràng trông dữ tợn và nhẫn nhục. Bà ta chuyển mình đứng trước người trẻ hơn như có ý bảo vệ.

“Bữa ăn không ổn ư, thưa Ngài?” Bà ta cả gan cười khẩy khi nói đến tước hiệu của chàng, Hethe nhận thấy, rất đối nghịch nhiên.

“Bà không sợ tôi à,” chàng nhận thấy đầy kinh ngạc. Mụ phù thủy xấu xí ngu ngốc này nên sợ chàng. Bất kỳ kẻ thường dân nào với bất kỳ ý nghĩa nào—đặc biệt là kẻ vừa mới phục vụ vị lãnh chúa của mình một bữa ăn không đạt tiêu chuẩn đòi hỏi nên khiếp sợ trước tâm trạng giận dữ của ông ta. Nhưng mụ phù thủy già này lại không hề sợ hãi.

“Tôi là một bà già,” Bà chỉ ra một nụ cười. “Điều xấu nhất là Ngài có thể làm là đánh và giết chết tôi, và Ngài thật sự sẽ lấy đi bao nhiêu năm cuộc sống của tôi?”

Hethe cứng người. “Tôi không bao giờ đánh hay giết những người già,” chàng cúi kính nói về đây khó chịu.

“Ngài có chắc không. Già Bets tám mươi tuổi vào cái ngày mà Ngài đã giết bà ta. Và Ngài cũng đã làm nhiều việc xấu xa tồi tệ hơn thế nữa. Ngài làm điều này đối với tôi quá dễ dàng, tôi đánh cược như thế.”

“Già Bets? Bà ta là người bất hạnh nào vậy? Và ai đã gieo vào đầu bà bằng những lời nói dối bẩn thỉu này” Hethe phần nộ hỏi.

Mụ phù thủy già hơi nghiêng đầu, nhìn chàng như suy xét, rồi người đàn bà trẻ hơn nói, giọng cô run run sợ hãi khi cô nói. “Ngài ấy nói đúng, mẹ ơi. Ngài chưa bao giờ đánh đập hay giết chết bất kỳ người hầu nào. Vì ngài luôn luôn có những gã khác làm điều đó cho ngài. Ngài chỉ ra lệnh thôi.” Trước khi Hethe có thể đáp trả những lời buộc tội xúc phạm đến như vậy, cánh cửa mở ra đằng sau chàng. Nhìn nhanh qua vai, chàng thấy William đang đứng ở đó, thái độ giận dữ. Cậu ta rõ ràng sẵn sàng ủng hộ chàng trong bất cứ tình thế cần thiết nào. Nhưng Hethe không cần bất cứ sự ủng hộ nào. Đây không phải là một cuộc chiến. Chàng chỉ đang nói chuyện với hai người đàn bà nói dối trong làng. Và chàng không muốn tình huống này vượt quá tầm kiểm soát mà chắc chắn nó sẽ vượt ra nếu như chàng lần đầu chứng kiến sự láo xược của hai người nông dân này. Chàng quay đi, rồi dừng lại, lấy ra một đồng xu rồi ném nó vào chân những kẻ buộc tội ông. “Trả cho bữa ăn của tôi.”

Sau đó, chàng dẫn William ra khỏi nhà bếp và sau đó là ra khỏi quán trọ.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Phụ tá thứ nhất của chàng hỏi ngay khi họ vừa ra bước ra bên ngoài quán rượu, cười lên ngựa để quay trở lại lâu đài.

“Không có gì,” Hethe thì thầm, nhưng tâm trí của chàng lại để cả vào những điều mà người đàn bà nọ đã nói khi nãy. Tất cả là nói dối. Trong cuộc đời của mình, chàng chưa bao giờ đánh đập hay giết chết, hay ra lệnh để đánh đập hay giết chết, một người hầu già hay nông nô nào cả. Hay một người trẻ. Nhưng cả hai người đàn bà này đều tin như vậy, bằng cả trái tim của họ. “Già Bets là ai?”

William liếc nhanh một cái nhìn sắc nhọn trước câu hỏi này. “Già Bets?” Cậu ta bối rối hỏi. “Tôi không...”

“Thôi bỏ đi,” Hethe ngắt ngang với một tiếng thở dài. Chàng sẽ tìm hiểu về người đàn bà này một mình. Chàng sẽ điều tra đến tận cùng sự việc này nếu như đó là điều cuối cùng chàng làm. Một kẻ nào đó đã gieo rắc những lời nói dối khủng khiếp về chàng.

Thảo nào tiểu thư Helen đã chống cự quá mãnh liệt việc là vợ của chàng. Trừ phi nàng đứng đằng sau sự vu cáo đó... chàng suy nghĩ về điều đó khi họ cưỡi ngựa trong im lặng quay về lâu đài. Chàng không thích những ý nghĩ này, nhưng giả thiết rằng nó có thể. Điều này giải thích tại sao những lời nói dối được dễ dàng chấp nhận bởi những người thuê đất của tiểu thư Helen như sự thật của Chúa vậy. Họ không mong tiểu thư của họ nói dối về một thứ như vậy. Yên nào, tại sao nàng ghét chàng đủ để gieo rắc những chuyện kinh tởm như vậy?

Chàng cũng sẽ đi đến tận cùng của sự việc này, chàng tự mình quả quyết. Nếu chàng có thể đến đủ gần để tra hỏi nàng. Nếu nàng có thêm bất cứ trò lừa bịp nào như cây cỏ hôi...

“Khi nào chúng ta sẽ quay lại chiến đấu. Tôi chắc bây giờ Henry đang cần chúng ta”

Hethe liếc nhìn người phụ tá thứ nhất của chàng. Chàng không hề ngạc nhiên trước câu hỏi của cậu ta. Chàng và William hiếm khi ở lâu một chỗ trong suốt 10 năm trở lại đây. Không còn nghi ngờ gì, cậu ta đang càng lúc càng bồn chồn, áy náy vô cùng, người của chàng chắc chắn cũng vậy.

Thật ra, Hethe cũng đang trở nên bồn chồn, mặc dù chàng biết nên đổ lỗi vào đâu: đó là cô vợ của chàng. Lòng khát khao của chàng về nàng thật rõ ràng và nhức nhối suốt từ đầu đến cuối bữa ăn sau hôn lễ, và sau đó ngay khi chàng ở trên giường với nàng... Hơi thở của nàng không làm chàng khó chịu tí nào, vì trước đó chàng đã tự mình tiêu thụ đồng tử, và chàng đã gần như chìm đắm trong đôi môi mềm mại của nàng. Nàng cũng đáp lại những nụ hôn của chàng, khiến những cảm xúc mạnh mẽ của chàng càng nóng bỏng hơn. Chàng như một cậu thanh niên hừng hực, miệng còn hơi sữa. Chàng vẫn có cảm nhận được sự khát khao đó.

Dĩ nhiên, nó đã chết, một cái chết thật bất ngờ ngay khi chàng kéo tấm chăn lông sang một bên và ngửi thấy mùi hơi tỏa ra từ nàng.

Lúc này cánh mũi chàng giật giật như thể nhớ lại về nó. Mẹ kiếp, nàng lấy đâu ra cái ý tưởng về cây cỏ hôi đó là một câu hỏi chàng muốn được trả lời. Đắm lầy, không còn nghi ngờ gì nữa.

“Hethe?”

Giật mình, thoát ra khỏi những suy nghĩ của mình một lần nữa, Hethe nhận thấy chàng đã không trả lời câu hỏi đầu tiên của người phụ tá thứ nhất của chàng. Khi nào họ sẽ quay lại chiến đấu? Sự thật, chàng không ngại phải rời khỏi đây ngay lập tức. Chàng đã chán ngấy cái cuộc chiến ngủ chung giường với vợ chàng rồi, và chỉ có mình Chúa trên cao mới biết tiếp theo nàng sẽ giở trò gì để ngăn chặn chàng. Có lẽ chàng nên đánh cuộc bằng cách đơn giản là trở lại chiến trường và cho tiểu thư Helen thời gian để quen với việc đã kết hôn với chàng. Có lẽ ngay khi Templetun thoát khỏi tình thế này, ngay khi sự việc đã được ổn định một lần nữa, nàng sẽ từ bỏ sự kháng cự lỗ bịch và sẵn sàng chấp nhận.

“Và có lẽ lợn sẽ biết bay,” chàng thì thầm chế nhạo.

“Chuyện gì vậy?” William hỏi.

Hethe lắc đầu. “Không có gì, tôi đang nghĩ chúng ta sẽ quay lại chiến đấu sớm thôi. Rất sớm. Thậm chí sáng mai.” Chàng thông báo dứt khoát. Thật ra không có gì giữ chàng ở lại đây.

11. Chương 11

“Hắn ta đã đi rồi!”

Helen buộc phải mở mắt khi dì nàng lao nhanh vào phòng, kéo mái tóc qua một bên, nàng từ từ ngồi dậy khi dì lao đến gần cái tủ, và bắt đầu lục lọi trong đó. Bối rối tràn ngập nàng, nàng hỏi giọng ngái ngủ, “Hả? Có chuyện gì vậy?”

“Chồng cháu đã đi khỏi đây. Richard de Lucy đã cho mời hắn ta đến dưới danh nghĩa của nhà vua. Bá tước của Leicester đã tiến đến tận cửa sông Deben ở Suffolk với những tên lính đánh thuê vùng Flemish (một vùng gồm các phần của 3 nước Bỉ, Pháp và Hà Lan). Bigod đã gia nhập với ông ta.” Bá tước của Norfolk?” Helen hỏi yếu ớt, bây giờ nàng đã bắt đầu tỉnh táo.”

“Phải. Họ dự định xâm chiếm và lật đổ con trai của Vua Henry. Holden được gọi đến để giúp đánh bại chúng.”

“Thật ư?”

“Phải, dậy đi! Chúng ta phải nhanh lên.”

“Nhanh lên để làm gì?” Helen hỏi, cảm thấy bối rối trở lại.

“Ngài Templetun cũng đã lên kế hoạch để rời đi,” Nell giải thích, đang cầm cái áo lên, kiểm tra nhanh, sau đó ném nó sang một bên. “Bây giờ ông ta đang ăn sáng, và dự định sẽ đi ngay sau đó. Nếu cháu muốn nói chuyện với ông trước khi ông ta thì cháu phải khẩn trương lên.”

Thốt lên một tiếng than ai oán đầy sợ hãi, Helen đẩy tấm chăn vải lanh qua một bên và nhảy ra khỏi giường. Dì nàng ném chiếc áo hình như bà đã chọn về phía nàng, rồi hấp tấp vòng qua cái giường và tiến về phía cửa. Bà dừng lại ở đó, quay lại nhìn khi Helen bắt đầu kéo chiếc váy lên qua khỏi cái áo lót mỏng mà nàng mặc lúc ngủ.

“Chúng ta sẽ phải làm gì đó với tóc của cháu,” bà thông báo khi cô cháu gái của bà đã mặc xong quần áo và bắt đầu thắt lại những dải đăng ten.

Nghe thấy sự lo lắng ẩn trong giọng nói, Helen đưa tay lên sờ tóc mình, nhăn nhó với cái mớ tóc trở nên bù xù nhếch nhác. Nàng đã ra lệnh chuẩn bị tắm đêm hôm trước, nhưng đã không đủ can đảm để yêu cầu sự trợ giúp của Ducky; cái mùi thối này vẫn còn rất nồng. Nàng đã đuổi cô hầu gái đi khỏi và cố hết sức để gội đầu, nhận thấy làm công việc này trong cái thau nhỏ thật khó khăn. Sau đó, nàng cảm thấy thư giãn nhưng khá mệt mỏi. Nàng rơi vào giấc ngủ ngay lập tức, thậm chí còn không thêm nghĩ đến việc chải những lọn tóc dài. Bây giờ, tóc của nàng là một mớ rối bù hoang dại trên đầu.

“Dì sẽ yêu cầu người hầu đến,” Dì nàng quyết định và quay về cánh cửa.

“Không, cháu sẽ chải thẳng ra theo cái cách tốt nhất có thể và buộc nó sau lưng. Không còn đủ thời gian để cho Ducky chăm sóc nó.” Helen chụp lấy cây lược và bắt đầu chải tóc một cách hần học. Sau khi quan sát Helen vật lộn để chải tóc mình trong một lúc, dì nàng cau tiết nói, “Đưa đây, để dì giúp cháu,”

“Cháu...” Helen bắt đầu, rồi ngừng lại khi bắt gặp cái nhìn của dì Nell. Hơn là đến gần nàng, dì nàng đi tới phía trước cái tủ và kéo ra một cái áo sơ mi sạch mà ngay sau đó bà dùng để che khuôn mặt lại. Khi việc đó kết thúc, bà di chuyển đến bên cạnh Helen và giơ tay ra yêu cầu cây lược.

Helen im lặng đưa cây lược và quay mặt đi để che giấu sự xấu hổ. Thật là bẽ mặt khi phải làm một người bị ruồng bỏ. Nếu như nàng biết rằng nàng còn có một cơ hội nhỏ để tự mình giáng cho Hethe một đòn, thì nàng đã bảo Joan loại bỏ hết cái mùi đó. Suy nghĩ này làm nàng chau mày.

“Có lẽ cháu cần phải đi tắm trước khi gặp Ngài Templetun,” Nàng gợi ý.

Dì Nell do dự một chút, rồi lắc đầu, tiếp tục chải tóc Helen. “Không còn thời gian cho việc này bây giờ. Cháu sẽ phải đi liền và hy vọng ông ta không chú ý.”

Helen khịt khịt mũi trước khả năng đó, rồi nhận ra nàng đang dùng tay này gãi vào tay kia và tự buộc mình phải ngưng lại. Nàng sẽ cho người đi tìm Joan sau cuộc gặp mặt này, nàng quyết định như thế. Nàng sẽ gột sạch đám cỏ hôi này và bôi nhiều thuốc mỡ hơn. Có lẽ rồi nàng sẽ cảm thấy là con người hơn.

“Được rồi. Đó là việc tốt nhất mà chúng ta có thể làm bây giờ,” Dì Nell tuyên bố, kéo tóc Helen ra sau buộc thành kiểu đuôi ngựa. Sau khi dì nàng làm xong và bước đi, Helen vội vã hướng về phía cửa, để ý rằng dì đang theo sát gót nàng. Họ bắt đầu đi xuống cầu thang trước khi Helen nhìn lướt qua và nhận thấy dì nàng vẫn chưa tháo cái áo sơ mi che quanh mặt ra. Nhấn mặt, nàng kéo mạnh phía dưới cái áo để nhắc nhở bà, và lắc đầu khi Nell bắt ngờ dừng lại và tháo nó ra.

“Đi trước đi,” Dì nàng nói. “Dì phải đi cắt cái này, rồi sẽ đi theo cháu.”

Helen tiếp tục xuống cầu thang. Hơn cả nhẹ nhõm, Ngài Templetun vẫn còn ngồi ở bàn ăn, đang kết thúc món cuối cùng.

Ông ta không ở một mình, tất nhiên. Hơn một nửa thân dân của nàng đã kết thúc bữa ăn và trở lại công việc của họ, nhưng vẫn còn rất nhiều đồ ăn sáng khi nàng bắt đầu băng ngang qua đại sảnh. Họ không ở lại lâu. Ngay khi nàng bị phát hiện ra, mọi cuộc trò chuyện trong phòng đều ngưng lại, người này huých người kia để chỉ trở sự có mặt của nàng. Những tin tức về rắc rối nhỏ của nàng chắc phải lan truyền đi vì Helen chỉ vừa mới đi được một nửa đường ngang qua đại sảnh thì có một loạt người bắt ngờ đi ra. Bất dấy đều hấp tấp, những người dân của nàng đã bỏ lại bữa ăn của họ đằng sau và chạy trốn cứ như thể cuộc sống của họ phụ thuộc vào đó vậy.

Helen nghĩ, hơi cáu giận một chút, nàng chưa bao giờ thấy họ hăm dọa như vậy khi bắt tay vào công việc. Không phải người của nàng chậm chạp lười biếng, nhưng họ thích bữa ăn sáng nhiều như buồn chuyện với người bên cạnh. Nhưng không phải hôm nay, hình như vậy. Ít nhất là không, nếu như họ phải chịu đựng cái mùi khó chịu của nàng...

Nhìn lên, gần như là giật mình trước những bước chân bất ngờ và những tiếng thì thầm vội vã, Ngài Templetun kinh ngạc nhìn đại sảnh trống không. Helen thì đang ở nửa đường ngang qua phòng lớn trước khi ông liếc nhìn xung quanh và phát hiện ra nàng. Ông già ngay lập tức đứng lên, nở một nụ cười chào hỏi thay cho sự bối rối của ông.

“Ah, Chào buổi sáng, thưa phu nhân. Tôi vui mừng khi bà quyết định gặp tôi trước tôi rời đi. Tôi...” Ông ngập ngừng, mũi ông héch lên, còn đôi mắt mở to hoài nghi khi nàng bước đến gần hơn. Khi ông lo lắng lùi ra sau một bước, Helen dừng lại ngay tức thời, nhận ra những vết đỏ mặt bối rối của nàng đang từ từ dọc theo cổ rồi lan ra hai bên má. Cả hai người im lặng trong một lúc; Rồi một tiếng rên rỉ lớn vang lên đằng sau nàng. Nhìn lướt qua vai, Helen phát hiện Goliath đang ngủ cạnh lò sưởi. Ducky đã báo cho nàng con chó nằm ngủ ở đây kể từ cái sự kiện nhỏ với cây cỏ hôi. Bây giờ nó đang rên rỉ trong giấc ngủ, lấy hai chân che kín mũi.

Thốt ra một tiếng thở dài, nàng quay lại nhìn Templetun. Nét mặt ông tỏ ra thông cảm... với con chó. “Thưa Ngài?”

Giật mình, ông quay nhìn nàng một cách lịch sự, rồi dường như nín thở và bước lui thêm một bước nữa. Thấy rõ mình không có ý tiến lên phía trước lần nữa khi nói, Helen tự dừng lại và nở một nụ cười giả tạo với vị cố vấn của nhà vua. Nàng có ý làm cho ông ta yên lòng, nhưng nàng nghi ngờ nó đã trở thành như là gọi lên lòng thương xót.

“Uh... Tôi vừa mới ăn sáng xong,” Ngài Templetun nói ngớ ngẩn, dùng lý do đó để di chuyển quay trở lại bàn ăn và ngồi xuống chỗ của ông-một khoảng cách an toàn cách xa nàng. Helen do dự, rồi cũng đi đến bàn ăn, ngồi vào chỗ mà nàng nghĩ là sẽ đủ xa để tránh cho ông khỏi bị bao phủ bởi cái mùi kinh dị của nàng. Nàng đã nghĩ sai, hình như thế. Người đàn ông này mau lẹ dời chỗ ngồi sang một bên, rồi đặt khuỷu tay lên trên bàn và di chuyển bàn tay che trước mũi ông trong cái dáng vẻ làm như vô tình mặc dù ông vẫn nhìn nàng.

“Er... Xem ra tiểu thư ... Có phải bị bệnh phát ban không?” Ông ta đột ngột hỏi, nhanh chóng hạ thấp bàn tay của mình chỉ để biểu lộ vẻ quan tâm. Sau khi thở một hơi, thế là, ông ta đặt tay mình về chỗ cũ che kín mũi.

“Vâng.” Helen nói trong tiếng thở dài. “Tôi có một phản ứng xấu tới cái gì đó khi tắm.”

“Tiểu thư tắm?” Ông ta hỏi ngạc nhiên, rồi nhận ra là mình đã nói và nhăn mặt. “Ý tôi là, tiểu thư có phản ứng không tốt với cái gì đó khi tiểu thư tắm?” Ông ta cố gắng làm cho âm thanh của những từ phát ra giống như là một câu hỏi có lý, nhưng đó là một sự cứu vãn đáng thương. Nàng nghĩ nàng không ngạc nhiên khi ông ta khó mà tin là nàng đã tắm. Thực tế đã chứng minh giả thiết đó là không đúng.

Quyết định rằng tốt nhất là nên bỏ qua đề tài này, nàng hắng giọng và nói “Dì tôi nói tôi rằng Ngài sẽ rời chúng tôi để đi ngay ngày hôm nay phải không ạ?”

“Aye.” Ông ta có vẻ vui mừng trước ý tưởng đó. Helen cố gắng để không bị xúc phạm. “Aye, vâng...” Nàng lưỡng lự, Không chắc chắn, bây giờ nàng đang nói chuyện với ông ta, đúng như thế, làm thế nào để nói những gì mà nàng muốn. Sau một hồi cân nhắc, trong lúc Ngài Templetun quay mặt sang bên để hít một hơi thật sâu bằng miệng, nàng quyết định một cách nhanh nhất đây có thể là lần đánh cược hay nhất của nàng. Có lẽ ông ta sẽ thông cảm và thấu hiểu về việc nàng gây khó chịu cho ông từ đầu đến giờ, và nàng tán thành lý do này nhiều hơn.

“Tôi muốn nhờ Ngài thỉnh cầu nhà vua một đơn hủy bỏ.” nàng thốt ra.

Ngài Templetun sững người trước yêu cầu này và bắt đầu khó chịu. “Tôi không hiểu, thưa tiểu thư. Chắc hẳn tiểu thư biết rõ rằng một cuộc hôn nhân không thể hủy bỏ ngay khi nó đã hoàn thành.”

“Vâng. Nhưng cuộc hôn nhân này không hoàn thành.”

Templetun lẩn tránh lời tuyên bố của nàng rồi lắc đầu. “Nhưng tôi đã xem bằng chứng. Ngài Holden đã đưa cho tôi chiếc khăn trải giường.”

“Ông ta đưa cho Ngài chiếc khăn trải giường,” nàng hỏi lại. “Nó không phải lấy từ giường của tôi, và nó cũng không phải là máu của tôi.”

Helen thật sự không biết nàng trông đợi phản ứng nào, nhưng chắc chắn đây không phải là những gì mà nàng mong đợi. Ngài Templetun hoàn toàn lạnh nhạt với lời tuyên bố của nàng, nét mặt ông căng thẳng, đôi mắt nheo lại thành khe nhỏ như đang lạnh lùng dò xét nàng. Nàng thực sự chưa bao giờ nghĩ rằng ông ta đáng sợ như thế, nhưng chỉ trong một chốc, nàng như bị thúc giục bất ngờ là chạy đi trốn. Thay vì thế nàng bắt đầu nói nhiều.

“Tôi xin lỗi thưa Ngài. Nhưng tuyệt đối tôi không thể nào chịu đựng được việc phải lấy hân ta. Hân ta... Well, cứ thử ngửi mùi của tôi xem! Hân ta đã khiến tôi ra nông nổi này,” Nàng tuyên bố với cảm hứng bất chợt. “Hân ta cũng là nguyên nhân của bệnh phát ban của tôi. Vào một ngày khác, hân ta đã phá ra cười khi tôi bị té ra ngoài thuyền và rớt xuống sông. Hân ta...”

“Sông?” Templetun đột ngột ngắt ngang. Helen đỏ mặt xấu hổ. “Vâng. Chúng tôi ... er... Hân ta nghĩ rằng một cuộc đi dạo bằng thuyền ngắn ngủi đầu đó trên sông thì thật là tuyệt và...”

“Ngài Holden không thích nước. Cậu ta không thích từ khi còn là một đứa trẻ.” Templetun lặp lại những điều mà nàng đã biết. “Tôi không hiểu tại sao cậu ta lại đề nghị một cuộc đi dạo bằng thuyền trên sông.”

“Ah, vâng.. Có lẽ đó là ý của tôi,” nàng lầm bầm nói, nhìn chằm chằm xuống hai tay. Templetun im lặng trong một lát rồi hỏi, “Và với cái mùi mà tiểu thư tỏa ra? Cậu ta là nguyên nhân của nó như thế nào hả?”

“Hmmm?Um...” Nàng ngọ nguậy với vẻ có lỗi trên băng ghế, đưa mắt nhìn khắp mọi nơi trừ ông. “Hân... hân ta cho bỏ nhiều loại dầu có mùi thơm khác nhau vào trong bồn tắm của tôi. Những chai dầu có mùi đối lập nhau.”

“Vào đêm tân hôn của tiểu thư ư?”

Nàng chau mày tỏ vẻ ngạc nhiên. Nàng đã không gặp Ngài Templetun từ đêm tân hôn. Mùi hôi thối đã được khẳng định lan ra bởi người chồng của nàng có thể xảy ra bất cứ khi nào kể từ lúc đó. “Đúng. Làm sao Ngài biết được?” Ông ta nhìn chòng chọc vào nàng trong im lặng, rồi chứng tỏ ông ta không có ngu. “Tôi đã chú ý có một mùi khó chịu không rõ rệt khi Ngài Holden mở cửa để quăng tấm ga trải giường ra ngoài vào buổi sáng hôm sau đám cưới tiểu thư. Đó là mùi này?”

Ông ta khê vẩy tay như thể xua đi đám mây vô hình bao quanh rồi mắt ông hẹp lại. “Cũng có một mùi nữa vào đêm hôm trước, khi chúng tôi đưa cậu ta lên phòng ngủ của tiểu thư. Tôi lấy làm ngạc nhiên về nó, và lúc đó tiểu thư đang mặc áo lông thú bên dưới tấm chăn vải lạnh, nhưng căn phòng thì lạnh lẽo và mọi thứ dường như tốt đẹp vào sáng hôm sau.” Ông nhún vai tỏ vẻ nghi ngờ khó chịu rồi nhìn chằm chằm vào cô. “Cái mùi trong phòng đêm hôm cưới quá kinh dị. Tuy nhiên, tôi không chắc có phải là mùi này hay không!”

“Oh?” Nàng thì thầm lo sợ.

“Thế tại sao Ngài ấy lại đổ dầu thơm và những thứ tương tự vào bồn tắm của tiểu thư?”

Helen cố gắng tìm nhanh lời nói dối có thể chấp nhận được rồi thở dài thú nhận sự thật. “Tôi bôi cây cỏ hôi khắp người để ngăn không phải trải qua đêm tân hôn cùng với hân.” Trông thấy nét bị xúc phạm và giận dữ trên mặt của vị cố vấn của nhà vua, Helen tiếp tục phòng thủ. “Tôi không muốn đám cưới này. Tôi không bao giờ muốn. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để cho nó bị hủy bỏ. Tôi...”

“Đủ rồi!” Ngài Templetun giữ vững quan điểm. “Tôi đề nghị tiểu thư tìm người hầu của tiểu thư và bảo cô ta chuẩn bị một chiếc rương nhỏ. Đủ cho một ngày hay hai, Tôi cần phải suy nghĩ. Rồi trở lại xuống đây và chuẩn bị đi.”

“Đi?” Helen nhìn ông chăm chú đầy hoảng sợ.

“Đi đâu?”

“Đến Holden. Đó là nơi gần với chỗ của nhà vua và những chiến binh của ngài đang chiến đấu với Bá tước Leicester và những tên lính đánh thuê Flemish. Tôi sẽ đưa tiểu thư rời khỏi đây, rồi tiếp tục mang Ngài Holden quay trở lại để làm cho xong những gì cần làm vào đêm tân hôn của tiểu thư. Nếu đi khỏi đây nhanh, chúng ta chắc sẽ đuổi kịp cậu ta trước khi cậu ta vào trận.”

“Oh! Nhưng—”

“Sẽ không nhưng gì hết, thưa tiểu thư,” Ông già ngắt lời, làm cho nàng nín lặng. “Nhà vua đã giao phó cho tôi phụ trách việc này, và tôi sẽ quan tâm để việc này làm cho xong— cho dù tiểu thư có thích hay không.”

“Mẹ kiếp ông ta!” Helen nguyên rửa, đi tới đi lui trong phòng nàng giận dữ trong khi dì nàng và Ducky đứng xem tỏ vẻ đồng cảm. “Đúng là một lão già ngu ngốc, ngoan cố và thích châm chọc.”

Dừng lại trước một trong những cái tủ của nàng, nàng đá mạnh vào nó và bắt đầu đi tới đi lui lần nữa. “Lần này, Ngài Templetun sẽ không hài lòng cho đến khi ông ta thấy cuộc hôn nhân này hoàn thành. Ông ta đã làm cho cháu không còn cách nào để hủy bỏ sự kết hợp này. Cháu sẽ phải dính với gã đàn ông này... chỉ có cái chết mới chia lìa chúng cháu thôi!”

“Có lẽ cháu sẽ may mắn nếu như cậu ta chết trong cuộc chiến chống lại bá tước Leicester.”

Helen ngừng lại và lao nhanh về phía dì nàng với lời gợi ý đó. “Dì nghĩ như thế hả?” Nàng hỏi hy vọng một cách đáng thương, rồi ngay tức khắc lắc đầu như xua tan suy nghĩ đó. “Không, cháu sẽ không may mắn đến như thế. Hẳn ta đã sống sót qua quá nhiều trận chiến để mà hy vọng lần này hẳn ta sẽ toi trong một trận như vậy. Có vẻ như là Chúa trời đã thấy phù hợp khi bắt cháu chắc chắn phải kết hôn với gã con hoang đó.”

Nàng đi quanh phòng một lần nữa. “Lần này Templetun sẽ buộc hẳn ta ngủ với cháu và sẽ không gì có thể ngăn nó lại. Không mùi hôi nào, không chứng phát ban nào...” Nàng ngừng lại khi nghĩ đến những điều này và cúi kinh gãi lên cánh tay mình, Dì Nell chớp lấy cơ hội này để ngắt lời.

“Có lẽ tốt nhất là chúng ta phải chuẩn bị việc đó cho cháu,” bà nhẹ nhàng đề nghị, di chuyển về phía trước cầm lấy tay Helen và giục nàng đến ngồi cuối giường.

Helen thôi không gãi cánh tay của mình nữa để khịt khịt mũi ghê tởm. “Nếu ý của dì ‘chuẩn bị’ là cháu cần phải tắm và tự trang điểm mình để làm hẳn ta vui thích, thì dì có thể quên điều đó đi! Cháu không chuẩn bị gì cả. Hãy để cho hẳn ta chịu đựng mùi của cháu. Gã đàn ông kinh tởm.”

“Dì không biết đó có phải là một quyết định khôn ngoan không, cháu yêu. Có thể sẽ tốt hơn nếu cháu càng biết vâng lời càng tốt.” “Cái gì?” Helen kinh ngạc nhìn dì nàng. “Đừng có nói với cháu dì nghĩ rằng cháu chỉ cần chịu thua một cách êm ái? Bởi vì cháu sẽ không chịu thua đâu. Cháu sẽ tiếp tục chiến đấu. Cháu sẽ...”

“Cháu không giành được gì bằng cách tiếp tục những cuộc chiến tương lai ngay bây giờ,” Nell gián đoạn, nôn nóng lắc lắc cánh tay nàng để làm cho cô cháu gái của bà giật mình im lặng đủ để cho bà cố gắng giải thích tình hình. “Cháu yêu, dì đã hỗ trợ cháu trong từng nỗ lực để tránh cuộc hôn nhân này từ trước tới giờ, nhưng giờ xem ra tuyệt đối không thể lẫn tránh nó được nữa. Templetun sẽ lo liệu cho đến khi cuộc hôn nhân này được hoàn thành. Bất kì sự chịu đựng nào thêm nữa về phần cũng chỉ sẽ làm cháu đau đớn thôi.”

Đứng lên, Helen lo lắng sốt ruột phẩy tay và lại tiếp tục đi tới đi lui. “Cháu không sợ Ngài Templetun hay...”

“Ý dì là cái đau về thân thể... bởi sự kết hợp,” Nell ngắt ngang lần nữa.

Helen đứng yên bất động vào lúc đó, gương mặt nàng đầy vẻ hoài nghi không chắc chắn lắm. “Hả?”

Nell mở miệng nói, rồi do dự, chuyển sang nhìn chằm chằm cầu cứu tới Ducky. Hai người họ trao nhau nhanh một cái nhìn, rồi cô hầu phòng tăng hắng và thử giúp đỡ. “Tiểu thư có biết bản chất của sự kết hợp không. Tôi biết rằng Dì của tiểu thư đã giải thích việc này với tiểu thư.”

“Không.” Đôi môi Helen cong lên ghê tởm khi nàng nhớ lại bài giảng của dì Nell lúc nàng đủ tuổi kết hôn. Tất cả nghe có vẻ mập mờ xấu xa vào lúc đó. Nó có vẻ không hấp dẫn nhiều hơn bây giờ dù cho có những cái hôn nóng bỏng mà nàng trao cho chồng vào đêm tân hôn. Nàng thích nghĩ rằng sự hưởng ứng của nàng với hắn ta là một phút loạn trí nào đó. Một phản ứng vì chịu tác động của cây cỏ hôi. Có lẽ đó chính là nguyên nhân gây ra tác động kỳ lạ. “Hắn ta sẽ đâm cái dùi cui của hắn ta vào cháu...”

“Phải, Well” Dì nàng nhanh chóng ngắt ngang nàng và hắng giọng. “Đó là sự thật, và thông thường cháu sẽ thấy có một vài, er... Người phụ nữ thì phải được chuẩn bị, mà nếu không có sự chuẩn bị, đó sẽ là nỗi đau đớn khủng khiếp. Dù thế nào đi nữa, sẽ phải đau đớn vào lần đầu tiên, dĩ nhiên, nhưng sẽ có thiệt hại nếu... cô ta không được chuẩn bị.”

Helen ngạc nhiên trước những lời của dì nàng một cách thận trọng, rồi hỏi nhẹ nhàng, “Nếu cháu không tắm rửa và trang điểm để cho hắn ta thích thì cháu có thể bị đau đớn phải không?”

“Không... Không, Dì...” Nell ngừng lại và quay sang Ducky cầu cứu.

“Ý của phu nhân là nếu tiểu thư chống lại hắn ta, nếu tiểu thư không tắm và làm đẹp mình, thì hắn ta sẽ không dịu dàng với tiểu thư, và sẽ không bận tâm để chuẩn bị cho tiểu thư,” cô hầu gái giải thích.

“Hắn ta phải chuẩn bị cho tôi hả?” Helen kêu lên oai oái.

“Hắn ta phải...” Nell bắt đầu, nhưng hình như bà ta không thể tự mình nói ra những điều đó.

“Tiểu thư còn nhớ mùa hè năm ngoái và trò chơi của lễ hội tháng Năm (the May Day) không?” Ducky đột nhiên hỏi. Cả Helen và dì nàng hoang mang quay lại.

“Có, Nó là gì vậy?” cuối cùng Helen hỏi.

“Tiểu thư có nhớ gã thợ rèn vật con lợn trơn tuột xuống đất như thế nào không?”

Helen gật đầu mỉm cười. “Con lợn vẫn cứ trượt dễ dàng qua những cánh tay của anh chàng đó.”

“Vâng phải rồi!” Ducky mỉm cười rạng rỡ trước sự thông minh của nàng. “Tiểu thư là anh thợ rèn và dùi cui của ngài Holden là con heo và nếu không có bất kì chất bôi trơn nào, con heo của ông ấy có khả năng làm đau tiểu thư khi ông ta đâm vào tiểu thư.”

Cả hai người phụ nữ đều im lặng khi họ nhìn chăm chăm vào vẻ tự mãn của cô hầu gái, rồi Helen kêu ré lên. “Hả cái gì?”

“Oh trời ơi, Ducky. Đừng có giúp tôi bất cứ chuyện gì nữa,” dì Nell vội vàng nói khi cô hầu gái nhăn mặt và mở miệng định nói một lần nữa. Dì Helen bóp trán, rồi quay lại cầm tay cô cháu gái trong tay bà. “Tất cả những lời giải thích của Ducky thì không hoàn mỹ cho lắm, nhưng chúng ta có thể hiểu nó. Cháu thấy đấy, người đàn ông phải chuẩn bị cho người đàn bà bằng những nụ hôn và những cái vuốt ve âu yếm. Nó là nguyên nhân làm cho người đàn bà tiết ra...chất nhờn, như Ducky đã ám chỉ đến điều này, ở dưới đó.” Bà ra hiệu mập mờ đến vạt áo của của Helen, rồi lại tiếp tục chiến đấu. “Việc này làm lối vào của... con lợn của ông ta... dễ dàng...”

“Cháu hiểu”, Helen ngắt lời, khuôn mặt đỏ bừng. “Và dì đang nói rằng nếu cháu không tắm rửa và khuyến khích một vài cử chỉ yêu thương nào đó với Ngài Holden, hắn ta có thể không khó chịu để...”

“Chính xác” Dì Nell ngắt lời nàng, rồi thở phào nhẹ nhõm và nói, “Khi không còn bất kỳ cách nào để chống lại việc này, dì thật sự nghĩ cháu cần phải cố gắng để khuyến khích một vài cảm giác êm dịu của ông ấy. Cho lợi ích của riêng mình.”

Helen nhìn chăm chăm dì nàng đầy thất vọng, mặt nàng như không còn chút máu khi nghe những thông tin kia. “Dì thật sự nghĩ rằng việc tắm rửa và trở nên phục tùng của cháu sẽ làm hắn quên hết tất cả những gì chúng ta đã đối xử với hắn ta trước đây sao?”

Qua nét mặt của dì nàng nàng có thể nói rằng bà tỏ vẻ khá là nghi ngại trong hoàn cảnh như thế này, và Helen thành linh ao ước nàng đã tỏ ra kiên chế nhiều hơn một chút trong cuộc chiến của nàng, hoặc không lo lắng chút nào. Đường như đối với nàng tất cả những việc mà nàng sắp đặt làm hoàn cảnh của nàng trở nên xấu hơn.

“Có nhiều cách để khuyến khích những cảm giác yêu đương trong một người đàn ông.” Ducky lôi kéo cái nhìn của hai người phụ nữ lần nữa bằng những lời của cô.

“Có nhiều cách à?” Helen hỏi tràn đầy hy vọng.

“Aye. Nhìn thấy tiểu thư khỏa thân có lẽ sẽ có ích. Đàn ông quên hết mọi thứ khi nhìn phụ nữ khỏa thân. Tiểu thư có thân hình thon thả và đó sẽ là một sự khởi đầu tốt để làm ông ta xao lãng.”

Helen tròn tròn mắt trước gợi ý đó, mặt nàng đỏ bừng trở lại với ý nghĩ khỏa thân trước hân ta.

“Và nếu như điều đó không có hiệu quả, đừng đưa bộ ngực của tiểu thư chắc chắn sẽ giúp ích.”

“Đừng đưa bộ ngực của tôi?” Helen kêu lên hoài nghi, nhưng cô hầu gái gật đầu khẳng định.

“Điều đó thực sự tác động tốt đối với Albert khi ông ấy còn sống. Bất cứ lúc nào, chúng tôi cãi nhau, một cú lắc lắc nhẹ cũng làm ông ấy quên hết chuyện nổi giận với tôi. Không có gì làm dừng đứng cái đuôi cui của ông ý nhanh hơn một cái đừng đưa.”

“Ducky, tôi thật sự nghĩ rằng...” Di Nell bắt đầu, đứng bật dậy nhưng phải ngừng trình bày suy nghĩ của bà bởi một tiếng gõ cửa.

“Vào đi,” Helen gọi, cũng đứng dậy, rồi nàng ao ước nàng không có ở đó khi Ngài Templetun bước vào phòng. Vị cố vấn của nhà vua nhìn vào ba người họ đang đứng túm tụm vào nhau và gương mặt khó chịu của ông ấy thậm chí còn căng thẳng hơn nữa.

“Tôi biết để tiểu thư lên trên đây là không phải. Thậm chí Tiểu thư còn chưa bắt đầu đóng gói hành lý,” Ông ta mắng mỏ. Lướt nhanh qua di nàng và Ducky, Helen thử khuyên giải ông ta, nhưng ông ta không cho nàng một cơ hội, chụp lấy cổ tay nàng, ông ta quay về phía cửa. “Ném thêm một áo dài vào trong túi và mang nó xuống dưới!” ông ta ra lệnh qua vai của mình, kéo nàng ra ngoài vào trong đại sảnh. “Nhưng tôi vẫn còn chưa tắm,” Helen phản đối khi ông ta kéo mạnh nàng đi theo.

“Và tiểu thư sẽ không. Nếu trong một khoảnh khắc tiểu thư nghĩ rằng tôi sẽ cho tiểu thư cơ hội để mưu tính những mảnh khoe vụn vặt khó chịu để chơi Ngài Holden, thì tiểu thư có rất nhiều sai lầm đấy, thưa tiểu thư.”

“Nhưng chúng tôi không bày mưu tính kế,” nàng phản kháng, giật mạnh cánh tay bị ông giữ khi ông ta bắt đầu xuống cầu thang, kéo nàng theo sau ông.

Sau cuộc tán gẫu ngắn ngủi trong phòng, nàng liếc nhìn để gột sạch mùi hôi thối ra khỏi người nàng. Helen là một cô gái thực tế: nếu nàng sẽ phải chịu đựng điều này, nàng thích không bị làm tổn thương trong giao kèo này. “Tôi thật sự cần phải tắm và chuẩn bị, thưa ngài. Tôi...”

“Như khi tiểu thư tắm và chuẩn bị vào cái đêm tân hôn?” Ông già ngắt ngang với một tiếng cười giận dữ, siết chặt tay lại. “Không cần thiết. Holden hầu như không cần tiểu thư tắm để có mùi kinh dị hơn so với bây giờ. Chúng tôi sẽ may mắn nếu cậu ta có thể hoàn thành nhiệm vụ như nó vốn phải được thực hiện. Không, tiểu thư sẽ không rời khỏi tầm mắt của tôi cho đến khi tôi đưa tiểu thư an toàn ra khỏi ở đây và tới Holden. Và tiểu thư có thể chắc chắn rằng nếu chúng ta không đuổi kịp Hethe trước đó, tôi sẽ ra lệnh cho phụ tá thứ hai của cậu ta trông chừng tiểu thư, và không mang đến bất cứ thứ gì tiểu thư yêu cầu, vì vậy, đừng nghĩ rằng tiểu thư có thể làm bất cứ điều gì ở đó để làm xấu hơn tình trạng của mình và làm vấn đề này rắc rối hơn nữa.”

Bài phát biểu ngắn ngủi này theo họ ngang qua đại sảnh và ra ngoài. Ông ta dẫn nàng xuống cầu thang tới tường ngoài của lâu đài khi Ducky hỗn hển đột nhiên xuất hiện từ lâu đài phía sau họ. Cô đuổi kịp khi họ đến chỗ những con ngựa đã thắng yên mà những người hộ tống Ngài Templetun đã giữ cho họ.

Vị cố vấn của nhà vua lấy cái túi Ducky đang cầm rồi đưa nó cho một trong những người hộ tống ông, sau đó giục Helen tiến về phía con ngựa, thỉnh thoảng cô hầu gái đưa tay vòng quanh Helen và ôm nàng thật chặt.

Helen hơi giật mình trước thái độ liều lĩnh này, cho đến khi nàng nghe cô ta nói nhỏ bên tai nàng. “Đừng đưa bộ ngực nhe tiểu thư. Đừng đưa cho thật tốt.”

Helen không có cơ hội để đáp lại lời khuyên của cô hầu gái. Nàng bắt gặp cái nhìn thoáng qua của dì nàng đang lo lắng vội vã từ lâu đài bước về phía họ, rồi Templetun kéo mạnh nàng ra khỏi cái ôm của cô hầu và ép nàng lên ngựa.

“Chúng phát ban này rõ ràng là một sự trừng phạt của chúa trời. Tiểu thư bị trừng trị vì sự không phục tùng của mình.”

Tay Helen siết chặt hơn một chút quanh sợi dây cương của con ngựa nàng đang cưỡi. Ngài Templetun đã thuyết giảng cho nàng từ khi rời khỏi Tiernay. Nàng là một người đàn bà không biết phục tùng, xấu xa, ngỗ nghịch. Nàng đã coi thường mệnh lệnh của nhà vua. Nàng đã chống lại chồng nàng. Và nếu điều đó không đủ xấu xa, nàng đã không tuân theo Chúa trời khi nàng đã thề vâng lời trong nghi lễ đám cưới, rồi quay ngoắt 180 độ và không thực hiện nó bằng việc không quan tâm đến chồng nàng. Nàng là một người tội lỗi, xấu xa, kinh tởm, và ngay cả Chúa trời cũng cho là như vậy bằng cách phạt nàng mắc chứng phát ban và có mùi hôi thối mà nàng buộc phải cam chịu.

Cái mùi, dĩ nhiên, phản ánh tình trạng bị thối rữa của tâm hồn nàng.

Sự đồng cảm của Ngài Templetun với Ngài Holden hầu như đã được thể hiện rõ ràng vào thời điểm này. Yên nào, Helen không thể không chú ý, có lẽ hơi nhẩn tâm, những sự đồng cảm của ông không đủ để huỷ bỏ hôn lễ này và tránh cho Holden khỏi phải chịu những ảnh hưởng xấu xa của nàng.

“Chúng ta đến nơi rồi.”

Helen liếc nhìn về phía những bức tường thành lâu đài hiện ra mờ mờ đằng trước. Holden. Nàng nghĩ họ sẽ chẳng bao giờ tới nơi chứ. Ngài Templetun buộc họ cưỡi ngựa thật chậm để ông có thể chỉ trích nàng với miệng lưỡi của ông trong suốt quãng đường đi, vì thế cuộc hành trình dài hơn so với bình thường. Bây giờ đã quá bữa cơm trưa, nàng chắc như thế.

Vị cố vấn của nhà vua rõ ràng đang im lặng khi họ đi ngang qua các bức tường thành, và Helen đã có cơ hội quan sát mọi thứ xung quanh. Nàng chưa bao giờ đến Holden. Hoặc là đến lúc nàng còn quá nhỏ, cho nên đã không còn nhớ gì cả.

Tò mò, nàng nhìn chăm chú xung quanh để thấy mọi người đang làm những công việc của họ. Nàng cảm thấy sự khác nhau ngay lập tức, tất nhiên. Ở Tiernay, có trẻ con đùa giỡn, chó chạy quanh, và tiếng cười đùa vang trong không khí khi những người dân mạnh khỏe, hạnh phúc của nàng làm việc. Nhưng ở đây không thể. Nàng không nhìn thấy một đứa trẻ nào hay một nụ cười nào, và phần lớn người dân ở đây có vẻ gầy gò, xanh xao và dữ tợn.

Hơn cả ngạc nhiên, thực tế đó thật sự đã khiến Helen nhẹ nhõm một chút, và trong khoảnh khắc nàng đã nhận ra lý do tại sao. Cách cư xử của Ngài Holden từ khi nàng gặp hắn là cái gì đó như một cú sốc. Gã đàn ông này không có gì giống như nàng mong đợi. Thay vì là một gã chần chừ to lớn, xấu xí như nàng đã luôn luôn thầm nghĩ, Hethe đẹp trai và mạnh khỏe. Thay vì trịch thượng đi lại xung quanh, nhìn trừng trừng hung dữ với mọi người và ra lệnh cho những người hầu và những nông nô bị phạt vì những tội nhẹ nhỏ nhất, hắn ta đã mỉm cười và gần như là duyên dáng. Và dù hắn bị đối xử-thức ăn dở tệ, một căn phòng lạnh lẽo, cái bồn tắm vào ngày đầu tiên hắn đến và mọi thứ đã xảy ra tiếp sau đó—Hắn ta đã không một lần yêu cầu trừng phạt bất cứ ai.

Đúng ra, hắn ta đã cái bẫy nàng tại khoảng rừng thưa, đặt bữa picnic trên những cây hoa dại, nhưng hắn ta cũng đã cho nàng một lối thoát, đề nghị quay về lâu đài trước khi họ ngồi xuống. Đó chính là do nàng, nhất quyết ép buộc hắn ta chịu đựng thức ăn không ngon miệng mà nàng mang theo cho buổi picnic của họ, khẳng khái đòi ở lại.

Tất cả các sự việc này hợp lại làm nàng sợ hãi rằng nàng đã phạm sai lầm, mà có lẽ là nàng đã thu nhận một số nông nô và tá điền rất thông minh từ Holden, những người đã thêu dệt một chuyện bịa đặt xấu xa để chiếm được lòng nhân hậu của nàng.

Nàng bắt đầu tưởng tượng rằng có lẽ hắn ta không thật sự là một kẻ tàn bạo, nhẩn tâm như nàng nghĩ, và nàng đã bày ra những trò hết sức tinh quái với một người đàn ông vô tội. Những điều này làm nàng cảm

thấy thật khủng khiếp.

Nhưng bầu không khí của những người dân ở Holden dường như cho biết rằng nàng đã đúng. Những người dân ở đây cực khổ đáng thương, họ cũng tràn đầy lo sợ. Có một cảm giác nhẹ nhõm thoáng qua mặt hầu hết mọi người lúc họ đi ngang qua khi những người dân này nhìn thấy ai là người đi đến ngôi làng, và nàng nghi ngờ rằng sự khuây khỏa này có là do họ không phải người chủ của họ.

Họ đã đến cửa trước của lâu đài, và Helen tự động bắt đầu xuống ngựa, nhưng nàng dừng lại bởi bàn tay của Ngài Templetun đặt trên cánh tay nàng. Quay sang, nàng miễn cưỡng nhìn chăm chú vào ông ta, nghi ngờ ông ta nói nhiều hơn về việc bất tuân phục của nàng. Nàng đã không sai.

“Tôi sẽ đi ra ngoài để tìm Ngài Holden về, ngay khi tôi tìm thấy phụ tá thứ hai của Ngài ấy và giao tiểu thư tận tay cậu ta. Tôi đề nghị rằng trong lúc tiểu thư chờ chúng tôi quay trở lại, tiểu thư nên ăn năn hối lỗi và nghiêm túc xem xét lại việc thay đổi cách cư xử của mình, nếu không tiểu thư sẽ kết thúc là một nữ tu hay bị đóng gông bên rêu.”

”Helen cảm thấy mình tái nhợt đi bởi lời đe dọa của ông. Nàng rất vui mừng bởi sự sao lãng bất thành linh do cái cửa đang trước họ mở ra... cho đến khi chồng của nàng bước ra. Ít nhất là trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nàng nghĩ người đàn ông đó là chồng nàng. Rồi người đàn ông này bước ra khỏi bóng tối và nàng nhìn thấy đó không phải là chồng nàng một chút nào cả.

Người chiến binh này cũng cao và trông khỏe mạnh như chồng nàng—thực tế cậu ta trông giống như Ngài William, có cùng hình dáng như Hethe, đó là lý do tại sao nàng nhầm lẫn một chút, nàng tưởng là—nhưng xét về điểm giống nhau thì không còn nữa. Ở mặt nào đó tóc của chồng nàng màu đen, của người đàn ông này màu đỏ sậm, nước da của chồng nàng rám nắng do ở ngoài trời nhiều, của người đàn ông này tái hơn. Và nét mặt của cậu ta mềm mại hơn, trán cậu ta hằn nhiều nếp nhăn hơn vì lo nghĩ.

“Ah, Stephen.” Ngài Templetun chào hỏi người đàn ông trẻ và nhanh chóng xuống ngựa. “Tôi đưa phu nhân Holden đến đây để chờ ông chủ của anh.”

Helen giật mình với những lời của Ngài Templetun. Thật tế, đây là lần đầu tiên một ai đó gọi nàng bằng cái tên mới sau khi lập gia đình: Phu nhân Holden. Nàng nghĩ nàng không thích nó. Holden là một cái tên mà nàng chửi rủa quá lâu rồi để ao ước được mang tên nó. Tuy nhiên, nàng buộc phải mỉm cười với người phụ tá thứ hai của chồng mình, mà bây giờ đang di chuyển nhanh về phía trước; rồi nàng gần như kêu lớn lên khi hiểu ra cậu ta đang di chuyển đến bên cạnh nàng để giúp nàng xuống ngựa. Trừ khi cậu ta không có khả năng để ngồi chút nào cả, cậu ta sẽ...

Cậu ta có khả năng ngửi mùi, nàng nghĩ với một tiếng thở dài khi cậu ta bất ngờ trượt chân dừng lại, đôi mắt của cậu ta mở to nghi ngờ ngay cả khi mũi cậu ta cố gắng khép chặt lại. Helen đưa ra một nụ cười xin lỗi và bắt đầu xuống ngựa một mình, nhưng người phụ tá thứ hai của Hethe quá hào hiệp để chấp nhận một việc như thế. Cậu ta quay đầu sang một bên, và nàng thấy ngực cậu ta phồng lên khi cậu ta hít một hơi thật sâu không khí trong lành, rồi cậu ta lao nhanh về phía trước và đỡ nàng khi nàng nhảy từ con ngựa xuống.

“Cám ơn,” Helen nhỏ giọng, rồi thấy rõ cái nhìn hoảng hốt của cậu ta vì nàng đã đặt cậu ta vào trong một tình huống tệ hại. Người đàn ông này đang nín thở, cố gắng để không bị đánh bại, nhưng với lời cảm ơn, nàng đã làm cho việc này trở nên khiếm nhã vì cậu ta không thể nín thở để đáp lại lời tương tự. Cố gắng để cứu vãn tình thế rắc rối này, nàng nhẹ nhàng len qua và bắt đầu di chuyển về phía tòa lâu đài, nói bép xép khi nàng đi tới. “Well, Tôi chắc Ngài sẽ đi ngay bây giờ, Ngài Templetun. Tôi sẽ chỉ đi vào bên trong nhà và xem xét xem có bất cứ cái gì còn sót lại từ bữa trưa để tôi có thể ăn. Chúc Ngài có một chuyến hành trình an toàn.”

Nếu Templetun có trả lời nàng, Helen đã không nghe thấy nó. Giọng nói nhỏ của nàng vọng xa theo suốt đường đi của nàng và xuyên qua những cánh cửa của lâu đài. Nàng hỏi hả bằng ngang qua đại sảnh của chồng nàng tiến về phía những bàn ăn. Stephen vẫn ở lại phía sau, có lẽ để nói chuyện với Ngài Templetun. Đó không phải là một cuộc nói chuyện lâu. Helen vừa mới đi đến bàn ăn thì nàng nghe tiếng cửa mở từ phía sau và nàng nhìn quanh đến chỗ người đàn ông đang đi vào và hấp tấp ở phía sau nàng. Nàng lắc đầu trước nét mặt lo âu của cậu ta. Cậu ta thực sự nên tóm lấy cơ hội để ở bên ngoài lâu hơn một chút. Nàng sẽ tóm lấy, nếu nàng là cậu ta.

“Ngài Templetun ở đây.”

“Cái gì?” Hethe dừng ngựa bất ngờ trước những tin tức từ người cận vệ của chàng khi chàng cười ngựa vào trại. “Ông ta muốn gì?”

“Tôi không biết thưa ngài. Ông ấy chỉ nói rằng ông ấy đến đây để triệu tập ngài, để mang Ngài quay trở lại Holden, để làm cái việc mà Ngài chưa hoàn thành.”

Hethe nguyên rủa trước những lời đó, chắc chắn chàng đã biết cái việc đó là việc gì. Không nghi ngờ gì nữa vợ chàng đã chạy đến Templetun ngay khi chàng vừa rời khỏi Tiernay. Tại sao đàn bà không bao giờ có thể giữ miệng của cô ta đóng lại? Phải chăng nàng làm việc đó và đợi chàng quay về, họ có thể thu xếp lại mọi việc mà không lôi kéo Templetun và nhà vua vào trong đó. Nhưng, không, không phải là nàng. Nàng phải...

“Cậu vừa nói phải quay trở lại Holden?” Hethe thỉnh linh hỏi như những lời của chàng trai bây giờ mới hoàn toàn thấm thía.

“Vâng, thưa Ngài.”

Chàng nhăn mặt. Chàng đã để cô dâu của mình ở lại Tiernay. Mặc dù Holden thì gần hơn. Có lẽ là Templetun đã đưa nàng đến đó, rồi cười ngựa đến để triệu tập chàng. Trừ phi chàng đã hiểu lầm về điều mà ông già kia muốn. Có lẽ chàng đã quên ký tên vào một vài giấy tờ hay cái gì đại loại thế. Ý nghĩ đó đã khiến hi vọng của chàng dâng lên một chút.

Tiếng rên rỉ của người đàn ông bị thương rũ xuống trên yên đằng trước chàng đã kéo Hethe trở lại từ những suy nghĩ của chàng. Chàng giục ngựa lao về phía trước một lần nữa, tiến đến giữa trại trước khi nhẹ nhàng hạ người kỵ sĩ bị ngắt đi trên yên ngựa, rồi xuống theo anh ta. “Ra lệnh cho ai đó băng bó cho cậu ta, Edwin. Tôi phải đi gặp Ngài Templetun.”

“Vâng, thưa ngài.”

Hethe bắt đầu dắt con ngựa đi khỏi, rồi dừng lại, liếc ra đằng sau về phía người cận vệ bây giờ đang quỳ xuống bên người lính bị thương. “Ông ta ở đâu?”

“Tôi đưa ông ta đến lều của Ngài để nghỉ ngơi cho đến khi ngài quay về, thưa ngài.”

“Tốt.” Quay đi, chàng tiếp tục hướng về phía lều của mình, trao dây cương cho một trong số những chiến binh của chàng khi chàng đi.

“Ngài Holden.” Templetun đứng lên khi Hethe vào lều. Vị cố vấn của nhà vua trông thực sự bớt căng thẳng khi chàng đến. “Trận đánh thế nào?”

“Họ đã thiêu hủy Haughley. Nhưng nhà vua đã tóm được họ trên đường chạy trốn.”

“Haughley?” Ông ta nhăn mặt. “Đó là một tòa lâu đài cổ được xây dựng bằng gỗ.”

“Phải.” Hethe đồng ý. “Nó cháy rừng rực như một mồi lửa.”

Templetun gật đầu, trầm ngâm suy nghĩ, sau đó hắng giọng. “Tôi ở đây vì Phu nhân Tier...Holden,” ông ta tự sửa lại sốt ruột. “Nàng nói rằng hôn lễ không hoàn thành.”

Hethe nhăn mặt. Chắc chắn, nàng đã ba hoa. Giờ thì chỉ còn phụ thuộc vào chàng để cứu vãn tình thế. “Ngài đã nhìn thấy chứng cứ của sự hoàn thành.”

“Nàng tuyên bố Ngài làm giả bằng chứng đó.”

“Vâng. Tôi nói cô ta đang nói dối,” Hethe phản đối với một cái nhìn chăm chọc. Chàng thực sự không háo hức để ngủ với cô nàng ngốc nghếch đó. Nếu nàng không có mùi hôi hám như thế... tốt, đó sẽ là một điều khoản. Thật không may, nàng đã làm nó. Chàng đã làm hết sức mình để không phải quanh co với vẻ có lỗi dưới cái nhìn chăm chăm thu hẹp của Ngài Templetun.

“Có phải Ngài thật sự ép buộc tôi kiểm tra cô ấy và sau đó quay lại đây?” Vị cố vấn của nhà vua hỏi một cách mệt mỏi.

Hethe tự hỏi. Rất có khả năng nếu như chàng thoái thác chuyện này đủ lâu, thì mùi của vợ chàng chắc sẽ giảm đi, mặc dù nó vẫn không phải là một chuyện vặt khi ngủ với nàng. Mặt khác, chàng có thể gặp rắc rối với nhà vua về việc nói dối này nếu như chàng bị tóm. Ngộ nguây một cách nôn nóng, chàng lắc đầu. “Tôi sẽ chú ý đến việc này ngay khi tôi trở lại...”

“Tôi e rằng sẽ không được như vậy” Templetun ngắt ngang. “Nhà vua chỉ thị cho tôi lo liệu sao cho hôn lễ này phải được hoàn thành, và tôi có ý định làm như vậy. Ngài sẽ phải quay về Holden cùng với tôi. Tôi để phu nhân Helen chờ ở đó.”

Hethe định mở miệng phản đối, rồi nhún vai. Tranh cãi cũng không đi được đến đâu. Chàng chỉ phải quay về và thực hiện bổn phận của mình để có thể nhanh chóng quay trở lại đây, tiếp tục cuộc chiến này. “Oh, chết tiệt! Khi nào thì chúng ta khởi hành?”

Templetun nhượng chân mày tỏ vẻ ngạc nhiên. Hình như ông ta mong đợi nhiều hơn một cuộc chiến đấu. “Oh. Tốt thôi... er... Bây giờ?” ông hỏi đầy hy vọng.

Phản ứng của Hethe là quay lại “Edwin, mang ngựa đến cho tôi,” chàng thét lên, nhận thức rằng Templetun theo sát ngay phía sau.

“Tôi chỉ đi xem những con ngựa của tôi đã sẵn sàng chưa?” Người đàn ông lớn tuổi thì thầm, vội vã rời đi. Hethe nhìn theo ông ta đi khỏi rồi mỉm cười với người cận vệ của mình khi chàng trai trẻ hấp tấp lại gần với con ngựa của chàng vẫn còn thảng yên.

“Ngài William và những người lính khác đã quay về chưa?” Chàng hỏi khi trèo lên ngựa. Chàng đã cưỡi ngựa đi đầu để mang người chiến binh bị thương về điều trị càng nhanh càng tốt. William và những người lính khác ở lại phía sau để xem xét nếu có bất kì người lính nào khác nằm ngổn ngang ở trận chiến mà còn sống sót.

“Chưa, thưa Ngài.”

“Tốt, nói với cậu ta khi cậu ta trở về rằng tôi quay về Holden, và khẳng định với cậu ta tôi sẽ quay trở lại đây sớm nhất có thể.”

“Vâng, thưa Ngài.”

Gật đầu, Hethe ngồi vững vàng trên yên và nhìn xung quanh. Templetun đang chờ một cách nôn nóng để ngựa của ông được đóng yên. Hethe có cơ hội để cho thêm một vài mệnh lệnh và chỉ dẫn và để hỏi người đàn ông mà chàng mang về ra sao, sau đó thúc ngựa qua gia nhập vào chuyến hành trình của vị cố vấn của nhà vua quay trở lại Holden.

12. Chương 12

Hethe xuống ngựa với tâm trạng cực kỳ nhẹ nhõm. Đó là một ngày dài, và ngài Templetun đã xoay xở để kéo nó thậm chí còn dài hơn. Ông ta dành cả quãng đường quay về Holden để thuyết giảng cho chàng về nhiệm vụ của chàng với tư cách là một người chồng, cũng như là một kẻ phụng sự nhà vua, và là một người đàn ông. Đường như chàng đã khiến cả nhân loại thất vọng bằng cách bỏ bê việc ngủ với vợ mình. Chàng là một chiến binh. Một người đàn ông. Một sinh vật cao cấp. Còn nàng chỉ là một phụ nữ, kém thông minh, kém hiểu biết. Chàng không được phép để nhà vua thất vọng.

Hethe đã xoay xở để giữ không vung nắm đấm của chàng vào mặt vị cố vấn của nhà vua chỉ vì lợi ích chung. Bây giờ chàng lờ tịt ông ta đi, xuống ngựa và tiến vào lâu đài, mặc kệ Templetun có đi theo hay không tùy theo ý muốn của ông ta. Tất nhiên, chàng biết người đàn ông này sẽ đi theo. Lần này, Templetun chắc chắn sẽ không rời đi cho đến khi ông hoàn toàn hài lòng rằng cuộc hôn nhân này diễn biến tốt đẹp và thật sự được hợp thức hoá.

Người đầu tiên Hethe nhận ra khi chàng tiến vào đại sảnh là phụ tá thứ hai của chàng. Một cái liếc mắt nhanh chóng ra xung quanh cho biết cô dâu của chàng không có mặt ở đây. Nếu cô nàng thông minh một chút, cô ấy đã trốn đi rồi, chàng quyết định khi chàng băng ngang qua bàn ăn.

“Hethe!” Stephen lao vút tới, một nụ cười chào mừng nở trên mặt cậu ta. “Tôi đã bắt đầu lo lắng rằng ngài sẽ không trở lại.”

Hethe nhả mặt, sau đó cúi kính liếc qua vai mình tới cái bóng của chàng, vị cố vấn của nhà vua. “Chúng tôi đã hợp quân cùng với người của nhà vua khi ngài Templetun đến. Ông ta đã phải chờ cuộc chiến ban ngày kết thúc và chúng tôi quay về.”

“Ah.” Stephen liếc từ Hethe đến ông già, sau đó hắng giọng. “Tiểu thư Helen đang ở trong phòng của ngài.”

Hethe không thể không chú ý cái cách mà cậu nhóc chiến binh tránh ánh mắt của chàng. Chắc chắn rằng cậu ta đã nhận thấy mùi của vợ chàng. Hethe đã không mong muốn ít hơn thế.

“Ngài nên đi lên và...” Templetun bắt đầu.

“Thưa ngài,” Hethe cúi kính ngất lời. “Tôi biết nhiệm vụ của mình. Tuy nhiên, tôi có thể thưởng thức một cốc rượu vang trước được không? Hôm nay là một ngày dài.”

Templetun ngáp ngừng, sau đó đầu hàng một cách không hạnh phúc. “Rất tốt. Đồ uống trước, thưa ngài. Nhưng chúng ta thực sự phải hoàn tất việc này.”

“Chúng ta?” Hethe hỏi một cách khô khốc. Chàng nghi ngờ người đàn ông này đã quá lo lắng về việc hoàn thành chuyện này để thấy chàng mới là người phải người phải hoàn tất việc này.

Trời đã tối, và Helen đang đi đi lại lại trong phòng ngủ chủ nhân khi những tiếng ồn ào kéo nàng về phía cửa sổ. Ngó ra bên ngoài, nàng thốt ra một tiếng thở dài khi thấy ngài Templetun đã quay về với chồng nàng. Nàng đã dành cả buổi chiều cần mẫn và nhìn đầy thương cảm phụ tá thứ hai của Holden khi cậu ta đứng cảm cố thử bầu bạn với nàng trong khi cố hết sức để không lộ vẻ gớm guốc trước mùi hôi của nàng. Cậu ta đã cực kỳ biết ơn vì được giải thoát khỏi nhiệm vụ khi nàng lên đây, nhưng chuyện đó đã khiến Helen bị bỏ lại, không có việc gì để làm ngoài việc bắn khoản chuyện gì sẽ ập tới. Điều đã nhanh chóng trở nên chán ngắt. Không có gì có thể ngăn cản những gì sắp xảy ra, và dường như nàng cũng không thể làm gì để chuẩn bị đón nhận nó.

Templetun đã giữ đúng lời hứa của ông; Helen không thể thuyết phục Stephen cho phép nàng làm bất cứ điều gì về tình trạng ghê tởm của nàng, thậm chí còn từ chối gửi lên một bồn tắm. Cậu ta đã xin lỗi, giải thích bằng một giọng sợ hãi rằng cậu ta ước gì cậu ta có thể...mà nàng không hề nghi ngờ tí nào vì cậu ta phải chịu đựng mùi hôi của nàng-nhưng, cậu ta giải thích, Templetun đã ra lệnh không được cung cấp bất cứ thứ gì ngoài đồ ăn thức uống và phải canh chừng ngay cả khi nàng tiêu thụ chúng. Việc tắm táp không được bàn đến.

Cuối cùng, Helen đã yêu cầu được tham quan phòng ngủ chủ nhân để nàng có thể xem xét xung quanh. Yêu cầu đó, ít nhất, cũng được cho phép, nhưng không phải trước khi Stephen kiểm tra phòng. Chắc chắn rằng không có gì ở trong phòng chống lại mệnh lệnh của Templetun. Nàng đã dành hầu hết thời gian ở một mình trong căn phòng này, và nàng đã không bị gây ấn tượng mạnh mẽ bởi bất cứ cái gì nàng tìm thấy.

Phòng ngủ của Hethe khá lớn, và nó chắc chắn đã từng rất lộng lẫy, nhưng tất cả mọi thứ trong phòng giờ đây đều cũ rích, xác xơ, và bị bỏ bê không được chăm sóc. Có vẻ chắc chắn rằng Hethe đã không dành nhiều thời gian ở đây. Quả thực, nếu soi mói thật kỹ thì không có lấy một món đồ cá nhân nào ở trong phòng.

Không có việc gì khác để làm ngoại trừ lo lắng về những gì sắp đến, và bắn khoản về thực tế là nàng không thể chuẩn bị bản thân đủ để chắc rằng Hethe sẽ nhẹ nhàng với nàng, Helen đã quyết định nàng tốt nhất là nằm xuống nghỉ ngơi một chút. Nàng đã nằm trên cái giường to tướng của chàng, toàn tỉnh táo và lo âu cho đến khi một người hầu đến hỏi xem liệu nàng muốn xuống dưới nhà ăn tối hay muốn một khay thức ăn được mang lên phòng.

elen đã chọn khay thức ăn được bưng lên phòng. Thật là tuyệt nếu được bầu bạn để làm nàng sao lãng khỏi nỗi phiền muộn của nàng, nhưng nàng không muốn vị phụ tá thứ hai của ngài Holden hay những người dân còn lại của chàng phải chịu đựng mùi hôi của nàng, và vì vậy nàng đã ăn một mình. Well, thực sự nàng đã quá lo lắng để có thể ăn, chỉ đơn thuần đẩy thức ăn ra xung quanh. Sau đó, nàng dành thời gian còn lại lướt qua lướt lại và chờ đợi. Bây giờ, nàng nhìn mặt trước cảnh tượng chồng nàng xuống ngựa ở bên dưới. Đã đến lúc rồi.

Trong một khoảnh khắc, nàng như bị tròn vùi trong nỗi sợ hãi. Nàng thực sự đã điên cuồng nhìn ra xung quanh, tìm kiếm một nơi nào đó để ẩn nấp hoặc một lối thoát. Sau đó, nàng nhận ra rằng chẳng có nơi nào để chạy trốn cả, và nàng buộc mình bình tĩnh và ngừng hành động như một kẻ ngu xuẩn.

Nàng đã là một phụ nữ trưởng thành. Chuyện này không có gì phải sợ hãi hết. Mọi phụ nữ đều trải qua chuyện này. Ít nhất, mọi phụ nữ đã lập gia đình. Mặc dù nàng nghĩ họ không cần phải lo sợ nó không được thoải mái như nàng đã lo sợ, đặc biệt vì nàng đã chọc tức chồng liên tục. Điều đó, cộng với mùi hôi thối của nàng, có lẽ sẽ khiến nàng giống con lợn không được bôi trơn, phải chịu đau đớn. Tuy nhiên, chính nàng đã gây nên điều đó, bây giờ mọi việc đáng lẽ đã đã kết thúc nếu nàng đã không cố trì hoãn vào đêm tân hôn. Dường như, gần đây, nàng đã khiến bản thân phải chịu khá nhiều hậu quả.

Nếu nàng là người mê tín, nàng có thể nghĩ rằng kẻ nào đó đã nguyên rửa nàng. Nếu nàng tin rằng Chúa trời tàn nhẫn, trừng phạt ngài Holden vì tội bất tín, nàng có thể tin rằng Ngài cũng thực sự trừng phạt nàng vì tội không vâng lời. Tuy nhiên, Helen biết rằng mọi việc chỉ đơn giản là điềm gở. Nàng cũng tin rằng bây giờ nàng có thể làm điều gì đó để mang lại điềm lành, và có lẽ đã đến lúc để tự nắm lấy vận mệnh của mình rồi. Lời khuyên của dì nàng và Ducky lúc sáng bắt chợt xuất hiện.

”Phải phục tùng” và “cố gắng khuyến khích một vài cảm giác nhẹ nhàng” của người đàn ông, dì nàng đã gợi ý. “Trần truồng và đung đưa,” là lời khuyên của Ducky. Helen xem xét vấn đề một cách nhanh chóng. Nàng không nghĩ rằng nàng có thể xoay sở được với phần trần truồng, ít nhất là không hoàn toàn trần truồng. Nhưng nàng có thể phục tùng và khuyến khích.

Hethe leo lên từng bậc thang, càng leo càng giận dữ. Ngài Templetun đã “cho phép” chàng thưởng thức một ly rượu, đúng một ly, sau đó đã bắt chàng đi ngủ như một đứa trẻ. Hethe không quen bị ra lệnh những chuyện như thế, và đánh giá nó thậm chí còn thấp hơn cái ví dụ này. Tất nhiên, mọi việc đều là lỗi của tiểu thư Helen. Nếu cô nàng không mách lẻo với vị cố vấn của nhà vua—khỉ thật, nếu cô nàng không bày ra cái trò hề nực cười với cây cỏ hôi—thì họ sẽ không phải sửa chữa chuyện này! Bây giờ, chàng được mong đợi tiến vào phòng của chính chàng và cây một cánh đồng có mùi nồng nặc như một bãi tham ma. Aye, chàng là một người đàn ông đáng thương đã mệt mỏi. Chàng đã phạm tội tà đình gì để phải chịu kết cục như thế này?

Tiến tới cửa phòng ngủ, chàng dừng lại một chút và nhìn chăm chăm vào nó. Đằng sau cánh cửa gỗ này là một người phụ nữ đang đợi, kẻ có mùi hôi khiến tóc của đàn ông phải dựng dựng đứng lên. Và có cơ thể có thể khiến ngón chân đàn ông phải xoắn lại, một phần của chàng nhắc nhở. Hethe xem xét ý nghĩ đó một cách nhanh chóng, tâm trí chàng nhớ lại vô số hình ảnh chàng đã được thấy bởi cơ thể đó. Phải, tiểu thư Helen có một thân hình thật đẹp. Và nàng có một khuôn mặt đáng yêu đủ để khuấy đảo tâm hồn của bất cứ người đàn ông nào. Có lẽ chàng có thể tìm thấy một cách nào đó để khắc phục mùi hôi... Nó sẽ không kéo dài mãi.

Với ý nghĩ vui vẻ đó, chàng mở cửa và mạnh mẽ sải những bước dài vào phòng ngủ chủ nhân. Chàng rất hiếm khi sử dụng căn phòng này trong những dịp cũng rất hiếm hoi chàng ở lại Holden, nhưng chàng biết nó chứa đựng những gì. Tuy nhiên, lần này, chàng không chắc điều gì sẽ chờ đón chàng. Một cô dâu giận dữ và hay cầu nhàu, có lẽ thế? Hay một cô dâu khắc khoải và lo lắng như Nerissa đã từng? Nhưng chàng chắc chắn không mong đợi tìm thấy một phụ nữ khoả thân ngồi trước lò sưởi, đang thanh tẩy chải mái tóc dài mượt của nàng.

Well, thật sự nàng không trần truồng; nàng vẫn mặc áo ngủ. Nhưng lớp vải của chiếc áo cực kỳ mỏng, và cái cách mà nàng ngồi trước lò sưởi khiến chàng có thể nhìn xuyên qua lớp vải, thấy những đường cong bên dưới.

Trong một khoảnh khắc, Hethe như bị bỏ bùa, sau đó chàng đóng cửa lại và bắt đầu tiến lên phía trước— để bị buộc phải nhớ ra rằng nàng không hề muốn trở thành cô dâu của chàng bởi mùi hôi thối quen thuộc lơ lửng khắp phòng.

Khi đó chàng nhận ra rằng tất cả tình cảnh này chắc chắn là một phần của một trò lừa mới, một kế hoạch mới nhằm làm chàng điêu đứng. Sự thất vọng của chàng trước hiện thực này thật chua cay. Dừng lại, chàng liếc quanh căn phòng đầy lo lắng, nhưng chàng không thể tìm thấy điều gì không ổn cả. Mọi thứ trông vẫn y chúng đã từng khi chàng ở lại đây- ngoại trừ nàng, tất nhiên.

“Trò mới gì đây?” Chàng hỏi, đi lại về phía cái ghế đặt gần cửa. Chàng vẫn có thể ngửi thấy mùi hôi của nàng từ đó, nhưng mong muốn được bật mũi quay đi không còn mạnh như trước.

Nàng dừng lại, không chải tóc nữa, quay lại để đối diện với chàng, và chàng có thể thề rằng vẻ mặt ngơ ngác của nàng rất chân thành. “Không có trò nào hết, thưa ngài. Không còn những trò lừa hay những kịch bản phá hoại nữa. Hình như không còn cách nào có thể tránh né cuộc hôn nhân này, vì thế tôi nghĩ nên khiến nó trở nên dễ dàng hơn.”

Đặt chiếc lược xuống, vợ chàng chậm rãi đứng lên và quay lại đối diện với chàng, ngọn lửa bập bùng phía sau nàng, vì thế khuôn mặt nàng và phía đằng trước chìm trong bóng tối, nhưng cơ thể nàng in rõ nét bên dưới lớp áo choàng mỏng dính nàng mặc. Hethe cảm thấy thân thể chàng bị khuấy động đầy thích thú khi chàng nhìn nàng và gần như thở ra nhẹ nhõm. Có lẽ sau cùng họ cũng có thể hợp thức hoá cuộc hôn nhân này. Nhưng câu hỏi đặt ra là làm thế nào?

Với Hethe Nhỏ biểu lộ sự quan tâm, rất có khả năng chàng chỉ phải yêu cầu nàng lên giường, lao tới, kéo áo ngủ của nàng lên, kéo chàng ra và đâm vào nàng. Chàng tưởng tượng chàng có thể nín thở lâu như thế. Mọi việc thế là xong, nhưng Hethe không bao giờ đối xử với phụ nữ tàn nhẫn như vậy, và mặc dù tất cả những trò nàng đã bày ra với chàng từ buổi đầu gặp gỡ, chàng không thể đối xử với nàng như vậy. Mặt khác, chuẩn bị cho nàng đúng cách cho điều này, lần đầu tiên của nàng, sẽ đòi hỏi phải có thời gian và sự khéo léo và chàng nghi ngờ Hethe Nhỏ sẽ không đứng lên vì nỗ lực này. Chuyện này là cả một câu hỏi hóc búa đối với chàng.

Cau mày, chàng chuyển trọng lượng từ chân này sang chân khác, và nhìn quanh phòng, xem xét giải pháp nào là tốt nhất.

“Tôi giúp ngài cởi áo giáp nhé?”

Hethe giật mình trước câu hỏi nhỏ, và nhìn vợ chàng một cách sắc nhọn, sau đó nhìn xuống chiếc áo giáp chàng vẫn đang mặc. Nó đã bẩn và dính đầy máu, và chàng thật sự nên cởi nó trước khi lên đây, nhưng chàng đã quá bức bối đến nỗi quên hoàn toàn về nó. “Không!” Chàng gần như rít lên khi nàng bắt đầu tiến về phía chàng, sau đó dịu giọng nói thêm, “Chỉ cần nằm xuống và đợi. Tôi sẽ tự lo được cho bản thân mình.”

Gật đầu, nàng đi đến cuối giường, sau đó ngấp ngừng. Khi nàng đã không còn bị ngọn lửa làm sắp bóng, chàng có thể nhìn thấy những mảng phát ban lan rộng của nàng. Thật sự, chúng trông không còn sưng đỏ như tối hôm trước, nhưng trông vẫn còn rất đau rất và hơi sưng nhẹ. Chàng có thể nhắm mắt bỏ qua những vết sưng, chàng quyết định, dù chàng tự hỏi liệu chúng có đau đớn. Chàng không muốn những cái đụng chạm của chàng khiến nàng bị đau. Bị vướng vào một loạt những mối quan tâm như thế, chàng hoàn toàn bất ngờ khi nàng bắt đầu cởi bỏ áo ngủ. Quả là không ngờ tới, chàng đã không nghĩ rằng nàng bạo dạn như vậy.

Cái đồ mặt lan theo vết áo ngủ nói rằng nàng không hề bạo dạn như hành động thể hiện. Tuy nhiên, nó quả là một nước cờ sáng giá về phần của nàng. Hethe Nhỏ đã bị khuấy động một cách uể oải, nhưng nó bây giờ ngay lập tức dựng lên sống động. Phải, họ có thể hoàn tất mọi việc, chàng quyết định khi nàng quay lại, ngồi xuống cuối giường, sau đó nằm xuống, chân nàng co lại trên đệm

Tất cả những gì chàng phải làm là leo lên giường, tiến tới giữa hai chân nàng và...

Chàng dừng nghĩ ngợi lan man ngay tại đó. Chàng không thể lao vào nàng như một con chó động đực được, chàng cần phải chuẩn bị lần đầu tiên cho nàng. Bức bối với chính bản thân mình, chàng bắt đầu cởi bỏ đai đeo gươm, sau đó là đến áo giáp. Hethe thường có cận vệ để giúp đỡ với những công việc như thế, do đó

chàng đã khá ngạc nhiên trước sự nặng nề của cái áo giáp kim loại. Khẽ càu nhàu, chàng kéo rồi đẩy rồi lại kéo ra và vắn vẹo để thoát khỏi nó, chàng quyết định rằng, trong tương lai, chàng sẽ đảm bảo cậu nhóc cận vệ ở xung quanh để có thể giúp đỡ.

“Ngài có chắc chắn ngài không muốn tôi giúp ngài cởi nó không?”

“Không, ở yên đó,” Hethe nói một cách nhanh chóng, thở dài nhẹ nhõm khi cuối cùng chàng cũng hoàn thành việc cởi cái áo giáp nặng nề ra. Thẳng người lại, chàng tặng cho vợ mình một nụ cười thắng lợi và thả cái áo giáp xuống nền nhà, co rúm lại vì âm thanh vang dội nó tạo ra. Hình ảnh của tiểu thư Helen, chống người lên trên khuỷu tay và cười rụt rè với chàng khiến Hethe nuốt mạnh một cái. Khi thật, nàng thật đẹp, bắt chập làn da bị sưng tấy.

Hethe ngay lập tức cúi xuống, bắt tay vào việc cởi phần giáp bọc chân của chàng. Trong vòng vài phút, chàng đã thở hổn hển, vắn vẹo, và nhăn nhó trong một nỗ lực để với tới sau đầu gối của mình để cởi bỏ cái vật khổng khiếp đó. Hình như Edwin đã buộc các nút khá chặt khi cậu ta mặc áo giáp cho chàng sáng nay, vì Hethe dường như không thể nào mà cởi chúng ra được. Chửi thề đầy bực dọc, chàng tóm lấy con dao găm.

“Ngài có muốn tôi giúp một tay không?” Vợ chàng hỏi lại.

“Không,” Hethe quát lên, sau đó thở dài và nhìn thẳng vào mắt nàng đầy bực bội. Chàng hoặc là để nàng giúp chàng, hoặc là sẽ phá huỷ một đôi ủng bằng sắt hoàn toàn còn tốt bằng việc cắt đứt những dây buộc bằng da của chúng.

“Oh, aye. Được rồi.” Chàng sụm xuống trong thất bại, sau đó nhanh chóng hít một hơi thở sâu khi nàng trượt xuống giường và lao về phía chàng. Mặt nàng đỏ bừng khi cái nhìn của chàng lướt qua nàng, nhưng nhanh chóng vòng qua và quỳ xuống đằng sau chàng. Hethe nghiêng cổ, nhìn qua vai chàng và tóm được hình ảnh cái lưng đỏ hồng vì xấu hổ đầy đáng yêu.

Cái nút buộc của đôi ủng sắt của chàng có lẽ phải khó cởi như chàng đã nghi ngờ, vì nàng cúi xuống, thực hiện nhiệm vụ với một thời gian lâu bất thường và dường như phải “chiến đấu” để cởi chúng. Hoặc có lẽ nó có vẻ như là một khoảng thời gian dài vì Hethe phải nín thở.

Chàng đã nín thở cho đến khi đầu chàng bắt đầu quay cuồng và phổi chàng bỏng rát. Mỗi khi chàng yếu đi và muốn hít một hơi thở mới, chàng nhớ lại mùi hương của nàng và ép buộc mình nín thở lâu hơn. Tuy nhiên, ngay khi nàng cuối cùng cũng xoay sở để cởi được một trong những chiếc ủng sắt của chàng và thả nó rơi vang lách lách xuống nền nhà, Hethe không thể chịu lâu hơn được nữa. Chàng thở hắt ra, sau đó hít một hơi căng đầy lồng ngực, gần như ngất xỉu bởi bầu không khí ô nhiễm. Chàng hùng hồn cầu nguyện khi nàng làm việc với chiếc ủng sắt khác. Lần này dường như nhanh hơn nhiều, và Helen thốt lên một tiếng thì thầm hân hoan khi nó rơi xuống. Sau đó nàng đứng thẳng dậy phía sau chàng, ngập ngừng trước khi bay trở lại giường và chui tọt vào đó.

“Cảm ơn,” Hethe thở hắt ra, tổng cái hơi thở mà chàng đang phải nín ra và hít vào một hơi thở tươi mới. Lần này chàng cho phép mình rên lên một tiếng đầy ghê tởm. Mùi hương của chàng vẫn vương vấn lại như một đám mây lưu huỳnh vô hình và sự tác động của nó đến Hethe Nhỏ chỉ có thể nói là tàn phá. Chiến binh nhỏ đột ngột tử vong, gục xuống nhanh như bất kỳ người đàn ông nào bị đo ván trên chiến trường. Hơn cả mất can đảm, ngay cả nhìn vào vợ chàng một lần nữa nằm nghiêng trên giường cũng không thể đảo ngược hiệu lực được.

“Ngài có cần giúp gì nữa không?”

Hethe cau mày trước câu hỏi và lắc đầu. “Không. J-chỉ cần... chỉ cần ở yên đó. Tôi phải...” Bước giật lùi về phía cửa, chàng lục lọi tâm trí của mình để tìm một cái cớ rút lui, nhưng không có cái gì nảy ra. Lắc đầu, chàng mở cửa và chuồn ra khỏi phòng. Chàng thật sự cần một cốc rượu.

Helen thở hắt ra trước cánh cửa bị đóng lại trong kinh hoàng. Hấn ta đi đâu vậy? Thế còn chuyện động phòng? Nàng đã làm gì sai, Helen băn khoăn một cách yếu ớt. Nàng đã làm tất cả những gì nàng có thể nghĩ ra được để phục tùng và khuyến khích. Nàng thậm chí còn trần truồng như Ducky đã gợi ý. Và đó

không phải là một trong những việc khó khăn nhất nàng đã từng làm ư? Tuy nhiên, có vẻ không một cách nào trong số chúng có hiệu quả. Nàng đã khuyến khích hấn phóng ra khỏi cửa đẩy thôi.

Khẽ lắc đầu, nàng ngã người trên nệm và nhìn chăm chăm vào cái màn treo trên đỉnh đầu, một cách đau khổ.

Hethe phóng xuống hai bậc cầu thang một lúc, sau đó dùng tay ngang qua đại sảnh, cứ như thể chàng vừa xuống ngựa từ một trận chiến vậy. Sự xuất hiện của chàng, trong tình trạng này, đủ để làm cho Ngài Templetun và Stephen, những người đang ngồi ở bàn ăn, há hốc miệng nhìn chàng đầy băn khoăn. Họ tiếp tục há hốc miệng như vậy khi chàng đầu tiên với tới cốc rượu của Stephen, sau đó đổi ý và thay vào đó túm lấy cái bình mới với đi một nửa được đặt giữa cậu ta và vị cố vấn của nhà vua. Nàng nó lên miệng, Hethe rót toàn bộ số chất lỏng xuống trong một loạt những cái nuốt dài, âm ỉ, sau đó hạ xuống, chỉ để găm lên yêu cầu thêm rượu nữa. “Ngài Holden,” Templetun cuối cùng cũng bắt đầu. “Cái gì...”

“Tôi khát. Một người đàn ông không thể uống rượu trong chính lâu đài của hấn ta được ư?” Hethe quát lên, nôn nóng chuyển từ chân này sang chân kia khi chàng đợi rượu được mang tới. Mất hết kiên nhẫn, chàng bắt đầu tự mình tiến vào bếp.

“Thưa ngài!” Templetun đứng bật dậy và ngay lập tức đuổi theo chàng. “Tôi hy vọng ngài không mong đợi tôi tin rằng ngài đã hoàn thành...”

“Tôi không mong đợi bất cứ điều gì từ ngài, Ngài Templetun. Tôi chỉ...” Chàng bất ngờ dừng lại trên đường tiến vào bếp, sau đó quay lại phía ông già và rít lên, “Cô nàng bốc mùi.”

Templetun xoay sở để phanh lại trước khi đâm sầm vào Hethe, sau đó chú ý đến những biểu cảm của chàng. “Oh, vâng... Well... Tôi đã nhận thấy, thưa ngài.” Ông thốt ra một tiếng thở dài thường thụt và cân nhắc một chút, khuôn mặt già nua nhăn nheo như bị xoắn lại, nhăn nhó và bị kéo căng ra, trước khi ông lắc đầu. “Ngài có sự cảm thông sâu sắc nhất của tôi, thưa ngài, nhưng chuyện này phải được hoàn thành. Dĩ nhiên, ngài có thể chịu đựng mùi hôi lâu đủ để... er... thực hiện các hành động cần thiết? Hoặc...” Ông bất ngờ sáng bừng lên và đề nghị, “Có lẽ ngài nên nín thở?”

“Nín thở á?” Hethe cau có. “Tôi đã cố gắng nín thở trong khi cởi áo giáp. Nó mất thời gian khủng khiếp và tôi phải hít vào và...”

“Nhưng áo giáp của ngài bây giờ đã được cởi rồi,” ông già vui mừng chỉ ra. Ông vỗ vào lưng Hethe và quay người chàng hướng về phía cái cầu thang chàng vừa mới xuống khỏi. “Tất cả những gì ngài cần làm bây giờ là băng qua phòng và hoàn thành công việc. Dĩ nhiên, ngài có thể nín thở đủ lâu chứ?”

“Hmmm.” Hethe xem xét khả năng đó. Nếu chàng hít một hơi thật sâu trước khi mở cửa, sau đó lao vào phòng... Xem nào, chàng nghĩ. Có lẽ từ cửa đến giường mất khoảng mười bước dài. Chàng sẽ cần một chút thời gian để kéo quần xuống, định vị mình giữa hai chân nàng...

“Chúng ta tới nơi rồi.”

Hethe liếc nhìn xung quanh giật mình nhận ra rằng trong lúc chàng suy xét, Templetun đã dẫn chàng quay lên gác. Bây giờ họ đang ở bên ngoài cửa phòng ngủ của chàng.

“Chỉ cần hít một hơi thật sâu thôi,” Templetun hướng dẫn, nghe hài lòng một cách không bình thường với kế hoạch của mình. “Vậy đó,” ông nói khi Hethe hít vào một cách đầy trách nhiệm. “Bây giờ nín thở, vào trong đó và làm nhiệm vụ của ngài đi!”

Với lời khuyến khích nồng nhiệt đó, vị cố vấn của nhà vua mở cửa, tặng cho Hethe một cú huých khiến chàng bay thẳng vào phòng, sau đó nhanh chóng đóng cửa phía sau chàng.

Hethe lê từng bước chân tiến vào phòng, sau đó liếc nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường. Nàng vẫn nằm chính xác vị trí nàng đã nằm khi chàng bỏ chạy. Hình như, nàng đã quyết định nghe lời chàng một lần.

Chàng sẽ không bị mắc lừa bởi hành vi đột biến của nàng đâu. Nếu bây giờ nàng cư xử dễ thương như vậy, chắc chắn phải có lý do gì đó. Có lẽ cuối cùng nàng đã nhận ra rằng nàng không thể chiến thắng chàng và mong muốn những điều khoản đầu hàng tốt đẹp. Thật quá tệ, nàng không nghĩ đến cách này sớm hơn...

Bất ngờ nhận ra rằng chàng đang lãng phí thời gian, điều chắc chắn không phải là bất tận vào thời điểm này, Hethe vội vã tiến lên, cởi áo chèn của chàng ra khi chàng di chuyển.

Chàng thấy mất vợ chàng mở lớn, đầy lo âu khi chàng tiến đến chiếc giường. Hethe cố gắng để tặng cho nàng một nụ cười trấn an, nhưng nó quả là khó khăn khi má chàng đang phồng lên giữ hơi thở như một chú sóc chuột. Quăng cái áo của mình sang một bên, chàng dừng lại, xem xét nàng một cách nhanh chóng, không chắc chắn chàng sẽ bắt đầu từ đâu. Mặc kệ những gì Templetun đã nói, chàng không thể đơn giản chỉ lao vào nàng mà không chuẩn bị gì. Bất kể điều gì mà nàng xứng đáng nhận sau tất cả những trò hề này, chàng không chỉ đơn giản là làm điều đó. Bên cạnh đó, chàng cũng cần một chút thời gian để tự sắp sảng. Bản thân chàng cũng không chính xác là rộn ràng với những khát khao trong tình trạng này.

Do đó, liệu chàng có nên vuốt ve ngực nàng? Mơn chớn chân nàng? Chàng thường bắt đầu với những nụ hôn, nhưng điều đó, tất nhiên, là bị loại bỏ. Suy nghĩ của chàng mới chỉ vừa tiến xa được có chừng ấy thì chàng nhận ra chàng đã nín thở đến giới hạn rồi. Hai má căng phồng, mặt nhẵn lại, chàng quay người và vội vã lao về phía cánh cửa, thở hắt cái đồng không khí chàng đã hít vào khi nãy. Chàng hít vào một hơi thở khác.

“Có gì không ổn ư, thưa ngài?”

Hethe gấp rắc rồi to trong việc trả một cách rõ ràng câu hỏi lo âu của vợ chàng. Có cái gì không ổn mới được chứ? Không, không. Chẳng có cái gì là không ổn cả. Ngoại trừ việc điều này là không thể!

“Tôi có thể làm gì giúp ngài không?” Nàng hỏi.

Hethe đảo mắt. Bây giờ, nàng muốn giúp đỡ? Nàng không thể vâng lời hơn vào đêm tân hôn của họ, chờ đợi chàng trên giường với tất cả những gì ngọt ngào và thơm tho sao? Không! Khi đó nàng đã khiến bản thân mình càng không hấp dẫn càng tốt. Bây giờ nàng bốc mùi như cây cỏ hôi trộn với cánh hoa, bây giờ nàng háo hức muốn giúp đỡ? Đúng là phụ nữ!

“Tôi có nên đựng đưa ngực mình hay cái gì đó không?”

“Cái gì?” Chàng quay cuồng nhìn nàng, mắt mở lớn đến khó tin.

“Vâng,” Nàng nói, rõ ràng đầy ngượng ngịu. “Ducky cho rằng, khi Albert của cô ấy còn sống, tất cả những gì cô ấy phải làm là đựng đưa ngực và ông ấy sẽ...”

“Oh, làm ơn,” Hethe chen ngang một cách yếu ớt, cố gắng xua đi cái hình ảnh đột ngột của cô hầu gái trung niên, tròn trĩnh đựng đưa bộ ngực không lấy gì làm ấn tượng lắm của cô. “Tôi thật sự không muốn biết điều đó.”

Nàng im lặng một chút, sau đó hỏi, “Vậy tôi nên làm gì?”

“Chỉ cần nằm đó,” chàng ra lệnh một cách rút khoát. “Chỉ-Tôi cần một cốc rượu nữa.”

Xoay gót, chàng lao ra khỏi phòng mà không thèm bận tâm mặc lại áo của mình. Chàng đi dọc hành lang, thẳng tiến xuống cầu thang và băng ngang qua đại sảnh với những bước dài hùng dũng như trước. Tiến tới bàn ăn, chàng nhắc bình rượu lên-nó vẫn yên vị trên mặt bàn, và chàng nhẹ nhõm khi thấy nó đã được đổ đầy-và bắt đầu nuốt xuống chất lỏng chứa trong đó.

“Oh, dear,” chàng nghe ngài Templetun thì thầm từ một nơi xa xăm nào đó phía sau chàng. “Chuyện này không tốt một tí nào cả.”

“Vâng, lần đầu tiên, anh ấy cởi được áo giáp của mình, và bây giờ anh ấy cởi được áo chèn. Ít nhất là anh ấy đã có tiến triển,” Stephen chỉ ra, giọng của cậu ta nghe ngạc nhiên một cách đáng nghi.

“Thưa ngài,” Templetun cuối cùng cũng bắt đầu khi Hethe hạ thấp cái bình rượu rỗng không xuống. “Tôi thực sự nghĩ rằng...”

“Tôi không muốn nghe ngài nghĩ cái khỉ gì nữa,” Hethe chen ngang.

“Nhưng ngài phải...”

“Nói điều đó với Hethe Nhỏ ấy, Templetun. Nó là kẻ không chịu hợp tác.”

“Oh, dear.” Cái nhìn của Templetun hạ nhanh xuống dưới eo của Hethe đầy suy nghĩ. “Chuyện gì đã xảy ra với, er, Hethe Nhỏ?” Liệu có sự cười cợt trong giọng của ông già?

Hethe đảo mắt trước ý nghĩ đó và gầm lên rõ ràng: “Cô nàng bốc mùi!”

“Vâng, vâng. Nhưng Hethe Nhỏ không có mùi. Làm thế nào mà nó biết được?”

Một tiếng gầm gừ sâu trong cổ họng chàng, Hethe bắt đầu tiến về phía ông già. Ông ta sẽ không còn có thể chế nhạo được nữa! Thật may mắn, Stephen nhảy bổ đến, chen vào giữa hai người. “Mặt nạ!”

Hethe liếc một cái điên cuồng về phía người phụ tá thứ hai của chàng. “Cái gì?”

“Ngài không thể bịt cái gì vào mũi để triệt tiêu mùi hương ư?”

Hethe nhăn mặt trước lời gợi ý. “Tôi đã thử làm điều đó vào buổi sáng sau đêm tân hôn. Nó hạn chế được mùi hôi nhưng không loại bỏ được hoàn toàn.”

“Oh.” Stephen và Templetun trùng xuống đầy thất vọng, sau đó dường như nhai đi nhai lại vấn đề đó. Sau một lúc, vị phụ tá thứ hai của chàng nhảy dựng lên và đề nghị, “Có lẽ, nếu ngài sịt nước hoa vào cái mặt nạ...”

“Một ý tưởng sáng chói!” Templetun quyết định, gạt đầu hào hứng. “Thật là mưu mẹo!”

Hethe không biết nên cười hay nên khóc đây.

Helen ngồi trên giường, cái nhìn của nàng di chuyển một cách bực bội về phía cánh cửa. Thực sự, điều này thật quá đáng. Gã đàn ông này chạy trốn ra khỏi phòng như thế bao nhiêu lần nữa đây? Nàng gần như nghĩ rằng chuyện này thật hài hước, nếu không để ý đến thực tế rằng nàng rất lo âu.

Với cuộc chuyện trò nàng đã chia sẻ với dì nàng và Ducky sáng nay, Helen đã rất lo lắng như tất cả những trinh nữ khác, và cách xử xử đầy kiên nhẫn của chồng nàng thì chẳng giúp gì nhiều cho sự lo lắng của nàng. Đây là chưa đề cập đến sự thiếu thoải mái hay nổi xấu hổ. Nằm ở đây, trên giường, phô bày ra và chờ đợi niềm vui thích của hắn, thật là bẽ bàng. Helen không chịu ở thế bị động trong bất cứ việc gì.

Nàng liếc lại về phía cánh cửa, tâm trí nàng đang xem xét liệu việc gì sẽ xảy ra. Liệu chồng nàng... Nàng không thể không băn khoăn tự hỏi liệu “nó” trông như thế nào. Nàng chỉ có một vài ý tưởng mờ mờ, nhưng nàng đã không có đủ minh mẫn để xem xét vào đêm tân hôn của nàng, nàng ước gì nàng đã có thể. Nó lớn cỡ nào; nàng tự hỏi. Dường như phải có một căn cứ nào đó. Hắn ta có bờ vai khổng lồ... Liệu của hắn... Liệu nó có khổng lồ như thế? Chân nàng trượt lại với nhau trước ý nghĩ này. Nàng ước gì hắn ta giải quyết chuyện này cho xong luôn đi. Nó giống như là chờ đợi bị tiêm hay bị nhổ rằng vậy.

Tiếng lạch cạch từ cửa ra vào báo hiệu sự trở lại của Hethe, và Helen nhanh chóng ngã huych lại trên giường. Nàng nghe tiếng cửa mở, nhưng từ chối nhìn ra. Có lẽ, nếu nàng giả vờ nàng không ở đây và điều này không xảy ra...

“Sweet Jesu!” Nàng đột ngột hét lên, lao vút ra khỏi giường khi cái mặt nạ hình người bước về phía nàng.

“Đó là tôi, ngài Hethe,” nó nói. Cái giọng hơi bị bóp nghẹt vang lên từ cái nàng đã thấy là những mảnh vải lanh được buộc xung quanh một cái hình đầu người.

Helen chỉ đơn giản là nhìn không chớp mắt. Chắc chắn chồng nàng không định đội nó trong khi hắn... Lay Chúa, có, hắn ta sẽ làm thế. Cẩn chặt môi, nàng ngay lập tức cúi đầu xuống.

“Đây là ý tưởng của Stephen”, chàng giải thích, cởi những dải dây buộc ở quần và bắt đầu kéo nó xuống. “Bằng cách này, mùi của em không ngăn cản việc... Em đang sợ. Vai em đang run rẩy. Đừng sợ, tôi sẽ không làm đau em.”

Helen xoay sở để nén tràng cười yếu ớt khiến cơ thể nàng rung lên, và nàng ngẩng đầu lên. Cái đầu tiên nàng thấy được là vật đàn ông của chàng, và nó đã có hiệu lực đáng kể trong việc lấy lại bình tĩnh của nàng. Nàng đã sợ sệt cả ngày, sợ hãi cái vật thể đó trước khi nàng thực sự thấy một khúc thịt nhẵn nhúm chồi ra giữa hai chân chàng bấy giờ, còn hơn là một sự nhẹ nhõm. Nàng đã mong đợi một cái gì đó khổng lồ, thật

đáng sợ. Nhưng, không... Đây là con lợn vĩ đại ư? Cái này có thể gây ra thiệt hại cho nàng? “Còn lâu mới có khả năng,” nàng lầm bầm thật to và phá ra một tiếng cười còn hơn cả một tràng cười cuồng loạn.

Tóm được cái nhìn nghiêm khắc ngay lập tức đóng đầy mắt Hethe, nàng cố gắng để ngăn dòng thích thú của nàng lại, nhưng thực sự, nàng đã căng thẳng và lo lắng trong suốt một khoảng thời gian dài vì vậy, nàng có vẻ như không thể ngừng sự bùng phát bất ngờ này được.

“Tôi xin lỗi. Thật sự,” Nàng thở hắt ra trên thành hết mức có thể trong khi tràng cười chỉ chực nổ ra. “Chỉ là ngài nhìn...” Giọng nàng chết ngay tắp lự khi chàng kéo quần lên và dùng dưng đi khỏi giường đầy phần nộ.

13. Chương 13

Heihe dùng dùng băng ngang căn phòng tiến về phía lò sưởi. Chàng không thể làm chuyện đó được. Làm thế nào chàng có thể làm chuyện đó với cái cách nàng cười phá lên như thế? Với cái mùi hôi của nàng? Còn chưa đề cập đến những vết phát ban đáng nguyên rủa đó. Mỗi khi chàng nhìn làn da đỏ ửng, xưng tấy của nàng, cảm giác tội lỗi lại thiêu đốt chàng... và cả khó chịu nữa. Và dường như cả hai thứ cảm giác đó đã có ảnh hưởng đầy bất lợi đến sự cương cứng của chàng. Chàng chưa bao giờ quan tâm đến chuyện đó trước đây.

Dừng lại trước lò sưởi, chàng quay lại đối diện với nàng, nửa mong muốn thấy nàng hả hê và hân hoan vì thành công trong việc chống lại việc hợp thức hoá cuộc hôn nhân này. Thay vào đó, vợ chàng trông hoàn toàn đau khổ. Tràng cười của nàng đã tắt ngóm, để lại nàng ngồi đây cô độc trên giường, mũi nhăn lại bởi mùi hôi của chính nàng, và tay nàng siết chặt lại trong lòng—có lẽ để giữ khỏi gãi những nốt phát ban nổi khắp người nàng. Bất kể là lý do gì, cái nhăn nhó không hài lòng trên khuôn mặt nàng gợi cho chàng nhớ đến bà phù thủy già Maggie. Trên thực tế, chàng vẫn chưa đụng tới vấn đề đó.

Thở dài, chàng thả người xuống một trong những chiếc ghế được đặt trước lò sưởi, tâm trí chàng lang thang tới bà già đó và những lời tố cáo của bà ta. Bà ta đã xác nhận rằng mình đến từ Holden, nhưng chàng đã không nhớ bà ta chút nào. Tuy nhiên, chuyện đó không có ý nghĩa gì nhiều. Chàng hiếm khi ở đây. Đó là tất cả những gì chàng nhớ lại, mặc dù những lời lẽ đắng cay của bà đã buộc tội chàng đã đuổi và đốt cháy nhà bà.

Bồn chồn không yên, Hethe cau mày, đứng bật dậy và rải những bước dài tới cửa. Chàng đột ngột kéo nó mở ra và bắt đầu bước ra hành lang, nhưng chàng ngay lập tức bị chặn lại bởi Templetun, người vừa bước ra từ trong bóng tối. Hình như lần này, ông ta đã theo chàng lên tầng hai. Vị cố vấn của nhà vua vừa mới mở miệng để bắt đầu bài thuyết giảng của mình thì Hethe đã cộc lốc chen ngang. “Hãy làm người hữu ích đi, thưa ngài. Sai người đem rượu lên đây.” Chàng liếc về người phụ nữ vẫn đang ngồi trên giường chàng. “Em đã ăn chưa?” Chàng hỏi nàng.

Mắt tiểu thư Helen bất ngờ mở lớn. Nàng ngập ngừng một chút, nghi ngại hiện rõ trên khuôn mặt nàng, nhưng sau đó nàng lắc đầu.

Gật đầu, Hethe quay lại Templetun. “Sai người mang cả thức ăn lên nữa.”

Vị cố vấn của nhà vua trông có vẻ bị sỉ nhục một chút khi bị ra lệnh vờ vẩn như vậy, nhưng ông chắc phải nhận thấy rằng làm như Hethe yêu cầu có thể khiến mọi việc được hoàn thành. Sau một cái thở dài thườn thượt, ông gật đầu, quay gót và bước đi.

“Yêu cầu một bồn tắm lên đây nữa,” Hethe gọi với theo ông. Sau đó, một ý tưởng nữa nảy ra. “Và ai đó biết về thảo mộc và những thứ như thế,” chàng thêm vào, cau mày khi chàng nhận ra chàng không hề biết tên của thầy lang trong lâu đài của chính chàng.

Ngài Templetun giơ một tay lên ra hiệu ông đã biết trong khi vẫn di chuyển xuống cầu thang. Hết sức hài lòng, Hethe đóng cửa và quay lại nhìn người phụ nữ đang bị nhức mót trên giường—vợ chàng. Chàng cảm

thấy như thể chàng nên nói một điều gì đấy, nhưng lại chẳng có nổi một ý tưởng nên nói cái gì. Thay vào đó, chàng chỉ đơn giản quay lại chỗ ngồi của mình bên lò sưởi.

Cả hai đều im lặng trong khi chờ đợi. Hethe cảm thấy cái nhìn tò mò của nàng hướng về phía chàng, nhưng chàng lơ tịt nó đi. Chàng không muốn phải giải thích về các hành động vừa rồi. Bên cạnh đó, chàng cũng không chắc mình định làm gì. Tất cả những gì chàng làm là đơn giản lần theo bản năng của mình, và chàng không hề có một chút ý tưởng rằng chúng sẽ dẫn đi đâu.

Helen vẫn cố gắng tìm hiểu xem chồng nàng định làm gì thì tiếng gõ cửa đầu tiên vang lên. Hethe đứng dậy từ chỗ ngồi của chàng và bước tới trả lời nó, thân hình chàng chắn hết tầm nhìn của nàng khi chàng vẫn tiếp tục thăm thì nói chuyện với bất kể ai đó đang đứng bên kia cánh cửa.

Sau vài phút, trong khi Helen vẫn đang căng tai để nghe xem họ nói gì và đã thất bại, Hethe bất ngờ bước sang một bên, cho phép một người phụ nữ bước vào. Giống như tất cả những người hầu khác tại Holden, cô ta khá trẻ và dễ thương. Cô ta cũng có một đôi mắt biểu cảm và ngọt ngào nhất mà Helen đã từng thấy. Đôi mắt đó tìm thấy nàng đang ngồi đầy sầu khổ trên giường.

“Oh, dear, tiểu thư chắc phải đau khổ lắm,” người phụ nữ trẻ cảm thán khi cô tiếp cận chiếc giường, mắt xem xét những nốt phát ban bao phủ làn da đã một thời trắng như hoa huệ tây của Helen. Cô thậm chí còn không nhăn mũi trước mùi hôi, nhưng mỉm cười nhẹ nhàng khi tạm dừng một chút bên cạnh giường. Cả sự quan tâm trù mến lẫn vẻ không lường lự hay ghê tởm của cô gái gần như khiến Helen oà khóc.

Tự nói với bản thân rằng tình trạng cảm xúc đột biến hỗn loạn này của nàng là kết quả tất yếu của việc nàng bị căng thẳng kể từ khi nhận được tin nhắn của nhà vua, Helen chớp mắt cố ngăn lại những giọt nước mắt đột ngột trào ra. Nàng khịt mũi đau khổ và gật đầu như thể nói rằng vâng, tôi đang cực kỳ đau khổ đây.

“Tôi có thể chứ?” Người phụ nữ chờ nàng gật đầu, sau đó cầm lấy tay Helen, nâng nó lên để kiểm tra những vết phát ban. Sau một lúc, cô ta hỏi, “Bị dị ứng ư?”

“Vâng.” Cái nhìn của Helen bắn về phía Hethe một cách tố cáo. “Một đêm với đầy hoa thơm. Những lọ tinh dầu của chúng được đổ vào bồn tắm của tôi.”

“Oh, dear.” Cái nhìn của cô thầy lang trượt về phía Hethe, người nhìn chẳng dễ chịu tẹo nào dưới một núi tội lỗi, sau đó quay lại Helen. Cô nở một nụ cười trấn an và lôi ra một túi nhỏ từ những cái túi được may liền vào váy cô. “Vâng, tôi có vài thứ có thể có ích. Tôi sẽ cần một chút nước.”

Cô nhìn Hethe một cách mong đợi, và chàng ngo nguẩy, cái nhìn của chàng lướt khắp phòng. Sau đó, có một tiếng gõ cửa khác vang lên và vẻ mặt chàng sáng lên. “Tôi yêu cầu một bồn tắm được đưa lên đây,” chàng nói.

“Tốt. Tôi đang định đề nghị điều đó, và nó cũng giải quyết việc tôi cần nước luôn.” Người phụ nữ trẻ tiến về phía cái rương được đặt sát tường bên cạnh chiếc giường. Quỳ gối trước nó, cô lôi ra một cái bát nhỏ bằng gỗ từ chiếc túi đựng của mình, và nhiều loại thảo mộc khác, và bắt đầu nghiền nát chúng khi Hethe đi qua để mở cửa.

Helen chui xuống dưới tấm chăn khi chồng nàng mở cửa thật rộng, cho phép những người hầu tiến vào. Chàng ra lệnh đặt thức ăn và rượu vang trên chiếc rương cạnh những chiếc ghế trước lò sưởi, bồn tắm được đặt cạnh giường, sau đó chờ đến khi tất cả đã được chuẩn bị đâu vào đấy và những người phục vụ đi ra trước khi nhìn nàng đầy nghi ngờ. Sau khi ngáp ngừng một chút, chàng bước tới ngồi vào một trong những chiếc ghế được đặt bên cạnh lò sưởi. Chàng tự rót một chút rượu, sau đó dường như lơ đi sự hiện diện của hai người phụ nữ khi chàng nâng cái đuôi tấm vải lanh vẫn quần xung quanh mặt chàng để có thể uống rượu được. Helen gần như bật cười khúc khích trước cảnh tượng ngốc nghếch đó, nhưng nàng xoay sở để cố kìm lại.

Lấy thêm một vài loại thảo mộc nữa, cô thầy lang bước tới để hoà chúng vào trong nước tắm âm ẩm. Cô khoắng đều chúng, sau đó quay lại nở một nụ cười đầy lôi cuốn với Helen. “Nó sẽ giúp làm dịu đi những cơn ngứa. Và chúng tôi thêm vào một chút thuốc mỡ để giúp tiểu thư chữa bệnh.”

Helen ngáp ngừng, cái nhìn của nàng trượt về phía Hethe. Chàng vẫn ngồi ở ghế của mình, nửa người hướng

về phía lò sưởi, chân chàng gác lên khúc gỗ đặt trước đó, cái nhìn của chàng hướng thẳng vào những ngọn lửa. Dường như đây là tất cả những gì riêng tư mà nàng có thể có được. Nàng tin rằng nàng nên biết ơn vì điều này vì chàng đã nhìn nàng tắm một lần rồi. Quảng tắm chần sang bên một cách nhanh chóng, Helen bay ra khỏi giường, lao tới bồn tắm, và nhảy tùm vào trong bồn nước.

Hơn cả ngạc nhiên, làn nước mát hơn nàng mong đợi đã có hiệu lực ngay lập tức làm dịu đi mỗi phần da thịt mà nó bao phủ. Lầm bầm đầy nhẹ nhõm và vui mừng, nàng bắt đầu háo hức dội nước lên cánh tay và ngực nàng.

“Đỡ hơn rồi chứ?” Cô thầy lang hỏi nhẹ nhàng khi cô ta bắt đầu dội nước thuốc lên lưng Helen. “Vâng.” Helen thở dài, sau đó nhìn lên vị cứu tinh của nàng. “Tên cô là gì?”

“Mary, thưa tiểu thư.”

“Mary.” Helen cúi người về phía trước, cổ chìm xuống nước hết mức có thể để làm dịu đi cơn ngứa ngáy. “Cảm ơn, Mary.”

“Không có gì, thưa tiểu thư.”

“Cô học nghề thầy thuốc ở đâu vậy?”

“Từ mẹ tôi,” cô gái miễn cưỡng thú nhận, nhặt một mảnh vải lạnh lên để nhúng vào trong bồn tắm và sử dụng nó để tiếp tục xoa nước lên khắp vai và lưng của Helen.

“Mẹ cô bây giờ ở đâu?” Helen hỏi, mong chờ câu trả lời nàng đã biết. Không có nghi ngờ gì, người phụ nữ đó đã bị đối xử như Maggie.

“Bà ấy là thầy lang ở đây cho đến năm ngoái. Nhưng...”

“Nhưng?” Helen nhắc lại.

Về miễn cưỡng của cô gái lại hiện rõ, nó khiến cô mất vài giây mới nói được, và khi cô nói, nó là một tiếng thì thầm nhỏ tí. “Bà ấy bị cho thôi việc. May mắn thay, bà ấy vẫn còn có thể chỉ bảo thêm cho tôi, vì tôi vẫn chưa hiểu biết nhiều như bà.” Có một sự phẫn uất không nghi ngờ gì trong giọng nói của cô. Còn hơn cả chắc chắn là cô gái cảm thấy mẹ cô nên ở đây, ngay tại vị trí của cô.

Helen cảm thấy da gà nổi lên hết trên lưng nàng và biết rằng mắt Hethe đang chia về phía họ. Chàng đang lắng nghe họ.

Well, mặc kệ cho hắn nghe, nàng nghĩ. Hắn cần phải tự lấy làm xấu hổ bởi những hành động đó. Có lẽ nghe về cách cư xử của hắn từ một người khác sẽ làm cho hắn thấy hành vi của hắn vô lý và độc ác như thế nào.

“Tôi đã nhận thấy chỉ có những người hầu trẻ đẹp trong lâu đài. Tôi được biết rằng những người phụ nữ già nua bị thải hồi một khi họ không còn xinh đẹp nữa, bất kể năng lực của họ như thế nào. Có phải đó là những gì xảy ra với mẹ của cô không?” Helen hỏi đủ to để đảm bảo chồng nàng có thể nghe thấy rõ.

Mary trở nên bất động. Sự im lặng trong phòng dường như kéo dài vô tận cho đến khi cô cuối cùng cũng thở dài và nói, “Vâng. Ngài Holden ra lệnh đuổi bà ra khỏi lâu đài. Ngài ấy chỉ thích những phụ nữ trẻ đẹp ở đây thôi.”

Có một tiếng sầm lớn khi Hethe bật dậy, sau đó dùng dằng qua phòng.

“Có quỷ tôi mới sa thải người phụ nữ đó!” Chàng quát lên, giọng vút lên giận dữ trên cả hai người bọn họ. “Và tôi chưa bao giờ ra lệnh chỉ có phụ nữ trẻ đẹp được phép phục vụ tôi.”

Helen liếc qua vai để thấy vẻ mặt lơ mơ của chồng nàng, sau đó về hướng về phía khuôn mặt tái nhợt đầy sợ hãi của cô thầy lang. Cau mày với Hethe vì găm thét, dậm tay dậm chân làm cô gái sợ, Helen kháng nghị, “Well, đó là những gì Maggie được nói cho nghe khi bà ấy bị xách tai quảng ra ngoài. Bà ấy quá già và xấu xí để được làm việc trong lâu đài.”

“Maggie...” Hethe cau có. Mắt chàng nhìn xa xăm. “Không. Bà ấy tố cáo nhà bà ấy bị đốt vì bà ta quá già, chứ không phải bị quảng ra khỏi lâu đài.”

“Bà ấy đã từng là người quản lý các cô hầu phòng ở đây,” Helen gất lên. Làm thế nào chàng lại chẳng nhớ tí gì về việc đó? “Bà ấy đã bị tổng cổ ra ngoài vì quá già. May mắn thay, bà ấy đã gặp một người nông dân tên là White, và lập gia đình với ông. Bà ấy có sáu tháng hạnh phúc với tư cách là vợ một nông dân. Sau đó, ông ấy chết, và ngài đã quăng bà ấy ra khỏi ngôi nhà tranh nhỏ bé của họ và tất cả các đồ đạc của bà bị đốt cháy vì bị coi là thuế tử (heriot: theo luật Anh cổ, gia đình người nông nô phải có nhiệm vụ nộp cống cho lãnh chúa của họ ngựa, hay quần áo... khi người nông nô chết.) Bà ấy đến gặp tôi để xin phép được về ở cùng với con gái. Thay vào đó, tôi đề nghị bà đảm nhận vị trí hầu phòng của tôi. Bà ấy vẫn còn rất minh mẫn và thạo việc. Bà ấy vẫn là một người có ích. Vậy mà ngài quăng bà ấy đi như...”

“Ra ngoài.”

Helen chớp mắt trước sự chen ngang này. Mất một chút thời gian để nhận ra rằng mệnh lệnh hung dữ ấy không dành cho nàng, mà là cho Mary. Nàng cảm thấy cô gái trẻ ngập ngừng, do đó, nàng liếc qua vai để tặng cho cô một cái gật đầu trấn an. “Đi đi. Mọi việc đều ổn cả.”

Mary miễn cưỡng đứng dậy, sau đó ngập ngừng. “Nhưng...thuốc mỡ. Nó phải được bôi lên khắp cơ thể tiểu thư sau khi tắm.”

“Tôi sẽ chăm sóc vợ tôi. Đi đi,” Hethe nói, lần này nghe ít giận dữ hơn. Gật đầu, cô gái đưa cho chàng cái khăn ướt cô dùng để tắm cho Helen và im lặng rời khỏi phòng.

Helen xem xét Hethe một cách lo lắng, sau đó nhìn xuống làn nước, vòng tay ôm lấy vai, cổ cúi về phía cái bồn tắm để dấu đi sự trần truồng của nàng. Đường như thật ghê tởm khi xấu hổ sau tất cả những gì họ đã trải qua, nhưng bây giờ có cái gì đó khang khác. Sau một khoảnh khắc im lặng, nàng nghe tiếng sột soạt khi chồng nàng quỳ bên cạnh bồn tắm. Chàng nhúng cái khăn vào trong nước. Cả hai đều im lặng khi chàng bắt đầu lướt tắm khăn ướt dọc lưng nàng. Sau cái lau thứ ba, chàng bắt đầu nói.

“Tôi đã ăn tối trong một quán rượu tại Tiernay khi chúng tôi ở đó.”

Helen gật đầu, nhưng vẫn không nói, chờ chàng tiếp tục. Chàng lướt mảnh khăn ướt nhẹ nhàng trên vai nàng hai lần trước khi chàng nói.

“Tôi được phục vụ một bữa ăn và rượu vang tồi tệ nhất mà tôi đã có vinh dự được nếm trải—tất nhiên chỉ tính bên ngoài lâu đài Tiernay thôi.”

Helen cắn môi trước những lời này. Hơn cả sự ngạc nhiên, có một chút hài hước bóng gió trong giọng chàng khi chàng nói. Chàng đã tha thứ cho nàng về những bữa ăn khủng khiếp mà nàng đã phục vụ chàng như là một phần của nỗ lực để thuyết phục chàng từ chối cuộc hôn nhân này?

“Tôi tình cờ nhìn lên khi cô hầu bàn phục vụ tôi—à mà cô ấy đã mang bầu rất lớn rồi—quay trở vào nhà bếp. Khi cánh cửa mở mở ra, bà già đã phục vụ tôi tắm ngày đầu tiên đang ở trong.”

“Maggie,” Helen lầm bầm, bắt đầu thư giãn dưới những cái chà sát mềm mại của tấm khăn lạnh trên lưng nàng.

“Phải. Well, tôi đừng đừng đi vào trong đó với tất cả cảm phần và tức giận trước sự phục vụ như thế, và bà già nhìn như muốn xé tôi ra làm đôi. Cô con gái thì sợ hãi như điên. Tôi nghĩ cô ấy gần như đánh rơi đứa con còn ở trong bụng ngay tại đó,” Chàng nói cộc lốc, sau đó thở dài. “Bà ấy buộc tội tôi những việc đại loại như thế. Quăng bà ấy ra ngoài đường. Trộm cắp tất cả tài sản bà ấy có. Ra lệnh đốt hết những tài sản đó.” Chàng tạm dừng một chút, và nàng cảm thấy hơn là nhìn thấy chàng lắc đầu. “Tôi không biết bà ấy đang nói cái quái gì. Nhưng trước khi tôi có thể làm rõ đầu đuôi, thì William đến để xem chuyện gì đã xảy ra. Tôi không muốn thẩm vấn bà ấy trước mặt cậu ta... vì một vài lý do. Thứ nhất, cậu ấy luôn có một tính khí còn hơn cả cái kính nữa, thứ hai, tôi không muốn cuộc chiến im lặng của chúng ta bay đến tai cậu ta hay bất cứ ai khác. Chuyện này là việc riêng giữa em và tôi, cho đến khi tôi còn quan tâm. Chạm vào vấn đề đó, người phụ nữ lớn tuổi này có thể tiết lộ quá nhiều những chuyện đang được diễn ra.”

Helen khẽ ngo nguẩy, quay đầu lại để nhìn chàng. Chàng cời hết đồng vải vóc quần xung quanh mặt. Chúng không cần thiết nữa. Bất kể thứ gì Mary bỏ vào trong bồn tắm đã loại bỏ được mùi của cây cỏ hôi. Nàng thấy vẻ mặt chồng nàng có vẻ chân thành, và trong một khoảnh khắc nàng thấy thật bối rối. “Ngài nói rằng ngài không ra lệnh sa thải Maggie khỏi vị trí quản lý phòng?”

hàng đón lấy cái nhìn thẳng thắn của nàng và nghiêm nghị lắc đầu. “Thật xấu hổ khi phải thừa nhận, tôi thậm chí còn không nhận ra rằng bà ấy đã từng là quản lý phòng ở Holden.”

Khi Helen há hốc miệng nhìn chàng, chàng thở dài và hướng sự chú ý của chàng lại với lưng nàng, xoa cái khăn ướt mát lạnh chạy dọc nó lần nữa. “Tôi đã không thường xuyên ở Holden trong mười năm qua. Tôi hay phải đi đây đó, chiến đấu hết trận chiến này đến trận chiến khác cho nhà vua. Tôi đã ở xứ Wales hai năm, sau đó là ở Normandy và Aquitaine. Tôi dành hai năm nữa ở Ai-len...”

“Ở bất cứ nơi đâu trừ Holden,” Helen đã kết thúc cho chàng. Về nghi ngờ của nàng nhòa đi. Tất nhiên nàng biết rằng chàng hay phải đi xa nhưng nàng không nghĩ rằng lại nhiều đến thế. Tuy nhiên, bây giờ nàng nghĩ về nó, mỗi khi một người hầu nào đó từ Holden đến gặp nàng, đều nói rằng phụ tá thứ hai của Hethe, Stephen là người đã thực thi các công việc bẩn thỉu.

Nhớ lại người đàn ông đang bị nghi vấn và cậu ta đã cư xử dễ thương ra sao, nàng lắc đầu. Không thể tưởng tượng rằng cậu ta không chỉ đơn giản là làm theo lệnh. Cậu ta có một nụ cười cởi mở và đôi mắt nhân hậu, khuôn mặt cậu ta lấm tấm tàn nhang và đầy thân thiện dưới mái tóc đỏ hoe. Và cậu ta đã cố gắng hết sức để không lộ ra cho nàng biết mùi của nàng khó chịu ra sao từ khi nàng đến đây. Cứ như thể nàng đã không nhận tự nhận thấy vậy

“Và khi chồng của Maggie chết?” Helen cương quyết hỏi cho ra lẽ vấn đề này. “Khi bà ấy không thể tự lo liệu việc đồng áng, ngài đã không ra lệnh đuổi cổ bà và đốt hết đồ đạc?”

Hethe giơ bàn tay đang cầm cái khăn vải lạnh ướt đầm lên, tay kia đặt lên trên trái tim của mình. “Tôi thì có em ở đây và lúc này rằng tôi chưa bao giờ ra lệnh đó hết. Tôi cũng chưa bao giờ ra lệnh chỉ có phụ nữ trẻ đẹp mới được làm việc trong lâu đài khiến cho Maggie bị sa thải hay mẹ của Mary và tôi cũng chưa bao giờ ra lệnh đuổi cổ Maggie ra ngoài sau khi chồng bà chết.” Chàng hạ tay xuống, mắt chàng cũng hạ hấp xuống theo. “Một khuôn mặt đẹp thì thật tốt, nhưng không hữu dụng. Tôi đánh giá cao khả năng và tay nghề hơn.”

Chàng chìa vào nàng một cái nhìn chăm chọc. “Vợ yêu, tôi có ý định xem xét việc này một cách thẳng thắn. Mary là có tay nghề cao, nhưng mẹ cô cũng nên ở đây. Điều đó thật rõ ràng, từ những gì cô ấy nói, rằng cô ấy là kẻ mới vào nghề. Cả hai người họ nên được ở đây—người mẹ sẽ có nhiệm vụ chữa bệnh và giảng dạy cho Mary, và Mary có trách nhiệm giúp đỡ và học tập. Đó là điều hợp lý. Tôi không chiến thắng một trận chiến bằng cách chỉ giữ lại ngừng cậu thanh niên khoẻ mạnh. Những người kỳ cựu thì ít bốc đồng hơn, do đó thường có giá trị hơn. Không phải cứ cơ bắp là chiến thắng, mà là bởi kỹ năng.”

“Vâng,” Helen lầm bầm, thật sự tin tưởng chàng. “Nhưng nếu ngài không ra lệnh cho Stephen...” Nàng bỏ lửng tại đó, không sẵn lòng để ngụ ý đến sự sảo trá của người phụ tá thứ hai của chàng. “Cậu ta đã phụ trách Holden được bao lâu trong khi ngài đi xa rồi?”

Hethe tạm dừng và im lặng tính toán. “Tính đến thời điểm này là khoảng năm năm. Phải.” Chàng gật đầu. “Tôi nghĩ ngay sau khi cha em mất. Năm năm trước, phải không?”

“Phải,” Helen nói một cách đầy suy tư. “Cũng khoảng đó khi tôi bắt đầu nghe được những tin tức không hay tại Holden.”

Miệng Hethe cong lên. “Và ngay sau đó, em bắt đầu nhieć móc tôi với cả núi thư.” Chàng im lặng một chút, tiếp tục xoa lưng nàng, rồi đột nhiên thông báo: “Chúng ta phải gọi đầu cho em.”

“Oh, Tôi...” Helen bắt đầu lo lắng, chỉ kịp thở hắt ra vì sốc khi một xô nước đột ngột đổ lên nàng.

“Ngả đầu ra sau,” Hethe hướng dẫn.

Sau một chút ngập ngừng, nàng khoanh tay ngang ngực, nghiêng về phía sau, và tiếp tục im lặng khi chàng bắt đầu gọi đầu cho nàng. Tay chàng nhẹ nhàng, dịu dàng khi chúng xoa bóp da đầu nàng. Helen cảm thấy mình từ từ thư giãn, đôi mắt nàng díp lại, tâm trí nàng bắt đầu trôi lơ lửng.

“Em còn nghe được những chuyện gì về Holden nữa? Những chuyện khó chịu ấy?”

Helen mở bừng mắt, một tiếng thở dài thoát ra khỏi môi nàng. Nàng bây giờ thật sự không muốn suy nghĩ về những chuyện như thế—tay chàng có cảm giác thật tuyệt, nhưng nàng nghĩ chẳng có hi vọng thoát khỏi

nó đầu. Hethe bắt đầu dội nước lên tóc nàng. Nàng nhắm mắt lại và xem xét vấn đề. Có quá nhiều những chuyện khó chịu trong suốt những năm qua.

“Well.” Nàng mở mắt, nhìn chằm chằm vào cái trần tối thui phía trên đầu. “Có một sự cố với cậu nhóc Adam. Cậu bé đánh nhau trong nhà thờ. Cậu ta phải chịu hình phạt chặt tay. Đó cũng là đầu tiên tôi nghe về sự hung bạo tại Holden. Chuyện đó xảy ra ngay sau khi cha tôi chết.”

“Tôi hiểu.” Hethe im lặng một chút, sau đó hắng giọng nói, “Well, tôi không nhớ rằng đã ra lệnh, nhưng đó là một hình phạt được nhà thờ đề nghị. Đánh nhau trong nhà thờ là...”

“Cậu bé mới bảy tuổi,” Helen cộc lốc chen ngang. “Cậu bé và em trai cãi nhau và...”

“Bảy tuổi?”

Helen khẽ quay đầu để nhìn thẳng vào chàng. Chàng không thể nào giả vờ bị sốc trước tin tức này được. Chàng thật sự cảm thấy ghê rợn, như nàng đã từng cảm thấy. Helen cảm thấy nổi tức giận người đàn ông này chất chồng trong bao nhiêu năm của nàng dịu đi một chút. Chàng thật sự không biết tí gì về việc này. Nàng lại quay mặt đi một lần nữa, chỉ phải đợi một chút, và sau đó đứng một giây chàng lại dội nước lên tóc nàng.

“Cậu bé vẫn sống chứ?” Giọng chàng khàn đặc và nghẹn lại.

“Cũng ổn. Cậu bé bây giờ mười hai tuổi rồi và giúp việc trong chuồng ngựa ở Tiernay.”

“Tiernay?” Hethe lặp lại đầy bất ngờ.

Helen gật đầu. “Mẹ cậu bé đưa cậu ta đến gặp tôi sau sự cố. Cô ấy cầu xin tôi mua cậu nhóc và em trai từ ngài trước khi hình phạt được thực hiện. Cả hai cậu bé đều là nông nô.”

“Và em đã làm.” Không có một chút nghi ngờ nào trong giọng nói của chàng.

“Vâng. Tôi đã mua lại tất cả, bao gồm cả người mẹ. Cũng phải trả một khoản kha khá”, nàng thêm vào sắc nhọn, và cảm thấy hơi thở của chàng phả vào bờ vai trần của nàng khi chàng thở dài

“Theo như tôi được biết, tôi đã không bán bất cứ nông nô nào kể từ khi trở thành lãnh chúa của Holden.”

Helen không nói gì trước những lời đó. Nàng đã mua khá nhiều nông nô của chàng trong suốt những năm qua, đôi khi sau khi họ phải chịu phạt, đôi khi để cứu họ khỏi những hình phạt đó. Đôi khi nàng đã không kịp nghe tin tức về những hình phạt và không thể cứu họ. Giống như với Bertha.

“Bertha?”

Câu hỏi của chàng làm nàng nhận ra nàng đã lầm bầm cái tên đó thật to. Nuốt xuống, nàng gật đầu và nhìn thẳng vào chàng. “Bertha đáng thương bị cắt đi một bên vú.”

Hethe giật nảy mình trước những lời của vợ chàng. “Vú của cô ấy? Không phải là cô ấy là bà chủ quán rượu của tôi ư?” Chàng hỏi, không quên thực tế phũ phàng rằng cô là một trong số ít những người hầu chàng có thể nhớ tên. Chàng đã từng thích rượu chè khi chàng còn trẻ. Nhưng chàng đã giảm bớt chúng khi chàng nhận lấy trách nhiệm làm lãnh chúa của Holden.

“Cô đã là”. Tiểu thư Helen gật đầu lúng túng. “Vết thương của cô ấy bị nhiễm trùng. Cô ấy đã không vượt qua được.”

“Jesu,” Hethe hít vào. “Cô ấy đã phạm tội gì?”

“Cô ấy bị bắt quả tang cho vay tiền.”

Hethe lắc đầu, đầy giận dữ. “Tôi không hề ra lệnh thực hiện những việc này. Tôi thậm chí còn không biết về chúng.”

Vợ chàng nhìn chàng trong im lặng một chút, sau đó lại quay mặt ra phía trước. Chàng không chắc nàng tin chàng. Chàng không thích ý nghĩ nàng có thể không tin chàng. Chàng thật sự không hề biết rằng những việc này đã xảy ra.

Nhưng ai là kẻ có lỗi? Lương tâm của chàng hỏi. Hethe co rúm lại. Chàng là lãnh chúa ở đây, chàng đáng lẽ phải biết mọi việc. Chàng phải có trách nhiệm với người dân của mình. Sau cùng, chàng vẫn là kẻ có tội trong việc cậu nhóc Adam bị chặt tay và Bertha bị cắt vú và chết. Đó là điều khó chấp nhận. Chàng đáng lẽ nên dành nhiều thời gian ở đây hơn, đáng lẽ nên nhận thức được trách nhiệm của mình nhiều hơn. Thay vào đó, chàng đã trốn chạy để liếm láp vết thương từ cái chết của người vợ đầu tiên. Người phụ nữ trước mặt chàng đây đã bị buộc phải bảo vệ người dân của chàng.

“George bị chặt chân vì săn bắn trộm.”

Hethe chết lặng, tay chàng vô tình nắm chặt cái khăn ướt mà chàng vẫn đang cầm khiến nước nhỏ giọt xuống lưng nàng. Chàng chẳng có một tí ý tưởng nào về việc George là ai cũng như cái vấn đề chết tiệt này. “Săn trộm?”

“Phải. Cậu ta bị bắt với một con hươu mà cậu ta nói rằng nó đã chết khi cậu ta tìm thấy. Từ những gì tôi hiểu, con vật không có dấu hiệu thương tích nào; câu chuyện của cậu ta có nhiều khả năng đúng sự thật. Tuy nhiên, cậu ta vẫn bị chặt chân vì xâm phạm vào rừng của ngài và tước đoạt thú săn bắn của lãnh chúa.”

Hethe im lặng. Bị chặt một chân vì xâm phạm đất cấm là một hình phạt có thể chấp nhận được theo pháp luật, nhưng... “Đó là lần đầu phạm tội?”

“Phải. Mọi người nói vậy.”

Hethe sẽ không bao giờ ra lệnh chặt chân một người đàn ông phạm tội lần đầu. Khỉ thật, chàng có lẽ cũng sẽ không ra lệnh dù phạm tội lần thứ hai hay thứ ba. Chàng cũng sẽ không ra lệnh chặt tay của những đứa nhóc đánh nhau trong nhà thờ, hoặc cắt vú của một phụ nữ vì bất kỳ hành vi tội ác nào.

“Tôi cần phải nói chuyện với Stephen. Có gì đó không ổn ở đây,” chàng tuyên bố, bất ngờ đứng thẳng dậy và hướng về phía cửa, chỉ để dừng lại và quay trở lại.

“Chuyện gì vậy?”

“Nếu tôi đi ngay bây giờ, mà không có bằng chứng, Templetun sẽ bám riết lấy tôi về việc hợp thức hoá cuộc hôn nhân này,” chàng trả lời với một cái cau mày. Bên cạnh tất cả những câu hỏi về kẻ nào đã lạm dụng quyền hành ở Holden và các thái ấp của nó, và Hethe vẫn phải lo lắng về sự can thiệp thô lỗ của vị cố vấn của nhà vua.

Chàng không hài lòng tí nào cả, nhưng chàng có thể làm gì được chứ?

Helen ngo ngoáy trong bồn nước. Nàng đã quên tất cả về Templetun và việc ông ta khẳng khái đòi cuộc hôn nhân này phải được hợp thức hoá. Chàng Ông ta sẽ không rời đi mà không được đảm bảo rằng nó đã được hoàn tất. Có nghĩa là họ phải ...

Cái nhìn của nàng trượt trên bộ ngực trần của Hethe, với chiều rộng và đầy sức mạnh của chàng, các cơ bắp cứng rắn, cái bụng phẳng, eo hẹp lại, những phần mà cái quần đã che phủ chàng. Chàng đã cởi nó ra lúc trước, nhưng nàng đã quá bận rộn cười cợt đến nỗi bỏ lỡ mất việc xem xét nó che dấu những gì. Bây giờ cái nhìn của nàng tập trung vào chỗ phồng lên của phần nam tính của chàng và nàng rung mình trước ý nghĩ chàng sẽ định làm gì với nó.

“Em đang run,” chàng nói với nàng. Vẻ cau có của Hethe dịu đi, và chàng tiến lại bồn tắm. “Không nghi ngờ gì nữa, nước bị lạnh rồi. Chúng ta sẽ giúp em ra khỏi đó trước khi em bị cảm lạnh.” Cúi xuống, chàng nhặt cái khăn bằng vải lanh mà những người hầu đã để lại cho nàng lau khô mình lên. Giữ mạnh, chàng giơ nó ra.

Helen ngáp ngừng, cảm thấy mình đỏ bừng vì xấu hổ. Sau đó nàng đứng dậy một cách nhanh chóng và hối hả lao tới cái khăn tắm, thở một hơi nhẹ nhõm khi chàng nhanh chóng quấn nó quanh người nàng. Nàng thốt lên ngạc nhiên chỉ một giây sau đó khi chàng ôm nàng trong tay, băng ngang qua phòng hướng về phía lò sưởi. Đặt nàng xuống trước lò sưởi, để nàng thật ấm áp và khô ráo, chàng quay đi, hướng về phía chiếc rương bên cạnh để nhặt nhanh đồng thuốc mỡ Mary đã tạo ra.

Helen vẫn đang lau khô người khi chàng quay lại. Hành động này đã diễn ra rất chậm bởi thực tế nàng đã cố gắng sử dụng một góc cái khăn tắm đã bị quấn quanh như cái áo choàng xung quanh nàng. Hethe cười

nhẹ trước cảnh tượng đó, hơi bất ngờ rằng nàng lại trở nên bền lẫm như vậy, trong khi nàng đã trần truồng, phô bày ra trước chàng lúc trước. Tất nhiên, lúc ấy nàng cũng không hề thoải mái. Không chính xác. Và cái khả năng hợp thức hoá cuộc hôn nhân của họ đột nhiên dường như rất có triển vọng. Nàng quay đi.

Chỉ một phút sau, khi chàng gõ nhẹ lên vai nàng, nàng đứng thẳng dậy, quay lại quay lại ngay lập tức đối diện với chàng. Khi mắt nàng trượt từ chàng tới cái bát chàng đang cầm, nàng buộc mình phải thư giãn.

“Oh. Cảm ơn ngài.” Nàng giơ tay ra định cầm lấy bát thuốc, nhưng Hethe chỉ nhướn một bên lông mày lên và lắc đầu.

“Tôi đã nói với Mary tôi sẽ tiến hành nó.”

“Oh.” Helen cảm thấy nàng đỏ bừng trước ý tưởng đó. “Không cần phải làm thế, thưa ngài. Tôi có thể tự bôi thuốc.”

Chàng xem xét vẻ mặt nài nỉ của nàng, có vẻ đồng ý, sau đó lại lắc đầu với một tiếng thở dài. “Em có thể tự bôi phía trước, nhưng không có cách nào em có thể bôi ở đằng sau lưng. Xoay người lại và tôi sẽ bôi sau lưng cho em. Em có thể bôi nốt phần còn lại,” Chàng thoả thuận.

Helen ngập ngừng. Sau đó, nhận ra chẳng thể làm khác được, nàng miễn cưỡng quay tám lưng chỉ che mỗi mảnh vải mỏng dính về phía chàng. Biết rằng mắt chàng đang lang thang khắp làn da chỉ vừa mới che phủ của nàng, nàng đứng im như tượng đá, chờ chàng bắt đầu.

14. Chương 14

Hethe do dự, nhìn chằm chằm vào thân thể cô vợ chàng đang được quấn trong chiếc khăn ướt. Chàng đã nhìn thấy nàng khỏa thân, da nàng không một chút tí vết nào, vào đêm tân hôn khi chàng ra lệnh cho nàng vào trong bồn tắm. Chàng cũng đã nhìn thấy nàng mặc quần áo, chuẩn bị thật đẹp cho lễ cưới của họ. Bây giờ, chàng đang nhìn chằm chằm vào nàng đứng ngay trước chàng, chiếc khăn ướt bó sát âu yếm những đường cong của nàng. Rõ ràng, cái kiểu che nửa kín nửa hở của nàng thật là gợi cảm. Chiếc khăn tắm mỏng vô cùng, trở nên trong suốt ở những nơi ẩm ướt, phủ lên người nàng như một màn tơ mỏng nhẹ, làm cho trí tưởng tượng của chàng trở nên hoang dã.

Thì thầm theo hơi thở, chàng cho tay vào bát thuốc mỡ chống viêm của cô thầy lang, rồi một lần nữa ngừng lại. Bắt đầu từ đâu? Cái nhìn chằm chằm của chàng lướt qua khắp đôi vai trần của cô vợ của mình xuống dưới qua chiếc khăn ôm chặt lấy cái mông ẩm ướt của nàng, rồi bấp chân nàng và đến mắt cá chân nơi mà chiếc khăn dừng lại. Mắt cá chân nàng thật xinh xắn. Nàng cũng có đôi vai thật đẹp. Và chàng sẽ chà xát lên khắp người nàng, không chỉ là mắt cá chân và vai của nàng.

Lắc đầu, chàng đặt bát thuốc xuống, cho một ngón tay vào giữa làn da lưng của cô vợ mình và chiếc khăn phủ lên lưng nàng, kéo mạnh. Chiếc khăn rơi xuống, thành một đồng dưới chân họ. Chàng đã không còn nhớ đến tiếng thở hổn hển nho nhỏ của nàng trước khi nàng cố gắng che ngực theo bản năng. May mắn cho Hethe, chàng không phải nhìn đằng trước nàng. Chàng nhìn đắm đắm vào lưng và mông của nàng, thở dài thích thú. Trong một khoảnh khắc trước đó, chàng đã nghĩ rằng phải chăng nàng khỏa thân một nửa trông gợi tình hơn khi nàng không mặc gì cả? Chàng thật là một tên ngốc.

Hethe Nhỏ ngắc đầu lên hoàn toàn đồng tình với ý nghĩ đó, và Hethe cau mày liếc xuống cái lều được dựng lên ở trước quần chàng.

Helen cắn chặt môi nhìn chằm chằm vào lò sưởi trước mặt, chờ đợi trong đau đớn cực độ về việc phải lo lắng để cho chồng nàng bắt đầu xoa thuốc lên lưng nàng. Một nửa tâm trí nàng muốn chàng dừng lại nhưng nàng không thể mở lời để nói như thế. Nàng chợt nghĩ ra nếu như chàng xoa thuốc cho nàng, hầu như chắc chắn không còn cách nào chàng có thể hoàn thành đêm tân hôn của họ mà không bị dính hết lớp thuốc nhờn nháp đó vào người. Một phần trong suy nghĩ của nàng lại cho rằng đó là một việc rất quan trọng. Phần

khác thì thật sự không muốn chịu đựng tất cả những việc này thêm chút nào nữa; chỉ muốn chàng ngừng xoa thuốc và hoãn lại càng lâu càng tốt.

Tính nhút nhát của nàng đã thắng. Helen cắn chặt môi và gần như mềm nhũn người trong thư giãn khi chàng bắt đầu xoa lớp kem mát lạnh lên khắp vai nàng. Nàng đã được an toàn. Việc nàng bị phá trinh sẽ bị hoãn lại cho đến đêm khác.

Dĩ nhiên, Templetun sẽ không hài lòng về điều này... nhưng ông ta đâu có phải chịu đựng cú đâm của một con heo không được bôi trơn!

Hethe chấm dứt việc thoa thuốc vào vai nàng, hai bàn tay của chàng trượt xuống lướt nhẹ nhàng khắp lưng nàng. Hai bàn tay? Aye, chàng sử dụng cả hai tay, và nàng có thể cảm nhận chúng đang phết kem lên khắp lưng. Quyết định này là tốt đối với chàng, vì thật sự việc bôi thuốc sẽ được thực hiện theo cách này nhanh hơn nhiều. Vô tình, nàng thư giãn và tựa người vào những cái vuốt ve của chàng. Thật sự rất dễ chịu. Thuốc mỡ làm dịu đi một vài chỗ ngứa ngáy còn lại phía sau lưng nàng và sự xoa bóp của chồng nàng thì mạnh mẽ và ấm áp gần như làm cho nàng tan chảy ra. Nàng nhắm mắt lại thả lỏng người, lờ cuồn sự vuốt ve của chàng khi đôi bàn tay chàng lướt xuống lưng nàng và lên trên hai bên sườn. Những ngón tay của chàng nhẹ nhàng trượt qua một bên của ngực nàng và hơi thở nàng nẩy mạnh lên bất ngờ một chút, rồi chúng trượt qua, nâng lên ngay dưới cánh tay nàng. Một lúc sau đó, trong khi đi xuống, những ngón tay của chàng lại trượt qua ngực nàng một lần nữa.

Một cơn rung mình nhỏ chạy xuyên suốt người nàng, Helen dựa người xa hơn nữa về phía sau và thở dài yếu ớt. Hai bàn tay chàng nhanh chóng siết chặt eo nàng, rồi trượt thấp xuống khắp phía sau để xoa bóp. Helen chớp mở mắt, một vài sự thư giãn của nàng tan đi, sau đó hai tay chàng nhanh chóng trượt đi. Nàng nghe tiếng quẹt nhỏ vào đáy cái bát làm bằng gỗ đựng thuốc mỡ rồi tay chàng lặp lại một lần nữa, và chàng xoa tiếp thuốc mỡ mới vào mặt sau mắt cá chân nàng. Chỉ khi Helen nhận ra thuốc mỡ chảy lỏng ra trong tay chàng bởi sức nóng mà chàng chà xát. Nàng đã bị làm xao lãng từ sự chú ý không đáng kể như vậy, thế là bàn tay của chàng vuốt ve và âu yếm bắp chân nàng, vuốt chậm chạp theo cái cách đó đi ngược lên trên. Chàng xoa thuốc trên bắp chân nàng, và Helen gần như cười khúc khích vì nhột; sau đó chàng di chuyển tiếp và bắt đầu xoa tới mặt sau của chỗ cao hơn bắp đùi, nàng có cảm giác người mình run rẩy, hơi thở mình dường như tắc nghẽn khi những ngón tay của chàng trượt dọc theo mặt trong bắp đùi nàng và lướt nhẹ lên phía trên. Một cảm giác nhói nhói nhẹ kỳ lạ xuất hiện giữa hai chân nàng và Helen càng lúc càng trở nên hoảng sợ hơn và rồi chàng ngừng lại một lần nữa.

Nàng chờ đợi một cách căng thẳng, lắng nghe những hành động nhẹ nhàng phía sau nàng rồi buông một tiếng thở dài thư giãn khi lớp kem mát lạnh một lần nữa chạm vào lưng nàng. Hình như chàng không chấm dứt ở đó. Nàng chợt rung mình khi hơi thở chàng lướt nhẹ qua vai và làm lay động tóc nàng. Chàng đã tiến lại gần hơn. Mình hầu như có thể cảm nhận được hơi nóng từ cơ thể của chàng, nàng lơ đãng nghĩ, sau đó tay chàng chuyển lên hai bên sườn nàng một lần nữa.

Tuy nhiên lần này, tay chàng không lướt qua một bên vú nàng mà chúng trượt ngay bên dưới cánh tay nàng ôm trọn vẹn đôi gò đầy đặn đó.

Cánh tay hạ xuống, Helen liếc nhìn xuống nơi mà chàng đang thoa hết một lớp thuốc mỡ khắp cả bộ ngực nàng. Việc này không có trong giao kèo! Chàng chỉ được xoa thuốc ở lưng nàng, một phần nhỏ trong tâm trí nàng gào lên nhưng nàng không lắng nghe. Mắt nàng như dán chặt vào tay chàng khi chúng vuốt ve và âu yếm, siết chặt nhẹ nhàng để thuốc mỡ rỉ ra chậm chậm qua những ngón tay chàng, sau đó chà xát phần thừa ra đó bên dưới bầu ngực nàng. Chàng làm tỉ mỉ vô cùng, không bỏ sót một chút nào cả. Thậm chí chàng còn xoa tới tận đầu núm vú, se tròn chúng giữa ngón tay cái và ngón tay trở đánh đầy thuốc.

Một tiếng “Oh” nhẹ nhàng thoát ra từ miệng nàng, Helen nhận ra mình đang tựa người ra phía sau. Nàng không hề nhận ra cho đến khi nàng cảm nhận một vật cứng rần rức vào mông làm nàng hiểu ra chàng đã cởi bỏ quần và xoa thuốc cho nàng trong khi trần truồng. Một hình ảnh họ trông như thế nào thành linh bật ra trong tâm trí nàng, và Helen khép chặt đôi mắt với một tiếng rên rỉ. Đủ kỳ cục, việc khép chặt đôi mắt của nàng dường như chỉ để làm cảm giác khác của nàng mãnh liệt tăng lên. Nàng ý thức một cách sâu sắc ngực chàng đang cọ sát vào vai nàng, chân chàng chạm nhẹ vào chân nàng, hông chàng ép sát một cách nhẹ nhàng vào mông nàng.

Khi bất thành linh chàng ngưng lại, nàng đã không thể ngăn lại một tiếng lầm bầm thất vọng.

“Quay lại ”

Helen tự động tuân theo giọng khàn khàn ra lệnh của chàng, quay lại nhìn thấy chàng đang ngồi xuống mức thêm nhiều thuốc hơn. Nàng cảm thấy khó chịu một chút khi chàng ngẩng đầu lên và nhìn chăm chú lên chiều dài của thân thể trần truồng của nàng, rồi chuyển sang quỳ xuống phía trước nàng và liếc nhìn xuống đôi chân nàng.

“Chống tay em vào vai tôi thật chắc.” Chàng ra lệnh, rồi cúi xuống để nâng một bàn chân của nàng lên đặt lên trên đầu gối chàng.

Nàng biết ơn vì nàng được tựa vững chắc trên đôi vai rộng, rắn rỏi của chàng khi chàng bắt đầu thoa thuốc vào lòng bàn chân nàng. Nó làm nàng thấy nhồn nhột, bị mất thăng bằng và vấp nhẹ, buông ra một tiếng cười khúc khích nhỏ khi chàng trượt những ngón tay giữa những ngón chân nàng. Tiếng cười của nàng giảm đi khi bàn tay chàng trượt lên phía trên chân nàng, lướt qua bắp chân và đầu gối nàng. Tay nàng bấu chặt trên vai chàng khi những ngón tay chàng trượt cao hơn nữa đến đùi nàng, mắt chàng nhìn theo. Nàng nhận thức một cách khấp khểnh việc cơ thể nàng trần truồng và yếu đuối như thế nào với cách nhìn của chàng tại vị trí này.

Một lúc sau đó, cạnh bàn tay chàng thúc sát vào điểm giữa nhạy cảm của nàng. Nàng cắn chặt môi và nhắm mắt khi một cầu vồng cảm giác sưng sốt vụt qua người nàng. Thêm một lần nữa, nàng thấy mình ngạc nhiên đến thất vọng khi chàng dừng lại cái việc mà chàng đang làm và đặt bàn chân thứ nhất của nàng xuống lại sàn nhà .

Mở mắt ra, Helen nhìn chàng lấy thêm thuốc, sau đó nắm lấy và nâng bàn chân kia của nàng để làm giống y như vậy, xoa thuốc mỡ khắp mọi nơi ở bàn chân nàng, mắt cá chân, bắp chân và chỗ cao hơn ống chân nàng. Rồi chàng bắt đầu lên tới đùi nàng. Tuy nhiên lần này, khi xoa lên cao chàng không ngưng lại. Tay chàng ở sát mặt trong của chân nàng tiếp tục cao hơn nữa, xoa thuốc phía trước nó. Helen thở hổn hển và trở nên cứng người khi chàng xoa bóp chính cái điểm trung tâm nhạy cảm của nàng, thuốc mỡ mát lạnh dường như tương phản với phần thịt da nóng bỏng đang thiêu đốt người nàng. Nàng quá tập trung vào những gì chàng đang làm, thậm chí nàng còn không chú ý khi chàng giục gĩa đưa bàn chân nàng trượt khỏi đầu gối chàng, đặt nó lại trên sàn nhà như trước kia đứng thẳng lên phía trước nàng.

Nàng nhận ra đôi môi chàng khép lại phủ kín môi nàng. Helen hăm hở mở miệng, mời gọi sự xâm chiếm của chàng. Chàng chấp nhận lời mời một cách sôi nổi làm cảm xúc nàng tăng lên nữa, tiếp tục xoa bóp một tay giữa hai chân nàng, những ngón tay chàng khéo léo và điêu luyện.

Nàng nhanh chóng cảm thấy tay chàng khum ôm trọn bầu ngực nàng, ngay cả khi nàng di chuyển chống lại bàn tay chàng, nhưng rồi chàng buông ra, nhanh chóng trượt bàn tay đó xuống dưới để ôm lấy mông nàng, bóp chặt và xoa bóp ở đó.

Khi bàn tay còn lại của chàng trượt từ giữa chân nàng đến mông bên kia, nàng rên rỉ thất vọng, sau đó thở hổn hển khi chàng nhấc lên, mở hai đùi nàng ra, đẩy nàng dựa và quần quanh người chàng để nàng giàng hai chân ôm quanh thắt lưng chàng khi chàng băng ngang qua phòng.

Chàng làm cả hai người đổ nhào xuống giường, và Helen nhanh chóng nhận ra chàng cũng trơn bóng và dính đầy thuốc như nàng. Vì thế, có lẽ nàng đã sai, chàng dường như không còn nhớ nàng nhóp nhép. Cơ thể họ chuyển động nhẹ nhàng qua lại lẫn nhau, chân họ quấn lấy nhau, rồi buông ra khi chàng hôn nàng liên tục, ngấu ngiến môi nàng bằng môi chàng.

“Thăng chân ra,” Chàng thì thầm. Vô cùng mê mẩn, Helen nhanh chóng làm ngay, khát khao và thở hổn hển khi tay chàng trượt giữa chúng. Oh, vâng, nàng thích như thế, nàng lơ đãng nghĩ khi nàng nâng hông cao hơn lên cho đến khi chạm vào chàng. Oh, vâng. Vâng, nàng-Oh!

Nàng kêu lên thảng thốt khi cơ thể nàng thành linh rung động, chân nàng kẹp lại chung quanh tay chàng theo bản năng và xiết chặt lại khi một loạt cơn co thắt làm nàng choáng váng. Nàng ý thức được tay chàng trượt xa ra, nhưng rồi đề lên trong cảm giác làm nàng kích động mạnh mẽ để âu yếm đơn thuần. Rồi chàng thúc nhẹ chân nàng về một bên, chuyển động nhẹ nhàng giữa chúng và ấn sâu vào trong nàng.

Đôi mắt Helen mở ra trong cú sốc bất ngờ vì bị xâm nhập này, và trong giây lát nàng lo sợ chàng sẽ không vừa, nhưng chàng đã đẩy nó lút cán với một cú thúc mạnh mẽ làm cho nàng đau một tí xiu bên trong. Nàng liếc nhìn vào mặt chàng để thấy rằng chàng đang quan sát nàng, rồi chàng cúi xuống hôn nàng một lần nữa, và bắt đầu thúc vào nàng lần nữa.

Rút ra rồi đâm lại vào bên trong, chàng bắt đầu cho nàng thấy cảm giác kỳ diệu hơn ngay khi nàng biết nó hiện hữu. Helen vòng tay ghì chặt vai chàng và giữ nó như thể khi chàng ôm nàng trong một tư thế mới hoang dại, điên cuồng và dữ dội.

Tiếng gõ cửa nghe có vẻ sớm. Quá sớm. Hethe cầu nhàu, chàng ngái ngủ nhón dậy, và gằm lên, “Đi đi!”

Tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, lần này lớn hơn, và chàng cau có. “Tôi nói...”

Hethe ngừng lại, miệng chàng há ra nhanh, đôi mắt chàng nhìn sắc bén về thân hình cuộn trong tấm chăn bên cạnh chàng, vợ chàng. Những ký ức của đêm hôm qua bất ngờ lấp đầy tâm trí, chàng khép miệng lại và khoé môi cong lên thành một nụ cười thỏa mãn. Chàng đã thực hiện một cách tuyệt vời, đêm qua, phải chăng chàng đã tự nói với mình như thế. Và nhiều hơn một lần. Khá là ấn tượng. Họ đã làm tình suốt đêm và đã không rời giường dù chỉ một lần. Bây giờ họ đã tốt rồi và đứng nghĩa là kết hôn, và không nghi ngờ gì nữa. Có lẽ cuối cùng Templetun sẽ để chàng lại một mình.

Cái nhìn chăm chăm của chàng lướt từ tấm chăn đến mớ tóc vàng rồi tung thò ra ngoài ở phía trên tấm chăn. Không thấy dấu hiệu gì của một gương mặt, chỉ là những lọn tóc quăn đỏ bung ra khắp mọi hướng. Nụ cười của Hethe dịu lại. Vợ chàng thật đáng yêu. Gợi cảm như quỷ nữa, chàng thêm vào, chàng nhìn chăm chăm lướt về phía sau dọc theo đường cong của cái mà chàng đoán là sườn và hông nàng. Chuồn về phía trước giường, chàng ép mình áp sát vào lưng nàng, tay chàng đặt lên hông nàng và xoa bóp nó qua tấm chăn.

Nàng ngái ngủ rên rỉ và di chuyển tựa vào người chàng, tự mình ôm chặt áp sát vào cái đang cương cứng của chàng bất ngờ dựng đứng lên tràn đầy sinh lực.

Chàng biết chính xác lúc nàng tỉnh dậy. Thân hình nàng cứng lại như tấm ván, sau đó nàng nằm ngửa ra, kéo mạnh tấm chăn xuống nhìn chàng chăm chăm. Hethe xoay sở để không phải nhăn mặt với cái nhìn đó. Mặt nàng dính đầy những vết thuốc mỡ đã khô, và tóc nàng, đã khô trong lúc họ ngủ, là một mớ rối bù kinh dị quanh đầu của nàng. Nàng há hốc miệng ra nhanh chóng nhìn chàng, rồi kéo mạnh tấm chăn che kín mặt.

“Ngài đang làm gì ở đây?” nàng hỏi. Giọng nàng run rẩy, bị bóp nghẹt trở nên cao vút thành ra một tiếng rít vọng ra từ bên dưới tấm chăn.

“Tôi là chồng của em, và đây là giường của tôi,” Hethe vừa cười vừa nói, rồi đặt nhẹ tay chàng lên chân nàng ở đầu tấm chăn, rồi lướt dọc theo nó vào bên trong đùi của nàng. Giọng chàng khàn khàn khi hỏi “Chắc chắn nàng đã quên hết rồi phải không?”

Trong khoảnh khắc, nàng im lặng như chết rồi; sau đó nàng thốt ra một tiếng thì thào, nàng bị tấm chăn quấn chặt một chút khi nàng nói. “Tôi không quên.”

Nàng kéo tấm chăn xuống để nhìn chàng một cách chăm chú, xem xét thật kỹ lưỡng. Chàng nhướn một bên chân mày khi nàng nhìn chăm chăm lướt khắp vai và ngực chàng và rồi ngang qua tấm ga trải giường vẫn còn phủ trên người chàng phía dưới thắt lưng.

Hethe cho rằng chàng đã phát hiện ra một tia khát khao thèm muốn trong đôi mắt xanh của nàng trong lúc nàng nhìn xuống chỗ phình lên trong tấm chăn mà nó báo hiệu là của chàng. Nàng mở miệng định nói khi một tiếng gõ cửa khác nồn nóng vang lên.

“Vào đi,” chàng gọi to vui vẻ, cười khúc khích khi Helen chui tọt xuống tấm chăn lần nữa với một tiếng kêu thét lên hoảng hốt. Nằm ngửa ra khi cánh cửa mở tung, chàng nhìn ngài Templetun rụt rè một cách thích thú. Người đàn ông này đang ngập ngừng bên cánh cửa đã mở, người ngồi không khí một cách thận trọng.

“Ngài không cần phải lo lắng,” Hethe nói cộc lốc với vị cố vấn của nhà vua. “Thầy lang , Mary ” –chàng buộc mình nhớ lại và nói tên cô gái; Giờ là lúc chàng trở thành một lãnh chúa đứng nghĩa ở quanh đây “Cô ấy đã cho một vài thảo mộc vào trong nước tắm để làm chữa trị những cơn ngứa và loại bỏ mùi hôi.” Ông ta nhìn chăm chú tới đồng chân lù lù gần chàng và hỏi thêm vào một cách láu cá, “Cô gái này xem ra tay nghề cao hơn nhiều thầy thuốc được thuê bởi Tiernay.”

Một tiếng kêu oai oái bất bình vang lên ở bên dưới tấm chăn mà Helen kéo xuống đủ xa để tỏ vẻ giận dữ với ông ta. “Joan của tôi có tư cách của một thầy thuốc giỏi... thậm chí còn giỏi hơn so với Mary. Mặc dù,” Nàng nói thêm nhanh chóng, “ Trong khi Mary cần nhiều sự huấn luyện hơn, Tôi tin chắc cô ấy sẽ giỏi như Joan một ngày nào đó.”

“Thế thì tại sao Mary của tôi có thể tổng khứ cái mùi kinh dị của em, trong khi Joan của em thì lại không thể?” Hethe trêu chọc. “Có lẽ Joan nghĩ tôi muốn giữ nó,” Helen trả lời ngọt ngào, và Hethe phá lên cười. Một nụ cười nhỏ miễn cưỡng bật ra từ miệng nàng, trước khi nàng liếc nhìn chàng. Ngay lập tức nàng đỏ bừng mặt hồng lên rạng rỡ vào những gì mà nàng đã thấy, sau đó chui tọt xuống trở lại bên dưới tấm chăn. Hethe nhìn về phía Templetun, chân mày chàng nhướng lên khi thấy William đứng với người đàn ông này. Chàng nghĩ phụ tá thứ nhất của chàng đã bị mắc kẹt ở hành lang khi ông cố vấn của nhà vua ngập ngừng ở ngưỡng cửa, nhưng khi Templetun cẩn trọng tiến vào phòng ngay khi Hethe quả quyết rằng ông ta không có gì phải lo sợ ở đây hết, phụ tá thứ nhất của chàng rõ ràng đã đi theo sau.

Hethe bắt đầu ngồi dậy, dừng lại khi Helen bất ngờ kêu lên và cố nín lấy tấm chăn mà chàng đang kéo lê theo mình. Cẩn môi để cố nín cười, chàng lắc đầu và đẩy mạnh tấm chăn ra xa rồi đứng lên và chộp lấy cái quần. “Cậu làm gì ở đây, William? Tôi đã bảo Edwin nói với cậu...?”

“Leicester và những tên lính đánh thuê Flemish của ông ta đã bị bắt. Nhà vua đã thả họ,” William giải thích. Hethe cần nhàn khi chàng kéo quần; rồi đứng thẳng lên, nhặt lấy cái áo chèn của chàng và hướng ra phía cửa. “Tôi cần phải nói chuyện với Stephen.”

“Cậu ta không có ở đây,” William nói.

Cùng lúc đó, Templetun phản đối; “Bây giờ, chỉ một phút thôi, thưa ngài.”

Hethe ngừng lại và nhìn chăm chú từ người đàn ông này đến người đàn ông kia. Chàng quyết định đối phó với Ngài Templetun trước nhất .

“Chuyện gì?” Chàng hỏi ông ta một cách thẳng thừng.

“Vâng.” Vị cố vấn của nhà vua xem ra kinh ngạc với giọng nghe chói tai của chàng, đang thay đổi giọng. “Chúng – ta vẫn chưa giải quyết xong việc này.”

“Giải quyết cái gì?” Hethe hỏi, xoay cái áo chèn chung quanh tay chàng. Chiếc áo bị lộn trái từ khi chàng kéo mạnh nó ra ngoài tối hôm qua. Chàng phải mất một chút thời gian để lộn mặt phải của nó ra ngoài.

“Tắm ga trải giường” Templetun ngắt lời. “Tôi phải được chắc chắn...”

“Chúa ơi, Templetun” Hethe vội ngắt ngang không cho ông ta nói tiếp, hơi bực mình vì tính kiên định của ông ta. Ông ta như một con chó, đánh hơi chung quanh những nơi mà ông ta không được yêu cầu. “Ông nghĩ xem tại sao tôi ngủ ở đây suốt đêm. Ngay khi Mary xoay sở để loại bỏ cái mùi kinh dị của vợ tôi, vấn đề rắc rối đã được giải quyết. Cuộc hôn nhân đã hoàn thành. Bây giờ hãy để cho nó được yên.” Chàng chuyển sự chú ý của mình quay về cái áo chèn trước khi liếc nhìn lên sắc sảo để nói thêm, “Thật sự, bây giờ tôi nghĩ về việc này, không cần thiết để Ngài phí thời gian ở đây lâu hơn nữa. Tôi tin chắc Ngài phải hăm hở lắm để quay trở về bên cạnh nhà vua.”

Đây là một lời mời rời khỏi Holden, nhưng không phải là một lời mời tế nhị. Ngài Templetun quắc mắt cau có một chút, rồi nhìn kỹ về phía chiếc giường, “Phu nhân Helen?”

Một phút trôi qua; sau đó nàng hạ thấp tấm chăn vừa đủ để lén nhìn ra ngoài.

“Cuộc hôn nhân này có hoàn thành không?” Ông già thản nhiên hỏi.

Nàng gật đầu, trán và hai má nàng trở nên ửng đỏ cùng với nỗi bối rối ngượng ngùng. Templetun lưỡng lự một lúc, trông không chắc lắm, nên chẳng tin nàng hay không tin; sau đó cái nhìn của ông đột nhiên trở

nên nhảy bén hơn; di chuyển từ gương mặt còn dính vết thuốc mỡ của Helen sang ngực của Hethe. Ông thanh thản ngay lập tức.

Liếc nhìn xuống, Hethe nhìn thấy cái gì đã làm dịu đi những nỗi lo âu của người đàn ông này. Thân mình chàng bị dính đầy những vết thuốc mỡ đã khô. Quý thần ơi, toàn bộ mình chàng hầu như chắc chắn đã bị dính những thứ đó cũng giống như của nàng. Xét cho cùng thì họ đã có một cuộc vui đùa khá vui vẻ. Tấm chăn cũng hoàn toàn là một mớ lộn xộn như vậy. Hethe nhìn bao quát về phía Helen để thấy rằng nàng cũng nhận ra dấu vết làm lộ tẩy những hoạt động của họ. Mặt đỏ bừng, vợ chàng hạ thấp xuống trở lại, kéo chăn phủ khắp mặt với một tiếng rên rĩ lúng túng. “Rất tuyệt,” Ngài Templetun hài lòng thừa nhận khi đi về phía cửa. “William, anh sẽ là nhân chứng của tôi. Giờ đây cả hai người họ thú nhận đám cưới này đã hoàn thành. Cuộc hôn nhân này có giá trị. Tôi sẽ rời khỏi đây ngay sau khi tôi dùng bữa điểm tâm.”

“Sai người hầu mang một bồn tắm mới lên đây.” Hethe gọi phía sau người đàn ông này khi cánh cửa đóng lại đằng sau anh. Chàng sẽ ngạc nhiên nếu Ngài Templetun nghe thấy và sẽ thực hiện nó như chàng yêu cầu trong khi sự di chuyển của William thu hút cái nhìn chăm chăm của chàng. Chàng hiệp sĩ đang lướt về phía cửa. “Stephen đâu rồi?” Hethe bắt ngờ hỏi, làm người đàn ông này dừng lại.

Ngài William nhăn nhó. “Tôi không chắc. Cậu ấy nói cậu ấy có một vài việc cần phải chăm nom. Tôi được biết cậu ấy đã cưỡi ngựa đi khỏi bức tường ngoài của lâu đài,” cậu ta trả lời chậm rãi. Cái nhìn chăm chú của cậu ta chuyển giữa vẻ mặt kiên định của ngài lãnh chúa và cái đồng lù lù trên giường. “Có vấn đề gì à?”

“Aye” Hethe vò nhàu nát cái áo chên của anh, ném nó xuống chân giường, sau đó tuột cái quần ống túm ra. Như chàng đã nghi ngờ, vết thuốc mỡ đã khô dính trên khắp cả người chàng. Chàng phải tắm rửa sạch sẽ. Chàng không thể đi đâu đó quanh đây nhìn như thế này được.

“Rắc rối gì vậy?” William hỏi và Hethe quắc mắt nhìn giận dữ với ý nghĩ về những hành động phản bội của thuộc hạ của chàng.

“Cậu ta đang thực hiện những việc trừng phạt mà không được phép của tôi”

“Không!”

Hethe gật đầu với cú sốc đầu tiên của William. “Đó là những gì đằng sau những bức thư than phiền của tiểu thư Helen. Cậu ta đã lạm dụng quyền hạn của mình ở đây và đổ trách nhiệm đó lên tôi.”

“Stephen ư?” William nghi ngờ hỏi. Hethe hoàn toàn có thể hiểu được lý do sự ngờ vực của cậu ta. Thật khó có thể tin được. Nhưng cũng không có lý do gì mà Helen dối trá về những điều mà nàng đã nói với chàng. Hơn nữa, trong khoảng thời gian đó chàng đã không ra lệnh trừng phạt như vậy, Hethe nhớ mang máng về những bức thư mà Stephen đề cập đến những việc xô xát mà nàng đã liệt kê, yêu cầu cho những chỉ thị để làm sao giải quyết với họ. Chàng đã không nhớ được chàng đã đưa những chỉ thị nào cho hiệp sĩ trẻ, nhưng chàng biết rằng nó không phải là bất cứ ai bị chặt tay, ngực hay chân.

“Aye. Stephen,” Chàng nghiêm nghị trả lời. “Tôi muốn gặp cậu ta ngay khi cậu ta trở lại lâu đài.”

“Tôi có nên đi tìm cậu ta không? Đưa cậu ta quay lại gặp Ngài?” William hỏi vẻ không chắc chắn.

“Không. Sẽ phải chờ cho đến khi cậu ta quay về,”

Hethe chán nản quyết định, rồi liếc nhìn về phía cái giường. Sự giận dữ của chàng biến dần đi một chút một cùng với tiếng thở dài của vợ chàng nằm ở đó, vì vậy chàng quay lại người phụ tá thứ nhất. “Đi xuống và ăn sáng đi. Tôi sẽ cùng tham gia với cậu sớm thôi.”

Hethe chờ cho đến khi William ra khỏi phòng, rồi đi vòng quanh giường đến bên cạnh Helen và vỗ nhẹ vào hông nàng. Mỉm cười một mình, chàng ngồi lên cạnh giường. Khi nàng đẩy tấm chăn xuống để nhìn chàng đầy dò hỏi, Hethe nhào xuống ấn chặt đôi môi của mình vào môi nàng.

Helen vẫn nằm thật yên dưới nệm hôn đầu tiên của chàng, sau đó thoải mái tỳ vào người chàng. Bàn tay nàng trượt lên lướt quanh cổ chàng khi nàng nhớ lại rõ ràng đêm hôm trước và bắt đầu hưởng ứng.

“Mmmm,” Hethe thì thầm khi cuối cùng chàng cũng chấm dứt nệm hôn này. “Chào buổi sáng tốt lành, em yêu”

“Chào buổi sáng, anh yêu” nàng then thùng đáp lại, nghịch ngợm với mớ tóc phía sau cổ chàng.

Chàng cười toe toét mà không rõ lý do. Nàng thật là đáng yêu với mái tóc xõa tung, gương mặt dính đầy vết thuốc mỡ và còn ngái ngủ, đôi môi nàng sưng lên vì những nụ hôn của chàng. Chàng giơ tay lên, tóm lấy mép của tấm khăn trải giường và kéo nó xuống tận eo nàng. Vợ chàng xấu hổ nhưng không phản đối và khi chàng đưa tay lên đặt một ngón tay vào giữa khe bộ ngực trần của nàng, rồi dịu dàng khum tay úp vào đó.

“Chúng phát ban của em đã gần hết,” Chàng thì thầm, se se nụ hoa nàng giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ.

“Aye.” Nàng nhẹ nhàng cong người để hoàn toàn ép sát vú nàng vào trong tay chàng nhiều hơn nữa, những ngón tay nàng vươn tới hiệu kỳ trượt qua khắp ngực chàng.

Hethe cũng khum tay úp vào vú bên kia như vậy, dịu dàng bóp chặt. “Em ngủ ngon chứ?”

“Vâng, nhưng không đủ” Nàng thì thầm, đôi mắt bắt người lấp lánh. “Có lẽ chúng ta phải quay lại để ngủ.”

“Quay lại? Em không rời giường bây giờ hả,” chàng chỉ ra với niềm thích thú. Chàng đặt một bàn tay lướt xuống khắp bụng nàng và mỉm cười khi nó run lên phản ứng lại.

“Thật ư,” Nàng hớn hể đồng ý, quần quai yếu ớt khi bàn tay chàng tiếp tục lướt ngang hông nàng, nhẹ nhàng lan xuống phía ngoài chân nàng, sau đó đập dờn kích động lên mặt bên trong đùi nàng. Chân nàng căng ra vì chàng, hơi thở nàng nghẹn lại trong cổ họng, và mắt nàng mở to ra khi tay chàng ấn sát vào điểm nhạy cảm của nàng.

“Có phải anh sẽ quay lại để ngủ phải không?”

Hethe nén cười với câu hỏi than vãn và cái cách mà bây giờ nàng đang dùng tay cố ghì đầu chàng, cố gắng kéo chàng xuống cho một nụ hôn khác.

Nhượng bộ cho sự nài nỉ, chàng ngã người về phía trước, hôn nàng như nàng mong muốn được hôn, lưỡi chàng nhúng sâu vào trong miệng nàng khi chàng trượt một ngón tay vào bên trong nàng. Chàng có thể cảm nhận được da thịt nàng sít sao quanh chàng và xoay sở bên cạnh nàng trên giường, chàng kéo chân mình lên trên, đặt một chân lên chân của nàng trong lúc đang vuốt ve mơn trớn và hôn nàng. Một tiếng gõ cửa bất ngờ làm họ dừng lại và Hethe thở nặng nề khi chàng gián đoạn nụ hôn của họ. Ngẩng đầu lên, chàng liếc nhìn chiều dài của hai tấm thân đang ôm sát vào nhau, rồi hướng về phía cánh cửa.

“Kệ họ đi. Họ sẽ đi khỏi mà,” Helen thở hắt ra, cố gắng kéo đầu chàng xuống lại với nàng, nhưng Hethe cưỡng lại.

“Có thể là Stephen,” chàng nghiêm nghị chỉ ra. “Vì tôi đã bỏ bê tình hình này quá lâu rồi ” Helen thốt ra một tiếng thở dài hối tiếc khi tay chồng nàng trượt xa ra. Nàng biết chàng đã đúng, dĩ nhiên. Giờ đang là buổi sáng. Có nhiều việc chàng phải lo liệu. Nàng vui mừng vì chàng có ý định tiếp tục trách nhiệm của chàng ở đây. Nhưng – những ý nghĩ của nàng tắt lịm đi khi tiếng gõ cửa vang lên lần nữa. Lo âu, nàng kéo tấm chăn lên lại phủ kín người nàng khi Hethe la to, “Vào đi!”

Dường như Templetun đã nghe được yêu cầu đòi một bồn tắm mới. Cánh cửa mở hiện ra những người hầu đang mang một bồn tắm khác. Khi họ vào, Hethe vẫn còn ngồi trên giường, rõ ràng hoàn toàn trần truồng khi chàng nhìn họ nhanh chóng làm đầy bồn tắm với những thùng nước ấm. Ngay khi xong việc, những người hầu trút hết nước đã dùng đêm hôm trước ra, rồi kéo lê cái thùng của họ và cái bồn đã dùng ra ngoài và đi khỏi.

Hethe chờ cho đến khi cánh cửa đóng lại thêm một lần nữa trước khi chàng tìm thấy tay của Helen và cầm lấy, kéo nàng dậy với chàng.

“Anh làm gì vậy?”

“Em không mong tôi tắm một mình phải không?” Chàng hỏi tình quái, thúc giục nàng băng ngang qua sàn để vào bồn tắm đầy nước mới. Helen hốt hoảng liếc nhìn từ ánh mắt lấp lánh của chàng đến cái bồn tắm.

“Nhưng nó không đủ chỗ.”

“Muốn đánh cược về điều này không?” Bước vào trong bồn, chồng nàng ngồi xuống đó, rồi kéo nàng gần hơn với bàn tay mà chàng vẫn còn nắm giữ. “Vào đây.”

“Nhưng...” sức kháng cự của nàng biến mất khi chàng kéo mạnh nàng. Lắc đầu, nàng thận trọng bước vào trong làn nước ấm, sau đó đứng yên nhìn chàng nghi ngờ với một chân đặt trên mặt kia của đầu gối được chàng giơ lên. “Thật sự là không đủ chỗ mà-Ah!” Nàng kêu lên khi chàng tóm lấy bàn tay khác của nàng và kéo nàng xuống. Bị bất ngờ, nàng trượt nhẹ chân, rơi xuống ngồi trên đầu gối chàng, rồi trượt xuống dừng lại trên hông chàng, mắt nàng mở to. Nàng có thể cảm nhận cái vật đàn ông của chàng ở bên dưới nàng, một tia chớp cứng rắn đè nặng giữa hai cơ thể họ.

“Thấy chưa? Đủ chỗ mà,” Chàng nói giọng khàn khàn. Khum hai bàn tay để vốc nước vào trong đó, chàng nâng tay lên tưới khắp vú nàng. “Không nhiều,” Helen trả lời với một ít thích thú khi chàng mò mẫm xung quanh thành bồn tắm cho đến khi tìm thấy xà phòng. Chà xát xà phòng giữa đôi bàn tay ẩm ướt, tạo thành một ít bọt, rồi đưa tay tới chạm vào ngực nàng. Một lát sau, mỗi bàn tay chàng nâng lấy một bên vú nàng và bắt đầu xoa nắn nó một cách thành thạo, xát bọt xà phòng ra khắp nơi.

“Em có thể tắm cho tôi và tôi sẽ tắm lại cho em,” chồng nàng thì thầm, tập trung vào những việc chàng đã và đang làm.

“Đó không phải là cái lưng của tôi, thưa Ngài,” Helen nói gần như rên rỉ, dựa vào gần hơn với mỗi một hơi thở.

Hethe không thấy làm phiền để phản ứng lại, chỉ tiếp tục sờ mó, vuốt ve âu yếm và xát xà phòng lên người nàng. Nàng gần như phản kháng khi cuối cùng hai bàn tay anh trượt ra xa đến bụng nàng và những cánh tay. Mở đôi mắt nàng đã không nhớ khép lại, chụp lấy xà phòng nằm đâu đó giữa hai cơ thể họ và bắt đầu trả lại đặc ân này. Nàng vừa mới kết thúc việc phủ lên người chàng đầy những bọt xà phòng khi chàng siết chặt nàng gần hơn nữa, đến nỗi ngực họ chạm vào nhau và bắt đầu xát xà phòng lên lưng nàng.

Helen quần quai áp vào chàng, rồi tựa ra sau nhẹ nhàng để nhìn chăm chú vào trong mắt chàng. “Em...” nàng bắt đầu, nhưng chàng bắt nàng im lặng với một nụ hôn, ngẫu nhiên đôi môi nàng khi hai bàn tay chàng lướt khắp người nàng. Sau đó một phút, hai bàn tay hạ thấp xuống nữa. Khum tay ôm lấy hông nàng, chàng đẩy nàng về phía trước, kéo nàng dọc theo cái vật cương cứng của chàng. Helen rên rỉ trong miệng chàng trong khi cái vật cương cứng âu yếm vuốt ve nàng, nhận thức nhưng không chú ý về việc nước tràn ra khỏi bồn khi họ chuyển động. Nàng tiếp tục ép sát dựa vào chàng khi hai tay chàng buông nàng ra, tạo ra một âm thanh phản đối khi chàng ngừng hôn nàng và ngã người sang bên cạnh, nhưng khi Helen liếc nhìn để tìm hiểu xem chàng đang làm gì. Chàng đang với lấy một trong vài xô nước đầy mà những người hầu đã để lại ở đằng sau. Nàng chỉ vừa mới đủ thời gian để nhắm mắt và khép miệng lại trước khi chàng đổ nước lên khắp cả hai người để dội bỏ xà phòng đi.

“Cái gì?” Nàng thở hổn hển, kéo mái tóc bấy giờ ướt đầm ra khỏi mắt nàng và nhìn chăm chú vào chàng trong bối rối. Hethe nhìn chăm chăm lại vào ngực của nàng và mỉm cười, làm nàng tò mò liếc nhìn xuống. “Cái gì?” Nàng hỏi lần nữa.

“Có cái gì đó tôi muốn làm tới qua, nhưng không chắc chắn nếu tôi làm,” chàng giải thích. Bấy giờ chàng đặt cái thùng rỗng mà chàng đang cầm lại trên sàn nhà.

“Đó là cái gì vậy?” Helen hỏi giọng khàn khàn. Chàng chịu đựng cái liếc nhìn của nàng, một sự nhiệt tình trong đôi mắt chàng mà nàng đã bắt đầu yêu tha thiết nó.

“Liếm và mút vú em”, chàng trả lời chậm rãi. “Nhưng tôi không chắc nó có an toàn với lớp thuốc mỡ dính trên đó không.”

“Oh!” Mắt Helen mở to, hơi thở nàng trở nên tắt nghẹn đi khi nàng tưởng tượng hình ảnh đầu chàng cúi xuống cặp vú nàng, đôi môi chàng mơn trớn âu yếm nàng thay thế đôi tay anh. Hình ảnh này gợi tình một cách đáng kinh ngạc. Helen nhắm nghiền mắt để thưởng thức nó một cách trọn vẹn hơn nữa. rồi tình linh chúng mở ra khi nàng cảm nhận đôi môi chàng ẩm ướt ẩm áp và mạnh mẽ xung quanh một núm vú.

Oh, trời ơi. Sự thật thì nó còn gợi tình hơn trí tưởng tượng của nàng, tiếng rên rỉ thoát ra từ miệng nàng khi nàng nhìn chăm chú vào đỉnh đầu của Hethe và uốn cong vào trong sự âu yếm vuốt ve của chàng. Oh,

vàng, điều này thật là dễ chịu. Nàng cảm thấy hai tay chàng trượt xuống xung quanh eo nàng để kéo nàng gần gũi hơn nữa, rồi thở dài khi nàng lần nữa cọ xát thật mật thiết trong lòng chàng.

Nàng giữ lấy đầu chàng trong tay nàng, khép chặt những ngón tay nàng xuyên qua tóc chàng khi chàng mút một bên vú nàng lần đầu, cắn và kéo mạnh một cách dịu dàng, trước khi chuyển sang vú bên kia. Rồi nàng cảm thấy một tay chàng thả xuống qua lưng nàng, trượt qua hông và giữa chân nàng từ đằng sau.

Những ngón tay chạm nhẹ vào điểm nhạy cảm của nàng, nhưng chàng đang ở một góc độ bất tiện. Nàng không ngạc nhiên khi chàng kéo bàn tay ra xa, thay vào đó trượt nó giữa chúng, và hạ nó thấp xuống giữa những bắp đùi của nàng.

Nàng rên rỉ với sự vuốt ve lần đầu của chàng. Chân nàng theo bản năng cố gắng khép lại nhưng dừng lại bởi những gì mà cơ thể chàng đang làm đến mức như thế.

Siết chặt hai tay nàng vào trong tóc chồng nàng, nàng tựa sát vào tay chàng khi chàng âu yếm nàng, kéo mạnh miệng chàng ra khỏi vú nàng để hôn chàng, nhanh nhẹn đẩy lưỡi sâu vào trong miệng chàng như chàng đã hôn nàng nhiều lần không đếm xuể. Nụ hôn của nàng trở nên dữ dội khi sự âu yếm của chàng trở nên mạnh mẽ hơn, và nàng cười lên tay chàng, những chuyển động của nàng là do bản năng hơn là được thực hành. Chàng đang làm nàng say mê điên dại- Và nàng muốn nhiều hơn nữa.

Buông đầu chàng ra, nàng đưa tay xuống giữa họ, tựa vào những nụ hôn mà chàng kéo ngang qua má nàng tới tai nàng, rồi xuống đến cổ nàng như khi nàng đòi hỏi, rồi tìm thấy, cái vật đàn ông của chàng. Hethe đã ngừng hôn nàng và tựa trán chàng vào trong cổ nàng với tiếng rên rỉ khi nàng kiên quyết siết chặt nó. Không may, nàng đã không biết phải làm gì với cái bây giờ mà nàng đang giữ, nhưng nó dường như đã đủ cho Hethe.

“Phù thủy,” chàng thì thầm, mở mắt khi nàng hiểu kỳ siết chặt chàng. “Kẻ bỏ bùa.”

Helen mỉm cười ranh mãnh, chỉ là miệng nàng đi vòng quanh vào lúc đó, với bàn tay âu yếm nàng như vậy, chàng cho một ngón tay vào trong. Những bùng nổ bất ngờ của niềm khoái lạc là nguyên nhân làm cho người nàng cứng thêm trong cú sốc, nhưng một lát sau đó chàng đã rút ngón tay ra và di chuyển ở dưới nàng. Trước khi nàng có thể hỏi chàng đang làm gì, thì chàng đã nắm lấy eo nàng và nâng lên khỏi mặt nước, nhắc nàng theo với chàng khi chàng bước đi.

Xốc nàng lên khỏi sàn nhà ngay khi chàng đứng lên, chồng nàng đã bước ra khỏi bồn tắm và băng ngang phòng, để nước chảy nhỏ giọt khắp nơi. Helen ngã xuống giường với một cái nảy lên, và chàng đổ nhào lên người nàng, đôi môi chàng nhanh chóng bao trùm môi nàng trước khi nó trượt ra xa, lướt nhẹ cổ nàng, xương đòn gập của nàng, rồi quay lại mỗi bên vú khi tay chàng làm việc giữa hai chân của nàng.

Rên rỉ và quần quai, Helen níu chặt vai chàng và xoay đầu nàng, thậm chí đôi môi nàng co giật thành linh khi chân nàng theo bản năng khép chặt quanh tay chàng. Nàng cảm thấy tay chàng thay thế miệng mình trên ngực nàng, rồi chàng cắn nhẹ và hôn lướt xuống bụng nàng, rồi tới những nếp gấp ở bắp đùi nàng. Nàng đã không nhận thức được chàng tiến về chỗ nào cho đến khi chàng ở đó, và sau đó nàng đã không quan tâm khi chàng ép hai đùi nàng tách xa hơn nữa và miệng chàng thay thế tay chàng ở giữa hai chân nàng.

Helen hét lên trong sự thèm muốn dữ dội, những ngón tay nàng bấu chặt tấm chăn mà nàng được đặt lên trên và đầu nàng xoay một cách hoang dã trên gối khi chàng làm nàng say mê thích thú bằng miệng và lưỡi của chàng, làm nàng thỏa mãn theo cái cách mà nàng chưa bao giờ có thể hình dung.

Nàng cảm thấy tay chàng trượt lên bắp đùi nàng, rồi cảm thấy một ngón tay dứt nhanh vào trong nàng một lần nữa; nàng gần như làm cả hai đổ sụp xuống giường trong trạng thái kích động của nàng. Tiếng cười lực khục của Hethe phả vào da thịt nóng bỏng của nàng, và nàng cảm thấy nó chạy dọc từ ngón chân tới lưng của nàng. Nàng rung mình vì kích động, liêu lĩnh nàng gọi to tên chàng một cách tuyệt vọng, ôm chặt chàng vào nàng khi nàng nâng cơ thể nàng lên và ép cái phần khuấy động của chàng vào da thịt đang co thắt lại của nàng.

Hơi nóng của chàng lấp đầy nàng và khi đôi môi chàng khép kín môi nàng. Nàng như bông bênh trên con sóng chàng khơi lên từ nàng, cơ thể nàng siết chặt xung quanh chàng. Chàng đốt lên ngọn lửa trong nàng bằng một cú thúc chậm chậm, kéo dài dường như để kéo dài hơn nữa niềm vui thú của nàng, làm nó mãnh

liệt hơn ngay cả sau khi đã lên tới đỉnh điểm. Lướt nhanh ra, Helen không thể biết nơi mà làn sóng đầu tiên của cảm xúc ngây ngất được kết thúc và lần thứ hai bắt đầu ở đâu, vì thế chàng tiếp tục thúc vào trong nàng. Cơ thể nàng đang ca hát ở dưới chàng.

Bất ngờ chàng đổi chỗ, thẳng người lên đủ để kéo chân nàng đặt lên vai chàng. Việc tựa chống vào nhau của họ đã làm hai bàn tay tự do của chàng bao phủ lên ngực nàng, và chàng có lợi thế để làm việc này, vuốt ve mơn trớn nàng khi chàng đưa vào sâu hơn bên trong nàng, mỗi một cú thúc vào thì cứng rắn hơn và nhanh hơn cú trước đó cho đến khi cả hai người kêu thét lên và đạt tới sự giải thoát.

15. Chương 15

Ánh sáng tràn qua mặt đánh thức Helen dậy một lúc sau đó. Chớp chớp đôi mắt còn ngái ngủ, nàng nhìn về phía cửa sổ. Hethe đứng ở đó, bất động dưới ánh nắng mặt trời buổi sáng, không mặc gì cả với cái nhìn trầm ngâm suy nghĩ. Thật gọi cảm, Helen nghĩ với một nụ cười ngưỡng ngáp. Họ đã nằm ì ra ngủ say như chết sau khi “tắm” một chút; nàng cho rằng họ cần phải nghỉ ngơi. Bây giờ nàng cảm thấy khá hơn nhiều, được cung cấp thêm một số năng lượng từ cái đêm ân ái.

Ngồi lên im lặng, nàng di chuyển nhẹ nhàng xuống giường, tìm thấy và mặc áo sơ mi của nàng, sau đó đi rón rén tới phía sau chồng nàng. Nàng vòng cánh tay mình ôm quanh thắt lưng chàng và nhìn qua chàng xuống cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Mặt trời đã lên cao và tỏa ánh sáng rực rỡ. Giờ đã gần đến buổi trưa.

“Chào buổi sáng,” Hethe thì thầm, hai tay chàng nắm lấy tay nàng. “Chào buổi sáng,” nàng đáp lại, lập tức áp sát má nàng vào lưng chàng. “Hôm nay là một ngày đẹp trời phải không?”

Hethe lâu lâu đáp lại, và Helen nhăn mặt. Chàng có vẻ rối trí và nàng hoàn toàn không sẵn lòng để bỏ qua sự thân mật mà họ đã chia sẻ.

Helen cười, chế giễu những suy nghĩ hay thay đổi của nàng. Giờ này ngày hôm qua, nàng chưa bao giờ có thể hình dung được cảm giác như thế này. Nhưng rồi, lúc đó nàng đã tin Hethe một người đàn ông tàn bạo và tin chắc rằng đám cưới này thật là đáng ghét. Nàng đã học được nhiều kể từ đó. Nếu những điều mà chàng nói là đúng, chồng nàng không phải là gã con hoang tàn bạo như nàng đã nghĩ. Nàng biết chàng đã tỏ ra tử tế, kiên nhẫn, dịu dàng vô cùng với nàng đêm qua. Việc này đã dẫn đến niềm vui thích tuyệt vời hơn là sự đau đớn mà dĩ nàng đã cảnh báo. Helen biết ơn cho cách xử đó, quá biết ơn để nàng nghĩ nàng chỉ muốn đem lại cho chàng một vài điều thích thú ngược lại như thế.

Với sự suy nghĩ như vậy, nàng bạo dạn để một tay trượt xuống bụng chàng cho đến khi nàng tìm thấy cái vật đàn ông của chàng. Nó đã mềm đi như lúc đầu, và Helen quay mặt vào lưng chàng, ép đôi môi đang cười của nàng sát vào làn da ấm áp, có vị mặn của chàng khi nhớ lại phản ứng của mình khi nhìn thấy bộ phận ấy lần đầu tiên. Nàng biết, dĩ nhiên, nó không thể gây ấn tượng mạnh mẽ trong tình trạng thanh thần của nó, nhưng ngay khi được đánh thức, nó có thể to lớn đến kích cỡ khá kinh hãi. Đúng như vậy, bây giờ nó đang lớn lên dưới sự vuốt ve mơn trớn của nàng.

Hethe dựa ra sau, rên rỉ khi nàng âu yếm chàng, để cho rèm cửa sổ rơi về vị trí cũ. Helen ngay lập tức trượt vào giữa chàng và cái rèm cửa sổ, nàng bắt đầu đặt những nụ hôn lên ngực chàng như nàng đã làm. Nàng muốn làm cho chàng những gì chàng đã làm cho nàng nhưng không chắc lắm phải làm nó như thế nào. Quyết định việc làm thử cũng chẳng gây đau đớn gì, nàng quỳ gối đằng trước chàng và bắt đầu hôn tới tấp vào cái của chàng.

m thanh tức tối ở phía trên nghe có vẻ như tiếng cười bị nén lại. Ngừng lại, nàng ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào chàng, cảm thấy ngu ngốc và vô ích khi nàng hiểu rõ việc mà chàng đang làm, thật vậy, chàng đang cười. Nàng đã làm việc này không đúng.

“Đến đây,” Hethe thì thầm, rõ ràng lộ vẻ thích thú. Nắm lấy cánh tay của Helen, chàng kéo nàng đứng dậy trước chàng và ôm chặt nàng thật chặt. Chàng hôn tới tấp vào đỉnh đầu nàng rồi nâng mặt nàng lên và hôn vào môi nàng. “Cảm ơn em.”

“Vì cái gì?” Nàng hỏi không vui. “Em đã làm sai.”

“Không, em chỉ cần thực tập một tí thôi,” chàng nhanh chóng quả quyết với nàng.

“Em thử lại lần nữa nhé?” Nàng quay lại để nhìn chàng chăm chú. “Nếu anh nói với em những điều em đã làm sai, em có thể...”

“Vào lúc khác,” Chàng khe khẽ nói, sau đó một lần nữa kéo nàng vào gần hơn. “Tin hay không, tôi có những việc khác cần phải làm hơn.”

“Stephen?” Nàng hỏi nhẹ nhàng.

“Phải”

Nàng yên lặng trong giây lát, những ngón tay nàng di chuyển lơ đãng qua hông chàng. “Nhưng không ai đến đánh thức chúng ta. Điều đó có nghĩa là cậu ta chưa quay lại, đúng không?”

“Phải. Nhưng những thứ khác cũng cần phải để ý đến. Hình như tôi để Holden lôi thôi lếch thếch đã quá lâu rồi. Tôi cần phải tìm hiểu xem liệu có bất cứ điều gì khác không tốt trong khi tôi... vắng mặt”.

Buông nàng ra, Hethe quay lại và đi quanh giường để nhặt lấy quần áo của chàng. Đứng thẳng người dậy với quần áo trong tay, chàng bắt gặp nàng ngáp và mỉm cười yếu ớt. Thấy sự thích thú của chàng, Helen thỉnh linh ý thức được rằng nàng chắc trông như một mớ hỗn độn với tóc tai xõa lung tung.

Hethe thả cái áo xuống giường và bắt đầu mặc quần. “Em vẫn còn mệt mỏi. Em nên ngủ thêm chút nữa.”

“Không. Em đói,” Helen thông báo khi chàng mặc xong cái quần và nhặt cái áo lên. “Em sẽ mặc quần áo và theo anh xuống dưới.”

Hethe lăm bầm để trả lời, kéo mạnh cái áo rồi vuốt thẳng nó. Chàng liếc nàng lần nữa. “Đầu tiên, tôi sẽ gửi Mary tới cho em. Chứng phát ban của em đã gần hết, nhưng sử dụng thêm thuốc mỡ của cô ấy có thể là một ý hay.”

“Hmm.” Helen gật đầu đồng ý khi chàng đeo dây đeo gươm và dao găm rồi đi về phía cửa.

Nàng ra khỏi giường ngay khi cánh cửa đóng đàng sau chàng và tìm một chiếc áo sơ mi mới từ cái túi mà nàng mang theo từ Tiernay. Nàng sẽ đợi Mary, nhưng sẽ không bôi thêm bất cứ tí thuốc mỡ nào nữa. Chuyện đó sẽ phải đợi. Nàng sẽ tìm cái gì đó để ăn, dù chàng có nói thế nào đi chăng nữa. Nàng chắc chắn đang chết đói. Cảm thấy rất đói. Nàng có cảm giác y như nàng đã không được ăn trong nhiều ngày. Chuyện kết hôn này là một công việc khó nhọc. Well, có lẽ nó không chính xác là công việc. Không như việc chạy một vòng quanh lâu đài. Mỉm cười một mình, nàng bắt đầu mặc quần áo.

“Ngài nghĩ khi nào chúng ta sẽ đi?” Hethe nhăn mặt với câu hỏi của phụ tá thứ nhất của chàng khi chàng nâng cốc rượu lên định uống. William quả quyết với chàng rằng Stephen vẫn chưa quay về, nếu không cậu ta đã mang Stephen đến cho chàng như mệnh lệnh. Chắc chắn không có một dấu hiệu gì cho thấy sự trở về của phụ tá thứ hai của chàng. Hethe thấy lo lắng trước sự vắng mặt của cậu ta và bây giờ xem xét đến câu hỏi của phụ tá thứ nhất của chàng, chàng thở dài. Chàng biết William không hài lòng với câu trả lời này. Trong khi Hethe luôn coi những cuộc chiến như là một điều xấu xa của tự nhiên, một cái có thuận tiện để tránh khỏi lâu đài với đầy những kí ức đáng buồn, thì William quả thật đã miệt mài với chiến tranh. Có khả năng cậu ta sẽ không hài lòng khi biết Hethe có ý định sẽ ở lại Holden, để trở thành lãnh chúa chăm lo mọi việc, người mà chàng đáng lẽ phải trở thành nhiều năm trước đây.

“Tôi có nghe vẫn còn có rắc rối ở gần biên giới,” William nói. “Chúng ta có thể đi đến đó xem xem liệu có bất cứ ai cần đến sự trợ giúp của chúng ta.”

“Đó chỉ là những tin đồn mà thôi,” Hethe bình thản nói, sau đó hắng giọng thêm vào “Tôi nhận thấy tôi đã bỏ bê trách nhiệm của mình ở Holden. Đã đến lúc tôi phải trông nom mọi việc, bao gồm cả cô vợ mới của tôi. Hơn nữa sẽ có hòa bình trong khoảng thời gian sắp tới.”

William nhăn mặt, nhưng nói chung là chấp nhận tin tức tốt hơn so với Hethe dự tính, chỉ gật đầu không vui. Có lẽ cậu ta đang trở nên chín chắn hơn.

“Thật sự, cậu nên nghĩ đến việc kết hôn, William. Cậu không trẻ mãi được,” Hethe bắt đầu. Chàng gần như phá ra cười trước vẻ mặt khiếp sợ làm gương mặt của William nhả lại như là câu trả lời.

Helen bực bội đi lại và tiến đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa sang một bên và nhìn chăm chú ra ngoài. Lúc này, nàng đã mặc xong xuôi quần áo và đã chờ được một lúc rồi. Thậm chí nàng đã chải tóc và đã búi chúng thành một búi trên đầu. Khi nàng đợi, ánh mắt nàng di chuyển từ bức tường thành đầy nắng ở phía dưới tới những người dân bên trong. Một lát sau, nàng kéo tấm màn về chỗ cũ và quay lại bước từng bước về phía chiếc giường. Ánh mắt nàng lơ đãng nhìn qua tấm chăn nhàu nát.

Mary vẫn chưa đến, và Helen đang càng ngày càng trở nên sốt ruột, nàng đang đói bụng. Lướt ra khỏi giường, nàng quay lại cửa sổ. Nàng chỉ muốn đi xuống dưới và tìm một cô hầu. Nàng có thể nói với cô ta rằng nàng muốn được ăn trước khi bôi thêm bất kỳ loại thuốc mỡ nào khác nữa-nếu như nàng cần phải bôi thêm.

Quyết định rằng nàng sẽ cho cô ta vài phút nữa, nàng một lần nữa kéo mạnh tấm rèm cửa sổ qua một bên, và nghiêng người ra ngoài để hít một hơi thật sâu bầu không khí trong lành. Hôm nay là một ngày đẹp trời, dù mặt trời đang chiếu chói chang, chỉ có một vài làn gió hiu hiu thổi nhẹ, nhưng nàng có thể đoán được trời sắp mưa. Những chiếc lá rụng xoay tròn rồi đáp xuống dưới sân là dấu hiệu chuẩn bị cho một trận mưa như trút nước. Phải, chẳng bao lâu trời sẽ mưa thôi.

Helen định kéo tấm rèm cửa về chỗ cũ thì một cảnh tượng bên dưới làm nàng ngưng lại. Một người đàn ông đang băng ngang qua sân trong, và chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nàng nghĩ đó là chồng nàng, nhưng rồi nhận ra đó là Ngài William. Hai người đàn ông đó thật sự có những đường nét và hình dáng rất giống nhau, nàng lơ đãng nghĩ.

Khi nàng đang quan sát, một tiếng gọi làm William dừng bước và quay lại chờ một người nào đó. Việc này làm Helen nghiêng người ra ngoài cửa sổ xa hơn và nhìn kỹ xuống cửa lâu đài để xem xem ai là người ở đó.

Hethe! Chàng bắt đầu đi ngang qua sân trong tiến về phía William. Ánh mắt của Helen lướt từ người chiến binh này đến người chiến binh kia trước khi quyết định sau cùng thì họ cũng chẳng giống nhau lắm. Hethe thì cao hơn, vai rộng hơn một chút, và một dáng vẻ kiêu hãnh mà phụ tá thứ nhất của chàng chẳng thể nào đo được. Tuy nhiên hai người đàn ông đó có cùng sai chân rất dài.

Tiếng cửa phòng ngủ mở ra kéo cái nhìn của Helen lại để thấy Mary đang tiến vào trong phòng. Cô thầy lang vội vã đến bên nàng.

“Xin lỗi, tôi đã tới trễ, thưa phu nhân. tôi phải gửi một tin nhắn xuống làng để...”

“Được rồi.” Helen vẫy tay cho qua lời xin lỗi và nhìn lại ra bên ngoài khi chồng nàng băng ngang sân trong của tòa lâu đài. “Tôi đã quyết định tôi không muốn bôi thêm bất kỳ thứ thuốc mỡ nào nữa cho đến khi sau này, nếu tôi cần. Tôi...”

Nàng đang quan sát Hethe, nhưng một chuyển động thành linh bên cạnh chàng thu hút sự chú ý của nàng. Nhìn kỹ hơn, nàng thấy đó là một xe ngựa nhỏ. Nhưng có cái gì đó không ổn với chiếc xe ngựa này. Con ngựa đang chồm lên như thể nó bị điên. Nó lồng lên dữ dội và cào vào không khí.

“Thật sự, tôi nghĩ rằng phu nhân không cần bôi thêm thuốc nữa,” Helen lơ đãng nghe khi cô thầy thuốc kiểm tra cánh tay nàng. “Tôi nghĩ rằng một lần điều trị là đủ rồi.”

Helen hầu như không để ý tới những lời này; ánh mắt nàng như tê liệt trước cảnh tượng bên ngoài. Vào khoảnh khắc tiếp theo, sự báo động mập mờ đã được hình thành trong tâm trí của nàng bùng nổ thành nỗi sợ hãi thật sự. Con ngựa đâm sầm móng của nó xuống nền đất và đâm bổ về phía trước như thể tất cả ma quỷ địa ngục đang săn đuổi nó-hướng thẳng đến Hethe. Phải chăng chàng không nghe thấy nó đang lao đến? Bụng nàng nhộn nhạo, Helen nắm chặt mép cửa sổ và nghiêng người ra ngoài, hét to cảnh báo. “Chuyện gì vậy?” Mary hỏi, lao tới cửa sổ bên cạnh nàng khi Hethe quay lại nhìn lên chỗ họ đứng. Cô thầy thuốc đã phát hiện sự cố này ngay lập tức và thốt lên “Chúa ơi.”

Lờ đi cô ta, Helen điên cuồng vẫy tay, cố gắng để quay sự chú ý của Hethe đến mối nguy hiểm trước mắt chàng. Vào những giây phút cuối, chàng xoay người theo cái hướng mà nàng đang ra hiệu chỉ một khoảnh khắc vừa đủ trước khi con ngựa chết tiệt phóng ngay qua chàng. Chàng chỉ có đủ thời gian để ném mình

sang bên cạnh trong một nỗ lực để tránh con ngựa và chiếc xe, và đã cứu mình thoát khỏi sự tồi tệ nhất của nó, nhưng chàng đã không thể tránh khỏi để không bị thương.

Helen nghe mình thét lên khi nàng thấy chàng ngã sang bên cạnh. Sau đó từ cửa sổ nàng lao đi và phóng nhanh ra khỏi phòng. Mary ở ngay sau nàng khi họ chạy vùn vụt như bay xuống cầu thang và đâm bổ ngang qua đại sảnh đến cửa dẫn ra sân trong.

Một đám đông đã tụ tập khi Helen và Mary chạy tới chỗ Hethe. Nhiều người đang đứng im lặng thành một vòng tròn. Hai người phụ nữ phải đẩy họ ra để tiến vào được với chàng. Ngài William đang quỳ xuống bên cạnh ông chủ của cậu ta, gương mặt nhợt nhạt và gần như nín thở khi cậu ta nhìn xuống ông chủ mình.

Quên mất lớp bùn đất phía dưới, Helen quỳ gối cạnh chồng nàng trong lúc Mary giục William tránh chỗ. Cả hai người phụ nữ nín thở nhìn chăm chú vào Hethe. Ngực chàng đang nâng lên, xếp xuống một cách đều đặn, nhưng mắt chàng vẫn nhắm chặt lại. Nghiêng người tới trước, Mary nhanh chóng kiểm tra chàng. Có một vết cắt trên trán và một chỗ sưng phồng lên quanh nó.

“Còn một chỗ sưng khác ở phía sau đầu của Ngài ấy.” Mary thông báo và Helen nhăn mặt. Một vết sưng không nghi ngờ gì là do va phải con ngựa, vết thứ hai là do va phải mặt đất. Nàng hít một hơi thật sâu và chờ đợi trong khi Mary vội vã hoàn tất cuộc kiểm tra của mình.

“Chân phải của Ngài ấy cũng bị sưng tấy, nhưng tôi nghĩ nó không bị gãy,” cô thầy thuốc trẻ báo cáo.

“Anh ấy chắc bị trẹo chân trong khi cố gắng tìm ra lối thoát,” Helen thì thầm, ép chặt tay Hethe vào tay nàng một cách bồn chồn lo lắng.

“Có phải Ngài ấy...?” William thậm chí không thể nói hết lời.

“Không. Ngài ấy sẽ ổn thôi,” Mary bình tĩnh nói một cách tự tin. Cam đoan lần nữa với Helen, và khi cô ấy nghe William thở ra một hơi đầy nhẹ nhõm cô khẽ liếc nhìn lên thông cảm với người đàn ông này. Cô biết chính xác cậu ta cảm thấy như thế nào. Cô cũng đã nín thở như vậy. Thật đáng ngạc nhiên cô đã đến chăm sóc cho người đàn ông này, cô nghĩ một cách đầy khách quan. Người đàn ông này đã là kẻ thù của cô trong suốt một thời gian dài. “Chúng ta cần phải đưa Ngài ấy vào bên trong,” Mary chỉ dẫn, và liếc nhìn chung quanh.

Nếu nàng nghĩ về nó, Helen chắc hẳn phải mong đợi vài người của Hethe bước tới trước, để nắm lấy tay và chân chàng, giải quyết vấn đề này. Tuy nhiên, không một người lính nào của chàng ở quanh đây và không có một nông nô hay tá điền nào trong số những người làm thành đám đông xung quanh họ tỏ vẻ sẵn lòng giúp đỡ. Chồng nàng không phải là người được yêu thích nhất tại Holden... nhờ vào Stephen.

Tuy vậy, hoàn cảnh này đã không làm William lo lắng. Cậu ta chỉ cúi xuống và dùng tay nâng Hethe lên với một tiếng làu bàu, rồi bắt đầu quay trở lại lâu đài.

Bật dậy, Helen và Mary khẩn trương theo sau cậu ta. Ngay khi họ tới gần cánh cửa chính, Helen lao nhanh tới trước mở một cánh cửa ra. Hơn cả nhẹ nhõm, Mary cũng nhảy tới trước để kéo mạnh mở cánh cửa còn lại, và William thậm chí không phải đi chậm hay quay ngang để mang hình dáng mềm oặt của Hethe vào trong lâu đài.

“Tôi sẽ đi lấy túi thuốc và theo sau ngay lập tức” Mary nói và biến mất.

Helen chạy vội vàng lên phía trước William và hấp tấp lên cầu thang để mở cửa phòng ngủ cho cậu ta. Chàng hiệp sĩ đi loạng choạng vào trong phòng phía sau nàng và đi thẳng tới giường. cậu ta gần như đổ sập xuống, quỳ gối để đặt Hethe lên giường.

“Cám ơn William. Cậu ổn chứ?” Helen hỏi.

Hít một hơi đầy phổi, cậu ta gật đầu. Cậu ta chậm chạp đứng lên, rồi di chuyển qua một bên khi Mary lao vào trong phòng để tham gia với họ.

Helen giúp cô thầy thuốc nhiều nhất nàng có thể, giúp cởi quần áo cho Hethe và giúp rửa sạch hai vết thương ở đầu chàng. Không xuất hiện bất kì vết thương nào khác cần được băng bó lại. Như nàng có thể nói, vết thương ở chân chàng chỉ là trẹo mắt cá chân.

Khi họ xong việc, nàng giúp đỡ chần lên người Hethe và ngồi trên giường nắm tay chàng buồn rầu khi Mary lo chuẩn bị thuốc giảm đau khi chàng tỉnh dậy.

Nếu chàng tỉnh dậy, Heken nghĩ, rồi tự trừng phạt mình vì đã suy nghĩ bi quan như vậy. Nàng cứ tưởng khoảng một hay hai ngày trước đó nàng đã hy vọng điều này xảy ra, Hethe sẽ không tỉnh dậy. Nó sẽ vô cùng có ích cho một người phụ nữ không muốn kết hôn với chàng. Nhưng cảm giác của Helen đã thay đổi phần nào. Người đàn ông mà nàng đang dần dần hiểu rõ như là Hethe của Holden, và người đàn ông mà nàng đã biết như là Hammer, thì không phải cùng một người. Người đàn ông đang nằm trên giường đã chịu đựng một vài mảnh khoe xảo quyệt của nàng gây ra nhằm tránh né cuộc hôn nhân này, chịu đựng tất cả với sự khoái trá và một chút trả đũa nh nhỏ. Nàng nghĩ rằng ít nhất chàng cũng đã không làm bất cứ điều gì nàng không xứng đáng phải chịu.

Hethe, Hammer của Holden, gã đàn ông của lời đồn đại đó, gã con hoang tàn bạo ra lệnh chặt đứt tay con nít, cắt bỏ ngực phụ nữ, chưa bao giờ chống lại những trò chơi quá tình quái của nàng, nàng chắc chắn. Thật ra, nàng đã nghĩ rằng nàng đang nắm giữ cuộc đời nàng trong tay khi lần đầu tiên nàng tự mình quyết định lắng nghe ý chí của chàng. Tuy vậy, chàng không hề đánh nàng hay thậm chí đe dọa nàng một lần nào cả.

Chàng cũng là một người tình hấp dẫn và dịu dàng. Chắc chắn người đàn ông mà nàng đã nghĩ là chàng không giống như vậy. Chắc chắn có cái gì đó không ổn ở đây, và nàng bắt đầu tin tưởng rằng người phụ tá thứ hai của Hethe đã thật sự hành động mà không có lệnh. Nhưng khi nàng nghĩ tới anh chàng trẻ tuổi, tóc đỏ hoe đang bị nghi vấn thì nàng cũng khó mà chấp nhận điều đó.

Tiếng rên rỉ từ chiếc giường thu hút cái nhìn của nàng, nàng nghiêng người gần hơn khi mắt chồng nàng mở ra.

“Thưa Ngài?” nàng thì thầm, nhìn chàng lo lắng khi chàng nhăn mặt tỏ vẻ đau đớn và hít vào một hơi thật sâu và khó nhọc.

“Ôi cái đầu của tôi ,” Chàng rên rỉ.

Ngay lập tức Mary có ở đó với cốc thuốc trong tay. Helen giúp cô đỡ Hethe ngồi lên, rồi lặng lẽ quan sát khi cô thầy lang giục chàng uống thuốc. Chồng nàng nhăn nhó bởi vị thuốc đắng nhưng nuốt vào một cách nghiêm túc rồi liếc nhìn Helen khi Mary lấy cái cốc đi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Anh không nhớ gì hả ?” nàng áy náy hỏi, cảm thấy lo lắng về sự tổn thương não của chàng. Chàng đã bị ném khá xa.

Chàng ngây người nhìn chăm chú về phía nàng một lúc; sau đó sự rối loạn của chàng đột nhiên sáng tỏ. “Chiếc xe ngựa.”

“Ayr,” Helen thở ra nhẹ nhõm.

“Cái gì... Tại sao?” chàng hỏi.

Helen lắc đầu. Nàng đã không nhìn thấy cái gì làm cho con vật bắt đầu chạy đi. Có lẽ, Ngài William thấy, mặc dù nàng nghi ngờ điều đó. Sự chú ý của cậu ta đặt cả vào Hethe, hoặc dường như là thế. Nàng liếc nhìn có ý dò hỏi về phía người hiệp sĩ đang đứng một cách kiên nhẫn cạnh chân giường.

“Tôi sẽ tìm ra,” William long trọng tuyên bố khi cậu ta nhìn thấy ánh mắt của nàng. Và với điều đó, cậu ta cương quyết sải bước ra khỏi phòng.

“Tôi cần Ngài cử động bàn chân.”

Helen liếc về phía Mary khi cô nói những lời này. Cô thầy thuốc bây giờ đang ở bên cạnh cái chân sưng phồng của Hethe. Hethe co bàn chân lại, cau mày đau đớn khi chàng làm thế và người phụ nữ trẻ gạt đầu hài lòng.

“Tốt rồi. Nó không bị gãy. Tôi không nghĩ vậy nhưng...” Cô ta nhún vai. “Tôi nghĩ tốt nhất Ngài nên ở trên giường nghỉ ngơi một vài ngày, thưa Ngài. Cả đầu và chân Ngài đều cần phải có thời gian để lành lại.”

Hethe cau có giận dữ. “Tôi sẽ không phí thời gian ở trên giường. Tôi có nhiều việc phải làm.”

“Bất kể thứ gì mà anh phải làm đều có thể hoãn lại một ngày hay đại loại như thế,” Helen nói kiên quyết. Khi chàng bắt đầu phản đối, nàng thêm vào, “William sẽ trông nom những thứ mà không thể trì hoãn được.”

Hethe cắn nhằn đầy phần nộ. “Đó là những gì mà tôi nghĩ khi tôi để cho Stephen phụ trách. Em biết mọi việc đã thành ra như thế nào mà.”

Quyết tâm của Helen mờ đi nhanh chóng, nhưng sau khi nhìn vào trán chàng nàng ngồi thẳng lên dứt khoát. “Đây lại là chuyện khác. Lúc này anh ở đây. Chỉ là không thể dạo chơi chỗ này chỗ nọ được thôi.”

“Tôi...” Hethe bắt đầu, nhưng Mary ngắt ngang. “Tôi e rằng thuốc mà tôi vừa mới đưa cho Ngài dùng để làm giảm cơn đau đầu sẽ không cho phép Ngài làm bất cứ cái gì. Chẳng bao lâu nữa Ngài sẽ hoàn toàn ngủ say như một em bé sơ sinh.”

Hethe trông có vẻ không hài lòng. Ánh mắt chàng hẹp lại và nhìn lần lượt từ người phụ nữ này sang người kia như thể nghi ngờ họ đồng lõa với nhau. “Tôi cho rằng đây là ý tưởng của vợ tôi? Cô ấy cố gắng dụ dỗ tôi quay trở lại giường lúc trước và giờ đây cô ấy đã thuyết phục được cô giúp đỡ cô ấy với sự cố gắng này.”

Quai hàm Helen bạnh ra trước lời buộc tội của chồng nàng rồi nàng bắt gặp tia nhìn lấp lánh trong đôi mắt chàng và nhận ra người đàn ông này đang trêu chọc nàng. Nhấn mũi, nàng lắc đầu khi Mary liếc nhìn nàng do dự. Nàng vận lại, “Sau cùng, tôi sợ hãi Ngài có thể bị tổn thương, đức ông chồng cao quý của tôi. Chắc chắn Ngài đang tưởng tượng mọi thứ nếu Ngài nghĩ rằng tôi sẽ cần có một thứ sột soạt và đầy vết lõm như Ngài trên giường.”

Hethe bắt đầu cười, như nàng đoán chàng sẽ, rồi bất ngờ ngừng lại, nhấn mặt đầy đau đớn. “Oh, đầu tôi,” chàng rên rỉ, hai tay ôm chặt hai bên đầu.

“Thật đáng đời!” Helen ngắt lời, nhưng trong lòng cảm thấy đau nhói vì lo lắng. Buông một tiếng thở dài lớn, Hethe nằm lại xuống giường và liếc nhìn Mary. “Cô đã gửi người nào đó để đưa mẹ cô về lại đây chưa?” Helen mở to đôi mắt ngạc nhiên, quay về hướng cô thầy thuốc để đợi câu trả lời.

“Ngài Holden gặp tôi sáng nay và bảo với tôi rằng ở đây cần có mẹ tôi” cô gái giải thích. “Ngài nói Ngài chưa bao giờ có ý định hay ra lệnh đuổi bà đi, và tôi phải mang bà quay về.” Cô ta cười bên lên. “Bà sẽ về chỗ hợp pháp của mình lần nữa, và tôi sẽ không phải lúc nào cũng chạy tới bà với những câu hỏi.”

“Ồ, Thế thật là tuyệt,” Helen thì thầm.

“Vâng,” cô thầy thuốc trẻ đồng ý. Cô quay sang Hethe, nói với chàng, “Bà đã ở đây sáng sớm hôm nay khi Ngài yêu cầu tôi đưa bà trở lại. Bà ấy lúc nào cũng kiểm tra tôi bởi vì...” Cô tạm ngưng lại, bối rối khi cô nhận ra những gì cô đang nói.

Helen vỗ vào vai cô gái tỏ vẻ thông cảm. “Bà ấy đến đây để chắc rằng Hammer của Holden không treo em lên bằng hai ngón tay cái của em, hay một cái gì cực kỳ tàn ác tương tự như thế... tất cả chỉ vì một vài lỗi nhỏ nào đó”, nàng thì thầm gợi ý thích thú với vị thầy thuốc của chồng nàng. Chàng trông bức tức kinh khủng vì danh tiếng là quý ăn thịt người. “Đó là điều tốt, chúng tôi hiểu. Cho nên cô có thể nói với bà ấy những tin tức tốt lành của chính cô.”

“Vâng.” Mary tươi cười rạng rỡ với cả hai người. “Bây giờ, mẹ tôi xuống làng để thu gom những thứ của bà. Nếu không, Bà ấy đã thay tôi chăm sóc Ngài.”

“Cô làm cũng rất tốt,” Hethe nói một cách bảo đảm, rõ ràng đang đấu tranh để dẹp tình trạng bị chọc tức qua một bên. “Đừng bao giờ nghĩ rằng tôi đưa mẹ của cô về đây bởi vì cô ngờ nghệch. Cô rất lành nghề, nhưng...”

“Nhưng mẹ tôi giỏi hơn,” Mary chấm dứt mà không hề xấu hổ. “Tôi không bị xúc phạm. Tôi biết ơn vì có mẹ tôi ở gần và để có thể học hỏi từ bà ấy. Và mẹ tôi cũng biết ơn Ngài nữa, Thưa Ngài.”

“Aye... Được...” Chàng ngọ nguậy trên giường, trông như thể khó chịu với lời khen khi chàng đã bị coi như một gã chần chừ. “Tôi chỉ tiếc là bà ấy đã bị đuổi đi lần trước. Tôi thật sự không ra lệnh đó.” Chàng cau có. “Tôi đang xem xét việc cho gọi tất cả những người hầu già trở lại lâu đài, nhưng tôi không có một chút ý tưởng họ là ai hết. Và sau đó vấn đề đặt ra là phải làm gì đối với những người phụ nữ trẻ, những người thay thế họ.”

“Không nghi ngờ, hầu hết mọi người đều đã tìm thấy chỗ làm mới ở những nơi khác” Helen trả lời. Nàng biết rằng vài người đó đã tìm được công việc mới ở chỗ nàng. Về mặt Hethe như diễn đạt rằng chàng nghi ngờ điều đó. Nhún vai đầy châm biếm, nàng liếc nhìn Mary. “Có thể, nếu em hay mẹ em biết một người nào đó chưa tìm được việc làm, em nói với họ gặp tôi trong một vài ngày tới.”

“Em thật vui sướng, thưa phu nhân,” cô gái quả quyết một cách chân thành, rồi bắt đầu thu nhặt tất cả thuốc men dụng cụ của mình. Cô ta đi đến cửa trước khi Helen nhớ ra mình đang đói.

“Mary?” nàng gọi. Cô dừng lại và quay ra sau nhìn dò hỏi. “Cô vui lòng bảo nhà bếp mang lên cái gì đó cho tôi ăn được không? Tôi thậm chí chưa ăn bữa sáng nữa”

“Tất nhiên, thưa phu nhân.” Và với những lời này, cô thầy thuốc trẻ đi ra.

“Em không cần phải ở đây ở với tôi,” Hethe thì thầm khi cánh cửa đóng lại sau cô thầy thuốc. Helen nhìn xuống chàng để thấy rằng thuốc của Mary hoàn toàn đang có tác dụng. Chàng bắt đầu có vẻ như là cố để mở mắt.

“Đã chán tôi rồi, phải không, thưa Ngài?” Nàng trêu ghẹo nhẹ nhàng. Chàng buộc mình phải mở mắt lên nhìn nàng chăm chú và cần nài “Không đời nào.” Nét mặt chàng lại trở nên nghiêm nghị. “Em có hối tiếc về việc cuộc hôn nhân của chúng ta không thể nào huỷ bỏ được nữa không, vợ yêu? Có phải em mong muốn tìm ra một cách nào đó thoát ra khỏi nó không?”

Helen nhìn chăm chú xuống bàn tay nàng. Nó đang nằm gọn trong tay chàng. Nàng, hay chàng, nàng không chắc ai trong số họ đã làm điều đó, nhưng một trong hai người họ đã cố tìm cho được niềm an ủi qua sự đụng chạm của người kia. Đó có thể là nàng. Nhìn thấy chàng bị tấn công bởi một con ngựa đã làm nàng sợ hãi một cách ngốc nghếch. Nàng vẫn còn cảm thấy run rẩy sau sự việc này. Nàng không nên, thật sự, nàng đã không biết về người đàn ông này nhiều, nhưng nàng đã nhìn thấy phản ứng của chàng trong nhiều tình huống suốt những ngày vừa qua. Nàng quan sát chàng tiến hành cuộc chiến tranh im lặng của họ với sự hài hước và tấm lòng rộng lượng. Đã quan sát chàng giữ được bình tĩnh khi đối mặt với một vài cuộc tấn công bất thường. Nàng đã chứng kiến sự thông minh và quyến rũ của chàng. Và nàng thật sự đã làm tình với chàng.

“Helen?” Chàng hỏi, nhưng nàng được cứu nguy khỏi trả lời bởi một tiếng gõ nhẹ vào cánh cửa. Buông tay ra khỏi chàng, nàng bước tới để trả lời, bước sang một bên để cho phép hai cô hầu trẻ đi vào. Nàng bắt đầu chỉ họ đi đến cái tủ bên cạnh lò sưởi, nhưng Hethe không thêm đếm xỉa đến nàng, ra lệnh cho những cô hầu gái đặt thức ăn và rượu nho trên cái tủ bên cạnh giường.

Theo sau họ một cách miễn cưỡng, Helen nhìn những người phục vụ sắp xếp thức ăn, chú ý với sự quan tâm nào đó mà họ đang thử gửi những nụ cười về phía Hethe khi họ làm. Helen nghi ngờ rằng những tin tức đang được phát ra chung quanh. Mary đã tuyên bố về sự thật rằng Hethe không hề ra lệnh trừng phạt thô bạo và loại bỏ những cô gái phục vụ xinh đẹp. Họ cũng được biết rằng chàng đã yêu cầu mẹ của Mary trở về, rằng chàng đang tìm kiếm Stephen để làm sáng tỏ những hoài nghi về việc này. Nàng đã không thấy sự phản ứng của họ với Hethe trước đây, nhưng Helen nghi ngờ phản ứng vui mừng của chàng trước những nụ cười đầu tiên của những người hầu mà chàng nhận được trong một thời gian dài. Nàng đợi cho đến khi những cô hầu đi ra ngoài để bình luận.

“Họ dường như còn nghi ngờ nên không buộc tội anh,” nàng nói khi cánh cửa đóng lại phía sau khi hai cô người hầu rời khỏi phòng. Nàng ngồi trên mép giường gần cái tủ có đặt thức ăn và rượu. Hethe cười gượng gạo. “Tôi thật xấu hổ khi phải thừa nhận, nhưng tôi chưa bao giờ thật sự quan tâm đến nỗi sợ hãi và phần uất của họ vì tôi. Nhìn lại, tôi hiểu bọn họ khó lòng vui mừng chào đón tôi, nhưng tôi hiếm khi ở đây.”

“Tại sao?” Helen hỏi, mong muốn tránh để cho chồng nàng nhớ lại câu hỏi trước đó. Nàng không chắc lắm cảm giác của nàng về cuộc hôn nhân này như thế nào. Mặc dù bây giờ nàng cảm thấy dường như quá tốt-

nàng dứt khoát bắt đầu xem Hethe như là một con người thực thụ-còn quá sớm để nàng ao ước dừng lại ở đây. Vẫn cứ tiếp tục một vài đề tài khác có vẻ là một ý tưởng hay.

Hethe đã im lặng quá lâu, nàng nghĩ chàng sẽ không trả lời. Nhìn chăm chú vào việc, nàng thấy vẻ mặt bất ổn và buồn rầu của chàng. Khi nàng đề nghị chàng dùng ly rượu nhỏ mà nàng rót đầy, chàng từ chối và nhắm mắt. Khi nàng nghĩ chàng đã trôi vào giấc ngủ thì chàng lên tiếng.

“Khi tôi còn trẻ,” chàng bắt đầu chậm rãi, “Tôi ghét nơi này.”

Helen nhượng một bên chân mày với lời thú nhận đó. Holden là một tòa lâu đài ẩm đạm rộng lớn, thật thế, nhưng nó không cần trở nên như thế. Nó chỉ thiếu những chi tiết cầu kỳ sắc sảo mà có thể làm cho một pháo đài thành một căn nhà, những trang trí bằng thảm và điều tương tự. Nó đã bị bỏ mặc không chăm sóc, và cảm thấy như thế. Trừ phi chắc chắn nó luôn luôn không là như thế? Khi cha mẹ chàng còn sống?

“Mẹ tôi chết khi tôi vẫn còn rất nhỏ, và cha tôi là một người đàn ông nghiêm khắc,” chàng trả lời như thể nàng đã hỏi thật to. “Tôi là nỗi thất vọng to lớn của ông.”

Helen bắt đầu trang luận rằng điều này có thể không đúng nhưng chàng phẩy tay xua đi những nỗ lực của nàng để an ủi chàng.

“Đó là sự thật. Thật ra, cha tôi đã đưa cả William lẫn Stephen vào học cùng với tôi để làm cho tôi cảm thấy xấu hổ mà cố gắng hơn. Ông nghĩ rằng sự ganh đua sẽ tốt hơn cho tôi. Tôi sẽ cố gắng làm tốt hơn ‘hai kẻ hỗn xược nhà quê kia,’ như ông đã gọi họ. Mọi việc hoàn toàn không theo cái cách mà ông đã hy vọng.” Miệng chàng cong lên một cách gượng gạo. “Tôi đang cố gắng, em thấy đấy. Nhưng dù tôi cố gắng như thế nào, tôi dường như luôn gặp khó khăn. William và Stephen, thay vì trở thành đối thủ, lại đi bao che cho tôi. Chúng tôi trở thành bạn thân của nhau. Tất nhiên, tôi không bao giờ nói cho cha biết, ông sẽ loại bỏ họ ngay. Vì vậy, chúng tôi giả vờ ghét nhau khi mà ông ở đâu đó xung quanh... cảm ơn chúa, nó không thường xuyên. Sau đó khi đến lúc huấn luyện trở thành hiệp sĩ, ông để tôi ở đây và cho họ được đào tạo cùng với tôi. Họ trở thành hai trong số những chiến binh cừ nhất.”

“Và họ là những người bạn thân nhất của anh,” Helen thì thầm. Chàng gật đầu. “Ngay khi vừa đủ tuổi, tôi ra trận và họ cùng đi với tôi.”

“Cha anh chắc phải giận tím gan.”

“Oh, phải.” Chàng phát ra một tiếng cười ngắn. “Cha tôi đã không cho tôi tất cả sự huấn luyện và giáo dục để tôi tàn sát trên các chiến trường vì lòng tham của nhà vua,” Chàng trích dẫn một cách lạnh nhạt và lắc đầu. “Lần đầu tiên khi tôi về nhà, cha tôi đã thu xếp cho tôi cưới Nerissa. Ông muốn nhìn thấy tôi kết hôn, để có người thừa kế trước khi tôi chết trên chiến trường.”

“Nhưng nó không phải là một lý do?” Helen đoán qua giọng điệu của chàng.

“Không, thật ra cha muốn của hồi môn của Nerissa. Cô ấy vẫn còn rất trẻ- chỉ vừa mới mười hai, quá trẻ để lập gia đình- nhưng đất đai của chúng tôi cần phải có tiền. Cha thúc giục làm đám cưới.”

“Thế còn cha của Nerissa?” Helen tò mò hỏi.

Chàng nàng phát ra tiếng cười đắng ngắt. “Ông ta ham muốn tước vị. Họ là một gia đình thương gia giàu có nhưng là dân thường. Họ muốn thành một trong những người thuộc giới chúng ta. Những quý tộc.”

“Vì thế đám cưới được xúc tiến mạnh mẽ.”

“Phải.” Hethe thở dài, và mắt mở nhanh nhìn quanh về những tấm thảm trang trí trên đầu. “Tôi cố gắng thuyết phục họ rằng chúng tôi cần phải chờ ít nhất một năm hay nhiều hơn để qua đêm tân hôn nhưng họ không đồng ý.”

Chàng im lặng trong vài phút và nàng chắc chàng đang hồi tưởng lại. Nàng có thể thấy được sự tức giận và thất vọng. Lòng thương tiếc. “Nerissa đã chết chín tháng sau, khi sinh đứa bé. Nó kéo dài ba ngày.” Chàng tạm ngừng, và một cái nhìn đầy ám ảnh hiện lên trên nét mặt chàng. “Đôi khi tôi vẫn còn nghe thấy những tiếng thét của cô ấy.”

Chàng có vẻ phiền muộn ray rứt trong giây lát, rồi ánh mắt anh đột nhiên hướng tới đôi mắt nàng với nỗi kinh hoàng. “Chúa ơi, tôi đã quên tất cả! Tôi đã bị rối trí như vậy – Đầu tiên, với việc cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, rồi với việc làm chính nó – mà tôi không nghĩ tới việc đề phòng.”

“Đề phòng” Helen hỏi, cả hai đều bối rối và lo âu bởi sự đau khổ rõ ràng của chàng.

“Tôi cần phải rút lại hoặc...” Nỗi ân hận hiện ra khắp trên gương mặt chàng. “Nếu em có con bởi vì tôi...”

“Em không phải là Nerissa, thưa Ngài,” Helen ngắt ngang nhanh chóng, tim nàng âm áp bởi sự lo lắng của chàng. “Em không còn là một đứa trẻ. Em sẽ không chết trong khi sinh nở,” nàng quả quyết với chàng, cho dù nàng thật sự không dám chắc lắm về một việc như thế. Nhưng Helen không muốn để chàng lo sợ trong tình huống như vậy.

Quyết định đề tài ban đầu của họ thì an toàn hơn, nàng lái chàng quay lại nó. “Như vậy, sau khi Nerissa chết, anh quay đi để tránh Holden?”

“Phải. Và bỏ mặc lâu đài và những người dân của tôi... và họ đã phải đau khổ vì việc đó.”

Helen vươn tay tới ngập ngừng chạm vào tay chàng. Cảm giác tội lỗi hiện lên trong giọng nói của chàng nghe đầy thống thiết khổ sở. Nàng muốn an ủi chàng, nhưng không thể nói nên lời. Hơn nữa, trong thâm tâm nàng, có lẽ nàng cho là chàng đáng bị khiển trách. Ít nhất là một chút. Trở thành một lãnh chúa hay một nữ chủ nhân, đi kèm cùng với nhiều trách nhiệm. Cuộc sống của mỗi người dựa trên địa vị, tài sản mà họ có, cuối cùng, cũng trong chính đôi tay họ. Chàng đã lơ là những người dân nghèo của chàng qua việc tin tưởng một người không trung thực, và với việc này chàng đã phạm sai lầm khủng khiếp.

Cả hai người đều im lặng một lúc, sau đó Hethe nhún vai sốt ruột. “Cha mất vài năm sau đó. Người quản gia của ông ta vẫn tiếp tục đảm nhiệm vị trí như quản gia của anh nhưng ông ta cũng chết vài tháng sau khi cha chết. Tôi cho Stephen thế chỗ ông ấy, người mà tôi nghĩ có thể tin tưởng được.” Đôi môi chàng mím chặt thật nhanh; sau đó ánh mắt chàng có vẻ tập trung vào tay nàng vẫn còn đặt trong tay chàng. Tay chàng xoay và nắm chặt tay nàng cương quyết. “Tôi đã sai. Tôi sẽ không cho phép chuyện này xảy ra một lần nữa.”

Chàng có vẻ như tuyên bố với nàng. Helen mở miệng nói, mặc dù nàng không chắc những gì mà nàng định nói ra, nhưng có tiếng gõ nhẹ ở cửa làm nàng im lặng như cũ.

“Vào đi!” Hethe gọi, và cánh cửa mở ra.

Đó là William nhưng cậu ta không vào một mình. Cậu ta giữ chặt một đứa trẻ còn nhỏ bằng cách tóm cổ và đẩy nó vào trong phòng đằng trước cậu ta. Đứa trẻ không thể hơn năm hay sáu tuổi, nàng nhận xét và nàng bị cuốn đi bởi một làn sóng tò mò và quan tâm.

Hethe nhìn mặt từ cậu bé rõ ràng đang sợ hãi tới phụ tá thứ nhất của chàng. “Chuyện gì đây?”

“Thủ phạm đằng sau chuyện con ngựa lồng lên,” William thông báo dứt khoát. “Có vẻ như cậu nhóc Charles đây thích ném đá. Nó ném đá vào bên hông phía sau con ngựa làm con ngựa lồng lên.” Hiệp sĩ lắc thẳng bé. “Nói với Ngài ấy đi.”

“Vâng, thưa Ngài. Cháu xin lỗi, thưa Ngài,” Thằng bé thở hổn hển, dường như không thở nổi. “Cháu không cố ý ném con ngựa đó, thưa ngài nhưng cháu ngấm không được tốt lắm.”

Helen nhìn đứa trẻ chăm chú và cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹt. Cậu bé trông xanh xao và mắt bình tĩnh, giọng nó run rẩy khi nói. Nàng nhớ lại một cách mập mờ khi nó đứng trong vòng tròn của những người lớn bao vây chung quanh Hethe khi nàng lao đến với chàng. Nàng cũng nhớ lại gương mặt xanh xao, kinh hoàng của nó lúc đó. Cậu nhóc chắc hẳn đã không cố ý gây ra mọi sự rắc rối này.

“Cho cậu nhóc đi, William,” Hethe nói sau một thời gian dài. Helen cảm thấy nhẹ nhõm cả người.

“Nhưng...”

“Để cho nó đi. Tôi nghĩ cậu nhóc đã học được một bài học. Cậu ta sẽ không bao giờ ném bất kì viên đá nào nữa. Không bao giờ. Phải không, cậu bé?” Hethe cao giọng. Đôi mắt cậu nhóc mở to trước cái giọng đe dọa đó, và rồi nhanh chóng lắc đầu.

“Thấy chưa?” Hethe cười nhẹ nhàng. “Để nó đi đi.” William ngáp ngừng, quắc mắt nhìn cậu bé đầy giận dữ nhưng rồi thả nó ra. Là một cậu bé thông minh, nó chuồn ra cửa ngay lập tức và chạy biến đi.

Người phụ tá thứ nhất của Hethe nhìn theo cậu nhóc vẻ bất mãn. “Ngài quá dễ dãi với nó, Hethe. Ngài luôn luôn như vậy. Chúng tôi có thể đã mất ngài... và tất cả chỉ vì sự ngu ngốc của một thằng nhóc.”

“Tôi đâu có chết” Hethe nhẹ nhàng chỉ ra.

“Không.” Gánh nặng của William từ từ giảm nhẹ.

“Tôi đã lên kế hoạch để đi tìm kiếm Stephen. Tôi nghĩ rằng bây giờ tôi không có khả năng để làm việc đó. Cậu sẽ đảm nhận nó chứ?”

“Vâng. Tất nhiên.”

“Tốt. Nếu cậu tìm thấy cậu ta, mang cậu ta tới gặp tôi. Nếu không...”

“Dù thế nào tôi cũng sẽ cho ngài biết,” William đảm bảo với chàng và rời khỏi phòng.

Ngay khi cậu ta rời khỏi phòng, Helen quay sang cười đầy biết ơn với chồng nàng và siết chặt bàn tay vẫn còn còn giữ trong tay nàng. “Cám ơn thưa ngài.”

Chàng quay sang nàng, rõ ràng ngạc nhiên khi nhìn thấy sự thư giãn và vui thích trên gương mặt nàng. “Vì cái gì?”

“Vì đã không trừng phạt cậu nhóc đó.”

“Tôi không thể nghiêm khắc phạt cậu nhóc vì nhầm sai đích. Cậu nhóc chỉ đang chơi mà thôi.” Mất chàng hẹp lại. “Có phải em thật sự tin rằng tôi là một kẻ cực kỳ xấu xa phải không? Em vẫn tin rằng tôi là kẻ đã ra lệnh trừng phạt những người dân của tôi sao?”

“Không” Helen phản đối, rồi nhận ra rằng nàng trả lời quá nhanh. Nàng thở dài khi gương mặt nàng đỏ bừng lên vì mặc cảm tội lỗi. “Ít nhất... em không chắc lắm.”

Chàng có vẻ tự tranh đấu trong một lúc rồi hỏi. “Bây giờ em khẳng định chưa?”

Helen xem xét một cách nghiêm túc, sau đó nàng gật đầu. “Rồi”.

“Vậy thì em có chấp nhận kết hôn với tôi không?”

Lại quay lại điều này? Nàng nghĩ. Helen ngưng lại để cân nhắc cảm xúc của mình. Đã cưới Hethe, hợp thức và vĩnh viễn-hoặc ít nhất là cho đến khi chết mới chia lìa họ... Nàng đã cố gắng tưởng tượng về tương lai, nhưng tất cả tâm trí của nàng có thể làm là vẽ lên những hình ảnh của mối quan hệ của họ cho đến lúc này. Gương mặt khiếp hãi của chàng mỗi khi nàng đặt một đứa bé vào trong tay chàng cái ngày họ đi đã ngoại. Phải, chàng dường như chết điếng và hoàn toàn lúng túng không biết phải làm gì với đứa bé, nhưng chàng không đẩy trả lại hay đánh rơi nó dù bị chọc tức. Và vào cái ngày đi dạo trên thuyền. Nước là nỗi ám ảnh thời thơ ấu trước kia, nhưng chàng đã dồn hết can đảm để đối mặt với nó— dù nó chỉ đơn giản là chàng không biểu lộ vẻ yếu kém trước nàng. Và sau đó là những nụ hôn của chàng. Cơ thể nàng bắt đầu khuấy động chỉ với những ký ức âu yếm của chàng.

“Helen?”

Nàng giật mình nhìn lên. Lần đầu tiên nàng nhận ra rằng chàng đã dùng tên nàng mà không có từ “tiểu thư” phía trước. Nàng thích như thế. Và nàng cũng thích ngọn lửa trong mắt chàng. Nó làm những cơn run rẩy chạy dọc sống lưng nàng.

“Có phải em mong muốn cuộc hôn nhân này bền vững không?”

“Vâng,” Helen thốt lên, biết rằng sự đồng ý của nàng bây giờ có nhiều sự ràng buộc hơn là lời tuyên thệ hôn nhân lúc trước. Nàng chỉ hy vọng nàng không phạm sai lầm.

16. Chương 16

Helen đang ngồi trên một ghế trước lò sưởi trong đại sảnh, vá lại một đường rách nhỏ trên chiếc áo choàng nàng đã mặc trên đường đến Holden. Đó là một cái áo choàng cũ, bạc màu và bị sờn rách một chút. Đường rách có thể đã có từ lần đầu nàng mặc chiếc váy, nhưng với mùi hôi của nàng khi đó nàng không muốn mạo hiểm hủy hoại bất cứ chiếc váy mới nào của nàng. Bây giờ, nó là cái áo choàng thêm duy nhất mà nàng có. Ducky chỉ nhét vào đúng một chiếc áo choàng trong cái túi mà cô mang xuống dưới— như Templetun đã có lệnh, Helen cúi kính nghĩ, nhưng không thực sự tức giận về chuyện này. Vị cố vấn của nhà vua đã không nghĩ rằng nàng sẽ rời khỏi Tiernay lâu như thế. Không có nghi ngờ ông đã mong đợi Hethe trở về từ chiến trường và nàng sẽ trở về nhà ngay lập tức. Tuy nhiên, trường hợp này không phải thế. Nàng bây giờ đã là phu nhân Holden. Ý nghĩ đó khiến nàng nghĩ đến chồng, và Helen liếc về phía cầu thang dẫn lên tầng trên. Hethe đã chìm vào giấc ngủ không lâu sau khi nàng đồng ý công nhận cuộc hôn nhân này. Đó là một giấc ngủ sâu và chàng còn ngáy và khụt khịt trong khi ngủ, thỉnh thoảng tạm dừng cầu nhàu ngái ngủ. Chàng thực sự rất đáng yêu, Helen quyết định khi nàng nhìn khuôn mặt ngọt ngào đầy ngây thơ của chàng trong giấc ngủ. Nhưng nàng chán việc đó sau một lúc và đi xuống dưới nhà để khâu vá và suy nghĩ về hoàn cảnh đã bị thay đổi của nàng. Nàng vẫn ngồi đó, tâm trí lang thang, khi cánh cửa đại sảnh mở ra và William một mình bước vào.

Phụ tá thứ nhất của chồng nàng tiến về phía cầu thang dẫn lên tầng trên, nhưng dừng lại khi nàng gọi cậu ta. Cậu ta quay lại và tiến về phía nàng.

“Không có may mắn nào?” Nàng tò mò hỏi khi cậu ta đứng trước mặt nàng.

“Không. Ngài ấy tỉnh dậy chưa?”

Helen lắc đầu. “Mary nói rằng anh ấy nên ngủ một chút.”

William gật đầu, sau đó liếc về chiếc ghế đối diện nàng. Sau một chút ngập ngừng, cậu ta tiến đến, ngã vào đó với một tiếng thở dài.

“Chắc cậu phải buồn bực lắm.”

“Cái gì?”

“Cách cư xử của Stephen. Tôi biết là Hethe không hài lòng.”

“Vâng.” William gật đầu và liếc về phía lò sưởi. Helen đã yêu cầu một trong số những người hầu nhóm lên để xua đi cái lạnh trong không khí. Cơn bão nàng dự đoán sáng nay vẫn chưa tới, nhưng bầu không khí đã ngọt ngào và ẩm ướt. “Chúng tôi rất thân thiết. Vâng, chúng tôi đã từng như thế. Tôi đoán Stephen đã thay đổi trong năm năm qua, việc luôn là người bị bỏ lại.”

” Thật lạ...”

“Hmm?” William nhìn thẳng vào nàng khi nàng ngập ngừng.

Nhún vai, hơi xấu hổ, nàng ngập ngừng, sau đó nói: “Hôm chúng tôi đến đây, tôi đã lầm tưởng Stephen là Hethe khi cậu ấy lần đầu tiên bước ra khỏi lâu đài. Hôm nay tôi đã nhìn nhầm cậu khi cậu băng qua sân trong. Đúng, tôi nhìn từ cửa sổ phòng ngủ, nhưng tất cả các cậu đều có cùng dáng người. Và, trong khi Stephen thì không, cậu thậm chí còn có nước da giống Hethe. Ba người các cậu có thể là họ hàng gần cũng nên.”

“Đó là bởi vì chúng tôi là thế.”

Helen nhìn lên sắ lêm, nhận thấy cái nhìn cảnh báo ngang qua mặt của chàng hiệp sĩ. Cậu ta không có ý như vậy chút.

“Tôi muốn nói là...”

“Không,” Helen chen ngang, biết rằng cậu ta sẽ cố gắng phân trần. “Nói cho tôi biết đi.”

William ngập ngừng, sau đó thở dài. “Chúng tôi là anh em cùng cha khác mẹ. Mẹ Stephen là gái điếm trong làng; mẹ tôi là con gái ông thợ rèn.”

“Tôi hiểu,” Helen lầm bầm. “Và ba các cậu đều được nuôi dạy ở đây, trong lâu đài, cùng với nhau?” Nó là một kết luận logic, nài nỉ. Sau tất cả, nàng biết rằng cả ba người trong số họ đều đã học làm hiệp sĩ ở đây với nhau.

“Oh, không.” Cậu ta cười khê trước ý tưởng đó. “Mặc dù Stephen và tôi được cho cùng học, sau đó cùng được đào tạo trên chiến trường, cả hai chúng tôi vẫn tiếp tục sống trong làng. Cha chúng tôi cho chúng tôi đi qua đi lại chỉ khiến Hethe xấu hổ để cố gắng là một học sinh tốt hơn. Anh ấy học hơi kém.”

“Phải. Anh ấy cũng nói với tôi như vậy,” Helen thú nhận, sau đó lắc đầu. “Tôi không bao giờ có thể đoán ra. Anh ấy rất thông minh và nói năng sắc sảo.”

“Oh, vâng. Anh ấy thông minh,” William đảm bảo với nàng một cách nhanh chóng. “Anh ấy luôn làm tốt với ngôn ngữ và những thứ như vậy nếu như nó được thực hiện bằng miệng, nhưng anh ấy thực sự gặp khó khăn với chữ viết. Anh ấy thỉnh thoảng viết ngược và...” William lắc đầu, dường như lúng túng khi phải giải thích. “Một trong những giáo viên của anh ấy đã xác nhận ông ấy đã gặp trường hợp này trước đây, rằng cách tốt nhất để giảng dạy và kiểm tra Hethe là bằng miệng và quên các văn bản bằng chữ đi. Nhưng cha chúng tôi chỉ đơn giản xách tai tổng cổ ông ấy đi.” Cậu ta nhăn mặt. “Theo cách nghĩ của ông, Hethe phải bị đánh nhiều hơn để không lười biếng như thế nữa.”

Helen càng nghe nhiều về Hethe, và nàng càng băn khoăn hơn. Bây giờ, nàng càng thấy khó chịu hơn. Nàng không muốn nghĩ rằng chồng nàng là một đứa trẻ bị bạo hành. Nàng quyết định thay đổi chủ đề. “Chắc cậu và Stephen gặp nhiều khó khăn lắm. Sống ở trong làng và bị buộc phải đến lâu đài học.”

“Vâng, đôi khi,” William thú nhận. “Nhưng Hethe luôn khiến chúng ta cảm thấy được chào đón. Anh ấy vui vì có bạn bè, mặc dù giáo viên của chúng tôi không bao giờ để chúng tôi quên chúng tôi thuộc về đâu. Và lũ trẻ chế nhạo Stephen khủng khiếp về mẹ cậu ấy- về việc là con hoang. Về việc bị công khai và học trong lâu đài.”

Helen cau mày trước ý nghĩ đó. Trẻ con có thể rất độc ác.

“Phụ nhân có thể dừng để lãnh chúa biết những gì tôi vừa kể,” William đột ngột nói, nhìn có vẻ khó chịu. “Ngài có thể là tức giận.”

Đang định nói, Helen chợt nhìn lướt qua người đàn ông đang được nói đến đang xuống cầu thang. Mắt mở lớn đầy báo động, nàng đứng dậy một cách nhanh chóng. “Hethe!”

Quay đầu lại, William thấy lãnh chúa của cậu ta đang khập khiễng hướng về phía họ. William lao ra khỏi ghế nhanh như chớp và vội vã theo sau phụ nhân ông chủ khi nàng lao về phía chân cầu thang.

“Anh đang làm gì đấy? Anh có thể bị ngã gãy cổ!” Helen kêu lên, lao lên cầu thang. Nàng thấy chàng không quá khập khiễng trên cái chân bị thương như nàng đã lo sợ.

“Tôi ổn,” chồng nàng cầu nhàu khi William bắt kịp và nhẹ nhàng đẩy Helen ra. Mặc kệ sự phản đối của chàng, chàng hiệp sĩ kéo cánh tay của Hethe qua vai mình và giúp chàng xuống nốt những bậc thang còn lại. Helen theo sau, tay nàng nắm những nét gấp của chiếc váy một cách lo âu.

“Ngoài ra, tôi đã chán ngấy phải ở trên gác một mình,” Hethe tiếp tục khi William giúp chàng băng qua sàn nhà tiến đến những chiếc ghế cạnh lò sưởi.

“Anh đáng lẽ phải để chân được nghỉ ngơi,” Helen nghiêm khắc nhắc nhở chàng.

“Tôi cho nó nghỉ đấy chứ. Tôi không đặt bất cứ tí trọng lượng nào lên nó. Tôi nhảy lò cò đến cầu thang.”

“Và nửa đường xuống đây. Anh đã có thể làm mình bị thương.”

Hethe đảo mắt và nhìn phụ tá thứ nhất của chàng. “Xem xem cậu bỏ lỡ những gì khi không kết hôn, William? Chúng tôi đã sẵn sàng tìm cho cậu một người vợ.”

William chỉ tặc lưỡi khi cậu ta giúp Hethe ngồi xuống chiếc ghế cậu ta vừa chiếm cứ lúc trước. Helen nhanh chóng di chuyển đến cái rương bên cạnh chiếc ghế nàng vừa ngồi lúc trước, và bắt đầu kéo nó đến trước Hethe, nhưng William đã hoàn thành nhiệm vụ đó cho nàng.

“Để làm gì?” Hethe hỏi đầy ngạc nhiên.

“Để đặt chân. Anh nên giữ nó được nâng lên.”

Hethe cầu nài, nhưng chàng cho phép nàng nâng cái chân bị thương đặt lên chiếc rương. Cái nhìn của chàng lướt tới William. “Cậu tìm thấy Stephen chưa?”

“Chưa,” phụ tá thứ nhất thú nhận, lắc đầu như xin lỗi. “Tôi đã tìm mọi

nơi tôi có thể nghĩ ra. Tôi đã hỏi quanh làng, tôi thậm chí đã gửi người đến các vùng lân cận để hỏi bà con nông dân, nhưng không ai nhìn thấy cậu ấy cả. Cứ như thể cậu ta cưỡi ngựa ra ngoài và biến mất vậy.”

Hethe thở dài, trông thật mệt mỏi. “Đó không phải là điềm lành.”

“Không,” William miễn cưỡng đồng ý. “Cậu ta không nên đi khỏi lâu dài như thế.”

“Cậu ấy có thể bị thương, hoặc...”

Giọng Hethe kéo thành vệt dài không hài lòng, nhưng Helen thấy chàng nhìn lên sắc lém khi William thêm vào, “Hay cậu ta sợ hãi ngài đã khám phá ra những việc cậu ta đã làm.”

“Làm sao cậu ấy biết được?” Hethe hỏi.

“Well, Stephen không phải là kẻ ngốc. Bên cạnh đó, còn có Lady Helen ở đây.”

“Tôi?” Helen hỏi, mắt mở lớn. “Sao lại tôi?”

“Vâng, cậu ta phải biết hai người cuối cùng sẽ nói chuyện, mọi việc sẽ bị lộ tẩy.”

“Phải,” Hethe nói đầy suy nghĩ.

Helen nhặt chiếc áo choàng nàng đang vá dở lên và ngồi lại vào chỗ của mình. Nàng nhận thấy mắt chồng nàng xem xét việc nàng đang làm, nhận thấy tấm vải đó là cái váy xấu xí, sơ xác, mòn rách nàng đã mặc vào ngày cuối cùng tại Tiernay.

“Sao em phải bận tâm vá cái áo đó?” Chàng cúi kính hỏi khi nàng bắt đầu khâu. “Chắc chắn em có những cái khác?”

“Vâng”, nàng bình thản đồng ý, biết rằng sự cẩu thả của chàng là do lo lắng về Stephen. “Ở Tiernay.”

“Ở Tiernay? Em muốn nói rằng cái váy em đang mặc và cái váy đó là những quần áo duy nhất em có ở đây?” Chàng hỏi giọng không chắc chắn lắm.

Helen tặng cho chàng một cái liếc. “Ngài Templeton đến đây khá là vội vã. Ông ấy ra lệnh cho Ducky bỏ một cái áo choàng vào túi rồi mang xuống dưới nhà, sau đó ông ấy kéo em đi.”

“Quý bắt lão già ngu ngốc đó đi,” Hethe lầm bầm, ngo ngoay nồm nóng trong ghế của mình. “Well, chúng ta sẽ phải khắc phục điều đó. Chúng ta sẽ làm một chuyến đi ngắn tới Tiernay. Dù sao, đó cũng là cách tốt nhất. Dĩ có thể rất lo lắng về em. Tôi chắc chắn bà ấy sẽ nhẹ cả người khi biết em còn sống và khỏe mạnh. Không nghi ngờ tí nào bà ấy sợ bây giờ tôi đã giết em rồi,” chàng cục cằn thêm vào.

“Không nghi ngờ,” Helen thì thầm đầy thích thú. “Dĩ rất có thể đang chuẩn bị tang lễ cũng nên.”

Mắt chàng bắn thẳng vào nàng, miệng mở ra định trả đũa. Sau đó, chàng tóm được ánh cười nhảy múa trong mắt nàng và chàng chậm rãi thư giãn, một nụ cười nở trên môi. “Phải. Chúng ta có lẽ có thể tham dự nó. Xem thử nó được tiến hành ra làm sao, sau đó cung cấp vài chú ý cho bà để tham khảo trong tương lai.”

Helen cười khê, cúi đầu tiếp tục khâu. Hethe im lặng một chút. Nàng cảm thấy chàng có lẽ đang nhìn nàng, sau đó chàng nói với William. “Chúng tôi sẽ rời đi vào ngày mai. Vào buổi chiều.”

Helen nhìn lên đúng lúc chàng hiệp sĩ gật đầu. “Tôi sẽ sắp xếp. Ngài muốn đem theo bao nhiêu người?”

Hethe cân nhắc một chút, sau đó nhún vai. “Cậu và mười người nữa là đủ. Nó không phải là một hành trình dài.”

Gật đầu, William bắt đầu bước đi, nhưng trước khi cậu ta ta có thể, Hethe đã thêm vào, “Gọi Johnson vào, tôi sẽ bổ nhiệm cậu ta như một quản lý. Tôi muốn thảo luận với cậu ta về cách mà tôi muốn cậu ta cư xử

với những người dân ở đây. Và làm cách nào để đối phó với Stephen nếu cậu ấy trở về trong khi chúng ta đã đi hết.”

William vẫy tay như đã biết mệnh lệnh, sau đó tiếp tục tiến đến cửa ra vào.

“Tại sao không phải là William?” Helen hỏi. Khi Hethe nhìn nàng mơ hồ, Helen giải thích. “Tại sao anh bổ nhiệm William vào vị trí quản lý?”

Hethe nhìn rồi tung một chút, sau đó chàng lắc đầu và nhún vai. “William luôn ở bên tôi. Cậu ấy là phụ tá thứ nhất của tôi.”

“Vâng, nhưng...”

“Bên cạnh đó, cậu ấy không có sự kiên nhẫn của một quản lý. Cậu ấy đã trở nên bồn chồn ở đây, chỉ sau có vài ngày. Chuyến đi nho nhỏ này có thể khiến cậu ta vui lên một chút.”

Helen chấp nhận những lời của chàng một cách im lặng, sau nói: “Anh không nghĩ rằng chúng ta tốt nhất nên đợi một hoặc hai ngày trước khi lên đường à?”

“Đợi?” Hethe cau mày.

“Vâng. Để mắt cá chân của anh có thời gian hồi phục trước khi đi, và có lẽ Stephen sẽ trở lại trong khi đó.”

Chàng xem xét một chút rồi nói, “Nhưng em chỉ có hai cái váy.”

“Hmmm. Đó là một vấn đề, ” nàng nghiêm túc đồng ý. “Em cho rằng em chỉ phải mặc chúng ít nhất có thể.” Bất gặp cái nhìn của chàng, nàng cười bên len, sau đó nháy mắt.

17. Chương 17

Họ chờ vài ngày cho chân Hethe liền lại trước khi hướng đến Tiernay. Tuy nhiên, Stephen vẫn không trở lại.

Helen và Hethe dành hầu hết thời gian để tìm hiểu nhau kỹ hơn. Họ chơi cờ, làm tình, nói chuyện, làm tình, tranh cãi, làm tình. Hethe nắm bắt các sự kiện ở Holden cùng quản gia của chàng. Helen đã biết tất cả những người làm trong lâu đài. William ngày càng trở nên nóng hơn và háo hức muốn được rời đi, nhưng vào lúc họ rời đi, người dân Holden đã bắt đầu cảm thấy thoải mái xung quanh lãnh chúa và phụ nhân của họ. Họ bắt đầu trông có vẻ ít căng thẳng hơn, và thậm chí đã có một hoặc hai người thử nở nụ cười, Helen nghĩ đầy hài lòng khi họ băng qua cổng vào Tiernay và cưỡi ngựa vào sân trong.

Họ chỉ vừa mới đặt chân lên bậc tam cấp thì cánh cửa lâu đài đã mở tung và Dì Nell và Ducky ào ra.

“Cháu yêu!”

Helen cau mày trước tiếng hét của dì nàng và nhanh chóng xuống ngựa khi bà chạy xuống những bậc cầu thang lao về phía nàng với cô hầu gái bám sát gót. Nàng xoay sở để đứng xuống đất, quay người lại đứng lúc bị hai người phụ nữ kia bắt giữ và bị siết chặt gần như ngất đi bởi những cái ôm của họ khi họ kêu lên nhẹ nhõm và vui mừng vì nhìn thấy nàng. Nàng mới đi được chưa đến một tuần, nhưng nàng có thể nghĩ rằng nàng đã đi vắng nhiều năm. Hoặc là họ đã không mong đợi được nhìn thấy nàng trở lại.

Helen liếc một cái đầy xin lỗi về phía Hethe, xấu hổ với chàng về những ý nghĩ quỷ quyệt mà những người phụ nữ này chắc chắn đã nuôi dưỡng, nhưng chàng chỉ lắc đầu, nhìn hơi ngạc nhiên một chút. Đó là một thay đổi dễ chịu từ khuôn mặt đau đớn chàng đã đeo trong suốt một phần chuyến đi tới đây. Việc cưỡi ngựa không dễ chịu lắm. Không thể nào cưỡi ngựa mà không bị xô đẩy và xóc nảy. Mắt cá chân Hethe đã bắt đầu đau nhức trong suốt một phần chuyến đi tới đây, nàng biết thế, mặc dù chàng quá kiêu hãnh để nói ra.

“Cháu trông vẫn khỏe,” dì nàng nói, kéo tay Helen vòng qua tay bà và thúc dục nàng lên các bậc thang khi Hethe xuống ngựa và hướng dẫn người trông coi ngựa chăm sóc ngựa của họ. Sự ngạc nhiên rõ ràng của

Nell trước sức khoẻ của nàng chỉ xác nhận sự ngờ vực của Helen về việc bà đã tưởng tượng ra hàng đồng chuyện khủng khiếp Hammer đã trừng phạt nàng vì những trò né tránh kinh dị lúc trước.

“Vâng”, nàng thú nhận, sau đó cười toe toét. “Cháu vẫn khoẻ.”

“Kể cho dì nghe.” Mắt dì Nell mở lớn đầy thích thú, sau đó bà hỏi với một giọng thăm thì chỉ đủ cho Helen và Ducky nghe, “Vậy thì, Dì cho rằng vẫn có khả năng huỷ bỏ đám cưới này chứ?”

“Oh, không.” Mặt Helen đỏ như tôm luộc.

Dì liếc nàng một cái sắc lẹm “Không?” Bà và Ducky cùng nhau thở hắt ra. Helen cười toét cả miệng.

“Có rất nhiều thứ phải giải thích. Nhưng...” Quay người lại, nàng nhìn về phía chồng mình đầy quan tâm khi chàng khép khiêng tiến về phía cầu thang, William vẫn ở sát bên cạnh.

“Chuyện gì đã xảy ra? Cô khiến hân ta bị thế à?”

“Ducky!” Helen gắt lên, bị sốc rằng cô hầu gái có thể nghĩ được những chuyện như thế. Sau đó, nàng nhớ... “Không, tất nhiên là không rồi. Anh ấy bị tai nạn.”

“Hmmmph.” Dì Nell lắc đầu, sau đó một lần nữa nắm lấy tay cô cháu gái để دفع nàng tiến lên. Hethe và William bắt đầu bước lên những bậc cầu thang ngay sau họ. “Đi nào, cháu tốt nhất là nói cho chúng ta chuyện gì đã xảy ra, và liệu có bất cứ điều gì đặc biệt chúng ta cần phải thực hiện không.”

Helen cau mày trước những lời đó, hiểu rằng những việc đặc biệt dì nàng ám chỉ đại loại như thức ăn ôi thiu hoặc thả bọ chét vào giường của Hethe. Tất nhiên, mọi thứ đều không cần thiết nữa. Trên thực tế, nàng bây giờ biết rằng nó không cần thiết để bắt đầu nữa. Tuy nhiên, mọi chuyện đã thật vui, nàng nghĩ, sau đó mỉm cười khi dì nàng kéo nàng vào trong lầu đài.

“My, my, my,” Dì nàng nhận xét khi họ đến bàn ăn. “Cháu chắc phải giải thích nhiều lắm đấy. Đó là một nụ cười hạnh phúc khủng khiếp. Dì cho rằng hân ta nhẹ nhàng trong phòng ngủ hơn trên cương vị một lãnh chúa, đúng không?”

Quai hàm Helen rơi ra trước sự thô lỗ của dì nàng. “Cháu không thể tin dì lại nói thế.”

“Aye, tốt, dì sẽ nói nhiều hơn, nếu cháu không sớm giải thích chuyện gì đã xảy ra. Mới vài ngày trước đây, cháu gần như gào thét, đấm đá khi ngài Templetun kéo cháu ra khỏi đây. Từ hôm đó dì lo cháy ruột. Bây giờ cháu về nhà nhìn như con mèo được cho ăn kem.”

”Ngài Hethe đã không ra bất kỳ mệnh lệnh nào trừng phạt người dân Holden

trong suốt năm năm qua,” Helen bắt ngờ tuyên bố để ngăn dì nàng khỏi suy đoán những ham muốn trần tục là căn cứ thay đổi tâm trạng của nàng.

“Oh?” Dì Nell nhìn không có vẻ ấn tượng lắm. Trên thực tế, rõ ràng bà chẳng tin cô cháu gái tí nào cả. Ducky trông cũng thiếu tin tưởng y hệt. Không ai trong số họ chấp nhận sự vô tội của Hethe một cách dễ dàng. Cả hai người phụ nữ đều nhìn nàng đầy nghi ngờ và thương cảm, rõ ràng bị thuyết phục rằng Hethe đã làm nàng mờ cả mắt.

“Điều đó là đúng,” Helen khẳng định. “Anh ấy cũng cảm thấy khủng khiếp khi cháu nói với anh ấy ngừng chuyện xảy ra ở Holden, trong khi anh ấy vắng mặt. Anh ấy đã đi xa, hầu hết là chiến đấu trong suốt mười năm qua, dì thấy đấy. Stephen, quản lý của anh ấy,” nàng giải thích, ngồi xuống với một tiếng thở dài khi họ đến bàn ăn. “Cậu ta đã điều hành Holden trong suốt năm năm qua. Và đó là khi các rắc rối bắt đầu, nếu dì nhớ lại. Cậu ta đã thực thi những hình phạt không được phê chuẩn.”

“Cậu ta làm thế, đúng không?” Dì Nell trao đổi một cái liếc đầy băn khoăn với Ducky. “Và Ngài Holden đã trừng phạt cậu ta?”

“Không. Stephen cưỡi ngựa đi khỏi vào buổi sáng sau khi Templetun đưa Hethe trở lại, và cậu ta đã không trở lại. Không nghi ngờ gì nữa, cậu ta bỏ trốn vì lo sợ sự phẫn nộ của Hethe.”

“Hmmm.” Nell dường như xem xét điều đó rất nghiêm túc, và Helen cảm thấy mình bắt đầu thư giãn. Ít nhất về hồ nghi của những người bạn tâm tình của nàng đã dịu đi một chút. Họ đang xem xét những điều mà nàng vừa xác nhận có thể chấp nhận được hay không.

Quay người, Helen liếc về phía hai người đàn ông đang chậm rãi qua đại sảnh tiến về phía họ. Nàng không muốn thấy chồng mình đau đớn. Chắc chắn họ phải làm gì đó cho chàng. “Joan đâu rồi?”

“Chào buổi sáng, cháu yêu.”

“Chào buổi sáng”. Helen cúi xuống, đặt một nụ hôn lên má dì nàng, sau đó trượt lên cái ghế bên cạnh bà.

Đó là vào buổi sáng sau ngày họ trở về Tiernay. Helen đã dành cả buổi chiều và tối hôn trước để giải thích và đảm bảo mọi thứ đầu tiên là cho dì nàng, sau đó là Ducky và cuối cùng là Maggie rằng Hethe không phải là con quỷ mà họ vẫn nghĩ. Maggie là người khó thuyết phục nhất. Bà cứ khẳng định rằng Hethe, chứ không phải là Stephen mới đúng là con quỷ của Holden. Helen vẫn không thể chắc chắn rằng nàng hoàn toàn thuyết phục được bất cứ ai trong bọn họ, nhưng ít nhất họ đã ngừng phản đối và đồng ý xem xét các khả năng.

“Sáng nay Ham...chồng cháu sao rồi?”

Helen cười gượng gạo trước câu nói chệch đi của dì nàng, nhưng chỉ nói “Khi cháu xuống đây anh ấy vẫn còn ngủ. Anh ấy trằn trọc cả đêm. Chân anh ấy đau và khiến anh ấy bị mất ngủ.”

“Hmmm. Cậu ta đáng lẽ phải uống chỗ thuốc cõn Joan đưa cho.”

“Vâng”, Helen lơ đãng đồng ý, cái nhìn của nàng chuyển đến cầu thang khi nàng nhớ lại những tiếng cầu nhàu và chữ thê đã liên tục đánh thức nàng suốt đêm. Người đàn ông đó thực sự cần phải uống chỗ thuốc bà lão Joan đưa cho, nhưng chàng đã cho rằng, nó sẽ chỉ làm cho chàng ngủ mà thôi, và chàng thì không muốn uống. Trên thực tế, chàng nghe như một cậu nhóc đang vùng vằng, nàng nghĩ một cách ngạc nhiên, khoe miệng cong lên như một nụ cười nhẹ. Chàng thật đáng yêu khi chàng cầu nhàu.

Điều đó khiến Helen mất một chút thời gian mới nhận thức nàng đang nhìn cái gì. Cái nhìn của nàng hướng lên cầu thang, nhưng nàng thực sự đã không tập trung lắm cho đến khi một chuyển động kéo tâm trí nàng trở lại từ suy nghĩ của mình. Khi nàng nhận thức được chuyển động đó là một cơ thể đang đổ nhào xuống cầu thang, nàng thở hỗn hển, tay áp chặt lên ngực. Sau đó nàng nhận ra cơ thể đó là ai, nàng đứng bật dậy.

“Hethe!” Helen lao đến cái đồng nằm dưới chân cầu thang, tìm nàng đập điên cuồng trong lồng ngực. Chàng đã chết. Nàng biết mà. Nàng biết chàng đã chết. Chàng chắc hẳn phải thế. Không ai đổ sầm sầm xuống cầu thang như thế mà lại sống cả. Chàng đã chết. Helen đã nghĩ vậy khi nàng chạm tới cái cơ thể bầm dập, im ắng của chồng nàng. Quỳ gối bên cạnh chàng, nàng ngáp ngừng, sau đó vươn tới chạm nhẹ vào chàng, một tiếng thở phào nhẹ nhõm trượt qua môi nàng khi chàng rên lên một cách yếu ớt.

“Cậu ta còn sống chứ?” Dì Nell thở hỗn hển, bắt kịp nàng, một đám đông tụ tập ở đại sảnh.

“Vâng. Gọi Joan đi,” Helen ra lệnh, cố lật chồng nàng lại. Chàng không hề phát ra một âm thanh nào khi nàng lật chàng nằm thẳng lưng. Helen có thể sẽ cảm thấy tốt hơn nếu chàng rên rỉ, nhưng hình như tiếng rên đầu tiên là dấu hiệu duy nhất về sự sống của chàng mà nàng có được.

“Tôi ở đây, thưa phu nhân,” Bà lão Joan lên tiếng, đẩy đám đông tránh đường để tới quỳ xuống bên Hethe. “Ngài ấy ngã lộn nhào từ cầu thang xuống phải không? Tôi đã nói với ngài ấy nên để cho cái chân đó nghỉ ngơi một chút!”

“Vâng, Well, hình như anh ấy không nghe theo lời chỉ dẫn đó lắm.” Helen cần nhằn. “Anh ấy là kẻ cứng đầu.”

“Cứng đầu có vẻ là tốt trong trường hợp này.” Câu trả lời của bà thầy thuốc gồm một chút ngạc nhiên nhẹ khi bà đưa tay kiểm tra nhanh đầu chàng. “Có hai cục sưng ở đằng sau, một ở bên cạnh đầu, và cục này ở trên trán.”

“Cục sưng ở trên trán có vẻ như là của tai nạn lúc trước,” Helen giải thích. “Cục sưng ở phía sau đầu cũng vậy.”

Gật đầu, tay Joan nhanh chóng dò dẫm trên cơ thể ngài Holden, kiểm tra tay, ngực và chân. “Có vẻ như không gãy cái xương nào.”

“Thật đáng ngạc nhiên,” Di Nell thở ra từ chỗ bà đang ngó qua vai phải của Helen.

“Ngài ấy chắc phải bị đập đầu ngay lúc ngã,” Joan đoán. “Chỉ có một cơ thể mềm oặt mới có thể ngã một cú như thế mà không kết thúc với một đồng xương gãy vụn. Việc gãy xương thường xảy ra khi cơ thể cố gắng níu hoặc trụ lại. Đó là lý do tại sao mấy gã say xỉn hiếm khi bị gãy xương dù hay loạn quạng. Họ đã say bí tỉ để mà biết.”

Helen cau mày. “Nhưng anh ấy không say bí tỉ. Đang là buổi sáng. Anh ấy chưa uống tí gì và từ chối uống chỗ thuốc cồn của bà...”

“Không”. Joan lắc đầu. “Đó là lý do tại sao tôi nói ngài ấy phải đập đầu khi ngã xuống. Nó có lẽ đã khiến ngài ấy ngất đi và cứu ngài ấy suốt quãng đường còn lại.”

“Oh.”

“Mặc dù ngài ấy sẽ sớm bị đau và thâm tím,” Joan liếc Helen. “Chúng ta nên đưa ngài ấy vào giường.”

“Vâng.” Helen liếc xung quanh, sự nhẹ nhõm bao phủ khuôn mặt nàng khi nàng thấy William đẩy đám đông ra tiến về phía trước.

“Tôi sẽ đưa ngài ấy đi,” cậu ta lầm bầm, cúi xuống để nâng lãnh chúa cũng như người anh cùng chan khác mẹ của mình lên.

“Cảm ơn, William,” Helen nói.

Nâng lên với một tiếng cầu nhàu, chàng hiệp sĩ gạt đầu và quay người đi lên cầu thang. Helen ngay lập tức theo sau, biết rằng dì nàng, Joan và Ducky lần lượt nối đuôi.

Ngay khi vào đến trong phòng ngủ chủ nhân, những phụ nữ nhanh chóng cởi quần áo Hethe. Những dự đoán của Joan về những vết bầm tím của chàng đã được chứng minh là đúng.

Những vết thâm lớn, xấu xí đã bắt đầu hình thành trên một số bộ phận trên cơ thể. Hồng phải. Vai trái. Phía trên cánh tay phải. Chân trái và hai bên sườn. Mỗi lần nhìn thấy một vết thâm mới, Helen lại nhăn mặt. Hethe sẽ bị căng cứng và đau khủng khiếp khi chàng tỉnh lại.

Helen không nhìn chồng nàng nữa và nhanh chóng kéo tấm chăn đắp lên chàng. Nàng liếc nhìn Joan. “Bà sẽ cho anh ấy uống cái gì giảm đau chứ?”

Người phụ nữ cau mày nhìn xuống bệnh nhân của bà có vẻ suy nghĩ, sau đó lắc đầu. “Ngài ấy đã bị va đập mạnh. Tôi muốn xem ngài ấy tỉnh táo trước khi cho thuốc.”

“Oh.” Helen không quá hài lòng với lời tuyên bố, nhưng nàng cũng không phản đối. Trong khi nàng không muốn nghĩ rằng chồng nàng phải chịu đau đớn, nàng cũng biết rằng vết thương ở đầu là một vấn đề phức tạp

“Tôi sẽ ngồi lại với ngài ấy,” Joan thông báo, liếc nhìn xung quanh cho tới khi mắt bà đậu trên chiếc ghế cạnh lò sưởi. Bà đã bắt đầu tiến về nó thì Helen nói.

“Không. Bà cứ xuống nhà và kết thúc bữa ăn của mình. Tôi sẽ ngồi lại với anh ấy.”

Joan ngáp ngừng, gạt đầu và sau đó tiến về phía cửa ra vào. “Hãy gọi tôi khi nào ngài ấy tỉnh lại, thưa phu nhân.”

“Được,” Helen thăm thì khi cánh cửa đóng lại phía sau nàng. “Khi anh ấy tỉnh lại.” Sau đó nàng nhìn tới dì nàng và Ducky. “Hai người cũng đi ăn đi. Tôi sẽ ở bên anh ấy.”

“Cháu có chắc sẽ không cần bầu bạn không?” Nell hỏi, nhưng Helen lắc đầu.

“Được rồi.” Di Nell đồng ý, và sau đó bà cùng Ducky để nàng lại một mình.

Helen thở dài khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, sau đó liếc nhìn từ chỗ trống trên giường cạnh Hethe đến cái ghế gần lò sưởi. Nàng cho rằng ngồi vào một trong những chiếc ghế thì có lẽ sẽ tốt hơn là làm phiền

chàng khi ngồi trên giường. Bước tới, nàng cố gắng nhấc chiếc ghế gần nhất, nhưng nó được làm bằng gỗ đặc và rất nặng. Nhấn mặt trước tiếng ồn ào nàng vừa tạo ra, nàng dứt khoát kéo chiếc ghế lại gần giường, sau đó thả người vào đó với một tiếng thở dài.

“Em đang cố gắng để giết tôi?”

Nàng giật mình trước câu hỏi khàn khàn và nhanh chóng cúi xuống giường. “Chồng ời?”

Hethe rên lên một tiếng đầy đau đớn, giơ tay một cách yếu ớt để gạt nàng đi.

“Em đang cố gắng để giết tôi.”

Helen che miệng một cách tội lỗi. Có vẻ câu đáp trả đầy hăng hái của nàng trước việc tỉnh lại của chàng quá ồn ào đối với cái đầu đáng thương của chàng. Nàng chờ cho đến khi cơn đau trên khuôn mặt chàng dịu đi và chàng yết ớt thả tay xuống, sau đó thì thầm. “Em sẽ đi gọi Joan.”

“Không”. Chàng nhấn mặt trước âm thanh tiếng nói của chính mình, nhưng tóm lấy tay nàng trước khi nàng có thể di chuyển. “Kẻ đó là ai?”

Helen ngậy ra nhìn chàng. “Ai cái gì, chồng yêu?”

“Ai là kẻ đã đánh tôi?”

Helen khó có thể giấu đi sự kinh ngạc của nàng. “Cái gì? Ai đó đã đánh anh ư? Đó là lý do tại sao anh bị ngã xuống cầu thang?”

“Tôi bị ngã xuống cầu thang?”

Họ nhìn nhau chằm chằm, mỗi người đang say sưa với những mẩu thông tin khác nhau, sau đó Helen ngồi lên bên cạnh giường và nhìn chồng nàng đầy quan tâm. “Có ai đó đánh anh?”

Hethe nhấn mặt. “Phải. Tôi đang ở bậc cầu thang trên cùng. Tôi nghe thấy một tiếng động, định quay lại thì...” Chàng nhấn mặt và nhún vai. “Có cái gì đó đập vào sau đầu của tôi. Cảm giác như não tôi bùng nổ ấy. Đó là điều cuối cùng tôi nhớ được.” Chàng nhận thấy vẻ không hài lòng của nàng. “Tôi cho rằng sau đó tôi bị ngã?”

Helen nghiêm nghị gật đầu. “Cũng may, anh không bị gãy cái xương nào. Joan nói vì anh bị ngắt đi. Bà ấy nghĩ rằng anh bị ngã đập đầu xuống trước,” Nàng thêm vào đầy hy vọng, nhưng chàng dứt khoát lắc đầu.

“Tôi bị đánh trước khi tôi bị ngã...”

“Nhưng ai là kẻ...?” Nàng đột ngột dừng lại trước cái cách chàng trang trọng nhìn nàng. “Dĩ nhiên anh không nghĩ là em chứ?”

“Không”. Chàng cười không ra hơi trước ý nghĩ đó. “Em có thể là kẻ phiền nhiễu khi em chiến đấu cho cái gì mà em muốn hay không muốn, tùy từng trường hợp... nhưng em khó có thể là một kẻ sát nhân.”

“Kẻ sát nhân?” Giọng Helen cao lên đầy báo động, và chồng nàng nhấn mặt. Nàng ngay lập tức thì thào xin lỗi, sau đó hỏi trong một tiếng rít, “Dĩ nhiên anh không nghĩ rằng ai đó đang cố gắng để ám sát anh chứ?”

“Vậy em định gọi nó như thế nào?”

Helen im lặng một chút, vẻ mặt nàng phiền muộn. Ám sát. Có kẻ nào đó ở Tiernay đang cố gắng ám sát chồng nàng? Nàng chỉ đơn giản không thể chấp nhận được khả năng này. Người của nàng không làm việc này. Nhận ra rằng nàng đang nắm chặt tay chàng đầy tuyệt vọng thay vì tay mình, nàng nhanh chóng bỏ ra, sau đó vỗ nhẹ vào nó khi nàng nhòe dấy. “Em sẽ gọi Joan lên đây. Bà ấy sẽ cho anh cái gì đó giúp anh ngủ được.”

“Không”. Chàng tóm lấy nàng lần nữa. “Không. Tôi không muốn một tí thuốc nào của bà ấy. Tôi muốn tỉnh táo, bên cạnh đó, tôi cần phải làm rõ chuyện này.” Chàng bắt đầu kéo cái chăn sang một bên, chuẩn bị nhòe dấy.

Helen nhanh chóng đặt tay nàng lên vai chàng để giữ chàng lại. “Không, chồng yêu! Anh cần phải nghỉ ngơi để mau lành bệnh.”

“Tôi cần phải tìm ra ai là kẻ đánh tôi để nó không xảy ra một lần nữa,” chàng lập luận, nhưng nhìn mặt đau đớn và cho phép mình bị đẩy trở lại giường, đưa một tay lên day day lông mày một cách cau kính. “Khỉ thật. Tôi không hài lòng về việc tỉnh dậy với một cơn đau đầu khác.”

“Không,” Helen thì thầm, kéo chăn lên ngực chàng. Mở mắt ra, Hethe cau có với hành động đó và đẩy cái chăn đi một cách nôn nóng.

“Tôi không ở trên giường, vợ yêu. Tôi phải sắp xếp cái đồng lộn xộn này. Kẻ nào đó đang cố gắng giết tôi.”

“Vâng. Nhưng anh nên đợi đến lúc anh cảm thấy khỏe hơn, đúng không?”

“Oh, em thì thích thế, đúng không?” Chàng gắt lên, nhìn thẳng vào nàng. “Nằm bẹp ở đây, chờ bọn chúng thử lại lần nữa, và lần này thì thành công. Sau đó, em sẽ không phải tiếp tục kết hôn với tôi. Tình trạng mà lúc đầu em không hề muốn tí nào.”

Helen ngọ nguậy trước những lời đó, bị tổn thương bởi chúng dù biết đàn ông sẽ khó tính thế nào khi họ ốm. Cha nàng cư xử còn tệ hơn trẻ con khi ông không khỏe. Hình như Hethe cũng chẳng khá hơn. Nhưng nàng khó có thể tin rằng chàng sẽ nói những lời độc ác như thế sau sự thân mật mà họ đã chia sẻ. Dĩ nhiên chàng đã không thực sự tin rằng nàng muốn chàng chết còn hơn là phải tiếp tục lấy chàng?

Không, tất nhiên là không, nàng tự trấn an bản thân. Những vết thương ở đầu có thể khiến tâm trí bị bối rối và... well, lẫn lộn. Chắc chắn là thế. Có những điều cũng chứng minh quan điểm của nàng. Chàng thực sự không nên dậy ngay lập tức. Chàng có thể sẽ âm ỉ quá tháo bất cứ kẻ nào vừa đẩy chàng xuống cầu thang và giết phắt hẳn đi. Nàng không cho phép chàng làm điều đó. Nhưng nàng có thể làm gì?

Ngồi thẳng dậy, Helen liếc về phía cửa ra vào, tay vô thức tóm lấy vạt váy và vặn xoắn nó. Nàng cần bắt chàng uống thuốc ngủ để khiến chàng thiếp đi và lấy lại sức lực. Nàng cần chàng có khả năng chiến đấu để đối mặt với bất cứ kẻ nào đã gây ra chuyện này. Và nàng cần phải phai người canh gác ở cửa ra vào để giữ chàng an toàn, trong khi chàng nghỉ ngơi lấy lại sức.

“Khỉ thật.” Helen nhìn lại khi tiếng kêu cất lên để thấy Hethe đã nhòe đi được một nửa, đầu vùi vào hai bàn tay, mặt nhăn lại vì đau đớn.

“Có lẽ Joan sẽ có cái gì đó giảm đau mà không ảnh hưởng đến sự tỉnh táo của anh,” nàng thử đề nghị. Khi chàng mở miệng định cất lên bất cứ thứ gì nàng đoán như một lời từ chối tự động, nàng nhanh chóng thêm vào, “Em cũng sẽ gọi bà ấy lên đây. Em muốn bà ấy kiểm tra anh để chắc chắn rằng anh vẫn ổn.”

Hethe nhìn cau kính một chút, sau đó nằm xuống với một tiếng thở dài nho nhỏ. “Rất tốt. Gọi Joan lại với cái gì đó giảm đau đầu. Gọi cả William lại đây.”

Gật đầu, Helen nhanh chóng tiến về phía cánh cửa trước khi chàng có thể thay đổi ý định của mình. Nàng sẽ bảo Joan đưa cho chàng cái gì đó giảm đau đầu, cái gì đó khiến chàng ngủ một chút. Sau đó nàng sẽ phai lính đứng gác ở cửa để giữ chàng an toàn trong khi nàng tìm kẻ được cho là ám sát chàng. Tiernay luôn luôn là nhà của nàng. Người dân ở đây là trách nhiệm của nàng. Và nếu một trong số họ cố gắng để giết chàng... Well, thật bẽ bàng khi phải thừa nhận, họ có thể cho rằng họ đã ban cho nàng một ân huệ. Nàng nhớ khá rõ cái ngày Templetun thông báo cho họ tin tức về đám cưới sắp tới— Ducky đã gợi ý rằng Maggie biết “một chút cái này cái kia về thảo mộc”, hoặc Joan “có thể biết cái gì đó chúng ta có thể cho hắn để...”

Giết người, nàng bây giờ hoàn thành nốt những gì nàng đã từng ngăn cô hầu gái nói lúc đó. Lạy Chúa, có lẽ chẳng có người nào ở Tiernay này lại không nghĩ họ sẽ ban cho nàng một ân huệ bằng cách giết Hethe, và nó đặc biệt là lỗi của nàng. Tiếng tăm của chàng như là một kẻ bạo chúa độc tài có lẽ là một phần của nó, nhưng một phần là nàng đã thể hiện ước muốn của nàng về vấn đề này thật quá rõ ràng với những mùi hôi và thức ăn ôi thiu.

Điều này khiến nàng lâm vào một tình trạng cực kỳ khủng khiếp. Nàng phải giữ chồng mình an toàn với những người dân của nàng, và giữ những người dân của nàng an toàn với chồng mình, cho đến khi nàng có thể sắp xếp lại toàn bộ cái đồng lộn xộn này.

18. Chương 18

“Cậu ta thế nào rồi?”

Helen gật mình trước câu hỏi đó và quay lại sau khi đóng cửa phòng ngủ để thấy dì nàng đang đi xuống đại sảnh từ phòng riêng của mình. “Tốt. Cháu sẽ để Goliath ở lại bảo vệ anh ấy. Anh ấy vẫn còn ngủ. Nhưng cháu nghĩ rằng anh ấy sẽ sớm cần một liều thuốc khác của Joan.”

Dì Nell nhướn một bên chân mày và trao cho Helen một ánh mắt thích thú khi họ bắt đầu đi xuống cầu thang. “Vậy cháu định cho cậu ta uống thuốc ngủ trong bao lâu?”

Helen nhăn mặt khi cảm giác tội lỗi bao phủ nàng. Kể từ lúc Hethe tự ý từ chối không dùng thêm bất cứ thuốc an thần nào, nàng đã bảo Joan đưa nó cho chàng dùng thay thế cho liều thuốc giảm đau đầu vào buổi sáng đầu tiên đó. Nhưng Helen vẫn tiếp tục để cho chàng dùng thuốc an thần hai ngày trước đó, đổ thuốc vào trong cổ họng của Hethe bất cứ lúc nào mà chàng tỏ ra cho thấy những dấu hiệu của sự kích thích. Nàng đã xoa dịu lương tâm bằng cách tự thuyết phục mình rằng đó chính là sự quan tâm tốt nhất dành cho chàng, rằng vết thương của chàng rõ ràng làm cho chàng lẫn lộn, nếu không chàng đã không nói những điều kinh khủng về việc nàng hạnh phúc khi chàng chết. Nhưng, sự thật là nàng đã hy vọng sẽ dàn xếp ổn thỏa vấn đề một người nào đó cố tình giết chàng trước khi chàng tỉnh dậy và có thể bị làm hại lần nữa. Không phải nàng nghĩ rằng Hethe không thể tự chăm sóc mình, nhưng có quá nhiều người ở đây, mà họ có thể ở tấn công từ phía sau, có quá nhiều người đã khổ sở dưới sự cai trị của chàng.

Helen đã dành hầu hết cả hai ngày vừa qua hỏi han một cách tế nhị bất cứ ai và tất cả mọi người, liệu họ có nhìn thấy hoặc lưu ý đến một ai đó ở trên, gần, hoặc đi lên cầu thang trước tai nạn đó. Không một ai đã nhìn thấy bất cứ điều gì, dĩ nhiên. Nàng đã không tiến thêm được bước nào trong việc sắp xếp lại vấn đề này hơn là khi chàng bị làm hại- và với một lương tâm trong sạch, nàng không thể tiếp tục cho Hethe dùng thuốc. Chàng đã ngủ trong suốt hai ngày và các vết thâm tím đã bắt đầu tan. Không nghi ngờ gì nữa vết thương ở đầu của chàng cũng sẽ khỏi ngay bây giờ. Nàng sẽ tìm cách khác để đảm bảo sự an toàn cho chàng.

Thở dài, Helen buồn bã nhìn mọi người đang tụ họp dùng bữa tối khi nàng và dì đi tới chân cầu thang và bắt đầu băng ngang qua đại sảnh về phía chỗ ngồi của họ. Một trong số những người này đã đẩy Hethe xuống cầu thang. Một trong số những người dân của nàng.

Ánh mắt của nàng nhìn lướt qua những khuôn mặt một lần nữa, nhận ra nhiều người lánh nạn đến từ Holden. Những tá điền và những nông nô mà nàng đã thu nhận vào sau khi bị ngược đãi khủng khiếp. Đa số những người này vẫn còn nghĩ là Hethe đã ra lệnh. Bất cứ một người nào trong số họ có thể đang nuôi dưỡng hận thù và phần uất đủ để mong cho chàng chết. Nàng thậm chí còn có thể hiểu được cơn giận của họ. Quá nhiều người đã đau khổ nhiều như vậy. Ai có thể khiển trách họ vì họ muốn báo thù?

Nàng cảm giác một cơn rùng mình chạy dọc suốt sống lưng. Thật bất ngờ, những người mà một số nàng đã nghĩ rằng nàng biết trong nhiều năm qua, một số nàng đã biết trong cả cuộc đời của nàng- đã không còn vô tội như trước đây. Cảm nhận được cảm giác nguy hiểm đang ở gần, nàng siết chặt hai bàn tay ở hai bên hông. Nàng phải tìm một cách nào đó để không một người dân nào của nàng sẽ cố gắng tìm cách giết Hethe một lần nữa. Họ là ai? Họ là những người đã nổi giận đủ để giết người mà sẽ vẫn giữ im lặng như cũ, và nếu có bất kì một người dân nào của nàng biết một chút gì, họ cũng sẽ giữ kín nó- và nàng cho rằng nàng thật sự không thể khiển trách họ được. Nàng chỉ có thể tự mình bảo vệ kẻ sẽ ám sát Hethe trước khi nàng biết được rằng chàng không phải là người đứng đằng sau thế lực tàn ác ở lâu đài Holden và những vùng đất của nó. Suy nghĩ này khiến Helen ngừng lại.

“Dĩ nhiên,” nàng nói thầm, tâm trí nàng đang chạy đua. Nàng không cần phải tìm thấy kẻ có tội. Nàng chỉ cần vung vãi tin tức về việc Hethe không phải là người đứng đằng sau những mệnh lệnh tồi tệ và những hình phạt đầy thương tổn đã xảy ra. Chắc chắn, bất cứ ai tấn công Hethe sẽ nhận thức được rằng chàng đã mắc lỗi và sẽ để chàng được yên.

“Cháu yêu?” Dì nàng nhắc nhở.

“Cháu sẽ ngưng thuốc an thần cho anh ấy bây giờ,” nàng nói, trả lời câu hỏi của dì nàng khi bà hỏi nàng ở cầu thang. “Vết thương của anh ấy sắp lành hẳn rồi.”

Hethe mở mắt một cách chậm chạp, một phản ứng theo bản năng gây ra cái đau như đang nện xuyên qua đầu chàng. Tàn dư của tối hôm qua, chàng nhận thức ra và nhắm mắt. Chàng cần phải biết ơn vì chỉ có một cơn nhức đầu, đó là tất cả những gì mà chàng đang phải chịu đựng. Chàng đã có thể chết dễ dàng. Đó là một cú ngã đau điếng mà chàng từng bị. Một thiên thần chắc hẳn đã làm nhẹ bớt cú rơi của chàng khi chàng lao sầm sập xuống cái cầu thang đó.

Tuy vậy chàng không cảm thấy biết ơn. Ồ, chàng chắc hẳn sẽ vui mừng vì thấy mình còn sống sót trong một ngày hay đại loại như thế, nhưng lúc này cơn đau đầu của chàng khiến cái chết có vẻ như chỉ là một sự nghỉ ngơi thanh thản.

“Mày thực sự đang ở trong một tình huống tồi tệ,” chàng tự nói với mình một cách giận dữ và nhắm mắt lại. Chàng nghe một tiếng rên rỉ nhẹ phía chân giường, rồi một lát sau, cái gì đó âm âm và ẩm ướt quét qua mặt chàng. Mắt Hethe mở bừng ra và chàng thấy mình thở hắt ra trước khuôn mặt có nụ cười ngoác đến mang tai, lưỡi thè dài ra của con chó Goliath.

“Chúa ơi,” chàng than vãn, đẩy con quái vật có hơi thở kinh tởm ra xa, rồi liếc về phía bên giường của Helen để phàn nàn. Chàng nhìn thấy bên giường nàng trống rỗng. Cau mày, chàng chậm chạp ngồi dậy, rên rỉ về sự co cứng dường như trong mỗi một phần thân thể của chàng. Lạy chúa, chàng có cảm giác như thể bị cả một đội quân giẫm đạp lên.

Quắc mắt nhìn, chàng nhắm mắt khi thấy vết thâm tím hầu như đổi màu mỗi inch trên cơ thể mình. Điều này giải thích cho sự đau đớn của chàng. Lắc đầu, chàng cử động một cách chậm chạp và thận trọng trên giường và lắc lư choáng váng. Chàng cảm thấy yếu ớt như một đứa bé. Mẹ kiếp. Bắt đầu hướng về phía trước, chàng dùng sức mạnh đẩy Goliath ra xa khi con chó cắt ngang lối đi của chàng.

“Mày đang làm gì ở đây?” chàng cúi kính nói khi con chó một lần nữa bước lên đằng trước chàng, kỳ thực cứ như là nó cố gắng không cho chàng đứng dậy. “Tao nghĩ mày theo dấu vết cô chủ mày như là một cái bóng, hmmm”

Goliath rên rỉ, rồi đi tới đi lui tới cánh cửa và quay lại. “Rồi mày cũng bị ruồng bỏ, phải không?” Chàng nói cộc lốc. Di chuyển tới chậu tiểu trong phòng để giải tỏa, chàng nói thêm, “Vậy thì, tao sẽ cho mày ra ngoài một phút. Chỉ có tao được phép thôi...” Chúa ơi, Hethe nhận ra. Chàng đang nói chuyện với một con chó chết tiệt.

“Xem ra cú đánh vào đầu nặng hơn là mình nghĩ,” chàng thì thầm, kết thúc “công việc” của mình và vội vàng kéo quần lên.

Goliath kiên nhẫn chờ bên cánh cửa khi Hethe cuối cùng đã sẵn sàng và run rẩy đi về phía nó. Chàng hoàn toàn nghĩ rằng con vật sẽ nhảy ra ngoài và ba chân bốn cẳng lao xuống dưới nhà để tìm cô chủ của nó ngay khi chàng mở cửa, nhưng con chó không làm thế. Thay vào đó, nó nhanh chóng giữ Hethe lại, đi bộ cùng với chàng từ hành lang tới cầu thang, rồi cũng hộ tống chàng xuống dưới đó nữa. Hethe nhận thấy mình hơi thích con chó này.

Khi chàng đi xuống đại sảnh, Hethe bắt đầu tiến về chiếc bàn chính dành cho chủ nhân, chỉ dừng lại ở nửa đường tại đó khi chàng thấy rõ chỉ có dì nàng ở đó nhưng vợ chàng thì không.

“Cô ấy đâu rồi?” chàng hỏi phu nhân Shambleau.

Goliath nhanh chóng bắt đầu đi đến một trong những cái bàn kê sát tường. Hethe do dự, rồi theo sau con chó. Nó trực tiếp dẫn chàng đến một cái bàn thấp hơn. Ở đó, chàng nhìn thấy vợ mình đang ngồi, nói chuyện huyền thoại không ngừng. Nàng thật ra không lưu tâm tới những gì nàng đang nói, nàng dường như vừa mới nhận ra Goliath đến, chỉ đưa tay lơ đãng vỗ nhẹ vào đầu nó trong khi nàng tiếp tục trò chuyện với người đàn bà trẻ bên cạnh.

Tò mò, Hethe bước đến gần hơn để nghe. “Oh, tôi, vâng. Là sự thật. Anh ấy không chỉ thị cho Stephen làm bất cứ việc gì hết. Thực tế, anh ấy đã cố gắng đối chất với Stephen về vấn đề này khi chúng tôi ở Holden, nhưng cậu ta đã biến mất. Việc này là một sự thú nhận tội lỗi nếu như tôi đã từng nghe thấy một lời nào như thế. Cô có đồng ý không?” trước khi người đàn bà này đáp lại, Helen nói thêm, “Oh! Và anh ấy đang cố gắng sửa lại vài việc mà người phụ tá thứ hai của anh đã làm. Anh ấy cũng đưa trở về lâu đài càng nhiều

người lớn tuổi càng tốt, và anh ấy muốn trả tiền lương hưu cho vài người đã bị thương tật do bị đối xử bất công...”

“Vợ ơi,” Hethe ngắt ngang.

Helen sững người trước giọng nói của chàng. Sau đó bất ngờ ngo ngoáy trên băng ghế há hốc miệng nhìn chàng. “Chồng hả! Anh thức dậy rồi à. Anh cảm thấy thế nào?”

Tự mình lao khỏi cái ghế nàng đang ngồi, vợ chàng vội vã đến bên cạnh chàng nhìn chăm chú vào trán chàng đầy lo âu. Hethe tóm lấy cơ hội này để nắm lấy tay nàng và kéo nàng đến lò sưởi, ra khỏi tầm nghe của những người dân Tiernay. Goliath theo sau vừa chạy vừa nhảy cẫng lên hạnh phúc, hạ cánh xuống mặt đất gần chân của họ khi Hethe dừng lại và quay lại đứng trước mặt nàng, vẫn không buông tay nàng ra. “Em đang làm cái gì thế?”

“Đứng lại, nói chuyện với anh,” nàng kín đáo trả lời.

Đôi mắt chàng hẹp lại nhìn nàng. “Tất cả những lời ba hoa rỗng tuếch mà em đang phun ra với người đàn bà kia là gì vậy? Và cô ta là ai?”

“Ồ, Đó là Gert,” Vợ chàng nhanh chóng trả lời. “Và em chỉ... đang nói chuyện.” nàng kết thúc ngang.

“Em chỉ đang ngồi lê đôi mách về công việc riêng tư của tôi,” Chàng trách cứ. “Và tôi muốn biết tại sao.”

Helen cắn môi, ngập ngừng trong một lúc, rồi miễn cưỡng thừa nhận, “Gert đã từng sống ở Holden.”

“Ồ?” Chàng có cảm giác như bụng mình co thắt lại. “Và?”

“Và có một vài rắc rối.”

Hethe quay lại nhìn người phụ nữ, quan sát cô ta kỹ hơn. “Cô ta hình như không mất bất kì cái tay hay chân nào,” Chàng nói với sự nhẹ nhõm trong lòng.

“Oh, không.” Helen cũng liếc nhìn Gert, và thấy cái nhìn của người phụ nữ này hướng về phía họ, nàng tặng cho cô một nụ cười, rồi quay lại Hethe. “Vâng, anh không nhìn thấy đôi tai của cô ấy, dĩ nhiên. Cô ấy đội nón để che phủ nó.”

“Che phủ?” Hethe hỏi bất đắc dĩ.

“Vâng,” Vợ chàng nói như xin lỗi, rõ ràng hối tiếc để phải kể lại một câu chuyện bi kịch khác. “Cô ấy là một thợ giặt ở Holden.”

“Và?” Chàng nhắc, biết rằng mình thật sự không muốn nghe chúng.

“Và một gã bánh chọe đang tán tỉnh một cô thợ giặt khác bắt đầu tỏ ra quá chú ý tới Gert. Cô gái này bị ghen tị và bị buộc tội ăn trộm vài lanh đem bán trong làng. Stephen đã phải người tới kiểm tra căn nhà của cô ấy và đã tìm thấy bằng chứng. Lúc đó, Gert đã thề cô không lấy bất cứ cái gì. Cô ta kể cho tôi nghe rằng cô nghi ngờ một cô gái khác dựng chuyện này lên để buộc tội cô.”

“Và?” Hethe chán chường nói. “Cô ta bị phạt như thế nào? Stephen đã cắt tai cô ấy?”

“Không. Vâng, không chính xác,” Helen nghiêm nghị nói, sự hối tiếc dâng đầy trong mắt nàng. “Cô ấy cực tuyệt thú nhận tội, vì vậy họ đặt cô trong một cái giàn gỗ. Cô ấy đứng ở đó nhiều ngày. Sau đó Stephen quả quyết đã nhận lệnh từ anh để đẩy nhanh sự việc này. Cậu ta đóng đinh tai cô ấy vào giàn gỗ. Cô ấy từ từ được đẩy ra để được thả tự do nhưng mất một phần khá lớn cái tai do kết quả của sự nỗ lực hết mình.”

“Ồ, Chúa ơi,” Hethe thốt lên đầy kinh hoàng.

“Vâng.” Cả hai người đều im lặng trong một phút; Rồi Hethe nhìn chăm chú vào vợ chàng và từ từ lắc đầu. “Tôi không hiểu làm sao mà cậu ta có thể che giấu tính nết quái dị như vậy. Stephen luôn luôn là một người trầm lặng và kín đáo. Đó là lý do tại sao tôi để cậu ta ở lại Holden. Cậu ta không quan tâm đến chiến trận.”

Helen vuốt ve cánh tay chàng đầy thông cảm. “Cậu ta cũng có vẻ là một người đàn ông hoàn toàn dễ thương đối với em. Và em thường là một người rất am hiểu về tính cách,” nàng thêm vào, cứ như thể việc này sẽ

bù đắp cho thực tế rằng nàng, trong khoảnh khắc, đã không nhìn thấy những gì chàng đã bỏ mất cơ hội trong những năm qua.

“Ngài cần phải ăn cái gì đó, thưa ngài,” nàng nói khi nhìn thấy chàng lão đảo. Nắm lấy cánh tay chàng, nàng giục chàng tiến về phía bàn ăn chính. “Anh sẽ cảm thấy tốt hơn sau khi ăn.”

Hethe biết rằng thức ăn sẽ chẳng giúp được gì trong trường hợp này, nhưng cũng chẳng thấy nhiều thứ có thể giúp. Lắc đầu, chàng bắt đầu tiến về phía bàn ăn chính. Đi được vài bước thì chàng nhận ra Helen không có ở bên cạnh nữa. Cau mày, chàng quay ngoắt lại, nhần mặt vì cử động đột ngột này gây ra một cơn đau xuyên thẳng qua đầu. Nó không giúp gì khi chàng nhìn thấy, quả thực, vợ chàng đang đi về hướng ngược lại

“Vợ ời!”

Nàng dừng lại khi nghe chàng gọi và quay lại như dò hỏi. “Vâng?”

“Em tính đi đâu vậy?”

“Oh, Em chỉ định đi...” Giọng nàng như kéo dài ra và nàng vẫy tay ra hiệu mập mờ về phía những bàn ăn khác, rồi từ từ hạ thấp xuống bên hông nàng. Thở dài, nàng quay lại tiến đến với chàng. “Không có gì. Nó có thể đợi được.”

Nhìn nàng với vẻ nghi ngờ, Hethe nắm lấy cánh tay của vợ chàng và đi theo nàng tới chỗ ngồi của họ. “Anh ngủ như thế nào?” Nàng lo lắng hỏi khi họ ngồi vào bàn ăn chính.

“Giống như chết vậy,” Hethe thì thầm. Khi nàng như bối rối với lời bình luận này, chàng sửa lại, “rất tốt, cảm ơn em.”

“Oh, tốt quá” lời đáp lại của Helen cũng lơ đãng và hình như không vui, nó dường như là do tông giọng, khi người phục vụ đặt đĩa ăn trước mặt mỗi người. Người phục vụ khác theo sau với hai cốc rượu nho. Khi Hethe bắt đầu nâng cốc lên, nàng nhanh chóng chớp lấy nó đẩy ra xa và giữ tay chàng lại trong tay mình.

“Em đang làm gì vậy?” chàng hỏi khi nàng cầm cốc rượu đầy của chàng đưa cho người phục vụ.

“Không được uống” nàng trả lời một cách ngây thơ, dọn cái đĩa ăn của chàng ra và trượt cái đĩa của nàng vào giữa họ.

“Helen?”

Mắt nàng mở to trước giọng ai oán của chàng. “Nó có trong hợp đồng hôn nhân, chồng yêu. Anh đã thêm vào đấy. Chúng ta phải uống cùng một ly và ăn chung một đĩa. Đây là của chúng ta.” Nàng đẩy đĩa của nàng đến gần hơn một chút, khuyến khích và Hethe cau mày giận dữ.

“Bây giờ không cần thiết phải làm việc này. Đó chỉ là cách ngăn cản em không cho anh uống loại rượu dở tệ và ăn thịt có mùi ời.” Chàng chỉ ra. “Em không cần phải làm như thế nữa.”

Helen nhún vai và lấy một mẫu pho mát từ đĩa của họ, tránh cái nhìn của chàng. “Nó có trong hợp đồng.”

“Đúng, Nhưng...” Chàng tạm ngừng, và nàng liếc nhìn chàng hoảng sợ. Chàng nhìn thấy sự sợ hãi trong đôi mắt nàng, và tâm trí chàng thực hiện những tính toán cần thiết. “Em không lo lắng về thức ăn hỏng; em lo lắng có chất độc!”

“Ai? Anh? Chất độc? Đừng ngớ ngẩn nữa.”

Chàng liếc nhìn nàng. “Em đã nói gì với người phụ nữ đó?” Khi nàng nhún vai và tránh ánh mắt của chàng lần nữa, Chàng nghĩ lại về những việc mà chàng đã nghe được, rồi đặt mạnh cái cốc vừa mới nâng lên xuống bàn. “Em vẫn còn bị buộc phải nói với họ rằng tôi không phải là một kẻ tàn ác!” Và chàng sẽ bị nguyên rửa trong bao lâu nữa bởi quyết định lựa chọn phụ tá thứ hai một cách sai lầm? Chàng không phải là một người đàn ông đáng kính sợ đến như vậy. Và nó đang làm chàng mệt mỏi khi bị coi là như vậy. Và có những kẻ đang cố gắng giết chàng bởi vì...

“Em vừa mới nghĩ rằng thật là tốt khi phổ cập tin tức anh không phải là người phải chịu trách nhiệm về những sự trừng phạt do Stephen gây ra.”

Chỉ một giây sau chàng dừng dừng nổi giận; sau đó thở dài một hơi và ép bản thân mình thư giãn. Nàng đang cố gắng để giúp đỡ chàng. Chợt thấy một chuyển động qua khóe mắt, Hethe liếc nhanh qua vai mình để thấy Joan đang đi đến.

“Xin chào, thưa Ngài. Ngài ổn chứ ạ?” Bà già hỏi, đôi mắt bà quan sát chàng thân thiết.

Hethe cầu nhàu đáp lại. “Như là địa ngục, thật vậy. Cái đầu của tôi như đang bị búa của một gã thợ rèn nện vào.”

“Đầu của Ngài?” Helen hỏi, rồi nhìn Joan. “Đầu anh ấy đáng lẽ giờ phải khá hơn rồi chứ? Đã qua hai ngày rồi.”

“Chắc có lẽ do thuốc,” bà thầy thuốc đáp. “Dùng thuốc vài ngày có thể là nguyên nhân gây ra chứng nhức đầu.”

“Oh.” Helen hơi có phần nhẹ nhõm trong lòng một chút, rồi chợt thấy vẻ bị sốc của chồng nàng. Nàng bật ra một tiếng “Oh!” khác, lần này thì có vẻ hơi tội lỗi một chút.

“Em nói đã hai ngày sao?”

“Oh, vâng anh yêu,” Helen thốt ra.

“Và thuốc gì? Tôi không dùng bất kì loại thuốc nào.” Chàng nhìn Joan, người đang chăm chú nhìn Helen.

“Dì đã bảo cháu không nên bỏ thuốc an thần vào thức uống của cậu ấy theo cách đó,” phu nhân Shambleau thì thầm, kéo cái nhìn của Hethe về phía bà ta trước khi nó chiếu vào vợ chàng đầy vẻ buộc tội.

“Em cho tôi dùng thuốc mà không cho tôi biết sao?” Chàng gầm lên.

Helen giật nhẹ mình. Hai tay nàng lo lắng mân mê cái đĩa ăn của họ khi lối vào đại sảnh vắng ngắt.

“Anh cần phải nghỉ ngơi và bình phục”, nàng nói nhỏ nhẹ, đỡ bưng tất cả những bộ phận bên dưới mắt nàng.

“Tôi đã nói với em tôi không muốn dùng thêm bất kì thứ thuốc chết tiệt nào nữa! Quá dài... cho hai ngày!” Chàng tự trả lời câu hỏi của mình khi nhớ ra những gì mà Helen vừa mới nói trước đây. “Em đã cho tôi dùng thuốc trong suốt hai ngày phải không?”

“Bây giờ, anh yêu,” vợ anh ấy nãy đáp lại. “Em chỉ...”

“Tôi không muốn nghe nữa!” Hethe ngắt lời, đứng lên.

“Anh đi đâu?” nàng hỏi

Chàng nghe nàng hỗn hển nói đầy hoảng hốt khi chàng quay đi; sau đó, dừng lại, chàng quay nhanh lại và chụp lấy cái đuôi gà ở mép đĩa ăn của nàng. “Để hít thở không khí trong lành. Tôi cần phải suy nghĩ. Một mình,” chàng thêm vào lạnh lùng khi nàng bắt đầu đứng lên. Chàng cần được ở một mình.

Helen từ từ ngồi thụp xuống băng ghế và buồn rầu nhìn theo khi chồng nàng đi khỏi. Ít nhất, sự giận dữ của chàng hình như tiếp thêm sinh lực cho chàng, bước chân vững chắc và mạnh khỏe, chàng không còn lảo đảo khi bước đi nữa.

“Cháu biết đấy, dì tin rằng cháu nói đúng.” Dì Nell nói từ phía sau nàng. “Cậu ta không phản ứng lại với việc cháu cho cậu ta uống thuốc ngủ như dì mong chờ. Có lẽ cậu ấy thật sự không ra những lệnh trừng phạt đó.”

“Cháu đã nói với dì là anh ấy không làm,” Helen ngắt lời.

“Phải, nhưng...” Dì Nell ngừng lại, ánh mắt bà ta di chuyển ngang qua cô cháu gái. Tò mò quay theo, Helen bị sốc khi nhìn thấy Maggie. Nàng đã không nhìn thấy bà hai ngày trước đây, khi con gái bà đau bụng sắp sinh vào buổi sáng hôm Hethe ngã xuống cầu thang. Bà lão quản lý mấy cô hầu phòng này đã đi xuống làng giúp đỡ con bà vượt qua cơn khó khăn, đầu tiên là sinh nở rồi sau đó là quản lý quán rượu cho đến khi con gái bà và đứa bé bình phục.

“Chào, Maggie,” Helen bắt đầu, “Có chuyện gì không ổn ư?”

“Không, không,” bà lão nhanh chóng quả quyết với nàng, rồi cau mày. “Vâng, tôi không chắc lắm. Như cô biết đấy, tôi đang giúp đỡ con tôi ở quán rượu hai hôm vừa qua...”

“Vâng, tôi biết. Điều này thật tốt. Chúng ta có thể tiếp tục cho đến lúc con gái của bà có thể tự ý quản lý công việc của cô ấy lần nữa.”

“Vâng. Cám ơn cô, nhưng...” Bà do dự, rồi thốt ra “Stephen ở trong quán rượu tối qua khi lãnh chúa của cậu ta ngã nhào một cú như trời giáng đó.”

“Cái gì?” Helen sững người cảnh giác.

“Vâng. Tôi sẽ không nói với cô, nhưng việc này cứ làm tôi áy náy mãi. Rồi, hôm nay khi tôi được biết Ngài Hethe không phải bị rơi xuống cầu thang mà đã bị đánh mạnh vào đầu và ngã xuống đó, vâng...”

“Bà biết về chuyện này như thế nào...” Helen quay nhanh nhìn về dì nàng với vẻ cáo buộc. Nell là người duy nhất mà nàng đã nói.

“Vâng,” Dì nàng nói với vẻ hối tiếc, “Dì xuống thăm đứa bé và câu chuyện cứ thế trượt ra ngoài.”

“Dù sao đi nữa,” Maggie tiếp tục “Tôi vừa mới nghĩ dù sao cô cũng nên biết rằng cậu Stephen ở đâu đó quanh đây. Tôi cần phải quay trở lại bây giờ. Thật là bận rộn khi tôi bỏ đi, nhưng...” Bà nhún vai và quay đi.

Helen cau mày nhìn theo dáng bà đi khuất. Stephen đã ở quán rượu tối hôm Hethe xảy ra tai nạn. Có phải cậu ta cũng đã ở Tiernay lúc ban ngày? Nàng phải nói và cảnh báo chồng nàng.

Hethe dựa người vào bức tường thành lâu đài, ngắm nhìn bầu trời đầy sao. Phần lớn là để thư giãn, cơn nhức đầu khi chàng thức dậy đã qua đi khi chàng hít thở bầu không khí trong lành. Vài phút nữa thôi nó sẽ hoàn toàn biến mất. Nó chắc được gây ra bởi thuốc an thần, như Joan đã gợi ý.

Hethe nhắm mắt khi nhớ sự phản bội của vợ mình. Cô nàng đáng nguyên rủa này đã cho chàng uống thuốc loại thuốc đầy độc tố đó, lén lút bỏ nó vào trong thức uống của chàng mặc dù nàng biết chàng không muốn. Chàng dời chỗ, nhắm mắt vì sự căng cứng khó chịu của vai và hông. Thậm chí sau hai ngày, chàng còn thấy đau khủng khiếp hơn, và trong một lúc chàng biết ơn vì chàng đã không tỉnh dậy. Chàng tự cười chế giễu mình. Vậy thì, chàng đang giận dữ hay biết ơn? Cả hai đều có một chút, chàng cho là thế. Cô nàng này quá thông minh với những toan tính của mình. Chàng khá thích nàng về việc đó, nhưng đồng thời cũng nhận thấy nó bức bối như là địa ngục.

Tiếng bước chân là cảnh báo duy nhất mà chàng nghe được. Cứng người lại, Hethe bắt đầu quay người lại khi chàng bị đánh. Bị lóa mắt bởi những tia sáng trắng đau nhói vụt xuyên qua đầu, chàng nghiêng ngả dưới chính sức mạnh của cú đâm, rồi cảm thấy mình bị nhấc lên và đẩy mạnh. Không khí lao vùn vụt qua chàng. Chàng đang rơi, bay ngang trong không khí. Chàng nghe một tiếng thét, rồi tiếng nước bắn tung tóe khi đâm sầm xuống và chìm vào bóng tối.

Helen đang ở nửa đường băng ngang qua đại sảnh khi cánh cửa lâu đài loảng xoảng mở ra. Dừng lại, nàng quay sang tò mò, mắt nàng mở to khi nhìn thấy William và người phụ tá của nàng Boswell đi loạng choạng vào trong với Hethe ướt đầm, người rũ xuống được giữ ở tư thế đứng thẳng giữa họ.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” nàng la lên, phóng nhanh tới trước. Boswell trả lời. “Ngài ấy ngã nhào ra khỏi bức tường thành rơi xuống hào nước,” Người phụ tá của nàng nói không kịp thở, nâng cánh tay Hethe lên choàng qua vai mình để giúp giữ cho Ngài Holden bất tỉnh thẳng người. “Tôi nghe cái gì đó như là một tiếng kêu và nhìn lên kịp lúc thấy ngài ấy rơi trong không khí và rớt xuống hào.”

“Hả?” Helen kêu lên trong nỗi hoài nghi.

“Vâng. Tôi vừa từ làng quay trở về thì nhìn thấy việc này.” Boswell nói thêm. “Phải chạy tới và kéo ngài ấy lên. Ngài ấy đã nuốt một ít nước trước khi tôi có thể với được ngài ấy, như thế đấy.”

“Cô có muốn chúng tôi đưa ngài ấy lên lầu không?” William mĩa mai hỏi, và Helen nhận ra nàng đang chặn lối đi của họ. Lập tức nàng bước ra khỏi lối đi của họ, rồi theo sau khi họ kéo lê chàng tiến về phía trước.

Nàng im lặng, tâm trí nàng đầy suy nghĩ khi họ đến bên phòng ngủ, William và Boswell chuyển chồng nàng lên giường. Sau đó nàng quay về lại thực tế.

“Không!” Nàng kêu thét lên khi họ bước tới đặt chàng nằm trên giường. Cả hai người đàn ông như hóa đá và quay lại nhìn nàng thăm dò. “Anh ấy... ở đây, hãy để anh ấy lên ghế cho đến khi chúng tôi lau rửa anh ấy sạch sẽ.”

Nàng liếc nhìn chung quanh, cảm thấy bất ổn khi nhìn thấy dì nàng và người hầu theo sau. “Ducky, chuẩn bị nước tắm mang lên đây, nhanh lên.”

“Vâng, thưa tiểu thư.” Cô hầu gái lao đi thật nhanh.

“Hai cậu nghĩ hai cậu sẽ đi đâu?” Dì nàng yêu cầu khi William và Boswell bắt đầu đi về phía cánh cửa. “Chúng tôi vẫn cần sự giúp đỡ để tắm cho cậu ấy.”

“Bà muốn chúng tôi tắm cho Ngài ấy sao?” Boswell hỏi ngạc nhiên và Helen bắt gặp cái cách dì nàng tròn xoe mắt.

“Không, cậu không cần phải tắm cho anh ấy đâu,” Helen nói một cách nhẩn nại. Nàng bắt đầu kéo cái áo chèn ướt đầm qua khỏi bụng chàng. “Nhưng chúng tôi sẽ cần sự giúp đỡ của các cậu để đưa anh ấy vào và ra khỏi bồn tắm. Thật ra, các cậu có thể giúp tôi cởi quần áo cho anh ấy trong lúc chúng ta chờ nước.”

“Tôi có thể tự cởi quần áo.”

Helen nhìn xuống thành linh khi nghe giọng nói khàn khàn của chồng nàng. “Chồng ơi, anh tỉnh dậy rồi.”

Chàng nhấc đầu lên chậm chạp, để lộ ra đôi mắt mở rộng sốt một chút. “Phải. Một cách đáng tiếc. Tôi có cảm giác như là địa ngục. Và tôi cảm thấy tồi tệ hơn.”

“Phải, anh chắc phải thấy thế rồi,” Helen đồng ý, rồi cười xin lỗi khi chàng nhìn mặt với nàng. “Chuyện gì đã xảy ra? Làm thế nào anh lại kết thúc trong hào nước?” Chàng nhấc một tay lên trán, cau mày khó chịu để tập trung. “Một người nào đó đã đánh vào tôi. Đầu tiên hắn đập vào đầu tôi.”

“Một lần nữa?” Helen kêu lên hoảng hốt. Đạo gần đây, đã bao nhiêu vết thương trên đầu chồng nàng phải chịu rồi? Có phải là 3 không? Và người đàn ông này vẫn sống. Chàng rõ ràng có cái đầu cứng như bức tường thành này.

“Phải. Một lần nữa. Và tất cả là lỗi của em,” Hethe cau kính nói, thu hút sự chú ý của Helen và khiến nàng bật ra một tiếng thở dốc giận dữ.

“Của em?”

“Phải. Nếu đầu tôi không bị lờ mờ một chút vì đồng thuốc an thần của em. Tôi có thể nghe tiếng gã ta đi đến.”

Helen nhìn chăm chăm vào chàng với lời kết tội, rồi đôi mắt nàng hẹp lại trong cơn giận dữ điên cuồng. “Vâng, thật là tốt vì Ngài là một kẻ cứng đầu như thế.” Dì Nell thở hỗn hển trong nỗi kinh hoàng, và cả William cùng Boswell dời chỗ một cách không thoải mái khi sự im lặng bao phủ khắp phòng. Đáp lại, Hethe nói vô cùng bình tĩnh, “Và vào lúc này câu đó có ý gì?”

“Không có gì.” Helen ngọt ngào nói. “Không có gì hết. Mặc dù em muốn chỉ ra rằng anh hoàn toàn bình an vô sự trong khi anh ngủ. Tuy nhiên, kể từ lúc anh tiếp tục thư giãn và bình phục xong ở đây, nơi đây thì an toàn, có lẽ anh cần phải mang cái mũ sắt, anh có định đi lang thang bất kỳ nơi nào nữa hay không. Nó sẽ xuất hiện khi anh cần nó.”

“Em-” Hethe bắt đầu nổi giận, nhưng dì Nell cứu nguy cho Helen khỏi phải nghe những lời của chàng bằng một câu hỏi nhanh, “Ngài có thấy ai đã đánh Ngài không?”

Hethe ngừng lại và liếc nhìn bà. Chàng định lắc đầu, nhìn mặt trong đau đớn, rồi nói, “Không,” thay thế.

Cơn giận dữ của nàng tan ra khi nhìn thấy sự đau đớn của chàng, Helen giải phóng hơi thở đầy cảm xúc bằng một tiếng thở dài và vươn tay ra chạm vào má chàng. “Anh có còn đau ở đâu ngoài đầu không?”

Hethe ngáp ngừng, rồi hình như quyết định chộp lấy lời đề nghị hòa bình mà nàng đã ướm thử. Chàng miễn cưỡng thừa nhận. “Ngực và cổ họng của tôi.”

“Ngực và cổ họng chắc phải bị vì bị sắc nước trong hào,” nàng giải thích. Nhìn tóc chàng ẩm ướt bện vào nhau, nàng phần nộ thấy cái gì động đậy trong đó. Nàng không chắc chắn, nhưng tốt hơn là tắm cho chàng trước khi kiểm tra bất kỳ vết thương ở đâu nào nữa.

“Ý của em là tôi đã nuốt thứ nước bẩn thỉu đó hả?” Hethe hỏi với sự rùng rợn.

Helen gần như cười với giọng nói của chàng, nhưng xoay xở nén lại. “Em sợ như thế.” Nàng liếc nhìn quanh khi người hầu của nàng trở lại vào trong phòng, dẫn theo một nhóm người hầu mang theo một bồn tắm và những cái xô nước. “Ducky, em có thể sai một cô hầu mang lên đây ít rượu không?”

“Vâng, thưa phu nhân.”

Dì Nell cắt ngang cô ta, nói, “không, Dì sẽ đi lấy nó. Helen có thể cần sự giúp đỡ của em để tắm cho Ngài Hethe.” Bà bỏ đi trước khi có bất kỳ ai phản đối. Không có điều gì giống như vậy.

Helen quay lại với Hethe. “Có lẽ chúng ta sẽ cởi quần áo anh ra và đưa vào bồn tắm.”

Boswell và William ngay thức thì tiến lên về phía trước, và Hethe quắc mắt nhìn từ người đàn ông này sang người kia. “Tôi nói tôi có thể tự mình cởi nó.”

“Vâng,”

William nhẹ nhàng đồng ý. “Chúng tôi chỉ ở quanh quần đùi đây trong trường hợp Ngài cần đến một cánh tay mạnh mẽ để đưa ngài ra ngoài bồn. Tốt nhất là một trong hai người chúng tôi hơn là Ngài cũng làm bẩn quần áo của phu nhân Helen.”

Hethe có vẻ chú ý lúc đó khi cả hai người đàn ông đó đều ướt sũng và dơ bẩn như chàng vậy. Chàng quay lại tò mò nhìn vào William. “Cậu kéo tôi ra khỏi đó phải không?”

“Boswell là người đầu tiên ở đó và đã làm hầu hết mọi việc. Tôi chỉ giúp đỡ.”

“Oh.” Hethe liếc nhìn người đàn ông này và gật đầu nghiêm nghị. “Cám ơn, ông Boswell.”

Người phụ tá của Helen nhún vai không thoải mái, nhưng xoay xở để nói “Thưa lãnh chúa.” khi nàng húc khuỷu tay vào Boswell.

“Bây giờ chúng ta nên đưa anh vào bồn tắm?” Helen ngắt lời. Những người hầu đã xong việc và đi thành hàng ra ngoài.

Lắm bầm, Hethe thúc mình đứng lên và gần như ngã úp mặt xuống. Boswell và William mỗi người túm lấy một cánh tay để giữ chặt lấy chàng, rồi bắt đầu giúp chàng cởi y phục, mặc cho chàng phản đối, mà cơn đau càng tăng dần theo mỗi phút trôi qua. Khá rõ ràng chàng càng ngày càng trở nên yếu ớt hơn, và Helen nhận ra người đàn ông này lỡ đi sự quả quyết rằng chàng có thể tự xoay xở ở một mình.

Một người hầu mang rượu đến theo yêu cầu đúng lúc họ giúp đưa Hethe vào bồn tắm. Cô hầu này đưa nó cho Helen, báo cho nàng biết dì nàng đã thu xếp nước tắm để sẵn sàng cho cả Boswell và William, vì vậy họ cũng cần phải tắm rửa sạch sẽ. Cám ơn cô ấy, Helen chờ cho đến khi Hethe ngồi yên trong nước, rồi tuyên bố những thông tin về sự tắm rửa.

Khi hai người đàn ông đi ra, Helen trao cho Hethe cốc rượu. Chàng quá yếu, chàng gần như đánh rơi cái cốc xuống nước, nhưng chàng từ chối không cho phép nàng tới “đút cho tôi như một đứa trẻ sơ sinh.”

Giữ cái cốc trong hai bàn tay, chàng nuốt rượu xuống, rồi đưa trả lại cái cốc. Helen đặt cốc trên sàn nhà, sau đó cùng với sự hỗ trợ của Ducky bắt đầu tắm rửa cho chàng. Đầu tiên họ gội đầu, nhắm mắt vì một ít chất nhầy nhựa và bùn chảy ra. Mọi thứ và bất cứ thứ gì rơi vào trong hào xung quanh lâu đài, từ xác thú vật cho đến những cái chậu chứa nước tiểu. Cả hai phụ nữ đều làm hết sức, họ nghĩ không phải quá khó khăn để làm việc này khi họ gội sạch đầu cho chàng. Ngay sau khi tóc của Hethe được sạch sẽ, Helen quan sát đầu chàng cho tới khi nàng tìm ra vị trí mà chàng đã bị đánh vào. Lốp da bị tét và một cục u khác to như cái trứng ngỗng đang hình thành trên da đầu. Chàng đang có cả một bộ sưu tập các cục sưng.

“Thật là may anh ấy là một kẻ cứng đầu”. Nàng lạnh nhạt nghĩ, hài lòng nhìn thấy chàng đang chìm vào giấc ngủ.

Thật nhẹ nhàng và yên lặng để cố giữ không làm náo động chàng, Helen và Ducky tiếp tục tắm rửa cho đến khi chàng trông mạnh khỏe và hồng hào một lần nữa. Hay khi trông chàng mạnh khỏe và hồng hào như họ mong muốn, đang quan sát một vài cú đánh vào đầu chàng vừa qua. “Ducky, có lẽ tốt nhất là em đi tìm những người đàn ông khi này để giúp chúng ta mang anh vào giường,” Helen chỉ thị, nhưng ngay lập tức Hethe động dậy, đôi mắt chàng nhấp nháy mở ra.

“Không, tôi có thể tự xoay sở,” chàng nói bướng bỉnh.

Helen tròn xoe mắt với tính kiêu ngạo ngu ngốc của người đàn ông này nhưng có một chút gì đó nàng có thể hiểu được. Nhún vai trước cái nhìn dò hỏi của Ducky, Helen, người đang quỳ bên bồn tắm, từ từ đứng thẳng và chìa cánh tay ra cho chàng.

Lờ nó đi, Hethe chống hai tay vào hai thành bồn tắm và tự nâng mình đứng lên. Quá nhiều để gây sự sốt cho Helen, chàng đã đứng lên được. Vừa vặn. Nhưng khi chàng bắt đầu dong đưa như cây non trước gió, thì cả Helen và Ducky lao tới trước để giữ chàng mỗi người một bên. Lo sợ chàng không thể đứng vững quá lâu, họ lau khô chàng sau và giúp chàng ra khỏi bồn tắm đi tới giường. Chàng ngã quỵ xuống giường với một tiếng thở dài nhỏ, đôi mắt chàng khép lại ngay.

“Đảm bảo rằng Ngài William và Boswell không đang chờ ở đâu đó quanh đây để giúp đỡ. Anh ấy lên giường rồi,” Helen nói với Ducky. Khi nàng bắt đầu lau khô chồng của nàng, nàng nghe tiếng cửa đóng sau khi cô hầu gái đi khỏi. Kết thúc một vài phút sau đó, nàng bỏ chiếc khăn qua một bên và kéo chăn đắp lên người chàng, dịu dàng vén mở tóc chàng ra khỏi trán. Nàng có ý định nói với chàng về Stephen, nhưng có lẽ phải chờ đến ngày hôm sau. Mặc dù có nhiều việc nàng phải trông nom mà không thể chờ đợi được.

Đứng lên, nàng nhẹ nhàng tiến về phía cửa, từ tốn mở nó và lướt nhanh ra ngoài lặng lẽ nhất mà có thể.

19. Chương 19

Khi thức dậy đầu Hethe đau như búa bổ, đó là một trạng thái mà chàng vừa mới quen thuộc- thật không may, chàng nghĩ khi cẩn thận quay đầu lại để nhìn chăm chú vào cô vợ đang ngủ của chàng. Vợ chàng đã không ngủ và không có ở đó, chàng bức tức. Nàng đã không nghỉ ngơi? Cau có giận dữ, chàng liếc nhìn về phía cửa sổ. Rèm cửa đã được kéo kín làm căn phòng tối mù mù trừ ánh sáng từ ngọn lửa nhỏ ở lò sưởi. Hethe không thể đoán được bây giờ là mấy giờ. Có thể là nửa đêm hoặc ban ngày. Thở ra một nhọc, chàng cẩn thận ngồi dậy rồi di chuyển ra ngồi trên mép giường. Ở đó chàng tạm dừng lại để chống hai khuỷu tay lên hai đầu gối và siết chặt đầu trong cả hai bàn tay mình. Chàng cảm thấy như địa ngục. Chúa lòng lành, tỉnh dậy một ngày mà không có nhức đầu là nghe như thể thiên đường vậy. Chàng chưa bao giờ tỉnh dậy mỗi buổi sáng cô đơn với một cái đầu đau như thế này, không phải cho đến khi chàng đã qua đêm tân hôn. Nếu đây là cái giá của một cái giường êm ấm, cùng với một cô vợ...Vậy thì, chàng cho rằng nó đáng giá.

Khẽ cười với những ý nghĩ đó, chàng nhìn quanh tìm quần áo, nhận ra những thứ mà chàng đã mặc ngày hôm trước, không nghi ngờ nó đã được cởi ra để đem đi giặt. Lắm bảm khó chịu, chàng đi về cái tủ bên cạnh giường và khom người mở nó ra. Chàng còn chưa cúi xuống được nửa chừng thì đầu chàng đã cảm thấy như thể nó sắp sửa nổ tung và vị đắng nghét trào lên trong cuống họng. Đứng thẳng lên, chàng nhanh nhẹn ấn hai tay vào hai bên thái dương, cố gắng giữ nó với nhau cho đến khi cơn đau giảm đi. Chàng buột ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm khi cơn đau rốt cuộc rồi cũng tan biến đi.

Di chuyển thận trọng, chàng chậm chạp quỳ xuống phía trước cái tủ, và giữ đầu ở tư thế thẳng đứng khi chàng mở nó ra và lục lọi khắp tủ. Tìm một cái quần và áo chèn sạch, chàng cẩn thận đứng lên và ngồi trên giường để mặc chúng.

Còn hơn cả đáng khinh, chàng yếu ớt và mệt mỏi bởi cái nhiệm vụ này. Hethe quyết định rằng chàng thật đáng thương. Chỉ đơn giản là đáng thương. Chàng thật sự nghĩ nhanh đến việc nằm lại xuống giường một

chút cho đến khi cảm thấy khá hơn, nhưng, nhớ lại một cách chính xác nơi mà vợ chàng cảm thấy chàng nên thuộc về, an toàn và thoải mái ở trên giường như một đứa trẻ không có khả năng tự vệ, chàng mau chóng loại ý nghĩ này ra khỏi đầu. Chàng không phải là một đứa trẻ không có khả năng tự vệ hay một ông lão yếu ớt. Đã đủ tồi tệ về việc người dân ở Tiernay này nghĩ chàng là loại người tàn ác nào đó, chàng sẽ xứng đáng bị nguyên rửa nếu chàng thêm vào tính thiếu nghị lực và hèn nhát cho bảng liệt kê của họ về những tội lỗi của chàng. Chàng là một chiến binh. Mạnh khỏe, có năng lực và có đủ khả năng để tự chăm sóc mình. Và chàng kiên quyết chứng tỏ điều này với họ... thậm chí nếu như việc này sẽ giết chết chàng.

Nhấn mặt với suy nghĩ này, Hethe ép mình rời khỏi giường, nơi chàng ngồi để đi giày và từ từ tiến đến bên cửa sổ. Chàng muốn biết bây giờ là mấy giờ trước khi chàng tự hỏi có nên xuống dưới nhà không, và một cái nhìn ra bên ngoài cửa sổ sẽ trả lời cho câu hỏi đó.

Chàng kéo rèm cửa sổ, thở hổn hển khi cơn đau vệt xuyên qua đầu, rồi để rèm cửa rơi xuống che kín lại lần nữa. Đó là ánh sáng ban ngày. Ánh nắng ban ngày chói chang. Ánh sáng chiếu vào trong mắt và đầu chàng như cây kim. Phải, dù sao đi nữa điều đó đã trả lời cho câu hỏi của chàng. Xét đoán qua mặt trời thì đại sảnh sẽ đầy người cùng đang ăn trưa. Chàng sẽ đi xuống dưới đó và tham gia cùng họ, chứng minh cho ai đó hay tất cả mọi người rằng chàng vẫn khỏe mạnh và cường tráng.

Quên đi cái yếu ớt làm cho chân chàng run rẩy với mỗi bước đi, Hethe đi đến cánh cửa, kéo nó mở ra, giật mình lùi lại nhanh khi một thân hình ngã vào trong phòng ngay dưới chân chàng.

Chớp mắt làm ngơ cơn đau vệt xuyên qua đầu vì chuyển động bất ngờ đó, Hethe nhìn cậu chiến binh trẻ đang dựa người vào cánh cửa. Cậu chàng đứng bật dậy, mặt mũi đỏ lựng.

“Chào buổi sáng, thưa Ngài,” chàng binh sĩ nói nhanh và với giọng lớn quá mức cần thiết.

Nhấn mặt vì khó chịu, Hethe cau có với chàng trai. “Cậu đang làm cái gì vậy?”

“Bảo vệ Ngài, thưa Ngài,” Cậu bé trả lời tức thời, cũng khá là hãnh diện.

“Bảo vệ tôi?” Hethe gần như gầm lên. Chàng chưa bao giờ cần đến một người bảo vệ nào trong cuộc đời mình. Không, kể từ khi chàng được phong tước hiệu hiệp sĩ. Thực ra vợ chàng bố trí một người bảo vệ cho chàng dường như chỉ để chứng minh cho việc bây giờ nàng thấy chàng yếu ớt như thế nào. Sau khi chàng ngã xuống cầu thang, nàng chỉ để lại duy nhất con chó với chàng, còn giờ đây nàng cho canh gác giữ chàng khỏi bị nguy hiểm. Con chó đó ở chỗ quái nào rồi, dù sao đi nữa, chàng cúi kính một cách lạ lùng. Chàng không hài lòng chút nào khi nhận ra mình bị bỏ rơi bởi cả vợ và con chó ngu ngốc của nàng và để lại sự trông nom này cho một cậu bé còn thò lò mũi xanh. Chàng đã bị hạ thấp đến mức này?

“Chính xác cậu đang bảo vệ tôi khỏi ai vậy?” chàng nói với giọng dữ tợn.

Cậu nhóc chiến binh đổi từ chân này sang chân kia, trông có vẻ ngập ngừng. “Phu nhân cảm thấy vì có kẻ nào đó muốn giết ngài...”

“Cô ấy đâu?”

“Ai cơ?”

“Vợ tôi,” Hethe ngắt lời, mất hết kiên nhẫn. “Cô ấy đâu?”

“Ồ, Cô ấy đã xuống nhà để nói chuyện với phu nhân Shambleau.”

Gầm lên, Hethe bước ngang qua cậu nhóc và bắt đầu đi xuống cầu thang, dừng lại quay ra sau và quắc mắt nhìn giận dữ khi cậu chiến binh này bắt đầu đi theo sau.

Mắt của Hethe mở to khi nhìn thấy đội quân bảo vệ chàng đã được nhân lên. Bây giờ có hai người ở đó.

“Cậu là đồ chết tiệt nào?” Chàng hỏi anh chàng mới xuất hiện.

“Garth, thưa ngài”

“Không, Ý tôi là... Cậu từ đâu đến?”

“Tôi ở cuối hành lang. Tôi ở đó và dự phòng cho Robert ở đây trong trường hợp có rắc rối.” Cậu ta giải thích.

Hethe tái nhợt đi với lời giải thích. Không những một người bảo vệ mà đến hai người ? Chúa ơi! “Tôi không cần bảo vệ,” Chàng ngắt lời.

“Vâng, thưa Ngài. Ý tôi là, không, thưa ngài,” cả hai người cùng đồng ý.

Mắt Hethe hẹp lại với giọng nói ra vẻ kẻ cả của họ.

“Tôi nói tôi không cần bảo vệ. Cậu được giải thoát. Đi mà làm việc khác đi.”

Hai chàng trai do dự, rồi trao đổi cái nhìn với nhau.

“Cậu nghĩ thế nào?” cậu nhóc đang dựa vào cánh cửa hỏi.

Người kia lắc đầu, rồi giục bạn mình đi xa vài bước. Có lẽ, cậu ta nghĩ cậu ta ở ngoài tầm nghe, nhưng cậu ta đã sai. Hethe nghe hết mọi lời mà cậu ta nói.

“Tôi đang nghĩ,” người bảo vệ bắt đầu, “rằng Ngài ấy bị va chạm vào đầu khá nặng trong lúc ngã và tôi nghĩ Phu nhân bảo tôi bảo vệ Ngài ấy. Bởi thế, chúng ta phải bảo vệ Ngài ấy thôi.”

“Phải, nhưng ngài ấy là lãnh chúa. Chẳng phải chúng ta phải nghe lời ngài ấy sao?” Cậu nhóc trẻ tuổi hỏi, giọng cậu ta thậm chí còn lớn hơn giọng của người kia, thêm vào cơn thịnh nộ đang tích tụ trong người Hethe.

“Vâng, bây giờ, chắc chắn tâm trí Ngài ấy không ổn định. Vì thế, chúng ta phải tuân lệnh phu nhân Helen, và tôi nghĩ, chắc chắn tâm trí Ngài ấy không ổn định... nếu không Ngài ấy đã phải đánh giá cao việc được bảo vệ. Ngài ấy là kẻ bị ghét bỏ ở đây. Có nhiều hơn một kẻ muốn cắt cổ ngài ấy.”

Hethe đã nghe đủ. Chàng giận dữ đến nỗi gần như muốn bóp cổ cậu ta. Còn tệ hơn, đó là một cơn giận dữ điên cuồng và mãnh liệt được buông thả tự do. Chàng không thể nổi giận với vợ chàng về việc quan tâm đủ để bố trí người bảo vệ. Chàng không thể khiển trách những người đàn ông này vì họ đang làm nhiệm vụ của mình. Thậm chí chàng cũng không thể khiển trách người dân ở đây vì đã ghét chàng vì những việc họ nghĩ là chàng đã làm. Chàng phải chịu trách nhiệm về tất cả những việc đó. Stephen là người của chàng và đã từng là bạn chàng.

Quay gót, chàng sải bước xuống đại sảnh nhanh như chớp, cơn tức giận như đang nhấn chìm chàng và làm cơn nhức đầu của chàng tăng thêm. Lúc này đây, chàng lờ tịt những người đàn ông khi họ theo sát phía sau chàng. Chàng đã thấy người bảo vệ thứ ba ở đầu cầu thang.

Người đàn ông này rõ ràng được bố trí ở đây để hỗ trợ cho hai người kia. Hethe nhìn trừng trừng vào anh ta, rồi bắt đầu xuống cầu thang, nhận biết mà không cần kiểm tra giờ đây chàng đã có tất cả ba cái đuôi đang bám sát.

Chàng rõ ràng đã đoán sai thời gian, chàng nhận ra khi đi hết cầu thang và bắt đầu băng qua đại sảnh không một bóng người. Helen không có ở đó. Thật không may, không có cả dì nàng, nếu không Hethe có thể hỏi bà vợ chàng đâu. Tiếp theo, chàng thử tìm trong nhà bếp tiếp, thật sự không mong rằng nàng có ở đó, nhưng vẫn hy vọng người hầu của nàng có thể nói với chàng một vài thói quen của nàng. Không may, Ducky cũng không có ở đó, những việc này làm Hethe tức giận, nhưng không nhiều bằng thực tế là chàng thấy mình đang đi qua những người bảo vệ khi chàng quay lại để rời khỏi nhà bếp. Nhìn về phía ba người, chàng dẫn đầu ra khỏi lâu đài và dừng lại ở bậc tam cấp để quan sát sân trong. Họ va vào nhau loảng xoảng khi dừng lại đằng sau chàng.

Phát hiện ra Helen đang đi bộ ngang qua khu vườn với Goliath bên cạnh, Hethe mau lẹ bước xuống bậc tam cấp. Nhóm người hộ tống chàng đi sát theo sau. Chàng có thể nghe tiếng lạo xạo của những bước chân họ khi chàng vội vã băng ngang sân trong, và thấy những tiếng động đó cực kỳ khó chịu. Nó đã không những không giúp ích cho cơn nhức đầu mà chàng đang phải chịu đựng mà còn có vẻ khuếch đại những âm thanh này trong đầu chàng. Chàng đi nhanh hơn, bọn họ cũng đi nhanh hơn. Chàng bắt đầu chạy chậm và có thể nghe thấy tiếng họ đang chạy sát theo sau. Chàng thở không ra hơi và mất hết kiên nhẫn vào cái lúc chàng chạy đến chỗ của vợ mình.

“Chồng ơi!” nàng kêu lên ngạc nhiên khi chàng chớp lấy cánh tay nàng và kéo nàng đối mặt với chàng. Điều bất ngờ đó để lộ sự lo âu khi nàng đánh giá đúng gương mặt đỏ bừng của chàng. “Anh có chắc anh không

cần phải lên lầu không? Thật sự, quá sớm. Anh cần phải nghỉ ngơi để vết thương lành lại. Đó là lý do tại sao em cho anh dùng thuốc an thần...”

“Em,” Hethe ngắt ngang dữ tợn. “Tôi thấy rõ là em đã tự mình quản lý Tiernay trong nhiều năm và đã từng ban bố các mệnh lệnh, nhưng cầu xin em đừng cho bọn họ bám theo tôi.”

Đôi mắt nàng mở to với cái nhìn bị tổn thương, và Hethe ngay lập tức cảm thấy rất hối tiếc với những lời cáu kỉnh. Nhưng rồi có những âm thanh lạ xạ khi những người bảo vệ chàng đi tới và nhanh chóng dừng lại phía sau chàng, chàng cảm thấy mình nghiêng chặt hai hàm răng.

“Bảo họ tránh xa ra,” Chàng ra lệnh qua quai hàm nghiêng chặt. Sự bối rối đã thay thế cho cái nhìn đau đớn vì bị xúc phạm của nàng.

“Ai?”

“Ai? Bọn họ, Đó là ai!” Chàng chỉ mạnh thỉnh linh ngón tay cái qua vai mình về phía ba người đàn ông.

“Nhưng họ bảo vệ cho anh, Hethe. Có kẻ nào đó đang tìm cách giết anh.” Nàng đang nói với giọng vừa phải có ý dỗ dành chàng, nhưng lại gây ra phản ứng ngược lại. Cơn thịnh nộ đã hình thành trong Hethe bắt đầu lớn dần, nổi bọt và sôi ùng ục trước bằng chứng về việc nàng thấy chàng yếu ớt như thế nào.

“Tôi có thể tự lo liệu cho mình.” Chàng ngắt lời.

“Em biết anh có thể làm được,” Nàng dịu dàng nói “Nhưng anh không cần phải làm như vậy nữa. Anh có vợ và một gia đình, và mọi người ở Tiernay để...”

“Giết tôi?” Hethe lạnh lùng ngắt ngang. Chàng nhận ra mình dịu đi khi nghe nàng nói bây giờ chàng không cần phải làm những việc này một mình nữa, rằng chàng đã có vợ và một gia đình. Điều này mang lại một cảm giác ấm áp, nhẹ nhàng đang trào dâng trong người chàng... cho đến khi nàng nói thêm về một phần những người dân ở đây Tiernay. Họ ghét chàng và chàng biết điều đó. Sự ấm áp bị rút cạn ra khỏi người chàng được thay thế bằng sự giận dữ bùng bùng.

Vợ chàng nhăn mặt khi bị cắt ngang, rồi nhẹ nhàng nói. “Lẽ ra em nên nói với anh điều này sớm hơn, nhưng em cho rằng, anh đã bị thương. Tuy nhiên, có vẻ như anh nghĩ rằng anh đã đứng lên được và đi chỗ này chỗ kia bây giờ, anh nên biết rằng điều đó là Stephen, người...”

“Stephen?” Chàng gầm lên cắt ngang. “Em không thể đổ lỗi những cuộc tấn công này cho Stephen. Chúng thậm chí còn không bắt đầu cho đến khi chúng ta đến Tiernay. Một trong những người dân của em đã đẩy tôi ngã xuống cầu thang, một trong những người dân của em người đã ném tôi qua tường.”

Helen sững người, mắt nàng hẹp lại thành khe nhỏ, và nàng lạnh lùng hỏi, “Có phải nó hợp lý hơn không khi đó là một trong những người dân của anh, người mà đang sống ở đây để được che chở?”

Hethe có cảm giác như thể nàng đâm vào mặt chàng. Đầu chàng thật sự ngã ra sau, chuyển động bất thành linh này khiến cơn đau như bổ xuyên qua óc chàng. Chàng vẫn còn đang choáng váng vì lời nói trên thì nàng bổ sung thêm, “Bên cạnh đó, Stephen bị phát hiện ở trong quán rượu trong làng vào đêm anh ngã xuống cầu thang. Sau cùng, chả có vẻ gì là giống người của em làm cả.”

Hethe có cảm giác cơn thịnh nộ bùng nổ trong người chàng. Đau đớn, thất vọng và một cảm giác thất bại, tất cả đang quay cuồng trong người chàng một cách bất ngờ, chàng siết chặt bàn tay lại, nắm chặt các ngón để giữ cho nắm đấm khỏi vung ra. Chàng muốn đánh ai đó. Bất cứ ai. Và tiếp tục đánh họ, và...

Lắc đầu như một con chó đang cố gắng giữ sạch nước, chàng bất ngờ quay người và bắt đầu đi khỏi, băng ngang qua sân trong.

“Anh đi đâu vậy?” Helen kêu lên hoảng hốt. Nàng vội vã theo sau lưng chàng, những người bảo vệ tích cực nổi gót nàng.

“Tôi không biết, đi bất cứ nơi đâu nhưng không ở đây.” Lời chàng sắc lẹm và lạnh lùng.

“Anh đang bỏ chạy một lần nữa” nàng gào lên mất tinh thần.

Chàng cứng người, rồi cuồn đi theo cơn giận dữ của nàng. “Tôi chưa bao giờ chạy trốn bất cứ điều gì trong cuộc đời tôi!”

“Vâng, nhưng chưa bao giờ ở lại để đối mặt với nó, chưa bao giờ! Anh đã nói với em rằng chính anh đã mãi mãi đeo đuổi những trận đánh để chạy trốn. Không nghi ngờ gì nữa, vì đánh trận thì dễ hơn là đối phó với thực tế.” Giọng nói của Helen sắc lẹm, đầy giận dữ. Thực tế là chàng chỉ đơn giản bỏ đi như một con dao đâm vào tim nàng, và nàng đang phản ứng lại như một con thú bị thương, cắn xé và gầm gừ với chàng.

“Phải, ít nhất trong chiến trường em biết kẻ thù của em là ai. Em không phải lo lắng về một ai đó đang lén lút phía sau mình để cắt họng em!” Chàng quay đi, rồi bất ngờ quay ngược lại, ánh mắt chàng lạnh lùng bắn vào ba người bảo vệ. “Nếu ba người này biết điều gì là tốt cho họ, họ sẽ dừng đi theo tôi.” Giọng nói đe dọa của chàng không thể nhầm lẫn vào đâu được. Chàng quay lại và tiếp tục băng ngang sân trong.

Những người đàn ông do dự, cái nhìn như dò hỏi của họ hướng về phía nàng. Nàng nhẹ lắc đầu. Gật đầu rõ ràng đầy nhẹ nhõm, họ quay đi thật nhanh theo hướng ngược lại, để nàng lại một mình dõi theo dáng chồng nàng đi bộ vào chuồng ngựa. Nàng đã bất ngờ và nhanh chóng trở nên rất buồn bã khi chàng đi ra một lát sau đó, dẫn theo con ngựa của mình.

Trèo lên, Hethe “Hammer,” Ngài Holden, quay ngựa hướng về phía cổng và phi đi. Chỉ như thế, Helen yếu ớt nghĩ. Lên ngựa và bỏ đi. Mang theo tất cả hy vọng của nàng về một cuộc hôn nhân hạnh phúc với chàng.

Chàng cười ngựa được một lúc trước khi cơn giận dữ qua đi đủ cho để bắt đầu suy nghĩ một cách mạch lạc súc tích. Cuộc cãi vã giữa chàng và vợ cứ lẩn quẩn trong đầu. Phần làm chàng lo lắng, băn khoăn nhiều nhất là sự mất tinh thần của vợ chàng, “Anh đang bỏ chạy một lần nữa?”

Chàng cau có khi nhớ lại cuộc cãi vã. Chàng không chạy trốn. Chạy trốn là hèn nhát, và Hethe không phải là người hèn nhát. Thực ra chàng chạy trốn ra chiến trường để chứng minh rằng chàng không hèn nhát. Hethe nhăn mặt khi nghĩ lại những lời của mình. Sự thật là chàng chạy trốn ra chiến trường? Điều này nghe có vẻ không hay lắm. Dĩ nhiên là chàng không chạy trốn ra chiến trường, phải không?

Well, chắc chắn là mày cũng không ở lại, một phần nào chàng chỉ ra một cách logic. Chàng nhăn mặt. Phải, nhưng có một sự khác nhau giữa ra đi và bỏ chạy, chàng lý luận. Nhưng chàng không thể xoay sở để tự lừa mình.

Chúa ơi, chàng đã bỏ chạy. Đã bỏ chạy trong một thời gian dài. Nhận thức này dày vò chàng. Hethe luôn luôn tự hào với chính mình về dũng khí của chàng. Lòng can đảm của chàng trên chiến trường thực sự là tất cả những gì mà chàng có thể tự hào. Chính xác Hethe không phải là một lãnh chúa, một người chồng hay một đứa con trai xuất sắc. Và thậm chí chàng còn không nhận ra được sự thiếu sót trong nhiệm vụ của một lãnh chúa của mình cho tới dạo gần đây. Bây giờ biết rằng lòng can đảm của chàng trong trận đánh chỉ đơn giản là kết quả của sự lẩn tránh về một cái gì đó dường như lấy đi tất cả những gì mà chàng đã làm được. Chàng đang lẩn tránh cái gì? Sự khó chịu ư?

Không, không thể là nó, chàng nghĩ. Những trận chiến cực kỳ khó chịu, tuy thế chàng chưa bao giờ chạy trốn nó. Vậy thì là nỗi sợ hãi ư? Hethe xem xét nó thật nghiêm túc, nhưng dường như nó không đúng. Chàng đã không chạy trốn Tiernay bởi vì chàng sợ vợ, hoặc bởi vì chàng sợ hãi bất cứ người nào đó đang tìm cách giết chàng. Chàng đã ý thức được lời đe dọa này và cảm thấy tự tin rằng chàng có thể đề phòng nó... bây giờ chàng chắc chắn rằng sợ hãi không phải là lỗi lầm ở đây.

“Vậy thì, tại sao mình không quay lại đó giải quyết lại mọi việc?” chàng lẩm bẩm một mình đầy thất vọng. Với một tiếng thở dài, chàng buộc mình bình tĩnh và suy nghĩ cho rõ ràng. Câu trả lời hầu như chắc chắn được đưa ra trong lần đầu tiên khi chàng bỏ ra trận. Bây giờ chàng nghĩ về lúc đó, cho phép những kí ức này ảnh hưởng sâu sắc đến chàng. Chàng đã có một cuộc tranh luận với cha. Đúng, chàng nghĩ gọi nó là một cuộc tranh luận thì hơi lằng lằng một chút. Nó phần lớn là cha đã quát tháo, gầm thét và chỉ trích chàng.

Chỉ cần nhớ lại nó cũng làm cho cơn giận dữ trước đây tập hợp lại bên trong Hethe, và thành linh chàng biết câu trả lời. Chàng đã lẩn tránh sự giận dữ của chính mình. Ngày hôm đó chàng đứng đấy, càng ngày càng trở nên giận dữ điên cuồng khi cha gào thét vào chàng. Hai nắm tay chàng siết chặt lại, những âm thanh lòng bùng vang lên trong tai, và máu chàng dường như sục sôi. Chàng đã muốn tấn công cha. Chàng đã

muốn xé tan ông ra thành từng mảnh một. Đó là một cơn thịnh nộ chết người. Và việc này làm chàng kinh hãi. Chàng đã rời Holden từ khi đó và xông ra chiến trường, nơi mà chàng có thể giải toả cơn giận dữ chết người đó. Và chàng đã làm như thế mỗi khi cơn giận dữ lại xuất hiện— khá nhiều lần mỗi khi chàng trở về Holden trong lúc cha vẫn còn sống.

Tiếp theo là vấn đề với Nerissa. Nhưng cô không là nguyên nhân làm chàng nổi giận. Cô xinh đẹp, ngây thơ và dịu dàng. Cái chết của cô đã tác động xấu đến chàng, sự kiện này đã biến cơn thịnh nộ của chàng đối với cha thành cơn thịnh nộ đối với chính bản thân mình. Chàng đã thờ ơ với cô. Cái chết của cô là kết quả của sự thất bại của chàng vì đã không cẩn trọng trong đêm tân hôn. Chàng có thể nhớ lại rõ ràng tâm trạng thất bại và cơn giận dữ điên cuồng mãnh liệt của mình với cái chết của cô. Chàng đã muốn làm đau người nào đó như chính chàng đã bị làm đau. Chàng đã quay đầu hướng thẳng ngay tới những trận đánh.

Chàng nghĩ rằng bây giờ chàng cũng đang làm việc đó. Tâm trạng thất bại và cơn giận dữ của chàng vẫn đang ám ảnh như là tội lỗi của chàng qua những gì đã xảy ra ở Holden những năm trước đây. Hơn nữa chàng nắm vận mệnh của những người dân của chàng trong tay, và chàng đã lơ là không bảo vệ họ. Hethe đã rời Tiernay với ý định cưới ngựa cho đến khi anh tìm thấy người của nhà vua, người nào đó tham gia vào trận đánh mà trong đó chàng có thể đánh mạnh vào một vài cái đầu. Người nào, thành linh chàng nhận ra, là việc chàng bỏ mặc những người dân ở Holden khiến họ bị tổn thương do hành động tàn ác hung bạo của Stephen.

Tệ hơn, nhìn lại, sự thật là không lần nào chàng chạy trốn tới chiến trường mà làm cho chàng cảm thấy tốt hơn. Thật ra, cảm xúc mãnh liệt và sự giận dữ vẫn như nhau trong suốt những năm qua, lạnh nhạt, hình phạt khổ sai này chỉ đông cứng trong ngực chàng và nó chỉ bùng lên thành ngọn lửa mỗi khi có cơ hội. Chàng đã không tìm thấy được sự an bình bằng việc lẩn tránh, bởi vì chàng không thể tự giải thoát mình. Cơn thịnh nộ của chàng được tạo ra bởi cha chàng nhưng nó đã thiêu đốt chàng trong suốt những năm qua. Giờ là lúc để cho ngọn lửa này lụi tàn đi.

Mình nên quay lại và trở về nhà với vợ, chàng nghĩ thế, và hình ảnh gương mặt nàng tươi cười vui vẻ hiện lên trong tâm trí chàng. Miệng chàng dễ dàng nhoẻn cười, chàng thật sự cảm thấy nhẹ nhàng khi nghĩ tới nàng. Sau đó chàng nhớ lại nàng đã tổn thương và giận dữ thế nào vào những giây phút cuối trước khi chàng bỏ đi, Hethe cảm thấy một nỗi đau đớn trong tim vì phản ứng này. Chàng không cố ý làm nàng tổn thương. Chàng cũng không mong làm tổn thương nàng để làm chàng đau đớn. Nhưng việc này đã xảy ra.

Điều kỳ lạ là làm cho nàng trở nên hạnh phúc cũng là làm cho chàng trở nên hạnh phúc. Chàng cưới ngựa chậm lại khi những suy nghĩ này trôi qua tâm trí, và chỉ một lần này thôi chàng biết chính xác chàng nghĩ gì.

Chàng yêu nàng.

Ý nghĩ này không làm chàng ngạc nhiên. Chàng đã yêu và say mê nàng từ khi họ gặp nhau lần đầu tiên.

Tình yêu không phải là một bước nhảy lớn, kể từ đó và nàng rõ ràng là một người phụ nữ xứng đáng với tấm chân tình như thế. Nhưng liệu chàng có xứng đáng với tình yêu của nàng hay không? Câu hỏi này gây ra một nỗi đau đớn nhỏ trong tim chàng. Rồi chàng nhớ lại họ đã ân ái với nhau như thế nào, tiếng cười của họ, niềm hạnh diện cùng với sắc đẹp của nàng—và sự quan tâm chăm sóc của nàng. Nàng đã tỏ ra cho chàng thấy nhiều hơn kể từ đêm họ hoàn thành cuộc hôn nhân hơn là cha đã cho chàng trong tất cả những năm cuộc đời chàng. Nhưng giờ đây nàng là một người phụ nữ đặc biệt.

Họ đã chuyện trò vào buổi chiều trước đêm tân hôn. Sau lần đầu tiên ân ái với nhau, họ chuyển đến ngồi trên ghế cạnh lò sưởi, dùng bữa và uống rượu mà người hầu đã để lại đằng sau. Helen quần mình trong chiếc khăn, còn Hethe thì trần truồng và họ đã dùng bữa trong im lặng ngưng ngừng kỳ lạ lần đầu tiên. Sau đó men rượu đã làm nàng ăn nói ba hoa. Hethe thì bắt đầu hỏi những vấn đề của nàng và làm cho nàng bộc bạch.

Chàng tìm hiểu về thời thơ ấu của nàng, về việc mẹ nàng mất ra sao, dĩ nàng đã giữ vai trò nuôi nấng Helen như thế nào. Nàng kể cho chàng nghe về cái chết của cha mẹ nàng và gánh nặng trách nhiệm mà nó trở thành của nàng vào lúc cha nàng chết. Nàng gánh lấy trách nhiệm này một cách rất nghiêm túc. Và chàng cảm thấy xấu hổ khi nghe những lời nàng nói. Nàng đã giữ lòng yêu thương và chịu trách nhiệm một cách tường tận đối với những người dân của nàng. Nàng biết tên của họ, công việc của họ, nỗi phiền muộn và

niềm vui sướng của họ, ưu điểm và khuyết điểm của họ. Tiểu thư Helen của Tiernay đúng là đáng khâm phục.

Hethe suy nghĩ lại với hai tư duy. Một tập trung vào những điểm giống nhau giữa chàng và vợ. Trong khi chưa bao giờ nàng nói như thế, nhưng chàng nghe thấy trong những câu chuyện của nàng, cái cách mà cha nàng ít quan tâm chăm sóc nàng, lạnh lùng và thờ ơ như chàng đã biết. Không, không giống như cha của chàng, người mà khi bị buồn bực, lo lắng đã gào thét với Hethe tất cả, để chỉ trích phê bình. Cả hai bà mẹ của họ đều đã chết lúc họ còn nhỏ tuổi, và lúc đó bà di góa bụa của Helen bước vào cuộc đời nàng và lấp đầy cảm giác mất mát đó, còn Hethe thì được biết William và Stephen.

Ngoài ra, cả chàng và Helen đều là nỗi thất vọng đối với những người cha của họ—với Hethe là do gặp khó khăn trong việc đọc và viết, và do đó có quá nhiều bài học cho chàng, còn với Helen là do nàng không phải là đứa con trai mà cha nàng đã hy vọng có.

Phải, có quá nhiều điểm giống nhau trong hoàn cảnh của họ, nhưng cũng có nhiều điểm khác nhau. Những câu chuyện mà nàng kể đã chỉ ra như thế, cứ mỗi khi gặp rắc rối hay xung đột, nàng xắn tay áo lên và đương đầu với nó. Như khi nàng có mặt vào lúc Templetun đến với sắc lệnh của nhà vua về cuộc hôn nhân này. Mặc dù nghĩ Hethe là một kẻ hung bạo tàn ác, kẻ có thể làm tổn hại ngay đến cả nàng, nàng vẫn không bỏ chạy tìm sự an toàn ở một nữ tu viện và ẩn nấp đằng sau những lời thề nguyện. Nàng đã quyết định chịu đựng và đấu tranh, nghĩ ra một kế hoạch và thực hiện nó. Những hành động này đúng là trái ngược với những gì mà Hethe đã luôn làm. Chàng đã luôn quay lưng và bỏ chạy, bỏ lại mọi trách nhiệm của mình cho Stephen gánh vác và rút lui để những cảm xúc được an toàn trong cuộc xung đột dữ dội này. Chàng đã có thể nhận ra điều đó mặc dù bây giờ không phải là lúc.

Chàng sẽ không bỏ chạy một lần nữa, chàng quyết định ngay lập tức. Giờ là lúc chàng chấm dứt việc phản ứng như một đứa trẻ và bắt đầu cư xử như một người đàn ông. Thời gian để đối mặt với trách nhiệm của chàng đã đến, không có vấn đề nào mà chàng cảm thấy không đủ sức để đối phó. Chàng không thể làm gì tệ hơn là lẩn tránh. Phải. Chàng sẽ quay trở lại Tiernay và giải quyết vấn đề ở đó. Chàng sẽ làm vậy, chàng quyết định, làm hết sức mình để vợ chàng đáp trả tình yêu của chàng. Thật kì lạ, việc quyết định đối mặt với mọi việc, để đương đầu với nỗi sợ hãi lo lắng của chàng, đã cho chàng một kết quả đáng ngạc nhiên. Nó cũng dường như loại bỏ hết đám than hồng cuối cùng của cơn giận dữ đang thiêu đốt ngực chàng.

Hethe ghì cương ngựa để dừng lại và bắt đầu giục nó quay lại thì một cơn đau ập đến. Hít một hơi đầy kinh ngạc, chàng nhanh chóng nhìn xuống ngực mình và thấy một mũi tên nhô ra ở đó đúng lúc chàng bắt đầu rơi xuống ngựa.

Mọi thứ trở nên tê cứng lại, chàng nhận ra hai tay và cơ thể chàng từ chối tuân theo sự điều khiển của mình. Thậm chí chàng còn gần như không cảm giác về chúng khi chàng ngã huych xuống mặt đất, dù cho chàng đã nghe tiếng ồn ào và tiếng thở phì phò hốt hoảng của con ngựa chàng cưỡi trước khi nó phóng ra ngoài để chàng nằm lại một mình trên con đường.

Chàng ngã nghiêng sòng soài, má chàng ép xuống đất tạo thành một góc cho phép chàng nhìn thấy máu đang rỉ ra ngoài. Nhìn chằm chằm, chàng thấy mặt đất hăm hở thấm đẫm máu chàng và một ý nghĩ mơ hồ xa xăm rằng còn hơn cả sự xấu hổ. Bây giờ chàng sẽ không bao giờ có thể nói với Helen rằng chàng yêu nàng.

“Thưa tiểu thư!”

Hethe chớp mở mắt và buộc nàng nhô dậy khỏi giường. Nàng đã lên lầu để đi nằm sau khi Hethe bỏ đi. Không phải ngay lập tức—nàng đã cố gắng để hành động như thể không có chuyện gì xảy ra và bắt tay vào công việc của mình, và sau một lúc nhận ra mình đã nỗ lực quá nhiều. Nàng đã đi lên lầu và nằm nghỉ, cặp mắt ráo hoảnh, trong một lúc thật lâu, trước khi cuối cùng cũng rơi vào giấc ngủ.

“Thưa tiểu thư!” Tiếng thét lần thứ hai vừa mới vang lên trước khi cánh cửa mở tung ra để Ducky vào phòng. Nét mặt hoảng hốt lo lắng của cô làm Helen bật dậy ngay lập tức.

“Chuyện gì vậy?” nàng hỏi, vội vã gặp cô hầu gái.

“Lãnh chúa! Bị thương! Lăn nữa!” cô hầu gái kéo dài những từ cuối, có phần nào nghi ngờ khiếp sợ, và Helen cảm thấy ngực mình như bị siết chặt đau đớn.

“Không phải vết thương khác ở đâu chứ?” nàng hỏi trong cơn tuyệt vọng. Ducky không có cơ hội để trả lời.

William và Boswell đi loạng choạng vào trong phòng ngay lúc đó, mang theo Hethe ở giữa họ. Helen đưa mắt nhìn về mũi tên nhô ra trước ngực chồng nàng và có cảm giác như máu trên mặt nàng chảy hết. Vết thương ở đầu có vẻ đỡ nguy hiểm hơn. Ít nhất nàng biết gã đàn ông này đầu đủ ngu ngốc để có thể sống sót. Nhưng ở đây? Nàng nhìn phần than trên đấm máu của chàng và lắc lư một cách yếu ớt trên chân nàng.

“Đặt ngài ấy lên giường,” Joan ra lệnh, hối hả bước vào phòng với dì Nell. “Đúng thế, đừng dịch chuyển ngài ấy nhiều quá.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Helen đau đớn hỏi, đi đến bên cạnh giường. Nàng chỉ vừa đủ ý thức được rằng nàng đang níu chặt Ducky và cũng đang bị nắm chặt bởi cô hầu gái này khi nàng bước lên phía trước.

“Một gã nào đó vừa mới cưỡi ngựa đến trước cổng và đặt ngài ấy xuống,” Boswel trả lời, lắc đầu.

“Ai?”

Người phụ tá nhăn mặt. “Một gã tóc đỏ. Không dừng lại cho biết tên, chỉ đặt ngài ấy xuống, rồi cưỡi ngựa đi.”

“Tóc đỏ,” Helen thì thầm.

“Đó là Stephen,” William nói dứt khoát.

Helen nhắm mắt, và sau đó, để cho mối quan tâm của nàng về ai đã làm chuyện này và làm như thế nào trôi đi, Nàng chuyển sự quan tâm đến những việc nàng có thể làm để giúp đỡ Joan làm cho chồng nàng khá hơn. Sự yếu ớt mà đã kẹp chặt nàng từ lúc họ mang Hethe về đã bất ngờ biến mất, thay thế bằng những ý định cụ thể. Nàng vừa mới nhận ra khi những người đàn ông bước ra khỏi phòng.

Trong nửa giờ sau đó, những người phụ nữ làm việc điên cuồng, cởi chiếc áo chên ướt đẫm máu ra khỏi người chàng, lau sạch máu từ vết thương, lấy mũi tên ra, rồi lau rửa và khâu lại vết thương. Helen nâng Hethe lên trong khi Joan rút một chất lỏng có công dụng làm khỏe hơn xuống cổ họng chàng; sau khi làm tất cả những gì họ có thể, thầy thuốc và những người phụ nữ khác rời đi.

Helen đi đến cái ghế bên cạnh giường và ngồi xuống quan sát chồng mình. Nàng theo dõi chàng suốt cả ngày và đêm hôm đó, chỉ nhận ra khi dì nàng và Ducky vào kiểm tra. Sợ phải rời chàng, nàng vẫy tay từ chối mọi lời đề nghị thế chỗ của nàng, ngay cả những người để cho nàng có thể ngủ hoặc ăn. Nàng thỉnh thoảng ngủ gật vào ban đêm, chỉ thức giấc vì giật mình và đưa tay sờ vào trán của Hethe. Da chàng mát rượi và khô mỗi khi nàng kiểm tra, và Helen cảm ơn Chúa rất rít vì ít nhất chàng đã không sốt.

Khi dì nàng đến gặp nàng vào sáng sớm, Helen nở một nụ cười thờ ơ với bà, rồi nhanh chóng quay lại nhìn chồng nàng. Gần như nàng lo sợ chàng ngừng thở, hay đột ngột sốt cao hơn sau tất cả mọi việc như thế, có lẽ nàng không thể rời mắt khỏi chàng.

“Cậu ấy có động đậy chút nào không?” Nell hỏi sau khi họ ngồi im lặng trong nhiều phút.

Helen lắc đầu và cố gắng không nghĩ tới những điều xấu. Mối quan tâm chắc chắn của nàng cho tới bây giờ chỉ là nhiễm trùng, hay sốt. Một cơn sốt có thể qua khỏi không vấn đề gì nếu vết thương không có thật. Giờ đây nàng bắt đầu lo lắng rằng giấc ngủ sâu quá lâu của chàng là một dấu hiệu xấu.

“Cậu ta chắc chắn cần được nghỉ ngơi,” dì nàng thì thầm nhẹ nhàng.

“Vâng,” Helen đồng ý, “Có ai ra ngoài tìm Stephen không?”

“Dì tin chắc Ngài William đã phái ai đó ra ngoài hôm qua, ngay sau khi mang Hethe lên đây.”

“Ngài William ở đâu?”

“Trong đại sảnh. Cậu ta không rời chỗ đó từ khi đi xuống dưới. Cậu ta chỉ ngồi ở bàn ăn, mơn mĩm và chỉ hỏi liệu có bất kỳ thay đổi nào mỗi lần Ducky hay dì lên đây kiểm tra.”

Helen gật đầu. “Cháu cầu xin Chúa trời cho họ tìm thấy Stephen. Cháu không thể chấp nhận một sự cố khác như việc này.”

“Cháu tin chắc Stephen đã làm việc này ư, ngay lúc này?”

Helen nhìn dì nàng ngạc nhiên. “Dĩ nhiên, William nhận ra cậu ta mà.”

“Phải. William nhìn thấy Stephen mang Hethe về đây và để cậu ấy lại ở cổng chính, nhưng cậu ta đã không nhìn thấy người đàn ông bắn mũi tên vào Hethe.”

“Vâng, aye, nhưng...”

“Không lẽ Stephen đã bắn Hethe rồi lại mang cậu ấy về đây để cứu chữa?”

Helen ngồi thẳng dậy, bối rối. Sự thật này không màng nhiều ý nghĩa. “Dì đang nghĩ rằng đó không phải là Stephen?”

“Dì chỉ nghĩ liệu có khó không nếu ai đó tót đổ hoe đi bộ ngang qua sân trong, vào trong lâu đài, và gần như giết chồng cháu, rồi đi bộ ra ngoài qua sân trong một lần nữa mà không ai chú ý. Hai lần. Và rồi mang Hethe về để được cứu giúp.”

Helen cân nhắc nhanh chóng. “Có lẽ những người lính của cháu đang bảo vệ Stephen.”

“Helen,” dì nàng nói kiên quyết. “Họ có thể không thích hay không hiểu nhiều về Hethe, nhưng họ yêu quý, kính trọng và trung thành với cháu. Họ sẽ không nói dối. Ngoài ra, sự đánh giá của họ về Helen bắt đầu thay đổi. Có những lời đang lan truyền về việc cậu ta không biết chuyện gì đang xảy ra, và đa số mọi người bằng lòng vì còn nghi ngờ nên chưa buộc tội cậu ấy được.”

“Nhưng nếu đó không phải là Stephen, thì là ai? Và tại sao cậu ta lại phải lẩn trốn?”

“Maggie chỉ nói cậu ấy ở quán rượu vào buổi tối hôm kia. Có lẽ cậu ta không trốn tránh.”

“Thế thì tại sao cậu ta không trở về Holden trong khi chúng cháu ở đó? Và tại sao cậu ta không ở lại khi mang Helen về đây?”

Dì Nell im lặng trong một lúc, rồi đáp, “Dì nhận thấy có khá nhiều máu trên lưng áo chèn của Hethe.”

Helen nhớ lại chiếc áo, và nàng gật đầu.

“Nhưng mũi tên đã không xuyên vào lưng cậu ấy,” Dì Nell nhắc nhở nàng.

Đôi mắt Helen mở to. “Dì nghĩ Stephen cũng bị thương.”

“Hethe có thể ngồi trên ngựa phía trước cậu ấy, lưng cậu ta tựa vào ngực của Stephen.”

“Vết thương ở ngực,” Helen thì thầm, rồi đứng dậy ngay lập tức.

“Cháu định đi đâu?”

“Cháu phải giải quyết việc này. Cháu phải tìm cho ra cậu ta.”

“Không, Helen” dì nàng kêu lên hốt hoảng. “Cử ngài William hoặc...”

“Không. William đang rất tức giận với Stephen, cậu ta có thể giết Stephen mà không tìm hiểu sự thật.”

“Nhưng...”

“Dì, cậu ấy có thể bị thương. Cậu ấy chắc cần sự giúp đỡ. Và chúng ta chịu ơn cậu ấy về việc giúp đỡ cho Hethe.”

Nhìn thấy vẻ mặt do dự của dì, nàng nói thêm vào. “Cháu sẽ cẩn thận. Cháu sẽ mang Goliath. Theo dõi Helen giúp cháu. Đừng để ai đến gần anh ấy trừ William. Cháu sẽ quay trở lại nhanh nhất có thể.”

20. Chương 20

Với sự giúp đỡ của Goliath, Helen dễ dàng tìm thấy chỗ Hethe bị ngã xuống; con chó, kẻ chạy thông dong hạnh phúc chỉ vài feet trước ngựa của Helen, đã dừng ngay tấp lự tại chỗ đó và ngồi xuống. Ghì ngựa dừng lại, Helen leo xuống và cẩn thận di chuyển về phía trước, cái nhìn của nàng trượt qua chỗ con chó ngồi đến chỗ nó đang đánh hơi. Con đường đầy bụi bẩn được phủ một lớp bụi nâu vàng khắp nơi, nhưng tại chỗ bị nghi ngờ thấm đẫm một vệt màu đậm hơn, màu nâu hơn—máu của Hethe. Quỳ xuống, nàng kiểm tra những chiếc lá và các mảnh vỡ nằm xung quanh, và thấy một vài giọt màu đỏ đã khô.

Helen cảm thấy nước mắt dâng lên ngập mắt nàng khi nhìn thấy cảnh tượng này. Vết máu còn hơn cả lớn. Quá nhiều máu. Nàng đã không biết chàng mất nhiều máu như thế. Nàng bất ngờ nhận ra nàng đã có thể mất chàng. Ý nghĩ này thật đau đớn. Nàng đã dần quen với sự hiện diện của chàng trong cuộc sống của nàng.

Nói dối, trái tim nàng kêu lên. Còn hơn cả nàng đã quen với sự hiện diện của chàng. Nàng thích nó. Nàng thích thú với sự bầu bạn đầy ngạc nhiên và sự nhanh trí của chàng. Sự hiện diện của chàng khiến các cảm giác của nàng bị khuấy động mạnh. Nàng cảm giác như bị điện giật mỗi khi chàng ở xung quanh. Cảm thấy tràn đầy năng lượng như thể ở trong một cơn bão nhỏ bất cứ khi nào chàng ở gần. Chàng khiến nàng cảm thấy sống động. Cho dù họ có những ý muốn khác nhau, hay có một cuộc đấu trí hay làm tình, nàng đều cảm thấy chỉ có duy nhất chàng ở xung quanh. Nàng cảm thấy mình được lấp đầy, xinh đẹp và đặc biệt. Chàng đã khiến nàng cảm thấy điều đó. Chàng nhìn nàng với vẻ ngưỡng mộ và tán thành, và nàng cảm thấy mình như nở bừng dưới ánh nhìn của chàng như một bông hoa dưới ánh mặt trời.

Nàng yêu chàng.

Helen cảm thấy lời thú nhận đó vang dội trong sâu thẳm tâm hồn nàng và biết nó đúng sự thật. Nàng yêu chồng nàng, Hammer của Holden. Nàng không thể mất chàng. Và nàng sẽ không mất, nàng trấn an mình một cách nghiêm nghị. Joan đã cho rằng, sự nguy hiểm đã qua. Chàng sẽ sống sót sau lần tấn công mới nhất vừa qua. Và bản thân Helen chắc chắn sẽ đảm bảo không xảy ra lần tấn công khác nào nữa.

Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi đứng thẳng lên, vỗ nhẹ lên đầu Goliath, sau đó liếc nhìn xung quanh. Mặt đất phủ đầy bùn vì trận mưa đêm hôm trước khi Hethe đã cưỡi ngựa tới đây. Các dấu vết rất rõ ràng và dễ đọc, ngay cả đối với nàng. Nàng đã thấy bằng chứng của hai con ngựa. Một trong số chúng là của Hethe, đến từ Tiernay; cái khác dường như là từ hướng đối diện, hướng tới Tiernay.

Helen cau mày. Stephen đã dừng lại ở Tiernay một ngày trước đó. Tại sao cậu ta lại đến từ Holden?

Nàng nhìn chăm chú dấu vết ngựa của Hethe, chú ý rằng nó trông giống như thể chàng đã bắt đầu quay trở lại. Có lẽ chàng đã nhìn thấy người sắp tấn công mình và cố gắng để quay lại và chạy đi. Nhưng dường như không phải. Hethe không phải là loại người bỏ chạy khỏi những trận chiến. Những trận chiến bằng mồm mép thì có thể, nàng nghĩ một cách khô khốc, nhưng một trận chiến cơ bắp. Không bao giờ.

Gạt sự bí ẩn này sang một bên, trong một khoảnh khắc, nàng cẩn thận nhìn chăm chú những dấu vết. Nàng có thể thấy khá rõ ràng ai đó đã đến từ Holden. Stephen? Những dấu vết này gặp những dấu vết của Hethe, sau đó tiếp tục hướng về phía Tiernay, bị lún sâu vào mặt đất đầy bùn. Đây chắc là vì trọng lượng thêm vào của Hethe. Sau đó, một dấu vết thứ ba xuất hiện ở bên trái, cũng đến từ Tiernay. Chúng tiếp tục hướng về phía Holden, nơi Hethe đã hướng đến. Helen cảm thấy sâu trong xương tủy của nàng rằng chúng là những dấu vết của Stephen, trong chuyến hành trình trở lại của cậu ta.

Túm chặt cương ngựa, nàng đi qua chỗ Hethe đã ngã xuống, kéo cái áo của chàng ra khỏi cái túi mà nàng treo ở bên yên ngựa. Gập nó lại chỉ để lại mặt sau của chiếc áo, nơi đã vương những vệt máu nàng chắc không phải là của Hethe, nàng gọi Goliath đến và đưa cái áo cho nó. Con chó đánh hơi cái áo một chút, sau đó bắt đầu khịt khịt xung quanh mặt đất. Một vài phút sau, nó sủa vang và bắt đầu đào bới.

Kéo ngựa đằng sau mình, Helen tiến đến bên con chó để xem nó tìm thấy những gì, mắt nàng hẹp lại trước một vệt máu. Nàng đã đoán đúng. Stephen đã bị thương. Cậu ta đã để lại một vệt máu. Quay lại với con ngựa, Helen leo lên và tóm chặt lấy giây cương.

“Đi tìm đi,” nàng ra lệnh cho con chó sấn từ trên ngựa. “Tìm đi”.

Con chó nhập cuộc ngay lập tức, lần theo dấu vết theo cách của nó, sau đó quay sang một con đường nhỏ mà nàng đã không hề chú ý tới. Họ lần theo dấu vết mới này một lúc, và Helen biết họ đã đến đất của Holden khi con đường đột nhiên quang đãng hẳn xung quanh một ngôi nhà tranh nho nhỏ. Phi đến cánh cửa, Goliath kiên nhẫn ngồi xuống và đợi.

Helen nhóm lên từ yên ngựa, xem xét xung quanh một cách lo lắng. Không có dấu hiệu gì của một con ngựa. Hoặc có người ở. Ngộ nguây trên yên ngựa, nàng liếc lại đây lo âu con đường nàng vừa đi qua. Nàng đã không hề sợ hãi khi nàng lần theo dấu vết, cực kỳ kiên định, nhưng bây giờ nàng bất ngờ nhận thức được nàng bị cô lập như thế nào.

Tiếng rên rỉ của Goliath kéo cái nhìn của nàng trở lại. Nàng không ở một mình. Đây là lúc giải quyết việc này, nàng tự nói với mình và trượt xuống khỏi yên ngựa.

Dừng lại một chút, nàng kéo một con dao găm ra khỏi túi – nàng không đi mà không chuẩn bị, đúng không – siết nó thật chặt trong tay, sau đó đi về phía cánh cửa. Dừng lại, nàng tóm lấy cái dây xích cổ của con chó bằng bàn tay còn để không của mình và rón rén mở cửa với bàn tay đang nắm chặt vũ khí của nàng. Đẩy thật nhanh đến nỗi cánh cửa đập sầm vào tường. Ánh sáng tràn vào qua cánh cửa xung quanh nàng, chiếu lên những món đồ nội thất nhỏ của ngôi nhà và chiếu rọi vào người đàn ông đang nhóm lên từ giường.

“Phu nhân Helen!” Stephen thở hắt ra, sau đó đổ sụp xuống.

Hethe mở mắt và nhìn chăm chăm vào cái đỉnh màn trên đầu. Chàng cảm thấy như địa ngục và tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với chàng. Chàng cảm thấy miệng mình khô khốc, cứ như thể nó đã bị nhồi đầy len trong suốt mấy ngày qua. Nó như lần chàng bị hạ gục bởi cơn sốt. Chàng đang ốm? Chàng lục lại bộ nhớ của mình, cố tìm cho ra sự kiện cuối cùng chàng nhớ được, khi một chuyển động kéo cái nhìn của chàng sang một bên.

William đứng một mình quay lưng lại căn phòng, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Tay cậu ta nắm lại thành nắm đấm và chống vào hông. Về mặt cậu ta – Hethe có thể nhìn thấy nó – thật dữ tợn và một đường nhăn bất mãn hằn lên trán.

“Cậu không hài lòng.” Hethe muốn nói lên những từ đó, nhưng chúng phát ra như một tiếng khò khè khô rất. Tôi muốn uống nước, chàng nôn nóng nghĩ. Nhưng, dù thì thầm hay nói to, cậu ta cũng nghe thấy chàng và quay lại một cách sắc lẹm.

“Anh tỉnh rồi.” Phụ tá thứ nhất của chàng nghe như giật mình bởi điều đó.

“Phải. Còn hơn cả đáng thương.” Hethe bắt đầu ngộ nguây, sau đó nhăn mặt bởi cơn đau ở vai chàng. Liếc xuống, chàng thấy một đồng bóng băng ở đó và nhắm mắt lại. Chàng đã bị bắn, chàng nhớ lại rồi. Làm thế nào chàng có thể xoay sở để quay lại Tiernay được? Điều cuối cùng mà chàng nhớ được là suy nghĩ chàng sẽ không chết ở rừng mà không bao giờ có thể nói với Helen chàng cảm thấy thế nào về nàng.

William bước đến cạnh giường ngủ, kéo sự chú ý của Hethe khỏi vợ chàng. Phụ tá thứ nhất nhìn chăm chăm vào chàng, một nỗi băn khoăn dường như có trong mắt cậu ấy. Có cái gì đó rõ ràng làm phiền cậu ta. Không nghi ngờ nữa, đó là sự phản bội của Stephen, Hethe quyết định một cách không hài lòng. Họ đã trưởng thành cùng với nhau, ba người bọn họ, gần như là anh em. Chàng nhận ra mình chắc chắn đã tin cậy Stephen như tin cậy một người em. Và trong tất cả những năm qua, đã không hề có một dấu hiệu nào của một tính nết độc ác, hay của một sự phản bội có thể sẽ đến. Không có lấy một. Cậu ta thậm chí còn không thích bạo lực, cậu ta dường như chắc chắn không bao giờ để tâm đến các trận chiến như William hoặc Hethe đã quan tâm. Cậu ta đã chiến đấu bên cạnh Hethe những khi cần thiết và còn chiến đấu giỏi nữa, nhưng cậu ta luôn thích việc quản lý lâu đài Holden và các trang ấp của nó hơn là các cuộc chiến. Cậu ta dường như không bao giờ ngại bị bỏ lại đằng sau, mỗi khi William và Hethe cưỡi ngựa xông vào các trận chiến. Trên thực tế, cậu ta có vẻ thích nó, nói rằng đánh nhau quá máu me so với sở thích của cậu ta. Liệu Stephen có thực sự thích những hành động tán tạt lương tâm gây thương tật cho những nông nô và người hầu vô phương tự vệ hơn là một trận chiến công bằng?

Ngộ nguây một cách nôn nóng khi chàng bị vây hãm bởi cảm giác bị phản bội đầy chua chát, Hethe bắt đầu đấu tranh chống lại đồng vải lạnh và lông thú bao quanh người chàng, cố gắng ngồi lên.

William ngáp ngừng một chút, tìm kiếm cái gì đó trên mặt Hethe khi chàng chống cự, sau đó với một cố gắng lờ mờ đặt một tay lên vai chàng để ngăn cản. “Anh quá yếu để ngồi dậy. Phải nghỉ ngơi thôi.”

Hethe từ bỏ mọi cố gắng để lấy lại nhân phẩm của mình với một tiếng thở dài và cho phép những cơ bắp yếu ớt của chàng thư giãn. Dù sao chúng cũng không thành công, quá run rẩy dù rất cố gắng.

“Vậy thì,” chàng thở dài, sau một chút thời gian lấy hơi. Chỉ cố gắng ngồi dậy cũng khiến chàng thở dốc. “Sao lại hoang vắng thế này? Tôi sắp chết ư?”

William ngáp ngừng, sau đó nhún vai. “Đường như anh lại sống sót lần nữa. Anh là gã con hoang may mắn nhất mà tôi biết.”

Hethe nhăn mặt, chẳng cảm thấy đặc biệt may mắn tí nào. Sau khi tắt cả, chàng gần như bị nghiền nát, hạ đo ván, ngã lộn cổ xuống cầu thang, bị đập vào đầu, bị đẩy qua tường rào, bị bắn lên trong rừng và bỏ lại cho đến chết. Chàng cho rằng tất cả chỉ là vấn đề thời gian thôi. Cái nhìn của chàng dịch chuyển tới cái tủ cạnh giường, bình sáng trước cái bình và cốc được đặt ở đó. “Có cái gì uống được không?”

“Được.” William tự mình rót nước từ bình ra cốc, sau đó giúp Hethe ngồi dậy, nâng chàng chỉ với một tay và đưa cái cốc vào miệng chàng. Đó là nước, trong sạch và mát rượi. Hethe uống một chút, buộc mình không được nuốt chửng, sau đó vẫy tay rằng chàng đã uống đủ. William hạ chàng nằm lại trên giường và đặt cái cốc sang một bên.

Hethe thở dài. “Vậy thì, cậu đang nghĩ gì khi cậu nhìn ra ngoài cửa sổ? Điều gì khiến cậu trông tàn nhẫn vậy?”

William nhìn chàng một cách nghiêm nghị. Mắt cậu ta cháy bùng lên khi cậu ta thú nhận, “Tôi đã nghĩ rằng đây là lúc cái đồng hồ loạn này cần phải được giải quyết.”

“Phải”. Hethe cảm thấy như vỡ tung ra trước nỗi buồn khi phải làm những việc cần làm. “Đây là lúc ấy. Lần tới cậu ta có thể sẽ thành công trong việc giết tôi.”

“Cậu ta?”

“Stephen”.

Tốt hơn rồi chứ?” Helen hỏi, hạ chiếc cốc xuống khỏi miệng Stephen và cúi xuống nhìn cậu ta chằm chằm đầy lo lắng.

“Vâng”. Stephen gật đầu, sau đó nhăn mặt. “Thưa phu nhân, tôi xin lỗi vì tiếp đón cô như thế này.” Cậu ta gạt cái chăn lông nàng đã đắp cho cậu ta. “Tôi nghe thấy tiếng ngựa của cô và sợ rằng William đã tìm thấy tôi. Tôi cần phải biết nếu đó là anh ấy.”

Helen cau mày trước giọng điệu đầy nghi thức của cậu ta. Cậu ta đã không hành động như một kẻ giết người điên loạn. Nàng quyết định tốt nhất là đi thẳng vào vấn đề. Cậu ta không ở trong điều kiện có thể đe dọa được bất kỳ ai. Nàng đã nhìn thấy bông băng quấn quanh ngực cậu ta và máu rỉ ra thấm ướt chúng. Cậu ta rõ ràng thật yếu ớt và sốt một chút nữa.

“Cậu là kẻ bắn lên Hethe?”

“Không!” Cậu ta kêu lên, rõ ràng bị sốc trước câu hỏi đó. “Tôi không bao giờ làm điều đó. Tôi đưa anh ấy về cho cô để cô có thể băng bó cho anh ấy.”

“Xé toạc những mũi khâu của con và huỷ hoại tất cả những công việc khó khăn của mẹ trong khi con làm thế.”

Helen nhìn một cái sắc lẹm trước những lời nói cáu kỉnh này. Một phụ nữ lớn tuổi vẫn còn rất đẹp đứng trước cánh cửa mở, liếc nhìn cậu chàng đang nằm bẹp trên giường với vẻ không hài lòng. Tóc bà màu đỏ, như màu tóc của người đang nằm trong giường, nhưng đã ngả sang màu xám. Khuôn mặt của bà cũng lấm tẩm tàn nhan như của cậu ta, và bà cũng có cùng một đôi mắt màu xanh lá cây sáng lấp lánh, mặc dù mắt bà tại thời điểm này đang toé lửa và mắt cậu ta thì mệt mỏi và đờ đẫn. Mẹ của Stephen? Helen tự hỏi. Những từ tiếp theo của cậu chàng trẻ tuổi đã trả lời câu hỏi đấy.

“Con không thể để anh ấy nằm lại giữa đường, mẹ.”

Miệng của người phụ nữ mông lại, nhưng bà chỉ lắc đầu và bước tới gần lò sưởi để thả rơi những khúc gỗ bà đang ôm. Hình như bà đã ra ngoài nhật củi khi Helen đến.

“Nếu không phải là cậu, vậy thì ai là người bắn anh ấy?” Helen hỏi, liếc nhìn Stephen. Cái nhìn của nàng hẹp lại khi cậu ta tránh ánh mắt của nàng.

“Tôi không nhìn thấy. Tôi định đến Tiernay để nói chuyện với Hethe. Tôi tìm thấy anh ấy nằm trên đường... đã bị thương rồi.” Cậu ta nhìn nàng một cách vô tội không hề có tí sức thuyết phục nào hết.

“Cậu có thể không nhìn thấy, nhưng cậu có một ý tưởng đó là kẻ nào”, nàng đoán. Khi cậu ta lưỡng lự, nàng biết nàng đã đúng. “Ai?”

Stephen lắc đầu. “Tôi phải nói chuyện với Hethe trước đã.”

“Ai?”

“William”. Câu trả lời không đến từ người phụ tá thứ hai của Hethe.

“Mẹ!” Cậu ta hét lên, và Helen liếc người phụ nữ sắc lẹm khi bà đứng thẳng dậy sau khi thêm củi vào lò sưởi. Cái nhìn của họ gặp nhau và bà gật đầu. “Nó luôn là đứa hư trong ba đứa.”

“Anh ấy không hư,” Stephen phản đối. “Anh ấy chỉ...”

“Xấu tính,” mẹ cậu kết thúc. “Đầy hằn thù. Luôn luôn bắn nạt những kẻ bé hơn nó.”

“Anh ấy luôn luôn là đứa bị bắt nạt,” Stephen lập luận. “Những đứa trẻ khác trong làng luôn cười nhạo anh ấy - bởi vì mẹ anh ấy là gái điếm. Họ ghen tị, vì cha của chúng tôi, vì chúng tôi đang được học tập với Hethe.”

“Nhưng tôi nghĩ rằng mẹ cậu mới là gái...” Helen dừng ngay tắp lự khi nàng nhận ra mình đang nói cái gì và đang nói trước ai. Khi Stephen cau mày với nàng, nàng đỏ mặt và xin lỗi, “William nói với tôi rằng mẹ cậu ấy là con gái ông thợ rèn.”

“Tôi mới là con gái ông thợ rèn,” Mẹ Stephen thông báo một cách khô khốc.

“Oh.” Helen liếc từ người này đến người khác, sau đó cảm thấy sợ hãi một chút. Nếu Stephen không phải là cái gã ham mê quyền lực điên cuồng, kẻ đã gây ra bao nhiêu chuyện sai trái...” Hethe có ra lệnh cho cậu trừng phạt George bằng cách cắt chân cậu ta hay không?”

“Tôi không biết.”

Helen bị giằng xé giữa bị sốc và khó chịu. “Cậu có ý gì, cậu không biết? Anh ấy có ra lệnh hay không?”

“Tôi đã nhận được những lệnh đó, phải. Và chúng đã được ký bởi Hethe.”

Helen cảm thấy như thể trái tim nàng vỡ vụn ra. Nàng nghe tiếng được tiếng mất khi nàng thì thầm, “Vậy thì, sau cùng những lệnh đó là do anh ấy ban ra.”

“Tôi không biết.”

Nàng nhìn cậu ta chăm chăm đầy bối rối. “Nhưng cậu vừa nói...”

“Những lệnh đó được viết trên giấy báo có chữ ký của Hethe,” cậu ta lặp lại cẩn thận.

Helen lắc đầu đầy bối rối. “Vậy thì, anh ấy phải...”

“Trừ khi William viết xuống những gì anh ấy muốn được thi hành, những gì Hethe không ra lệnh.”

“William? Tại sao William lại viết hộ Hethe những mệnh lệnh gửi cho cậu?”

“Hethe không biết viết. Anh ấy cũng không biết đọc.”

“Cái gì?” Nàng kêu lên đầy kinh ngạc.

“Đó là lý do tại sao cha đưa chúng tôi vào cùng học với anh ấy,” cậu ta giải thích. “Hethe không biết đọc. Cha chúng tôi cho rằng đó là vì lười biếng. Giáo viên đã cố gắng nói với cha rằng ông ấy đã gặp trường hợp này trước đây, nó không phải là do thiếu nỗ lực, rằng Hethe cần những bài học đặc biệt, rằng anh ấy thỉnh

thoảng nhìn chữ bị lộn ngược, những thứ đại loại như vậy và cần sự giúp đỡ... Nhưng Ngài Holden đã không nghe. Ông cố gắng dùng chúng tôi để chống lại anh ấy.” (Hethe bị mắc chứng khó đọc (tiếng Anh: Dyslexia) Đây là chứng tật bẩm sinh. Người bị tật này thiếu khả năng đọc và viết mặc dầu đã phát triển đầy đủ trí thông minh, hiểu biết. Chứng này là do bất thường tại tầng lớp trên của vỏ não- làm mất khả năng ghi nhận và hiểu đường nét của chữ và ký hiệu. Phần lớn người bị chứng khó đọc có trí thông minh bình thường; có người có chỉ số thông minh cao hơn trung bình.)

“Vì thế hai người che dấu cho anh ấy,” Helen thì thầm, ghi nhớ những gì William và Hethe đã kể cho nàng. Tuy nhiên, không một ai nói rằng Hethe không thể đọc hay viết, chỉ nói anh ấy gặp khó khăn với nó.

“Phải. William hay tôi đã luôn ở bên cạnh anh ấy. Một người trong chúng tôi đọc hay ghi. Anh ấy chỉ việc ký tên mình.”

“Anh ấy có thể viết tên mình?”

“Phải. Anh ấy cũng có thể đọc một chút, nhưng nó khiến anh ấy mất một thời gian dài và rất vất vả. Sẽ dễ dàng hơn nếu chúng tôi làm điều đó.”

“Vì thế anh ấy thật ra chưa bao giờ thực sự viết bất kỳ một mệnh lệnh nào cho cậu?”

“Không. William viết.”

“Lạy chúa.” Nàng chìm xuống chỗ ngồi bên cạnh chiếc giường nhỏ. “Toàn bộ là do William.”

“Tôi cũng lo như vậy.” Cậu ta thở dài có vẻ không hài lòng. “Khi những mệnh lệnh bắt đầu đến với những việc như thế, tôi... Vâng, đối với tôi nó không có vẻ giống Hethe. Nhưng tôi không bao giờ có thể hỏi anh ấy. Anh ấy rất hiếm khi ở Holden, và khi anh ấy ở đó, anh ấy thường hay mệt mỏi sau những trận chiến và đuổi tôi đi. Sau đó, anh ấy sẽ rời khỏi, hoặc ngay lập tức, nói tôi viết thư nếu tôi có thắc mắc gì, hoặc William sẽ gửi cho tôi những nhiệm vụ này khác...” Cậu ta nhún vai một cách tuyệt vọng. “Anh ấy luôn giữ những mệnh lệnh đến từ Hethe. Tôi không thể từ chối. Tôi đã bắt đầu nghi ngờ rằng William đã cố ý giữ chúng tôi tách khỏi nhau khi mọi việc nằm ngoài vòng kiểm soát.”

Helen nhướn lông mày, và cậu ta giải thích. “Buổi sáng đầu tiên sau khi Templetun đưa cô, sau đó Hethe, quay lại Holden, William trở lại. Anh ấy đã gửi tôi vào làng với một vài nhiệm vụ nhỏ nhất ngay sau khi anh ấy về tới. Sau đó anh ấy lại xuất hiện và dừng tôi lại trên đường về lâu đài. Anh ấy lo ngại về tình trạng tâm thần của Hethe, rằng anh ấy ngày càng trở nên độc ác. Anh ấy nói rằng anh ấy muốn nói chuyện với tôi. Tôi nghĩ rằng chúng tôi cuối cùng cũng giải quyết được mọi việc. Anh ấy đề nghị chúng tôi cưỡi ngựa một chút và thảo luận về tình hình, và tôi đồng ý. Chúng tôi cưỡi ngựa không xa thì anh ấy tấn công tôi. Tôi không nhìn thấy nó đến.” Cậu ta lắc đầu. “Anh ấy bỏ lại tôi nằm trong rừng cho đến chết.”

“Tuy nhiên, cậu không chết,” Helen nói.

“Không. Tôi đã leo lên ngựa và đi tới đây.”

“Nó đã gần chết khi nó đến đây,” mẹ cậu ta nói to lên. “Tôi đã không nghĩ rằng nó có thể sống sót.”

“Nhưng con đã sống, nhờ có mẹ.” Cái nhìn của Stephen hướng về phía mẹ với tình thương và lòng biết ơn một lúc, sau đó tiếp tục. “Khi tôi đã đủ lành lặn để trở về Holden...”

“Con chưa đủ lành lặn,” mẹ cậu quát lên.

“Mẹ tôi nghe tin rằng Hethe đã đưa cô đến Tiernay”, Stephen tiếp tục, lời câu gắt của bà đi.

“Vì vậy, cậu cũng đến Tiernay.”

Lông mày Stephen nhướn lên. “Làm sao cô biết?”

“Maggie nhận ra cậu trong quán rượu.”

“Maggie.” Cậu ta thở dài, rõ ràng nhớ bà. “Bà ấy thế nào? Bà ấy vẫn làm việc tốt chứ?”

“Phải. Bà ấy vẫn khoẻ. Tại sao cậu lại đến Tiernay? Để nói chuyện với Hethe?”

“Vâng.” Cậu ta cau mày. “Nhưng tôi được một người thuê nhà cũ ở Holden cảnh báo rằng Hethe đang tìm kiếm tôi. Rằng anh ấy nghĩ tôi là kẻ đã thực thi những hình phạt không được phê chuẩn. Việc mà thôi thực sự cho rằng tôi cũng đã làm.” Cậu chàng đó trông thật phiền muộn đến nỗi Helen phải dành một chút thời gian để xoa dịu cậu ta, mặc dù nàng cũng đang nôn nóng muốn nghe phần còn lại của cậu chuyện.

“Cậu không biết điều đó. Bên cạnh đó, chúng đã được phê chuẩn. Chữ ký của anh ấy thậm chí đã ở trên đó dù anh ấy không biết mình đã chấp thuận những gì.”

“Vâng.” Cậu ta tặng nàng một nụ cười biết ơn sau đó chuyển thành ngượng ngịu khi cậu ta thú nhận “Dù sao, tôi cũng rời đi. Chạy trốn trong khi hoảng sợ, tôi đoán thế. Tôi nhận ra lỗi lầm của mình gần như cùng lúc đó và định quay trở lại, nhưng tôi quyết định tôi cần một kế hoạch. Nhưng khi tôi quay lại vào buổi sáng hôm sau, tôi nghe rằng anh ấy bị ngã cầu thang và phải nằm im trên giường. Tôi quyết định chờ một vài ngày cho anh ấy hồi phục trước khi quay lại. Lần tiếp theo tôi tới Tiernay tôi tìm thấy anh ấy nằm im trên đường. Anh ấy bất tỉnh và bị thương rất nặng. Tôi biết tôi phải giúp đỡ anh ấy, nếu không anh ấy chắc chắn sẽ chết. Vì vậy, tôi kéo anh ấy lên ngựa.”

“Và làm vỡ vết thương của con,” mẹ cậu ta thêm vào câu kinh.

“Well, con không thể cứ bỏ mặc anh ấy ở đấy,” Stephen lặp lại một cách yếu ớt, và Helen nghi ngờ rằng cậu ta đã nói câu đó hàng trăm lần để trả lời những câu phàn nàn của mẹ.

“Vậy thì tại sao cậu lại mang anh ấy đến Tiernay? Holden gần chỗ anh ấy bị ngã hơn.”

“Tôi nghi ngờ William là thủ phạm. Tôi khó có thể mang Hethe lại đó cho William kết thúc công việc, vì vậy tôi mang anh ấy đến cho cô.”

“Nhưng William ở Tiernay. Không phải ở Holden. Điều gì khiến cậu nghĩ rằng anh ta ở Holden? ”

Cậu ta dường như ngạc nhiên trước tin tức này. “Tôi chỉ giả định rằng Hethe cho anh ấy hành động như một quản lý.”

Helen lắc đầu. “Hethe nói William không có đủ kiên nhẫn để đảm nhận vị trí như vậy. Anh ấy bổ nhiệm Johnson làm quản lý.”

Stephen điều đó một chút, sau đó gật đầu phê duyệt. “Johnson là một lựa chọn tốt. Chờ đã! Cô nói là William ở Tiernay? ”

“Phải.”

“Một mình với Hethe?”

“Không, tất nhiên là không. Hiện có hàng trăm người ở đó. Dì tôi, những người hầu, các...” nàng đột ngột cau mày, “Dĩ nhiên William sẽ không thử làm bất cứ điều gì khi có người xung quanh, đúng không? ”

“Có ai đó ở với Hethe không? Để bảo vệ anh ấy?”

“Có. Dì tôi ngồi với anh ấy. Tôi đã nói với bà không để cho bất cứ ai lại gần anh ấy, ngoại trừ...William.” Helen rên lên và nàng thấy nỗi kinh hoàng của mình được phản ánh trong mắt Stephen. Nàng đứng bật dậy gần như cùng một lúc. “Tôi phải quay về với anh ấy.”

“Tôi cũng đi.” Stephen tuyên bố, xô cái chăn sang một bên và trượt ra khỏi giường.

“Bước qua xác mẹ đã!” Mẹ cậu ta gầm lên, lao tới để dừng cậu ta lại. Helen bị tạm dừng để liếc lại phía sau khi bà thêm vào, “Mẹ sẽ không khâu vết thương lại cho con đâu. Quay lại giường mau!”

Nhưng Stephen không nghe lời bà. Cậu ta kéo cái quần chèn vằn dím đầy các vết máu lên. Có khả năng một số trong chúng là máu của Hethe, nàng nhận ra một cách khó chịu. “Có lẽ mẹ cậu nói đúng, Stephen. Cậu không ở trong tình trạng để...”

“Tôi sẽ đi”, Stephen khẳng định, co rúm lại và trượt chân về phía nàng khi cậu ta nhặt cái áo cũng đầy máu lên.

“Nhưng,” Helen bắt đầu thì mẹ cậu ta quát, “Đừng có ngốc nghếch! Quay lại...”

“Mẹ buộc ngựa con ở đâu, mẹ?” Stephen lờ cả hai người đi.

Mẹ nhìn cậu ta một cách vô vọng một chút, sau đó chùng xuống và vội vã tiến ra cửa. “Mẹ dắt nó sau nhà. Mẹ sẽ dẫn nó ra cho con. Đi đôi ủng chết tiệt của con vào.”

Helen ngấp ngừng khi nàng theo dõi người phụ tá thứ hai của Hethe tìm và sau đó là “chiến đấu” với đôi ủng của cậu ta. Nàng muốn bỏ cậu ta lại đó và cứ thế đi, nhưng không thể. Lầm bầm trong hơi thở của mình, nàng lao tới giúp cậu ta. Nàng túm lấy chiếc ủng của cậu ta và tháo dây ra một cách nhanh chóng, nhưng mẹ cậu ta còn nhanh hơn. Bà đã mang ngựa ra và thắng yên kỹ càng khi họ ra khỏi căn nhà.

“Mẹ đang làm gì đấy?” Cậu ta sửa ăng ăng khi thấy bà.

“Mẹ cũng đi. Phải có ai đó giữ con trên con ngựa to vật vã này chứ.”

Stephen định mở miệng để tranh luận, nhưng sau đó có vẻ nghĩ tốt hơn là nên im lặng và chỉ đơn giản là tiến về phía trước. Với mẹ kéo từ trên yên ngựa và Helen đẩy từ dưới đất, họ cũng xoay sở để đưa được cậu ta lên yên. Helen sau đó vội vã vòng qua con ngựa của nàng và leo lên. Nhớ đến Goliath, nàng liếc quanh. Nàng đã để con chó ở ngoài khi thấy rằng Stephen quá yếu để có thể đe dọa. Chẳng thấy nó ở xó xỉnh nào cả. Helen gọi nó, huýt sáo, và cuối cùng nhẹ cả người khi con chó phóng ra từ bụi cây.

“Đi nào,” nàng ra lệnh, giật cương con ngựa của nàng. Và với điều đó, họ lên đường.

21. Chương 21

“Stephen.” Hethe nhắc lại cái tên này với vẻ không hài lòng. “Cậu biết cậu ấy đứng đằng sau tất cả những chuyện này, phải không?”

“Oh, vâng.” William vươn tới, lơ đãng xoay tròn cái cốc tại chỗ mà nó được để. “Còn ai khác? Tôi nghi ngờ việc bất cứ một người dân hay người hầu nào tập bần cùng.”

“Phải”. Hethe theo dõi hành động của phụ tá thứ nhất của chàng, nhưng tâm trí chàng đang tập trung vào Stephen và sự phản bội của cậu ta. Sau đó, chàng thú nhận, “Tôi sợ rằng tôi cũng chẳng thể tìm thấy câu trả lời nào khác. Tôi chỉ không hiểu lý do tại sao cậu ấy đẩy mọi chuyện vượt quá tầm kiểm soát như thế. Tôi có thể ta thứ cho sự độc ác của cậu ấy với người hầu và nông nô... well, có lẽ không thể tha thứ cho chúng, nhưng trừng phạt cậu ấy và cho cậu ấy một cơ hội để sửa chữa những sai lầm cậu ấy đã mắc phải. Tôi không biết lý do tại sao cậu ấy đẩy mọi việc đến nước này. Cậu ấy hy vọng đạt được cái gì chứ?”

“Có lẽ cậu ấy hy vọng sẽ đạt được tất cả những gì anh có,” William thì thào.

Hethe nhìn phụ tá thứ nhất của chàng đầy tức giận. “Giết tôi chẳng mang lại cho cậu ta cái gì cả,” chàng nói một cách khắc nghiệt. “Holden sẽ thuộc về anh họ tôi Adolf nếu tôi chết.”

William vẫn lặng yên, sau đó chậm rãi gật đầu. “Phải. Thế thì nó sẽ thuộc về anh ta.”

“Thế thì tại sao cậu ta muốn tôi chết?”

“Có lẽ cậu ấy ghét anh.”

Hethe đồng ý lại. “Tại sao?”

“Phải, anh có tất cả những gì một người có thể muốn có. Một sự sản giàu có, hùng mạnh. Một cô vợ dễ thương. Là tai mắt của nhà vua. Và cậu ta chẳng có gì cả.”

Hethe cau mày. “Tôi thừa kế chúng từ cha tôi. Nó chỉ là vấn đề về...”

“Cơ hội.”

Hethe cau có, nhưng William vẫn tiếp tục. “Stephen là anh em cùng cha khác mẹ với anh. Tuy nhiên, mẹ cậu ấy là con gái ông thợ rèn. Nếu đảo ngược địa vị của các bà mẹ lại, cậu ấy sẽ là lãnh chúa, không phải anh. Tất nhiên, anh không biết.”

“Không.” Hethe cau mày, cái nhìn của chàng lướt quanh phòng khi chàng xem xét vấn đề này. Stephen là anh em cùng cha khác mẹ với chàng. Không thể nào. Chàng thậm chí còn chẳng bao giờ nghi ngờ. Well, tất nhiên là chàng không rồi. “Cậu ấy nhìn chẳng có gì giống tôi cả. Tóc cậu ấy màu đỏ và mắt màu xanh lá cây. Cậu nhìn còn giống tôi hơn cậu ấy. Cậu có chắc chắn là...”

Hethe dừng lại, cái nhìn của chàng thắt chặt vào phụ tá thứ nhất của chàng. William nhìn còn giống chàng hơn là Stephen. William có cùng một chiều cao như chàng, có cùng một nước da sẫm màu, có cùng một màu mắt xanh, có cùng một khuôn miệng— cái miệng lúc này đang cong lên đầy thích thú.

“Cha chúng ta thật có sức sản xuất,” William nói, sau đó dừng lại một chút như để đợi cho nó ngấm trước khi tiếp tục. “Đối với Stephen, mẹ cậu ta mắt xanh lá, tóc đỏ. Cậu ấy thừa hưởng những thứ này từ bà. Nhưng cậu ta cũng thừa hưởng kích thước và hình dáng từ cha y hệt chúng ta. Cậu ấy cũng có cùng một sống mũi thẳng và một cái cằm mạnh mẽ.”

Hethe thở hắt ra trước phụ tá thứ nhất của chàng. Hai người em. Chàng có hai người em. Tất cả những năm qua chàng đã nghĩ rằng mình là con một và... “Tại sao tôi không bao giờ được biết?”

“Tôi cho rằng cha chúng ta chẳng thêm bận tâm nói cho anh bởi vì ông không cảm thấy nó là chuyện gì đáng kể hết. Sau cùng, ông cũng chưa bao giờ công nhận với chúng tôi chính thức cả. Và Stephen không biết.”

“Nhưng cậu biết.”

William nhún vai. “Tôi đã được dạy rằng nó là là chuyện chẳng thể mang ra thảo luận. Tôi đã không bao giờ thực sự chắc chắn rằng liệu anh có biết hay không.”

Hethe im lặng một chút, sau đó chàng lắc đầu. “Nhưng nếu Stephen không biết...”

“Cậu ấy biết khi cậu ấy lớn hơn. Tôi đã nói với cậu ta.” William bắt đầu xoay tròn cái cốc một lần nữa, cái nhìn của cậu ta rời khỏi Hethe và tập trung vào nó. “Chúng tôi đã thảo luận rất lâu. Tôi biết rằng nó khiến cậu ta ám ảnh kể từ khi đó. Cậu ta thấy khó có thể chấp nhận điều đó, nhưng thế cờ lật ngược, cậu ta có thể là lãnh chúa của Holden. Cậu ta có thể ngồi cùng bàn với nhà vua, cưới một quý cô. Cậu ta sẽ không phải trả lời ai hết.”

Hethe cau mày trước những lời lẽ đó. “Không phải tất cả đều tuyệt vời như nó nghe đâu. Cậu biết thế, và vì vậy nên cậu ta cũng biết! Tôi vẫn phải trả lời trước nhà vua, nếu cậu nhớ lại. Với vị trí của mình, Stephen chỉ phải trả lời mỗi mình tôi thôi. Cậu ấy thật là may mắn. Nhà vua có thể rất lắm yêu cầu. Như là cưới một vị tiểu thư nào đó, chỉ cần nhìn xem tôi bị ra lệnh cưới tiểu thư Tiernay như thế nào. Tôi còn không thể tự chọn vợ của mình.”

“Nhưng mọi việc cuối cùng vẫn tốt đẹp. Anh có vẻ hài lòng với cô ấy.”

“Phải,” Hethe đồng ý, nét mặt chàng dịu đi.

“Well, Stephen có vẻ cũng ghen tị với anh về điều đó nữa.”

Hethe cau mày. “Vậy thì cậu ta là kẻ ngốc. Không phải vợ tôi không đáng để ghen tị, nhưng tại sao lại lãng phí thời gian của mình với những việc ngốc nghếch như thế? Cậu ta sẽ chẳng nhận được gì. Và, như tôi đã nói, nếu tôi chết, Holden sẽ thuộc về Adolf.”

“Nhưng Tiernay sẽ được trả lại cho Helen.”

Hethe chớp mắt. “Phải. Tôi cho là như thế. Chúng tôi cưới nhau chưa lâu, và chưa có con thừa kế. Có nhiều khả năng Tiernay sẽ được trả lại cho cô ấy và nhà vua sẽ ra lệnh cho cô ấy tái hôn.”

“Như vậy, có lẽ kẻ ám sát anh lập kế hoạch tán tỉnh và cưới cô ấy. Cô ấy có thể quay sang anh ta trong nỗi sầu khổ mong được giúp đỡ trong việc quản lý Tiernay. Cậu ta thật dễ dàng làm cô ấy yêu mến mình.” William cười, và Hethe cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc qua người. “Đặc biệt khi Stephen vẫn chạy rong ngoài đó.”

“Đó không bao giờ có thể là Stephen,” Hethe nhận ra.

“Stephen không bao giờ đủ thông minh để lập ra một kế hoạch tiếp cận bất cứ cái gì.”

“Cậu ấy đủ thông minh, nhưng cậu ấy trung thành.”

“Cậu ta là đồ ngốc.”

“Cậu đã gửi những chỉ thị đó cho Stephen. Cậu là kẻ đã ra lệnh cắt xẻo đó nhân danh tôi!”

William nhún vai. “Anh rõ ràng không có đủ can đảm để làm những việc cần làm. Anh luôn là kẻ yếu đuối. Quá ngu ngốc để học viết, quá...”

Hethe bắt thành linh lao tới, tóm lấy cái bình trên bàn và đập nó vào đầu phụ tá thứ nhất của chàng. Cú đánh thật tuyệt vọng, với một ít sức mạnh đằng sau nó, nhưng đáng ngạc nhiên là đủ khiến William quay lại, hấn ta lắc đầu.

Hethe cố gắng lao ra khỏi giường, ném mình về phía cửa ra vào. Chàng không phải là một kẻ ngốc. William sẽ không bao giờ thú tội bình thản như vậy nếu hấn ta có ý định để Hethe sống. Hấn ta đã lập kế hoạch để giết chàng. Hấn đã cố gắng hết lần này đến lần khác, cố gắng để làm cho nó giống như một tai nạn. Hethe nghi ngờ rằng lần này hấn ta sẽ thất bại. Chàng quá yếu để chiến đấu. Hy vọng của chàng chỉ là lao ra được hành lang và kêu cứu.

Alas, sự liều lĩnh tuyệt vọng của chàng không đủ để cứu chàng. Cơ thể chàng, vẫn còn suy nhược và run rẩy vì việc ném cái bình và lao ra khỏi giường, đã không đỡ nổi chàng ngay khi chân chàng chạm sàn nhà. Chàng bắt đầu bổ nhào về phía trước, nhưng bất ngờ William đã có ở đó, đẩy chàng lại giường trong ghê tởm.

“Bây giờ, chuyện gì phải được tiến hành đây?” Gã hiệp sĩ quát lên, xô Hethe trở lại bên dưới đồng chăn và một lần nữa che kín chàng lại với cái chăn lông. “Anh không ở trong tình trạng được đi lại vĩnh vào quanh đây.”

Hethe theo dõi một cách lo lắng khi hấn ta đứng thẳng lên và xem xét chàng với vẻ không hài lòng. Sau đó phụ tá thứ nhất của chàng thở dài.

“Tôi thật sự không muốn giết anh, Hethe. Thực ra, tôi nghĩ là tôi đã giải quyết xong mọi chuyện khi tôi đâm Stephen và bỏ cậu ta lại cho đến chết.”

“Mày đâm Stephen?”

“Phải. Well, tôi sao có thể để cậu ta nói với anh cậu ta làm theo chỉ thị của anh chứ. Sau đó anh có thể làm rõ mọi việc.” Mồm hấn mím lại không hài lòng. “Tôi thật sự nghĩ rằng mọi việc đã được giải quyết, mọi thứ sẽ trở lại bình thường. Tôi đã luôn bằng lòng phục vụ anh như phụ tá thứ nhất. Anh sẽ quay trở lại những trận đánh thường ngày ngay sau khi anh chán ngấy cô vợ của mình. Mọi việc rồi sẽ lại tốt đẹp.”

“Điều gì đã thay đổi ý định của mày?” Hethe hỏi, miệng khô khốc.

“Thực sự là do tai nạn với chiếc xe ngựa. Tôi không có ý định giết anh cho đến khi đó. Trong giây phút đó, khi tôi lo sợ rằng anh sẽ chết, tôi thấy Helen sẽ lại ở một mình. Tiernay sẽ chẳng có lãnh chúa. Tất cả mọi thứ sẽ bị lấy đi. Và tôi nhận ra tôi muốn nó nhường nào. Tôi muốn có tất cả, và tôi xứng đáng với nó nhiều cũng như anh thôi.”

“Tất nhiên, sau đó tôi phải tìm cách làm thế nào để có được nó, và có vẻ cách duy nhất là giết anh. Vì vậy, tôi bắt đầu thực hiện các kế hoạch của mình, nhưng quyết định đợi cho đến khi chúng ta đến đây để bắt tay vào hành động. Tôi biết rằng tất cả mọi người sẽ cho rằng nó là một vụ giết người trả thù của một trong đám nông nô.”

“Hoặc Stephen.”

“Phải. Well, lúc đó, tôi nghĩ cậu ta đã chết.” Gã em cùng cha khác mẹ của Hethe nhún vai, sau đó gần như vui lòng cho biết, “Nếu có một cách khác để đạt được những gì tôi xứng đáng, tôi chắc chắn sẽ đi con đường khác. Nhưng anh chắn giữa tôi và Helen, và cô ấy có thể cho tôi tất cả những gì tôi muốn và xứng đáng.”

“Cô ấy sẽ không bao giờ cưới mày,” Hethe nói nhẹ nhàng.

“Tất nhiên cô ấy sẽ”, William giải thích, lập luận như một đứa trẻ. “Tôi là tất cả những gì anh còn lại. Bên cạnh đó, tôi duyên dáng và nhắc nhở cô ấy về anh. Cô ấy sẽ cưới tôi để thoát khỏi tình yêu lẩn lộn và mất mát của cô ấy. Thậm chí cô ta sẽ nghĩ rằng đó là ý tưởng của chính mình.”

Tình yêu và mất mát? Mặc dù chàng đang ở trong tình huống cực kỳ tuyệt vọng, Hethe vẫn rất tự đắc vì những từ này. Helen đã yêu chàng, đúng không? William dường như cũng nghĩ vậy. Chàng thường thức ý tưởng này một chút, sau đó nhận rằng nó có thể không tốt lắm, nếu William đã đúng. Nếu nàng yêu Hethe, nàng có thể cưới William, nếu hắn ta tóm được một giây phút yếu lòng của nàng, nếu hắn dùng chính sự sâu khổ của nàng để chống lại nàng. Nét mặt chàng rắn lại, và chàng ngừng đầu lên. “Vậy thì, cậu định giết tôi thế nào đây?”

William nhăn mặt. “Thật ra, đó là việc tôi đang tính toán khi anh tỉnh dậy thấy tôi đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Nếu theo tính toán của tôi, mũi tên đó đã phải giết chết anh. Hơn thế nữa, dùng gươm chặt phăng đầu anh đi là sở thích của tôi. Nó chẳng đau đớn gì, nhưng dĩ nhiên, sẽ kết thúc cuộc chơi.” Hắn cười méo mó. “Đầu độc sẽ là lựa chọn tiếp theo của tôi. Tôi chỉ cần nói anh chẳng tỉnh dậy nữa. Nhưng lúc này tôi chẳng có một tí thuốc độc nào trên người cả và chẳng thể chấp nhận rủi ro bỏ anh lại một mình. Vì thế, tôi đoán đành phải làm ngạt thở thôi.” Hắn ta chọn một trong số những chiếc chăn lông đã rơi xuống sàn nhà và bắt đầu cuộn nó lên khi hắn nói. “Thật là chậm chạp và khó chịu, nhưng tôi thực sự không có nhiều lựa chọn.” Hắn dừng lại một chút và hắt đầu hỏi. “Có yêu cầu hay ý kiến cuối cùng nào không?”

Hethe nhắm mắt lại một chút, cơn giận dữ vụt qua chàng, sau đó là sự tuyệt vọng ghê gớm. Chàng khẽ chửi thề sự suy nhược khiến chàng trở thành con mồi dễ dàng, sau đó mở bừng mắt. William đã tiến đến gần hơn, nhưng dừng lại khi ánh mắt họ gặp nhau.

“Well?” Hắn ta hỏi

“Tại sao mày lại ra lệnh cho Stephen cắt chân của người nông dân?” Khi William hình như ngơ ngác trước câu hỏi bất ngờ, Hethe nhắc nhở hắn. “George. Ông ta bị cáo buộc là săn trộm. Mày có thực sự nghĩ rằng đó chỉ là một hình phạt, hay là hình phạt thực sự cho việc ông ta đã đánh mày thảm hại khi mày còn là một đứa trẻ?”

Môi trên của William cong lên một chút, bàn tay trên cái chăn lông hắn đang cầm cứng lại. “Hắn ta không có quyền chạm vào tôi. Tôi là con trai của lãnh chúa.”

Hethe chậm chạp gật đầu. Một ý tưởng loé lên trong chàng, được khuấy động bởi vẻ mặt tự mãn của William. Nó nhắc chàng khi họ còn là trẻ con và William thường hất cằm lên, nhìn những đứa trẻ khác một cách phòng thủ. Tất nhiên, điều đó khiến những đứa trẻ khác khó chịu. Tưởng nhầm phòng thủ như là cao ngạo, chúng đã thường xuyên đánh hắn, và Stephen và Hethe đã thường xuyên phải can thiệp để giúp đỡ. Lần tệ nhất là khi George đã chế nhạo về làm bộ làm tịch của William, trêu chọc về việc cậu ta là con trai của một gái điếm, một người đàn bà mà bất cứ ai cũng có thể có. Ông ta vừa mới đi với bà ta xong, và nó chỉ mất có bốn xu, ông ta đã xác nhận như thế.

William đã đuổi theo ông ta nhưng ngay lập tức hối tiếc. George là một gã to lớn, rắn chắc và khỏe mạnh. Gã đã đánh William thừa sống thiếu chết. Nhớ lại điều đó khiến Hethe tự hỏi, liệu gã săn trộm đó, George, là gã thanh niên ngày nào đã trưởng thành. Có vẻ như thế. Bây giờ chàng tự hỏi về những người còn lại.

“Còn Bertha?” Chàng hỏi, nghĩ về bà chủ quán rượu người bị cắt vú. “Cô ta đã làm gì để đáng bị những thứ cô ta đã nhận?”

“Cô ta luôn luôn trêu chọc tôi, chế giễu tôi về việc với cao hơn địa vị của mình.”

“Và Adam? Chắc chắn đứa bé bảy tuổi quá nhỏ để có thể làm mày bận tâm.”

“Mẹ thằng bé đó là một ả đàn bà còn nhóp nhúa, bẩn thỉu hơn cả mẹ tôi. Cô ả dạng chân ra cho tất cả mọi gã và chẳng bao giờ tính tiền. Nhưng khi đến lượt tôi, cô ta nói rằng cô ta không muốn một gã con hoang giữa hai chân mình.”

“Vì thế mày trừng phạt cô ta bằng cách chặt tay con trai cô ta?” Hethe thở dài, mắt nhắm chặt. Việc Stephen thi hành những mệnh lệnh không được phê duyệt chẳng có ý nghĩa gì hết. Thật không may, William

lại có lý do làm vậy. Hấn đã lợi dụng vị trí của mình để trả thù cho hả.

Tiếng sột soạt khiến chàng mở mắt, chàng thấy phụ tá thứ nhất của mình tiến tới, nâng cái chăn lông lên.

“Vợ tôi đâu?” Hethe hỏi, ngăn hấn ta lại, hy vọng rằng nàng có thể bất ngờ xuất hiện và cứu chàng.

“Cô ta đi nghỉ rồi, tôi nghĩ thế.” Hấn ta có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi. Hiển nhiên là hấn đã chẳng thêm quan tâm xem nàng ở chỗ nào. Cái nhìn của hấn trượt tới cánh cửa và hấn ngáp ngừng một chút, sau đó lắc đầu. “Phải, cô ta rất có thể đi nghỉ rồi. Cô ta đã dành cả đồng thời gian ngồi bên cạnh anh— với bất ngờ trước xu hướng hay gặp thương tích của anh.” Hấn liếc Hethe và nhún vai.

“Well, chúng ta tốt nhất kết thúc chuyện này thôi, trước khi cô ta quyết định kiểm tra anh”, hấn nhận xét một cách dễ dàng. Và không một chút khó khăn, hấn bước tới bên Hethe, cúi xuống và ấn cái chăn lông thật chặt vào mặt chàng.

Hethe chống cự, tay chàng quở quạng, đầu tiên, để cố gắng đẩy cái chăn lông đi, sau đó đập vào khuôn mặt kẻ đang bóp nghẹt chàng. Nếu chàng có thể chọc vào mắt William, hoặc với tới họng hấn, chàng nghĩ một cách tuyệt vọng. Nhưng hấn ta, mạnh mẽ và không bị thương tích hay suy nhược, tránh chàng một cách dễ dàng.

Phổi Hethe bắt đầu cảm thấy bỏng rát vì thiếu oxy. Chàng cảm thấy mình bắt đầu bông bênh và biết chàng sắp chết. Chàng nghe những ký ức mơ hồ của mình hỏi, “Sao lại lạnh lẽo như vậy? Tôi đang chết ư? ”Và gã đàn ông kia nhún vai. Chàng sắp chết. Chàng chỉ chưa nhận ra nó thôi.

“Tiểu thư!” Ducky lao đến khi Helen ulla vào lầu đài, Goliath rồi tít bám sát gót nàng. “Có gì đó không ổn ư? Tiểu thư...ai đấy?”

Helen dừng lại một chút và liếc qua vai nàng để thấy phụ tá thứ hai của Hethe đang chặt vật lên cầu thang phía sau nàng, với sự trợ giúp của mẹ cậu ta. “Đó là Stephen. Di tôi đang ở với Hethe?” Nàng cầu trời là di Nell ở đó, nhưng Ducky vẫn bị mắc lại trong vế đầu của cuộc hội thoại.

“Stephen?” Cô hầu gái hỏi, mắt mở lớn đầy báo động. “Ồ đây? Nhưng hấn...”

“Không, cậu ấy không”, Helen nhanh chóng nói. “William đã làm.”

“William?” Ducky trông còn kinh hãi hơn.

“Phải. Hấn ta đâu?”

Ducky dừng lại một chút, mắt mở lớn kinh hãi. “Hấn ta ngồi với lãnh chúa của hấn. Di tiểu thư đã ngủ gật trong ghế của bà, và hấn đề nghị bà chớp mắt một chút. Hấn nói rằng hấn sẽ trông nom Hethe cho bà ấy.”

“Sweet Jesu,” Stephen chửi thề, đến đúng lúc để nghe cô giải thích. Helen không nói một từ, chỉ quay ngoắt lại hướng về phía cầu thang và chạy trốn chết. Stephen, mẹ cậu ta và Ducky nhanh chóng đuổi theo nàng, nhưng nàng bỏ họ lại phía dưới và chạy bỏ lên trên.

Hethe thở hắt ra vì sốc, hộp từng ngậm không khí vào phổi mình đầy nhẹ nhõm khi cái chăn lông bất ngờ được bỏ khỏi mặt chàng. Trong một khoảnh khắc, chàng đã quá bận rộn hít đầy lồng ngực mình để quan tâm sao nó lại được bỏ ra. Sau đó, khi những tiếng bùng bùng trong tay chàng giảm đi và chàng nhận thức được một chàng những tiếng hét và sữa lớn. Mở mắt ra, chàng liếc xung quanh cho đến khi cái nhìn lơ mơ của chàng cố định trên một William lưng gù đang xoay tròn điên cuồng tại giữa phòng ngủ. Một lúc sau, chàng đã có thể thấy rằng William không đột ngột bị gù lưng. Cái lưng gù đó là vợ chàng.

Tiểu thư Helen đang treo mình trên lưng William, một tay chẹn quanh cổ làm hấn chết nghẹn, tay khác đang giật một cách đầy ác ý tóc hấn. Nàng la hét như một nữ thần báo thù. Ngay từ lúc đầu, chàng đã nghi ngờ rằng tiểu thư Helen của Tiernay là một kẻ thù nguy hiểm, và đây là bằng chứng, chàng nghĩ đầy tự hào. Chàng kêu lên giận dữ và báo động khi William xoay sở để gạt nàng khỏi lưng hấn, khiến nàng ngã huych xuống sàn thành một đồng.

Như thể chưa đủ tồi tệ, William rút con dao găm sắc nhọn dắt ở eo ra. Hethe cảm thấy máu mình lạnh ngắt. Đột ngột, một cơn giận dữ bùng lên trong chàng và chàng lao ra khỏi giường. Tất nhiên, chàng không có nhiều năng lượng hoặc sức mạnh hơn lần cuối chàng đánh hấn, và chàng trượt chân lao về phía trước

ngay khi chân chàng chạm sàn nhà, nhưng chàng xoay sở để tóm lấy mắt cá chân của William và nhấc nó lên. Chàng kéo hẳn một cách yếu ớt như thế, cố gắng làm hẳn ngã bổ chửng, gằm thét trong lúc cố gắng. Phải mất một chút thời gian chàng mới nhận thấy là có một tiếng hét giận dữ khác đã tham gia cùng mình, một đôi ủng khác bước vào tầm nhìn. Chàng nhìn lên.

“Stephen,” chàng thở hắt ra khi người phụ tá thứ hai của chàng lao tới giữ chặt con dao của William. Cậu ta xoay sở để móc cánh tay của mình vào William và treo người một cách yếu ớt ở đó, hạn chế chuyển động của hẳn. Sau đó, một người phụ nữ tóc đỏ, lớn tuổi tham gia cuộc ẩu đả, nhô lên phía trên Hethe để tóm và vịn cánh tay của phụ tá thứ nhất của chàng.

William rống lên đầy giận dữ.

Hethe đã không thấy Ducky bước lên trong cuộc chiến của cô, nhưng cô chắc phải chạy vòng qua Stephen, vì Hethe nghe một tiếng xoảng khi cô đập cái bình tiểu vào đầu William. Nó không trống rỗng, và Hethe theo bản năng thả ngay kẻ thù của chàng ra và cố gắng tránh xa hẳn. Những chất lỏng của cái bình chảy xuống trên người kẻ được cho là sắp giết chàng. Stephen và người phụ nữ tóc đỏ cũng nhanh chóng buông ra, để lại William trượt ngã xoay tròn, bị rạch một đường dài mù quáng bởi con dao của hẳn khi hẳn cố gắng nhìn qua cái đồng nhớp nháp trên mặt. Tim Hethe gần như ngừng đập trong lồng ngực khi hẳn quay về phía Helen. Nàng đã đứng dậy được và đang cố gắng tránh xa hẳn nhưng đã bị hẳn dồn vào góc tường.

Một tiếng gầm gừ ngoài cửa kéo sự chú ý của Hethe ra đó và một ý tưởng loé lên trong chàng một cách nhanh chóng khi nhìn thấy Goliath. Chàng không biết chó đã được dạy dỗ những gì, hay thậm chí liệu nó có được huấn luyện để tấn công hay không. Tuy nhiên, chàng đã biết một trong những mệnh lệnh con quái vật này đã được dạy gần đây. Vươn ra, Hethe tóm lấy mắt cá chân của William và hét, “Nhìn kìa Goliath, đây là ngài Holden!”

Con chó săn vĩ đại đã phóng lên gã ta ngay lập tức, cưỡi lên eo của William và “làm xấu”. Phụ tá thứ nhất của Hethe gằm lên trước cuộc tấn công này, đâm con chó một nhát, sau đó theo bản năng cố gắng cứu bản thân hẳn khi trọng lượng của con vật khiến hẳn ngã ra sàn. William quờ quạng trong không khí, cố gắng để không bị ngã trong khi tay vẫn nắm chặt con dao nhưng đó là một hành động dại dột. Một tiếng thở hắt ra khi hẳn ngã xuống, với con dao đâm xuyên người.

Không một ai di chuyển, tất cả mọi con mắt đều đóng băng trên cái thi thể im lìm đó. Mọi người đều biết đó là một vết đâm chí mạng. Con dao găm đã cắm phập vào cổ họng hẳn. Một vũng máu nhanh chóng hình thành xung quanh thi thể.

“Well,” Helen thì thầm sau khi im lặng đã bao trùm căn phòng được một lúc. “Hiển nhiên là các cô hầu phòng trở nên lơ đãng một chút khi Maggie vắng mặt để giúp cô con gái của bà. Cái bô đó đã không được đổ từ hôm qua.”

Cái nhìn của Hethe trượt vào vợ chàng. Một nụ cười bất ngờ nở trên môi, sau đó một tràng cười như pháo nổ phồng lên trong lồng ngực chàng. Chàng lắc đầu. “Lạy chúa, vợ ơi, anh yêu em.”

Những từ ngữ cứ tự động phát ra, đó không phải là những lời chàng định nói với nàng, nhưng nó đã được thốt lên. Hethe chờ phản ứng của nàng, một tiếng thở dài thất vọng trượt ra khỏi môi chàng khi những gì nàng cố xoay sở là một nụ cười run rẩy khi nàng đứng dậy. Nàng đến bên Goliath, kẻ đã không hề nhúc nhích khỏi chỗ nó nằm bên cạnh William. Hethe cau mày đầy quan tâm trước sự đau đớn mà con vật biểu lộ khi vợ chàng vuốt ve nó.

“Nó có ổn không?” Chàng hỏi, ngo nguẩy một cách yếu ớt, cố gắng ngồi dậy và dựa vào giường với nỗ lực để có thể nhìn thấy con chó qua vai Helen. Thật là khó chịu vì quá yếu.

“Nó bị đâm. Mặc dù em không nghĩ là nó quá sâu. Ducky, đến giúp tôi đưa nó lên giường.”

Hethe theo dõi một cách vô vọng khi hai người phụ nữ kéo con chó bị thương đến chân giường, sau đó nâng nó đặt lên đây.

“Tôi có nên đi gọi Joan không?” Cô hầu gái hỏi.

“Aye. Và gọi một vài người đàn ông... để mang anh ta đi,” Helen ra lệnh, rung mình ghê tởm khi nàng liếc qua vai mình để thấy William nằm trong đồng chất thải. Ducky gật đầu và nhanh chóng rời đi.

Hethe nhìn vợ chàng đứng thẳng lên khỏi con chó. Nàng liếc nhìn từ Stephen đến Hethe đang ngồi trên sàn cạnh giường, sau đó nói người phụ nữ tóc đỏ, “Bà chăm sóc Stephen, tôi sẽ xử lý chồng tôi.”

Gật đầu, người phụ nữ tóc đỏ nhanh chóng tiến đến Stephen và túm lấy cánh tay của cậu ta. Bà dẫn cậu ta về phía mấy chiếc ghế cạnh lò sưởi.

Helen dừng lại một chút, đến bên cạnh Hethe và nói, “Không, đưa cậu ấy lên giường.” Sau một chút ngập ngừng, bà ta làm như lời nàng bảo.

Helen quỳ xuống để giúp Hethe. Bây giờ khi cuộc khủng hoảng đã qua, chàng có vẻ bị hụt hơi. Chàng cố hết sức để giúp, nhưng biết rằng vợ chàng làm hầu hết mọi việc. Cuối cùng khi đổ sụp trên đệm, chàng thấy rằng bên kia cũng đã bị chiếm bởi một Stephen yếu ngang như chàng.

“Ducky nói tôi được gọi”, một giọng nói vang lên.

Hethe nhìn lên để thấy bà thầy lang già của Tiernay lao vào phòng. Bà nhìn một cái vào ba người đàn ông bị thương đang nằm trên giường, sau đó tiến thẳng đến Hethe. Tuy nhiên, chàng nhanh chóng vẫy tay gạt bà đi.

“Tôi vẫn ổn. Kiểm tra cho Goliath. Nó có một vết thương mới; Tôi chỉ cần thay băng thôi.” Chàng thấy sự ngạc nhiên trong mắt bà trước khi bà quay người chuyển sự quan tâm đến chó nằm ở chân giường. Hethe quay sang người đang nằm cạnh chàng, sau đó chú ý đến cái băng đẫm máu đang phủ kín ngực của người em cùng cha khác mẹ của chàng.

“Em bị sao vậy?” Chàng cau mày hỏi.

“William,” em trai chàng trả lời.

“Anh cũng thế.”

Thay vì nói, Stephen cầu nhàu đầy đau đớn khi người phụ nữ tóc đỏ bắt đầu thay băng cho cậu ta.

Hethe liếc về phía vợ chàng khi nàng cũng bắt đầu tháo miếng băng đẫm máu của chàng, sau đó chàng nhìn lại người phụ nữ tóc đỏ.

“Bà ấy là ai?” Chàng tò mò.

“Mẹ em,” Stephen trả lời hàm răng nghiến chặt. Người phụ nữ được hỏi vẫn chú tâm vào vết thương của cậu ta.

“Oh. Hân hạnh được gặp bác.” Hethe lịch sự nói. Bà vẫn lơ tịt chàng đi.

“Mẹ giận em,” Stephen thông báo, xin lỗi vì sự thô lỗ của bà. Sau đó, cậu ta thêm vào, “Cả anh nữa.”

“Sao lại cả anh?” Hethe hỏi không chắc chắn, nhả mặt khó chịu khi Helen cũng bắt đầu kiểm tra vết thương của chàng, vì thế chàng hơi bị sao nhãng trước thông tin này. Mọi người đều có vẻ giận đối với mình, chàng cúi kính nghĩ.

“Bà ấy đổ lỗi cho anh làm vết thương của em bị há miệng khi em tìm thấy anh trong rừng và mang anh về đây.”

“Là em ư?”

“Vâng”.

“Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Cả hai rơi vào im lặng và sau đó nhìn con chó đầy thương cảm khi nó rên rỉ. Joan tiếp tục làm sạch vết thương của nó. Helen và mẹ Stephen bắt đầu băng lại cho họ, và Hethe cố gắng nghĩ cách để gọi ra chủ đề chàng đã nghĩ đến rất nhiều kể từ khi thảo luận với William.

Cuối cùng, chàng thốt ra, “VẬY là, anh nghe được em là em trai anh.”

“Vâng”.

“Thật là hay. Chưa bao giờ có anh em trước đây.”

“Chúng ta cũng có một người anh em khác nữa,” Stephen chỉ ra một cách buồn bã. Cả hai đều liếc nhìn thi thể của William. Trong một khoảnh khắc cả hai cùng im lặng, nhớ lại những kỷ niệm- hầu hết là những kỷ niệm đẹp.

Tiếng những bước chân vang lên ngoài hành lang dự báo sự xuất hiện của hai người đàn ông đã canh gác cho Hethe lúc trước. Ducky xuất hiện cùng với họ, và cô chỉ cho họ cái xác. Hai người đàn ông vạm vỡ xem xét cái đồng xộn xộn mà họ bị bắt phải dọn. Một người trong số họ lau bầu ghê tởm.

“Tôi ước...” Hethe dừng lại. Thật là vô ích khi ước mọi chuyện sẽ khác, rằng chàng biết họ là anh em, rằng chàng hiểu William mong muốn sâu sắc về việc tạo dựng tên tuổi cho mình như thế nào. Có lẽ, nếu chàng hiểu được nó, chàng đã có thể đã giúp cậu ta. Và mọi chuyện sẽ kết thúc khác đi.

“Anh chẳng thể làm được gì hết.”

Hethe bắt gặp cái nhìn thấu hiểu của Stephen và nhún vai thiếu thoải mái. Cậu ta hiểu chàng rất rõ.

“William đã chọn con đường riêng của mình”, Stephen nhẹ nhàng thêm vào.

“Cậu ấy chọn?” Hethe hỏi một cách chua cay. “Liệu ai trong chúng ta có thể chọn không?”

“Có,” em trai chàng nói một cách vững vàng. “Anh đã chọn con đường của anh... và bây giờ đã chọn để thay đổi nó.” Khi Hethe liếc cậu ta sắc lẹm, Stephen toe toét một nụ cười. “Em đã biết anh gần như cả cuộc đời, Hethe. Và anh đã luôn mang một cơn giận dữ nặng nề. Một vài cơn giận dữ đó hình như đã được làm dịu đi.”

“Phải,” Hethe đồng ý, cái nhìn của chàng chuyển sang vợ chàng, cùng với Ducky, đã có chuyển sự chú ý của họ đến việc làm sạch những vết bẩn trên sàn. Chàng không nghi ngờ gì Helen là lý do chính đằng sau sự thay đổi đó.

“Well, William cũng đã có lựa chọn của mình. Anh ấy chỉ chọn sai thôi. Còn anh, em nghĩ, đã chọn đúng.”

“Phải. Tôi cũng nghĩ rằng tôi chọn đúng.” Hethe thì thầm. Chàng háng giọng và tặng cho cậu ta một nụ cười hóm hỉnh. “Vì vậy,” chàng đùa, cố gắng làm tâm trạng vui vẻ lên. “Tôi đoán việc William mất đi, khiến anh trở thành anh trai thương mến của em.”

Stephen cười phá lên trước những lời lẽ đó và kết thúc với một tiếng kêu đau đớn khi cậu ta đụng phải miếng băng ở ngực. Thở ra đầy thận trọng, cậu ta cười toe toét và liếc nhìn Hethe. “Cho đến chừng nào anh không ra lệnh cho em thực hiện những lệnh trừng phạt tàn bạo nữa.”

Hethe nhăn mặt, biết rằng cậu ta rất đau lòng vì chuyện đó. “Anh hứa.”

Stephen gạt đầu, một nụ cười nở trên môi khi cậu ta nhìn thấy vẻ mặt hối lỗi của Hethe. “Anh cảm thấy tệ thế nào về những gì anh bắt em trải qua?”

Mắt Hethe hẹp lại trước sự ngạc nhiên bất ngờ xuất hiện trong mắt cậu ta. “Không đủ để đuổi em đi với những gì mà em dự định.”

“Ah, tốt.” Stephen thở dài với vẻ tiếc nuối giả vờ. “Dù sao, em cũng cho rằng anh là anh trai thương mến của em.”

Hai người đều cười toe toét với nhau.

Hethe chậm chạp thức dậy hoàn toàn không cảm thấy đau đớn gì và khó có thể tin được. Chàng đã quen với việc chớp mắt đầy đau đớn mỗi khi mở mắt, phải thường thức cảm giác này mới được.

Tiếng sột soạt bên cạnh khiến chàng liếc sang trái để tìm thấy vợ chàng đang ở đó, rớt rít lên với miếng băng của chàng. “Em đang làm gì thế?” Chàng thì thầm đầy tò mò.

Nàng liếc chàng một chút, sau đó quay lại những gì nàng đang làm. “Em đang chuẩn bị để thay băng cho anh. Chúng ta phải giúp anh khỏe trở lại để anh có thể bỏ chạy và nhận ra mình sẽ chết trong một trận chiến vì nhà vua, phải không?”

Hethe thở dài trước giọng điệu ca cẩm của nàng. Vì vậy, nàng lại đang gọi lại chàng bị bắn để chống lại chàng. Well, chàng đáng bị thế. Nếu chàng vẫn ở Tiernay, mọi việc có thể khác đi. Tuy nhiên, nhiều điều tốt đẹp đã xảy ra với cuộc cưới ngựa đó.

Vươn ra, chàng tóm lấy tay nàng và kéo nàng ngồi lên thành giường. “Em không cần phải lo sợ rằng nó sẽ lại xảy ra. Trên thực tế, nó đã không có xảy ra vào hôm đó. Anh đã định trở lại. Anh đã từ bỏ việc chạy trốn; anh sẽ không đi chiến đấu nữa ngoại trừ để bảo vệ mái ấm của mình.”

Cái nhìn của nàng hẹp lại trước chàng đầy nghi ngờ. “Thật ư?”

“Phải. Trên thực tế, nó đã cứu sống anh. Anh đang quay trở lại Tiernay khi William bắn mũi tên. Nếu không, anh chắc nó đã trúng tim rồi. Cậu ấy bắn chuẩn tuyệt vời.” Chàng nói với nàng, sau đó thở dài. “Anh thật lòng khi anh nói anh yêu em. Anh yêu em. Anh nhận ra điều đó vào ngày anh cưới ngựa bỏ đi. Anh cũng nhận ra rằng anh đang chạy trốn, như em nói. Nhưng chạy trốn khỏi cơn giận dữ của bản thân anh, và em không thể chạy trốn khỏi chính mình. Vì vậy, trong tương lai, khi anh có thể cần phải đi dạo hay cưới ngựa một chút để hạ hỏa, anh sẽ không bao giờ bỏ chạy đến những trận chiến nữa. Trong thực tế, nhà vua có thể gặp rắc rối nếu điều anh đi chiến đấu với bất kỳ ai. Bởi vì anh yêu em.”

“Ồ!” Helen thở một hơi dài nhẹ nhõm, cúi xuống và hôn chàng. “Em cũng yêu anh, thưa ngài. Anh là một người rất đặc biệt.”

Mỉm cười, Hethe hôn nàng, đam mê cháy bỏng. Vợ chàng dựa vào chàng với một tiếng thở dài, chỉ để lại đầy ra và nhìn xuống người đàn ông đang ngủ cạnh chồng nàng khi nàng bước vào, nhưng bây giờ cậu ta đang cố gắng chui ra khỏi giường. “Cậu đang làm gì vậy, Stephen?”

“Oh. Em, er, nghĩ chị đã quên em ở đây.” Cậu ta thú nhận đầy xấu hổ.

“Không, tôi không quên”, nàng đảm bảo với cậu ta. “Nằm xuống, thưa ngài. Cậu sẽ làm vết thương bị há miệng, mà khôn hồn thì cậu đừng làm, và sau đó mẹ cậu sẽ cho cậu ăn 15 quả đấm là ít. Bên cạnh đó, ” nàng thêm vào với một nụ cười, “Hethe quá yếu để làm bất cứ chuyện gì sau đó.”

“Anh sẽ không bao giờ quá yếu cho việc đó, vợ ạ,” chàng nói, khê xoa tay nàng. “Không bao giờ dù một triệu năm nữa.”

Phần kết

“J-ohn, năm kiện...cỏ khô. Gee-orge bốn-” Hethe hạ thấp bảng danh sách xuống với sự chán ghét và cau mày với vợ mình. Điều đó không làm nàng chú ý. Nàng đang nằm trên cái chăn lông cạnh chàng, thật thẳng lưng, mặc độc nhất sơ mi, mắt nhắm lại và khuôn mặt nàng héch lên đón ánh nắng mặt trời, một nụ cười ngọt ngào cong cong trên môi nàng.

Nét mặt chàng dịu lại. Cuộc sống thay đổi đáng kinh ngạc từ khi họ cưới nhau. Không chỉ riêng chàng. Những người dân Holden giờ đây thật hạnh phúc. Những nỗi lo sợ của họ đã không còn nữa và họ cũng hài lòng và thoải mái như lãnh chúa của họ.

Helen và Hethe phân chia thời gian của họ giữa Holden và Tiernay, thích thú chỗ ở của họ ở mỗi một nơi. Thật lạ, nếu bất cứ ai hỏi, Hethe đã phải nói rằng, trong hai lâu đài, chàng yêu thích ngôi nhà thời thơ ấu của mình hơn là Tiernay. Holden không còn giống với tòa lâu đài ảm đạm, khắc nghiệt vào thời niên thiếu của chàng. Helen đã bắt tay vào việc biến nó thành một tổ ấm gia đình. Bây giờ những tấm thảm thêu đầy màu sắc tạo thành những mảng trang trí trên những bức tường ở đó. Bàn ăn trệt trước kia trong đại sảnh được bày biện khăn trải bàn, và sàn nhà được đặt rải rác những chậu hoa toả hương ngọt ngào vào không khí. Nàng đã làm nơi đó trở nên ấm cúng.

Ngoài ra, Hethe thích sống ở đây, bắt đầu tìm hiểu về Stephen như là em trai của mình.

Trong khi dì Helen, phu nhân Shambleau thực hiện vai trò như một bà chủ trong khoảng thời gian họ vắng mặt ở Tiernay, Hethe đã bổ nhiệm Stephen như là quản lý của Holden lần nữa. Cậu ta thật hoàn hảo cho vị trí này, đặc biệt giờ đây cậu ta không còn bị ép buộc phải thực hiện những hành động cắt xẻo làm tàn phế hay những hình phạt tàn bạo khác. Mẹ cậu ấy thậm chí cũng đã chuyển về làng.

Một tiếng sửa kéo sự chú ý của Hethe tới bờ sông. Goliath đang làm bắn nước tung tóe dọc bờ sông, sửa một cách kích động với những con vịt đang bơi phía xa. Con chó này, cũng như chủ nó, đã hoàn toàn lành vết thương do William gây ra.

“Anh ngừng đọc.”

Hethe cau mày với vợ chàng và than phiền “Anh đang chán.”

“Em biết anh đang chán, nhưng chúng ta không thể lúc nào cũng đọc những thứ ngô nghĩnh như Beowulf,” nàng nói. Với một nụ cười toe toét, nàng vui vẻ nhắc nhở chàng, “Hơn nữa, anh chỉ cần đọc thêm 5 mục nữa em sẽ cởi áo sơ mi.”

Hethe nhìn nàng trong bộ đồ lót thiếu thốn, hình dung nàng trần truồng dưới ánh mặt trời, rồi quay lại danh sách của chàng với một vẻ nhiệt tình vừa được hồi phục lại. Vợ chàng đã quyết định dạy chàng đọc. Đó là một phần nào nỗ lực của nàng để đảm bảo rằng không bao giờ có ai có thể tận dụng điểm yếu này của chàng lần nữa như là William đã làm. Hethe đồng ý. Chàng cũng không muốn có bất cứ việc gì xảy ra tương tự như thế một lần nữa. Những người dân của Holden bây giờ đầy đặn, hạnh phúc và hai má tròn ửng hồng như những người dân của Tiernay. Chàng muốn bảo đảm họ vẫn phát triển theo chiều hướng đó.

Thật sự, việc học đọc lúc này không phải là chuyện tẻ ngắt như nó vốn vậy khi chàng còn là một đứa trẻ. Helen đã làm cho nó trở nên rất thú vị. Nàng không bao giờ chỉ trích hay nguyên rủa chàng. Nàng khuyến khích và giúp đỡ. Nàng cũng có kỹ năng có thể làm động cơ thúc đẩy tuyệt vời, chàng nghĩ khi đọc đến mục thứ năm.

Hạ thấp bản danh sách xuống, chàng quay lại nhìn vợ mình đầy mong đợi.

Nụ cười của nàng nở rộng; nàng biết rằng chàng đang ngắm nhìn. Nàng uể oải duỗi thẳng người, rồi ngồi lên. Đứng dậy, nàng quay lại đối diện với chàng, rồi chậm chạp, bối rối—ít nhất là cho Hethe—cong xuống để nắm chặt đường viền áo sơ mi nàng và kéo nó dọc theo cơ thể nàng. Hethe đưa mắt nhìn hau háu vào bắp chân nàng, đầu gối nàng, bắp đùi nàng. Cái nhìn chăm chăm của chàng dừng lại, và chàng gần như rên rỉ khi hình tam giác phơn phớt những lông lông quần có màu vàng của nàng hiện ra trong tầm mắt. Đôi mắt chàng trượt lên tới đường viền của chiếc áo dài lần nữa, và chàng nhận ra mình đang liếm môi khi nàng kéo chiếc áo qua ngực nàng. Nàng kéo nó qua đầu, giữ nó ở bên cạnh và rất cố tình để cho nó rơi xuống.

Hethe nuốt một cách khó khăn khi nàng từ từ nằm thẳng xuống cái chăn lông lần nữa, một bữa tiệc thực sự được bày ra trước mắt chàng. Nàng nhắm mắt lại, và lúng túng một cách ngọt ngào trong làn gió hiu hiu ấm áp, rồi thở dài và nói, “Chỉ năm mục nữa là anh có thể cởi bỏ chúng.”

Hethe chớp mắt trước lời nhắc nhở đó, rồi nhìn xuống. Áo của chàng đã được cởi bỏ một lúc trước. Bây giờ chàng đang ngồi dựa vào thân cây với duy nhất cái quần ống túm. Năm hàng nữa và chàng có thể loại bỏ chúng. Sau đó bài học này thật sự trở nên thú vị. Chàng quay lại nhìn chăm chăm vào bản báo cáo tài chính của Tiernay, và lướt nhanh qua bốn mục nữa theo hàng dọc. Chàng đang đọc mục thứ năm thì tay nàng đặt trên hông làm chàng dừng lại. Liếc nhìn lên, chàng tóm được nụ cười chậm trễ của nàng và gần như thở dài trước niềm thích thú trước thời hạn này.

“Tiếp tục đọc đi,” Nàng chỉ thị, kéo những ngón tay nàng ngang qua bụng chàng, quan sát tò mò khi những bắp thịt ở đó cuộn lên đáp trả. Chàng lặp lại cái mục mà chàng đang đọc trước khi nàng chạm vào người chàng, giọng chàng khàn đi khi nàng bắt đầu lướt tay nhẹ nhàng qua ngực chàng. Chàng bắt đầu ở dòng thứ năm. “J-ohn-son. Six...oh, chúa ơi” Chàng kêu lên khi những ngón tay nàng trượt xuống và tìm thấy cái vật đàn ông phồng lên của chàng xuyên qua chiếc quần ống túm.

“Sáu...oh, chúa ơi?” Helen hỏi đầy ngạc nhiên, thả chàng ra và cởi những dải buộc của chiếc quần.

Thở dài một cái, chàng mở đôi mắt đã nhắm nghiền lại và nhanh chóng lướt qua trang giấy trước mũi chàng, biết rằng nếu chàng dừng lại quá lâu, nàng cũng sẽ dừng. Chàng không muốn thế. Nàng là một cô giáo tuyệt vời, chàng nghĩ với một nụ cười, nhắc hông chàng lên để giúp khi nàng cởi bỏ xà cạp, khiến chàng trần truồng như nàng.

“Sáu?” nàng ngắt ngang, đặt chiếc quần của chàng sang một bên, và Hethe buộc mình phải tập trung.

“Six... six...six cái gì?” Bịa ra cái gì đó, chàng điên cuồng nghĩ, háo hức với sự trở lại của đôi tay nàng trên da thịt chàng.

“Sáu kiện cổ khô,” chàng nói nhanh và nhẹ nhõm khi nàng quay lại lướt bàn tay trên da chàng. Rồi chàng bắt buộc mình kiểm tra lại bản kê khai một cách nghiêm túc. Nhưng thật không thể nào tập trung được. Chàng hạ thấp bản danh sách xuống lần nữa.

“Bao nhiêu?” chàng hỏi, Giọng chàng khàn khàn và căng thẳng.

“Bao nhiêu cái gì?” Vợ chàng hỏi một cách ngây thơ, trượt tay nàng trên hông chàng.

“Anh phải đọc bao nhiêu mục nữa trước khi anh có thể chạm vào em?”

Một nụ cười chậm rãi lướt qua khuôn mặt nàng, rồi nàng nhướn một bên lông mày. “Tại sao chúng ta không thử theo phương pháp mới?”

“Mới?” Chàng nhìn nàng đầy thích thú.

“Phải. Anh có thể chạm vào em chừng nào anh vẫn còn đọc.”

Bull’s-eye, Hethe sung sướng nghĩ, một nụ cười toe toét bùng lên trên khuôn mặt chàng khi chàng vươn tay chạm vào nàng. Nhưng nàng đã tóm lấy tay chàng trước khi chàng có thể chạm vào làn da ấm áp của nàng và gật đầu nhìn về bản danh sách.

“Đọc đi.”

Nụ cười toe toét của chàng tiêu tan phần nào nhưng không dứt hẳn khi chàng liếc nhìn bản danh sách. Giữ nó bằng tay trái, chàng bắt đầu đọc lần nữa, ngay cả khi bàn tay kia của chàng đang chạm vào nàng. Chàng tìm thấy vai của nàng ở phần cuối của mục đầu tiên, tiếp theo xuống đến ngực nàng với mục thứ hai, và khum tay và siết lấy ngực nàng khi chàng đọc mục thứ ba. Rồi giọng chàng bị ngắt quãng. Nàng đã bắt đầu chạm vào chàng một lần nữa. Tay của nàng đặt trên Hethe Nhỏ, ấm áp và vững chắc.

Khẽ háng giọng, chàng tiếp tục, chỉ dừng lại bất ngờ khi nàng nghiêng về phía trước, môi nàng chạm vào cái vật cương cứng của chàng. Chúa trời đáng kính trên thiên đàng, nàng là một giáo viên lạ lùng, chàng sung sướng nghĩ. Nàng cũng là một cô học trò tuyệt vời. Kỹ thuật của nàng đã tiến bộ đáng kinh ngạc từ năm vừa qua. Nàng không còn gặm nhấm vào chàng như thể chàng là một trái bắp; nàng...

Helen ngưng lại bất thành linh và ngẩng đầu lên chăm chú nhìn chàng. “Anh lại ngừng đọc một lần nữa.”

“Không,” chàng láu lỉnh nói dối. “Anh đang đọc cho anh nghe. Em không nói rằng phải to thành tiếng khi chúng ta giao kèo việc này.” Chàng chỉ ra. Cười rúc rích với vẻ bức tức hiện trên gương mặt nàng, chàng ném bản danh sách sang một bên và kéo nàng vào lòng chàng.

Helen thở dài khi miệng chồng nàng bao phủ lên miệng nàng. Trong một khoảnh khắc ngắn, nàng xem xét việc trốn tránh và buộc chàng quay lại việc đọc, nhưng hôm nay chàng đã học rất tốt. Hơn nữa, nàng thật sự không muốn chàng dừng lại. Nàng cũng háo hức như chàng, nàng tự nhận khi chàng đẩy nàng ngã ra và bao phủ lấy nàng.

Chàng làm tình với nàng ngoài trời với một cảm xúc mạnh mẽ không hề suy yếu đi so với cả năm ngoái. Nếu có gì thay đổi thì nhu cầu của họ dành cho nhau dường như tăng lên theo thời gian. Với mỗi một ngày, họ hiểu về nhau nhiều hơn và về cách làm thế nào để người kia thích thú.

Khi đã xong, họ nằm ôm nhau khi họ hồi phục lại. Helen nằm thẳng lưng và chăm chú nhìn lên bầu trời, ngắm nhìn những đám mây trôi qua. Nàng nhìn thấy một đám mây trông giống như một chú chim, đám khác thì trông như con chó. Rồi nàng phát hiện một đám mây mà nó nhắc nàng nhớ đến Ngài Templetun khẳng khiu, gầy trơ xương và nàng nhe răng ra cười toe toét.

“Em đang cười gì vậy?”

Lăn lại phía chàng, nàng tựa cằm nàng vào ngực chàng. “Em vừa mới nghĩ đến chuyến viếng thăm của Ngài Templetun.”

Hethe cầu nhàu khi đề cập đến cái tên này. Chức vụ tạm thời của ông già này như là cố vấn của nhà vua đã chấm dứt cách đây vài tuần. Cố vấn thường trực của vua Henry đã lành bệnh và quay trở về bên cạnh nhà vua. Templetun đã dừng lại trên đường về nhà để thăm họ và than vãn về hoàn cảnh bất công này. Trong khi đầu tiên nhà vua đã rất hài lòng về cái cách mọi việc kết thúc giữa Hethe và Helen, thì ngài đã mất đi vài sự đánh giá cao của mình trước kia ngài hiểu ra cái giá của nó.

Ồ, phải, ngài không còn bị quấy rầy bởi những lời than phiền lẫn nhau của họ, nhưng ngài cũng mất đi một Hethe hoàn toàn ngoan ngoãn tuân lệnh, tha thiết hỗ trợ ngài trong những trận chiến. Ngay khi Henry nhận ra điều này, ngài đã giận điên lên, và chỉ biết tìm nơi để đổ lỗi. Ngài đã khiến cuộc sống của Templetun trở nên khốn khổ trong những tháng phục vụ cuối cùng, điều mà Templetun đã nghĩ thật thiếu công bằng khủng khiếp.

“Lão già rách rưới cái kỉnh.” Hethe lầm bầm, và Helen liếc chàng đầy ngạc nhiên.

“Đừng xấu tính như vậy, Hethe. Không nhờ có Templetun, chúng ta đã không cưới nhau.”

“Hà! Anh vẫn có thể tìm được cách để tóm được em,” chàng nói một cách vững chắc. Chàng nàng không muốn tặng cho ông già tội nghiệp đó bất cứ lời khen nào. Đặc biệt là không tha thứ cho ông vì đã tặng cho chàng Helen, món quà đặc biệt nhất mà chàng đã từng nhận được. Chàng nôn nóng ngọ nguậy. “Bên cạnh đó, khi ông ta ở đây, ông ta đã lấy hết can đảm để yêu cầu anh quay lại chiến trường để nhà vua không còn nổi nóng như thế nữa.”

“Cái gì?” Nàng hỏi, mất hết tinh thần. “Anh không đồng ý, phải không?”

“Dĩ nhiên là không.” Chàng nhăn mặt, làm nàng cảm thấy tốt hơn. Im lặng, nàng nhận thấy cả năm vừa qua cũng không làm nàng quên đi cái ngày mà chàng cưới ngựa bỏ đi, nhất định chạy trốn vào những trận đánh lần nữa.

“Helen,” chàng dịu dàng nói. “Anh đã nói với em; anh đã không quan tâm đến cuộc sống như thế nữa. Anh sẽ dành thời gian phục vụ dưới trướng nhà vua như mọi người phải làm, nhưng chỉ thế thôi.” Chàng lướt một ngón tay nhẹ nhàng qua những nếp nhăn trên trán nàng, dịu dàng làm phẳng chúng ra. “Anh đã nói với em. Anh bằng lòng ở đây với em. Anh sẽ không bỏ chạy lần nữa. Bây giờ anh đã có một tổ ấm rồi.”

“Anh có hai tổ ấm,” nàng sửa lại.

“Không. Anh có một. Bất cứ nơi nào có em. Và thật vô ích để thử chạy trốn khỏi tổ ấm đó, bởi vì anh mang em ở trong tim anh.” Với những lời này, nỗi nghi ngờ cuối cùng của nàng rơi mất. Nàng thanh thản, một nụ cười rạng rỡ lướt qua gương mặt nàng và nàng ôm chàng thật chặt.

“En rất vui mừng, chồng yêu.”

“Em vui?” Chàng thì thầm, lướt những ngón tay nhẹ xuyên qua tóc nàng.

“Vâng. Bởi vì nếu anh có bao giờ thử chạy trốn lần nữa, em sẽ phải lòng bắt anh, kéo anh lại, và xích anh vào giường của chúng ta.”

Hethe nhăn mặt với lời đe dọa đó, rồi trêu chọc. “Và tra tấn anh với tôi? Hay để Joan đưa cho anh thuốc an thần làm anh ngủ?”

Helen nhăn mặt với những lời của chàng và ngọ nguậy để nằm nghiêng lên, đầu nàng gối lên chỗ gấp lại của cánh tay chàng vì thế nàng có thể trượt những ngón tay nàng nhẹ nhàng qua ngực anh. “Không cái nào cả, thưa Ngài. Mùi tôi đó cũng tra tấn chính em, và việc anh ngủ sẽ làm anh vô dụng đối với em.” Nàng nhấn mạnh lời phát biểu đó bằng cách vươn tay xuống dưới siết chặt vào cái vật đàn ông của chàng. Hơn cả ngạc nhiên, trong khi Hethe Nhỏ đã có dấu hiệu tỉnh dậy lần nữa với sự đụng chạm của nàng, phản ứng của Hethe lớn lại là cười lớn. Nàng ngừng mặt lên nhìn chăm chú vào chàng đầy dò hỏi và chàng ôm nàng thật chặt, ánh mắt dịu dàng của chàng nhìn chăm chăm xuống nàng.

“Em có biết không, anh nghĩ cái ngày mà nhà vua quyết định chúng ta cưới nhau là ngày may mắn nhất trong cuộc đời anh?”

“Em cũng vậy.” Helen nói một cách êm ái, một nụ cười nở rộng trên môi nàng.

“Lúc đầu em đã không nghĩ như thế,” chàng phản bác lại. “Trừ khi sai Goliath “làm xấu” với anh là cách em biểu lộ những cảm xúc yêu thương của em.”

Helen cười vui vẻ khi nhớ về ngày đó, rồi nhanh chóng ngồi dậy trèo lên lòng chàng. Ngay khi ngồi giạng chân hai bên hông của chàng, nàng vén những lọn tóc vàng của nàng ra sau hai bên tai và ranh mãnh cười với chàng trước khi hỏi, “Bạo chúa Tiernay biết bộc lộ cảm giác yêu thương bằng cách nào khác chứ?”

Hethe há hốc miệng. “Em biết bọn anh gọi em như thế?”

“Tất nhiên là em biết.” Helen cười trước sự ngạc nhiên của chàng và tự mình di chuyển để áp nhẹ vào cái đàn ông đang trở nên cứng hơn của chàng. “Điều mà em không biết đó là kết hôn với Hammer của Holden thật là ...”

Nàng kéo dài những lời cuối, trông trầm ngâm tư lự, và Hethe ngắt ngang, “Thật là làm sao?”

“Well.” Helen nhìn chăm chăm vào chàng và nhún vai. “Có thể nói rằng em nghĩ sẽ ít bị búa nện hơn.” Nàng áp mạnh vào chàng bất ngờ để chàng biết loại búa nào mà nàng đang nói đến.

Một tiếng cười thoát ra khỏi miệng Hethe và chàng đưa tay lên để siết chặt ngực nàng. “Em biết không, vợ yêu, anh đã phát hiện ra rằng có những lợi ích rõ ràng để là một bạo chúa với một người vợ,” chàng tuyên bố. Lăn nàng nằm ngửa ra dưới tán một ngọn cây, chàng xuất phát để cho nàng thấy một vài lợi ích đó là gì.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bliss>